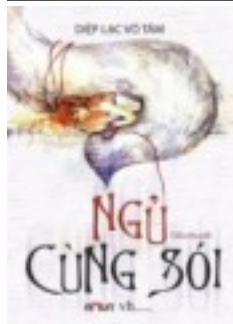

Ngủ Cùng Sói (Đồng Lang Cộn̄g Chẳm)

Contents

Ngủ Cùng Sói (Đồng Lang Cộn̄g Chẳm)	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07	33
8. Chương 08	40
9. Chương 09	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	69
14. Chương 14	76
15. Chương 15	76
16. Chương 16	82
17. Chương 17	88
18. Chương 18	94
19. Chương 19	100
20. Chương 20	105
21. Chương 21	112
22. Chương 22	117
23. Chương 23	123
24. Chương 24	130
25. Chương 25	130
26. Chương 26	137
27. Chương 27	140
28. Chương 28	148
29. Chương 29	155
30. Chương 30	163
31. Chương 31	169
32. Chương 32	176
33. Chương 33	184
34. Chương 34	192
35. Chương 35	204
36. Ngoại Truyện 1 - 2	219
37. Ngoại Truyện 3 - 4 - 5	226
38. Ngoại Truyện 6	229
39. Ngoại Truyện 7	233
40. Ngoại Truyện 8	237

Ngủ Cùng Sói (Đồng Lang Cộng Chằm)

Giới thiệu

Hàn Trạc Thần: “Thích, người ta cần dùng một thời gian rất lâu. Nhưng yêu, chỉ cần trong nháy mắt”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-cung-soi-dong-lang-cong-cham>

1. Chương 01

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Mở đầu

(Rate: 16-18+)

*

Đã từng nghe người nào đó nói: phụ nữ giống như một cây dương cầm, gặp được danh gia sẽ diễn tấu được một danh khúc.

Gặp phải một người bình thường, ít nhất cũng đàn được một khúc nhạc phổ thông.

Còn nếu kết quả lại đụng phải người không biết đánh đàn, e rằng dù là một khúc cũng chẳng hoàn thành được...

Còn tôi, người không biết đánh đàn thì sao...

Nói tóm lại, vẫn thường có người hay nói với tôi: “Em vốn chẳng cần phải đàn dương cầm, chỉ cần ngồi bên cây đàn thôi đã giống như một bản nhạc của Mozart chấn động lòng người...”

Mozart!

Đây chính là nhạc sĩ mà tôi kính trọng nhất trên đời này, không phải những bản nhạc của ông ấy động lòng người mà bởi vì ông có thể diễn tấu được những khúc nhạc từ trong tim, cao quý và thuần khiết, kể cả trong khi cuộc sống của ông thật sự khó khăn, khi trong cuộc sống ông không nhận được sự quan tâm của ai, vậy mà ông vẫn sẵn lòng dùng thứ âm nhạc ngọt ngào để làm ấm ứot trái tim khô cằn của người khác.

Đàn xong một khúc nhạc ngắn của Mozart, tôi chậm chậm đứng dậy cúi chào, nở một nụ cười nhàn nhạt với Mạnh Huân, nhân vật chính của bữa tiệc rượu hôm nay.

Mạnh Huân thân thiết cầm lấy tay tôi, in một nụ hôn nhẹ nhàng lên mu bàn tay: “Cám ơn âm nhạc của em! Rất đẹp, cả tiếng đàn lẫn người... đều rất đẹp!”

“Cám ơn!” Tôi đáp lại bằng một nụ cười lễ nghi rất khách khí.

“Em dành cho anh một cơ hội có được không?” Anh ta nắm chặt lấy bàn tay tôi đang định rút về, lòng bàn tay rộng lớn ấm nồng như lửa, chỉ tiếc là sự ấm áp đấy cũng chẳng thể sưởi ấm được con tim lạnh lẽo như băng.

Tôi cười cười rút tay lại, tạ lỗi với anh ta một cách lễ phép: “Xin lỗi, phiền anh giúp tôi chuyển lời với Lucia, tôi có việc phải đi trước.”

“Anh có thể mang lại cho em hạnh phúc và thỏa mãn giống như dương cầm vậy...”

“Dương cầm chưa từng mang lại hạnh phúc cho tôi.”

Có lẽ anh ta mãi mãi cũng không biết rằng: Tôi luôn luôn dùng dương cầm để quên đi hạnh phúc đã từng qua!

Đây là lần thứ n tôi cự tuyệt Mạnh Huân, đến lúc tôi đang muốn rời khỏi, một người waiter đến bên tôi, lén lút nhìn chủ nhân bữa tiệc đang đứng cạnh, hơi chút khó xử đưa tập ra tập séc trong tay, lúng túng nói với tôi: “Có một vị tiên sinh nói... sau khi tiệc rượu kết thúc, muốn mời ngài ăn bữa khuya...”

Tôi lạnh lùng liếc nhìn tập séc, ánh mắt ngay lập tức bị thu hút, không phải là vì mặt trên của tập séc có không ít số 0, mà là chữ ký bay bổng cứng cáp kia: “Hàn Trạc Thần”!

Tôi kinh hoàng quay đầu nhìn quanh bốn phía, vội vàng tìm kiếm bóng hình trong trí nhớ.

Chỉ vài giây sau, tôi đã tìm được ông ta đang ngồi trên ghế sofa trong góc phòng, vẫn tao nhã như xưa.

Hai năm không gặp, ông ta chẳng hề có chút thay đổi, có sự tuấn tú và khôi ngô của chàng trai hai mươi, có khí phách và tự tin của đàn ông ba mươi, một người đàn ông đã bốn mươi tuổi bên trong trầm ổn, người phụ nữ nào không biết ông ta tuyệt đối sẽ đoán không ra tuổi của ông ấy, thậm chí ngay cả tôi, người phụ nữ ngây ngốc ở bên cạnh ông ta tám năm cũng khá mê muội trong vấn đề tuổi tác của ông.

Bên người ông ta ngoại trừ vài vệ sĩ trông rất lạnh không thể thiếu, thì còn có mấy tên nhìn như đàn ông thành đạt tụ tập lại một chỗ khế thì thầm với nhau, nhìn qua vẻ mặt của họ thì tựa như đang đánh cá gì đó.

Những người đó mang vẻ mặt tò mò nhìn tôi, mong đợi phản ứng của tôi, chỉ có mình Hàn Trạc Thần buông hàng mi xuống nhìn vào ly rượu đỏ trong tay, dường như hoàn toàn không để ý tới câu trả lời của tôi.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, để cho không khí tràn ngập khoang ngực.

Tôi nhận lấy tấm séc, viết lên mặt trên số phòng và tên khách sạn của tôi, sau đó mở túi xách ra, lấy ra đồng 10 cent có giá trị nhỏ nhất từ trong ví, mỉm cười nói với waiter: “Phiền anh chuyển lời lại với ông ta, tôi rất có hứng thú với ông ấy... rất mong ông ta có thể theo tôi đến khách sạn qua đêm... Cảm ơn!”

Tôi đoán rằng lời nói của tôi quả thật quá trắng trợn, không khỏi khiến cho waiter sợ đến phát ngốc, ngay cả đến người luôn luôn ung dung đối đáp với mọi loại tình huống như Mạnh Huân, giờ đây sắc mặt anh ta cũng xám như tro.

“Thiên Thiên! Kiểu chơi này không thể chơi loạn, nhất là với ông ta!”

Cơ bản tôi không có lòng dạ nào để ý đến Mạnh Huân muốn nói cái gì, tập trung chờ đợi phản ứng của Hàn Trạc Thần, căng thần đến mức quên cả hít thở

Waiter đi tới bên người ông ấy, tay cầm đồ gì đó đưa lên một cách sợ hãi, nói một hai câu.

Ông ta gần như không hề lộ bất kỳ cảm xúc gì, chỉ khi nhận lấy đồng 10 cent và tấm séc kia, khóe miệng cong lên lộ ra chút chế giễu như không như có.

Mạnh Huân thấy biểu hiện của ông ta lại càng thêm lo lắng, vội vàng đưa tay kéo tôi lại trong khi tôi đang muốn quay về khách sạn: “Thiên Thiên! Em gặp tai họa lớn rồi, ông ta là Hàn Trạc Thần! Em có biết không?”

“Tôi biết, thế thì đã sao?”

Không ai biết rõ ông ta hơn tôi.

“Ông ta không phải là người thường.” Mạnh Huân đề giọng xuống, nói với tôi: “Ông ta trước đây khi còn trong xã hội đen, muốn tính mạng của ai thì bất kỳ người nào cũng không dám ngăn cản, đừng nói là phụ nữ! Chỉ cần phụ nữ nào ông ta nhìn trúng, dù là người mẫu... không ai dám nói chữ ‘không’ ”

“...” Ngược tôi hơi có chút phiền muộn, không có người phụ nữ nào dám nói chữ “không”, tôi chưa bao giờ biết ông ta làm đàn ông lại có giá đến như vậy, đủ náo nhiệt!

“Mấy năm nay, ông ta thay đổi làm kinh doanh hợp pháp, thế nhưng vẫn không có ai có can đảm chọc vào ông ta, ngay cả đại ca xã hội đen có thế lực lớn nhất hiện nay khi gặp hắn cũng phải gọi hắn một tiếng ‘Thần ca’! Em lại dám đắc tội ông ta, thật chẳng biết trời cao đất dày... Với tính cách của ông ta, nếu như ông ta biết em đùa giỡn ông ấy, ông ta nhất định sẽ hành hạ em đến xương cốt cũng chẳng còn...”

Mạnh Huân thấy tôi không nói lời nào thì cho rằng tôi đã bị anh ta dọa cho sợ hãi, vội vàng dỗ dành tôi nói: “Không sao, anh giúp em giải thích với ông ta thử xem. Em nói lời xin lỗi với ông ta là được, ông ta hẳn là sẽ không so đo với em đâu!”

Không đợi tôi phản đối, Mạnh Huân đã lôi tôi bước nhanh qua chỗ đó, cực kì khiêm nhường bắt chuyện với Hàn Trắc Thần, cứ tự cho mình là đúng giúp tôi giải thích: “Hàn tiên sinh, xin lỗi! Bạn của tôi thích đùa, cô ấy cũng không nghiêm túc lắm, xin ngài đừng để ý!”

Hàn Trắc Thần thần nhiên thoáng nhìn qua anh ta, rồi lại nhìn xuống tay chúng tôi đang nắm lấy nhau, sau đó mới giương mắt nhìn tôi, ánh mắt u ám lạnh đến thấu xương: “Trò đùa này tôi chẳng thấy buồn cười gì hết!”

...

Tôi cũng hiểu được là không quá buồn cười, thật nhẹ nhàng rút bàn tay đang bị Mạnh Huân nắm lấy.

“Hai năm không gặp, ngài vẫn còn trẻ tuổi thế này!” Tôi cười ngọt ngào với ông ta, hai tay mở ra ôm lấy cái cổ ưu tú của ông ấy.

Lúc ôm lấy ông ta, tôi cảm thấy rõ ràng cơ thể ông ta cứng lại, tôi nhất thời cao hứng khê hôn nhẹ hai gò má của ông ta, dùng mức giọng mà mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy nói vào tai ông ấy: “Con rất nhớ người... cha!”

Tôi cảm giác được cơ thể vừa mới buông lỏng của ông bỗng chốc lại cứng đờ, ý cười trên môi lại càng thêm đậm đà.

Đang định buông tay xem người xung quanh kinh ngạc tới mức nào.

Ông ta bỗng nhiên chăm chú ôm lấy vòng eo tôi, ngang ngược ôm lấy tôi cố định trong ngực, khê nói bên tai tôi: “Tôi cũng vậy...”

Tôi còn chưa kịp quan sát xem xung quanh liệu có người bị chúng tôi làm kinh sợ đến phát bệnh tim không thì ông ta đã cầm tay tôi kéo tôi ra khỏi phòng khách lộng lẫy màu xanh ngọc ấy...

Cuối cùng tôi chỉ kịp liếc mắt thấy Mạnh Huân đang đứng ngây ra như phỗng.

Tôi đoán rằng nếu anh ta biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ còn ngây ngốc hơn cả bây giờ.

Hàn Trắc Thần vừa mới đẩy mạnh tôi vào trong xe, lập tức ngồi cùng tôi tại hàng ghế sau xe, lấy thân đè ép tôi.

Người lái xe của ông ta gặp tình huống như vậy, ngay lập tức ấn một cái nút, ghế trước và ghế sau của ô tô bị một tấm màn đen ngăn cách.

Không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người chúng tôi.

Hàn Trắc Thần nắm lấy cằm tôi, ép tôi đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của ông ta, giọng nói rét lạnh đến thấu xương: “Tôi không phải đã nói với cô, đừng để tôi thấy cô thêm lần nữa...”

“Dựa vào đâu mà ông nói không gặp thì sẽ không gặp? Tôi càng muốn quay về, càng muốn để ông nhìn thấy! Ông không phải căm hận tôi sao? Tôi muốn mỗi ngày ông đều nhìn thấy tôi sống rất tốt! Ông có thể làm gì được tôi nào?”

“Cô nói đâu?” Ánh mắt nóng rực của ông ta đảo qua ngực tôi, chân và eo tôi nửa nằm nửa ngồi trên ghế xe. Tôi vẫn cười ngọt ngào như trước, bàn tay luồn ra sau lưng kéo khóa bộ lễ phục dạ hội xuống, bộ lễ phục mỏng manh đen nhánh trượt theo làn da trắng ngần mềm mại rơi xuống.

“Ông muốn tôi? Thoải mái đi, tôi không để ý...”

Ông ta nắm lấy hai tay tôi đặt lên đỉnh đầu, đè lên người tôi, hôn lên một tôi một cách mạnh mẽ, môi lưỡi dây dưa cùng lúc, cơ thể chúng tôi dâng lên cảm xúc mạnh mẽ mà quấn lấy nhau, dẫn dắt dục niệm mãnh liệt của cả hai người.

Sau khi hôn, ông ta buông tay tôi ra, vén chiếc váy dài của tôi lên, xé tan đôi tất chân và quần lót, rồi tiếp đến lật mở đôi chân tôi...

Dưới tình huống chẳng hề có khúc dạo đầu, dục vọng cứng rắn nóng bỏng của ông ta không chút chần chừ tiếng thẳng vào trong cơ thể tôi...

“A... không...” Tôi rên lên một tiếng, tại giây phút thân thể được lấp đầy, sự yếu đuối vào chưa sót đã lâu không thấy, nay lại bắt đầu dâng lên...

Toàn bộ sự kiên cường đều bị tan rã trong lúc ông ta kịch liệt cử động.

Tôi nhìn ông ta sâu nặng, giống như lần thứ nhất của tôi, giống mọi lần...

Hai năm rồi, tôi cho rằng tôi đã học được cách mạnh mẽ, học được cách thoải mái, học được cách từ bỏ, học được cách khoan dung!

Vậy mà hóa ra tôi làm được những thứ đó chỉ vì ông ta không ở bên mình.

Ông ta nhìn tôi, khuôn mặt mê người vì kích tình mà đỏ ửng lên, ngay cả đáy mắt luôn luôn sâu thẳm cũng nhuốm màu sắc tuyệt diệu của loài hoa bỉ ngạn.

Ông ta ghé sát vào tai tôi, giọng nói hỗn hển, gọi tên tôi: “Thiên Thiên...”

“Ừ...” Tôi mỉm cười nhìn ông ấy.

Bị ông ta vứt bỏ, một lần lại một lần, tôi vẫn còn mong ước ông ta có thể nói một câu như vậy với tôi: “Tôi yêu em!”

Dù chỉ là một câu thôi!

Thế nhưng ông ta lại than nhẹ bên tai tôi: “Lần này em lại muốn dùng cách gì để giết tôi?”

Tôi vô vọng nắm soài trên chiếc ghế chẳng hề có chút dễ chịu, cười một cách cay đắng.

Chúng tôi thật sự không quay trở lại được nữa ư...

Có thể trở lại, có lẽ cũng chỉ còn hồi ức...

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 1

*

2. Chương 02

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 2

*

Đêm khuya, tôi ngồi cuộn tròn trong góc nhà, ngẩng người ngắm nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

Trái tim thơ dại của tôi dấy lên sự thù hận ghi tâm khắc cốt, ký ức vẫn còn lưu giữ toàn bộ nỗi khiếp sợ đã qua, rất nhiều luồng suy nghĩ hỗn tạp cùng lúc tràn ngập trong suy nghĩ tôi, nhất thời tôi ngỡ ngàng không biết sắp xếp như thế nào.

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng gần, tôi đoán được là ai đang đến, thế nên càng lúc tôi càng sợ hãi.

Cánh cửa được đẩy ra, nương theo ánh sáng của trăng tròn giữa thánh, tôi thấy Hàn Trạc Thần từng bước từng bước đang tiến lại gần tôi.

Tôi không dám cử động, cắn ngón tay, cả người run rẩy theo dõi từng cử động của ông ta.

Ông ta dừng lại, đứng bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn vào mắt tôi.

Ông ta dường như nhìn ra được sự hoảng sợ của tôi, nở một nụ cười ấm áp. “Cháu rất sợ tôi?”

Tôi gật đầu một cái, rồi lại cảm thấy không ổn, cúi đầu tránh né ánh nhìn của ông ta.

“Chỉ cần cháu nghe lời tôi, tôi sẽ không làm hại cháu.”

Trái tim tôi đập rất nhanh.

“Về sau đừng nên ngồi dưới đất, mặt đất rất lạnh, sẽ bị ốm đấy...” Vừa nói, ông ta vừa cúi người bế cả người tôi dậy, ôm tôi đến bên giường, đắp một cái chăn cho tôi. “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Chiếc chăn vừa nhẹ lại vừa ấm áp, chất vải bông mịn màng dán lên mặt thật mềm mại, còn lưu lại một mùi hương nhàn nhạt của bột giặt.

Sau khi ông ta đi ra ngoài, tôi lại trở lại ngồi trong góc phòng, lúc đấy mới phát hiện ra rằng mặt đất thực sự rất lạnh, từng cơn rét lạnh ngưng tụ giữa những khớp xương, lạnh đến mức làm cả người tôi run rẩy bầy.

Đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, Hàn Trạc Thần nghiêng người đứng ngoài cửa, mặt không hề mang một chút cảm xúc nào nhìn tôi.

Tôi quá sợ hãi đến nỗi nhảy dựng lên, luống cuống bò lên trên giường, ôm lấy chiếc chăn hé mắt liếc nhìn ông ta. Ông ta vẫn còn nhìn vào tôi, nương theo ánh trăng trắng bạc, tôi phảng phất thấy dường như ông ta đang cười, có lẽ là do ánh sáng, tôi thấy đầy mắt ông ta toát lên một loại dịu dàng rất đặc biệt.

Ông ta nói: “Thay đổi môi trường chắc ngủ không quen, tạm thích ứng một chút sẽ tốt hơn.”

Ông ta đi rồi, tôi vẫn ngồi trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa, nhưng ông ta không bước vào thêm lần nữa.

Cũng không biết đợi được bao lâu, tôi mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, tôi gặp lại cha, tôi kéo tay áo ông: “Cha, đừng rời khỏi con.”

Cha ôm lấy tôi, tôi có thể nghe thấy rõ tiếng tim ông đập vững vàng.

“Con nhớ cha, nhớ mẹ!” Giấc mơ này chân thực hơn bất cứ giấc mơ nào khác, hai tay tôi ôm chặt lấy ông, nằm dựa vào vai ông khóc lóc. “Con biết, lúc trời sáng cha sẽ đi mất... Con sợ... Con rất sợ...”

“Thế giới này không có chuyện gì đáng sợ hết, là do con không dám đối diện với nó thôi.”

Ông nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, một lần lại thêm một lần, cho đến lúc tôi không còn sợ nữa.

Đúng vậy, tôi không được phép sợ hãi.

Ý trời xấp xếp cho tôi ở bên người kẻ thù, không phải để tôi sợ ông ta, mà để tôi đòi ông ta trả nợ...

...

Khi tôi lên 10, tôi ngây thơ cho rằng: tôi có thể thừa dịp Hàn Trạc Thần không chú ý mà dùng dao lén đâm ông ta từ sau. Giống như những màn trình diễn trên TV, máu sẽ nhuộm đỏ áo trắng, sau đó ông ta quay người chỉ vào tôi, trợn mắt khó tin, ngã xuống trước mặt tôi, chết mà không nhắm mắt.

Một ngày trời nắng, tôi thừa lúc thím Vương không để ý, lén vào phòng bếp tìm con dao, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

Tôi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một gã đàn ông đầu trọc nghênh ngang đi vào, phía sau có khoảng hai mươi, ba mươi người đàn ông vừa cao vừa to đi theo, họ nhao nhao giẫm đạp lên mặt cỏ tiến vào sân trong.

Hàn Trạc Thần ngồi cạnh một chiếc bàn tròn bên bể bơi, không hề nhúc nhích, uống rượu vang đỏ.

Gã đàn ông đầu trọc ngồi xuống đối diện Hàn Trạc Thần.

“Thần ca, lâu rồi không gặp!”

“Nếu cậu không ngại thì có thể gọi tôi là Hàn tiên sinh.” Hàn Trạc Thần cười thản nhiên: “Cậu cũng biết từ nhiều năm trước tôi đã không còn lẩn lộn trên con đường đây rồi, không có thói quen nghe người khác gọi như vậy.”

“Mày bớt ra về ta đây với tao đi.” Con mắt vốn đã rất to của gã đàn ông đầu trọc nay lại trừng đến độ sắp rơi ra ngoài. “A Báo là anh em của tao, tốt nhất là mày nên giao ra đây đi.”

“Dạo này trí nhớ của tôi không tốt lắm, không nhớ ra ai là A Báo.”

Gã đàn ông đầu trọc nhắc bình rượu trong tầm tay hất lên, đập vào bàn vỡ toang, dùng miếng vỡ sắc nhọn đặt sát vào cổ họng Hàn Trạc Thần: “Bớt làm bộ làm tịch đi, mày cho rằng vẫn còn như 6 năm trước ư? Tao nể mặt mày gọi mày một tiếng Thần ca, đừng cho rằng tao sợ mày.”

Hàn Trạc Thần liếc nhìn chiếc bình rượu, không để ý gì dựa người lên trên ghế. “Cậu không cần phải nể mặt tôi.”

“Tao biết hàng hóa của A Báo bị mày nuốt, còn báo tin cho cảnh sát bắt nó!” Giọng nói của gã đàn ông đầu trọc có chút chậm lại, rồi lại cầm bình rượu vỡ đặt trước ngực Hàn Trạc Thần, hung ác nói: “Tao nói cho mày biết, chừ cần mày nhổ hàng hóa ra, tao có thể coi như mọi chuyện như chưa từng phát sinh, nếu không...”

Câu “nếu không” của hắn còn chưa nói rõ, Hàn Trạc Thần bỗng nhiên bắt lấy cánh tay gã ấy, chân đảo qua, thuận tay dùng chút lực cầm bình rượu đâm vào ngực người kia.

Tất cả mọi thứ xảy ra đều quá bất ngờ, chờ đến khi đám người kia phản ứng lại, đưa tay vào trong áo tìm tòi, Hàn Trạc Thần đã lôi gã đầu trọc đang gào thét kia ngăn trước người, chỉ về phía sau họ.

Những người đó vừa thấy phía sau mình có rất nhiều người đang cầm súng bao vây, thì đều cứng người đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Hàn Trạc Thần nhắc chân đạp gã đầu trọc ra xa 2 mét, cầm lấy một chiếc khăn lau vết máu trên tay, không nhanh không chậm nói với một người bảo vệ đang đứng cạnh mình: “Thông báo cho cảnh sát... Có người lén mang theo súng, tự ý xông vào nhà dân, có lẽ là có ý muốn... giết người!”

Nói xong, ông ta cầm lấy điện thoại di động, sau khi thông máy, ông ta cười nói: “Phong, thằng nhóc cậu có lúc quái nào có thể làm việc sạch sẽ chút không? Những chuyện phá hoại thế kia có thể đừng liên lụy đến tôi không...”

“...”

“Không cần, đã giải quyết xong rồi, chuyện nhỏ...”

“...”

“Ma túy không phải là thứ gì tốt đâu, cậu tốt nhất là ít đụng vào... Thôi đi, tôi còn không biết cậu...”

“...”

“Gái đẹp? Cậu tặng gái đẹp để an ủi tôi, không bằng trực tiếp phái vài đứa bản lĩnh tốt một chút đến bảo vệ tôi, từ đầu năm nay tôi thấy sống lâu hơn vài năm so với cái gì cũng tốt hơn...”

Bầu trời vẫn xanh như nước biển, mây vẫn trắng, còn nước vẫn trong, cây cỏ vẫn bạt ngàn, và máu vẫn... đỏ như thế.

Tôi nhìn gã đàn ông lực lưỡng đang co quắp ôm vết thương rên rỉ, lại nhìn lại cánh tay ngắn cùn, gãy tong teo của chính mình, tôi lập tức từ bỏ ý định tìm cách ám sát ông ta từ sau lưng.

Năm tôi 13 tuổi, khi tôi đang xem TV, tôi nổi lên suy nghĩ muốn hạ độc trong đồ ăn của ông ta. Đường nhiên, tôi quả thật không có cách nào dưới mí mắt của ông ta mà tìm được chất độc chết người giống như Kali Cyanua (KCN) như trong TV, với kiến thức y học có hạn của tôi, tôi chỉ có thể lấy lý do vài đêm không ngủ được mà lừa lấy mấy lọ thuốc ngủ.

Vào một buổi tối, tôi thấp thỏm thả mấy viên thuốc ngủ vào cốc cà phê của ông ta rồi đi vào phòng đọc sách.

Ông ta nhắm mắt lại, ngồi tựa lưng vào ghế, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Đầu lọc màu đỏ của điều thuốc được kẹp giữa hai ngón tay ông ta sắp chạm tới tay ông, vậy mà ông vẫn chưa phát hiện ra được.

Tôi đặt cốc cà phê xuống, cẩn thận rút điều thuốc từ tay ông ta ra, thổi nhẹ, một đoạn tàn thuốc dài rơi trên mặt đất, tan thành tro bụi.

Ông ta mở mắt ra, lặng lặng nhìn tôi, xung quanh con người đen nhuộm một màu đỏ như máu.

Tôi càng lúc càng hoảng sợ, bất giác lùi lại phía sau từng bước. “Cháu đánh thức ngài à?”

“Không. Tìm tôi có việc gì?”

“Cháu thấy ngài mệt mỏi, pha một cốc cà phê cho ngài để tinh thần thoải mái hơn.

Lông mày đang nhíu chặt của ông ta bỗng giãn ra rất nhiều, cầm cốc cà phê lên uống một hớp, lại nhíu mày, ngửi ngửi, rồi cũng không uống tiếp.

“Sao lại không... uống?” Hai chân tôi bắt đầu run run, khắp người cũng bắt đầu run bần bật.

Ông ta buông cốc cà phê xuống, vén tóc mai đang dính dớp mồ hôi lạnh của tôi lên, bế tôi đặt lên đùi ông ta, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé. “Đã muộn rồi mà sao còn chưa ngủ? Lại không ngủ được à?”

“Vâng.”

“Uống thuốc chưa?”

Tôi gật đầu.

Một bên má của ông ta dán trên gương mặt tôi, nước da trơn nhẵn không hề có sự xuất hiện của râu ria, lại còn mang theo một loại tình cảm ấm áp, làm cho tôi cảm thấy rất dễ chịu.

Tôi cảm thấy toàn thân đều bị hơi thở ấm áp của ông ta bao quanh, không hề run rẩy nữa.

“Tôi cùng cháu ngủ...”

“Vâng.”

Ông ta ôm tôi về phòng, nhẹ nhàng đặt tôi xuống chiếc giường mềm mại, điều chỉnh ánh sáng của chiếc đèn bàn cây quýt bên cửa sổ, lấy chiếc chăn tơ tằm bọc chặt cơ thể tôi, chỉ để lại một cánh tay ở bên ngoài.

Ông ta ngồi bên giường, cầm bàn tay nhỏ bé của tôi đặt trong lòng bàn tay của ông ấy, một đối một, vừa nhìn bàn tay mảnh khảnh của tôi, vừa nhẹ nhàng nắm lấy. Lòng bàn tay của ông ấy rất ấm áp, ấm áp tựa như bàn tay của mẹ.

“Cháu lại trưởng thành lên nhiều rồi...”

Tôi biết rằng ông ta không thích tôi lớn lên.

Bởi vì ông ta thích bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của tôi cầm lấy ngón trỏ của ông ta, thích tôi ngồi trên đùi ông ta dùng đưa cái chân nhỏ vừa ngắn lại vừa thô, cười với ông ta, thích tôi nằm cuộn mình trên sofa đợi ông ta về nhà, nói với ông ta một câu “Ngủ ngon!” rồi lại ngủ tiếp.

Mà việc ông ta thích làm nhất chính là quăng một đứa trẻ như tôi xuống bể bơi cực lớn, khiến tôi hoảng sợ bám lấy cánh tay ông ấy, kêu lên: “Cứu mạng!”

Đợi đến khi ông ta xuất hiện vớt tôi lên cuộn trong khăn tắm, tôi chỉ có thể nhìn ông ta một cách thật đáng thương, những giọt nước trong mắt ngăn trở tầm nhìn.

Mỗi lần như thế, ông ta sẽ nói tôi giống như một thiên sứ, một thiên sứ thuần khiết.

Thật ra, tôi cũng không muốn lớn lên.

Thế nhưng điều này không phải là điều tôi có thể kiểm soát được.

Về sau tôi mới biết được, buổi chiều hôm đấy Thanh đã chết, nghe nói là vì đỡ một phát súng thay Hàn Trạc Thần...

Tôi muốn cười, nhưng làm cách nào cũng không cười nổi!

—

Thất bại khi đó khiến tôi hiểu ra một chuyện, vị giác của ông ta vô cùng nhạy bén, nếu như muốn hạ độc nhất định phải tìm được chất độc không mùi vị không màu sắc mới được, thế nên tôi lại từ bỏ ý nghĩ tìm cách hạ độc ông ta.

Trong lúc ngỡ ngàng, thời gian lại trôi qua hai năm.

Năm tôi 15 tuổi, ngồi bên cây dương cầm, phím đàn nhảy múa dưới đầu ngón tay, thanh âm êm ái mượt mà, nhẹ nhàng ngân nga dưới ánh đèn dịu dịu.

Khúc nhạc piano này tôi đã khổ luyện hơn nửa năm, vì muốn tặng cho ông ta một vui vẻ bất ngờ trong ngày sinh nhật của ông ấy ngày hôm nay, tôi từ từ chuyển tâm mắt về phía Hàn Trạc Thần đang ngồi dựa trên tay vịn ghế sofa, ông ta cúi đầu dùng đưa ly rượu vang đỏ trong tay, màu đỏ trong suốt long lanh xoay tròn trong chén rượu, quẩn quanh...

Đối với một đứa trẻ 7 tuổi mà nói thì khuôn mặt ông ta rất đẹp, còn đối với một thiếu nữ 15 tuổi mà nói thì sự cơ trí trong ánh mắt sâu thẳm, sự biến hóa giữa hai hàng lông mày nhìn không ra suy nghĩ, ngũ quan gần như hoàn mỹ hơn so với trước đây, khuôn mặt không thể bắt bẻ được, rất có lực hấp dẫn! Nhất là khi ông ta nhẹ nhàng nắm nửa con mắt, nhìn như có ý cười nham hiểm, ông ta tựa như phát ra hơi thở của cây hoa thuốc phiện, có ma lực chết người...

Thế nhưng điểm khiến ông ta thu hút người khác nhất là — là khi ông ta ngồi trên ghế sofa hút thuốc, từ từ phả ra làn khói mờ, đáy mắt toát ra sự cô độc lẻ loi.

Mỗi lúc đấy, tôi có thể cảm nhận được sự trống trải trong nội tâm của ông ta, không cảm lòng được ngồi bên người ông ấy, cùng với ông ta hít vào mùi vị thuốc lá xung quanh. Ông ta không hề nói với tôi một chữ, tôi cũng không hỏi ông ta chuyện gì xảy ra, chúng tôi chỉ ngồi cùng một chỗ, hai bên cảm nhận được sự khát vọng được an ủi từ nội tâm đối phương.

Đàn xong khúc nhạc, tôi khép lại cây dương cầm rồi đi tới bên người ông ta, nói với ông ấy: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ!”

Nhìn vẻ ngoài của ông ta, rồi lại thoáng nhìn qua vệ sĩ ngoài cửa, tôi liền biết ông ta muốn đi ra ngoài.

Tôi cầm lấy chiếc áo khoác mà ông ta vắt lên tay vịn sofa, khoác lên người ông ấy, một bên kiễng chân, cố sức giúp ông ta cài khuy áo, một bên dỗi lòng nói: “Cận thận một chút!”

“Thiên Thiên.” Tầm mắt của ông ta di chuyển từ trên khuôn mặt tôi xuống phía dưới một chút, quan sát toàn thân tôi một phen, đột nhiên mở miệng hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm rồi.”

“Mười lăm...” Ông ta dùng một loại giọng nói mang đầy thâm ý mà tôi không hiểu được lặp lại một lần, sau đó không nói gì nữa.

Ông ta đi rồi, tôi cuộn mình vào trong tấm thảm trên ghế sofa đến hơn hai giờ sáng, nhớ đến loại ánh mắt của ông ta lúc gần đi, cả người tôi trở nên lạnh buốt, một nỗi sợ hãi không thể nói rõ lan ra khắp cơ thể.

Lúc ông ta trở về, tôi sợ đến mức dép còn chưa đi, vội vàng nhảy xuống ghế sofa, vô thức chạy vào trong phòng.

“Thiên Thiên? Còn chưa ngủ à?”

Tôi đột nhiên dừng bước, lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Không nhìn thấy ngài trở về, cháu không ngủ được... Ngài về rồi thì cháu cũng an tâm.”

Ông ta đi tới bên người tôi, đưa tay quần chiếc thảm trên người tôi chặt thêm một chút, khoe miệng tạo một độ cong khiến nụ cười nhẹ càng trở nên đặc biệt.

Thấy ông ta không nói gì, tôi hỏi một cách thăm dò: “Cháu đi ngủ đây?”

Ông ta gật đầu.

Tôi không chạy về phòng, không dám dừng lại dù chỉ một bước, nhanh chóng khóa chặt cửa phòng lại.

Tôi đứng dựa trên cánh cửa, lo lắng, sợ hãi, vỗ nhẹ trái tim đang đập dồn dập, tôi cố sức nhớ lại tất cả mọi việc ngày hôm nay, tôi có phải làm sai cái gì đó hay không, vì sao tôi bỗng cảm thấy ông ta trở nên có phần bí hiểm.

Suy nghĩ cả một đêm, tôi cũng chưa nghĩ thông được.

Sáng sớm tỉnh lại, kéo tấm rèm che, tôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần ngồi bên bể bơi, dùng bữa sáng tại một chiếc bàn nước sơn màu trắng được trạm trổ một cách nghệ thuật.

Ánh nắng sớm mai ấm áp rơi trên mái tóc đen của ông ta, mang theo màu vàng óng mãi mãi không phai bạc, cao quý khác thường.

Vì cái gì mà thế giới thuộc về ông ta, trời cao xanh thẳm, biển rộng mênh mông.

Còn tôi, trên thế giới này, một áng mây tự do thuộc về tôi, tôi cũng không có...

Nhiều nhất cũng chỉ có thể gặp lại gia đình ấm áp trong giấc mộng, ăn đĩa rau xanh mẹ làm, tìm kiếm chút hương vị còn sót lại.

Khi tỉnh mộng, tôi cuối cùng phải tự hỏi bản thân, nếu như thế giới này chưa từng có Hàn Trạc Thần, tôi sẽ không bị mất đi người thân, không phải nhìn sự nghiệp của ông ta ngày càng thành công, còn bản thân mình thì ngược lại, tang thương qua năm tháng, khô héo mất dung nhan.

Thế nhưng nếu như ông ta thực sự biến mất, tôi có thể giống như một bạn gái trong lớp, vì một chiếc váy đẹp mà rơi nước miếng đến một mét, xem tiểu thuyết tình cảm mà như mê như say, cả người lạc vào tiên cảnh, ảo tưởng đến một vị bạch mã hoàng tử trong lòng, hết giờ học nhanh chóng trở về nhà...

Không thể!

Cũng không biết tôi đứng bên cửa sổ đã bao lâu, đến khi tôi nhớ tới việc xem đồng hồ, mới phát hiện ra rằng chỉ cách khoảng thời gian vào học 30 phút.

Tôi vội vàng rửa mặt trang điểm, mặc đồng phục đi xuống tầng.

“Chào buổi sáng! Cháu đi học!”

Hàn Trạc Thần đang bàn bạc gì đó với một người, tôi lại vội đi học, cố gắng không tán chuyện với ông ta, tùy ý chào một câu rồi đi ra chiếc xe chuyên biệt chở tôi đến trường hàng ngày.

“Thiên Thiên...” Ông ta chỉ lên một phần bữa sáng được đặt trên bàn. “Ăn xong bữa sáng đi.”

Tôi vốn hơi đói, vừa thấy trên bàn có sữa tươi và bánh kem, hứng thú ăn uống cũng bay đi đâu mất.

Có thể ông ta nghĩ rằng đứa bé gái nào cũng thích mấy thứ kia, mỗi buổi sáng đều cố ý sai người chuẩn bị cho tôi, thế nhưng trên thực tế, tôi vô cùng ghét đụng vào thứ đồ ăn béo ngậy này.

Thấy ông ta kéo chiếc ghế bên người ra, trưng ra bộ dáng không được phản đối, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, giả vờ rất hài lòng liếm chết chiến đấu với cái bánh kem kia, khiến miệng dính đầy kem trắng.

“Ông chủ...” Người đứng bên cạnh ông ta gọi một tiếng, thành công khiến cho ánh mắt của ông ta dời khỏi tôi.

Nếu như tôi nhớ không lầm, người kia là trợ lý của ông ta, phụ trách kinh doanh phân phối. Không biết anh ta làm sai chuyện gì mà hoàn toàn có thể nghe ra sự khiếp sợ trong giọng nói ấy.

Hàn Trạc Thần phất tay với anh ta, không hề kiên nhẫn nói: “Làm theo lời tôi nói là được rồi, sau này những việc nhỏ như thế đừng làm phiền tôi.”

“Nhưng, ông Vu là khách hàng chính của chúng ta, thời gian qua chúng ta hợp tác khá thoải mái. Tôi đoán rằng trong hàng hóa lần này của ông có chứa thuốc giảm đau bị cấm, có thể nhất thời sơ suất...”

“Dạy dỗ ông ta một chút, lần sau ông ta sẽ không sơ suất nữa.”

Giọng điệu qua loa kia của ông ta khiến tôi lập tức nhớ tới khi mình 7 tuổi, ông ta tạo nhã buông xuống một câu: “Vừa rồi cậu không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Hoàn toàn hủy hoại một đời tôi.

Một câu nói nhẹ nhàng của ông ta, đối với người khác mà nói là một cái giá rất đau thương.

Thù hận khiến hai tay tôi run rẩy. Tôi gắt gao nắm chặt cái đĩa trong tay, cố gắng hết sức tự kiềm chế bản thân mới có thể không cầm cái đĩa đâm vào khuôn mặt hờ hững của người ấy.

Ông ta quay lại nhìn tôi, vươn ngón tay lau đi vết kem bên khóe miệng hộ tôi, hỏi nhẹ nhàng: “Sao vậy?”

Tôi tránh khỏi bàn tay của ông ta, nở một nụ cười rất khó khăn, bối rối. “Nhất định phải như thế sao?”

Ông ta quay đầu gọi người trợ lý sắp rời đi quay lại, đưa ngón tay dính đầy bơ lên miệng, liếm sạch rồi mới nói: “Phóng hỏa đốt hàng hóa là được, không cần làm mọi chuyện ồn ào trở nên nghiêm trọng... Nhớ kỹ, trước khi phóng hỏa thì làm sạch sẽ chút.”

“Vâng.” Người kia kéo dài âm điệu, cúi người chào rồi rời đi, dường như còn sợ Hàn Trạc Thần đổi ý, vội vàng chạy ra ngoài.

“Phóng hỏa mà còn không tính là nghiêm trọng?” Ông ta cho rằng cái gì mới là nghiêm trọng đây! Tôi cắn chặt răng, nắm chặt cái đĩa trong tay: “Sao ông không dứt khoát giết cả nhà người ta đi?”

Ông ta sững sờ nhìn tôi, sự nghiêm túc trên mặt dịu đi rất nhiều, trái lại còn mang theo chút lo lắng. Lưỡng lự một chút, ông lại quay đầu gọi lại người trợ lý đã đi xa: “Đợi một chút.”

“Ông chủ.” Trợ lý lập tức cung kính chạy lại. “Ngài còn dặn dò gì nữa ạ?”

“Bỏ qua đi, cảnh cáo lão một chút là được, để cho ông ta tự mình xử lý đồng hàng hóa đó.”

“Vâng! Tôi hiểu rồi.”

Lúc này đây, người trợ lý lấy tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lặng lẽ liếc mắt nhìn tôi, một cái liếc mắt kia dường như chứa đựng sự kinh hoàng, tò mò, cũng có một chút nghi ngờ không rõ.

3. Chương 03

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 3

*

Khi chiếc xe gần đến trường tôi, đột nhiên phanh gấp, dừng ngay trước một vị cảnh sát đang đứng tại bất giao thông.

Giữa một nhóm cảnh sát có một người tầm 50 tuổi đi ra, trên cầu vai người ấy có vài ngôi sao, khi người ấy đi tới bên cửa kính xe chúng tôi, liền gõ cửa một cách rất lịch sự.

Hàn Trạc Thần chặn lại cánh tay của người tài xế đang định bấm nút kéo cửa sổ xuống, ông ta trực tiếp mở cửa xuống xe.

“Sĩ quan Vu, hôm nay lại có thời gian rảnh rồi làm phiền tôi à! Không phải lại nghi ngờ tôi giấu ma túy đấy chứ?”

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không mà tôi cảm thấy vẻ mặt của sĩ quan Vu khi thấy Hàn Trạc Thần chuyển từ kinh ngạc sang bất đắc dĩ. “Không có ý định tìm cậu gây phiền phức, là một tên tội phạm giết người vừa bỏ trốn, chúng tôi theo lệ thường đi kiểm tra thôi.”

Hàn Trạc Thần mở cửa xe, để cho sĩ quan Vu nhìn thấy tôi, “Chỉ có con gái tôi thôi.”

“Con gái cậu? Lớn như vậy rồi?” Hai người không phải đang nói chuyện nhà sao.

Tôi thực sự không biết trong tư tưởng Hàn Trạc Thần đến tột cùng là muốn cái gì. Khi tôi thổ lộ nên nhân ngày sinh nhật 12 tuổi, tôi đã cầu nguyện: “Con ước con và cha mãi mãi không bao giờ xa nhau!”

Tôi không biết những lời này sai ở chỗ nào, lúc đó, ông ta ngay lập tức nghiêm túc nói với tôi: “Sau này không được gọi tôi là cha nữa, cũng không được nói với bất cứ người nào tôi là cha cháu, nhớ chưa?”

Tôi ngỡ ngàng gật đầu.

Ông ta còn nói: “Sau này khi đi ra ngoài với tôi thì đều phải đi đằng sau tôi, không được lại kéo tay áo tôi nữa.”

Tôi rất tủi thân gật nhẹ đầu, từ đấy trở đi không gọi ông ta là cha thêm một lần nào nữa.

Không hiểu tại sao ngày hôm nay ông ta lại nói với người ta tôi là con gái ông ấy?

“Sĩ quan Vu, nếu như không có chuyện gì khác, tôi muốn đưa con gái tôi đi học, nó bị muộn rồi.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã sớm qua thời gian vào lớp, ngày hôm nay khẳng định là không trốn được rồi, chỉ có điều lại gặp kiếp nạn bị thầy giáo phê bình thôi.

“Chờ một chút!” Sĩ quan Vu nói: “Đã có con gái rồi, thu tay lại chút đi, đừng làm những thứ kia...”

“Sĩ quan Vu.” Hàn Trạc Thần chặn đứng câu nói tiếp theo của ông: “Quan tòa muốn định tội cũng phải có chứng cứ, ông không thể nói lung tung.”

“Cậu làm cái gì thì chính cậu tự hiểu được.”

“Người khác có thể đánh giá không tốt về tôi, ông có tư cách sao?” Hàn Trạc Thần đang chuẩn bị lên xe, bỗng dừng lại trước cánh cửa đang mở, quay đầu nhìn sĩ quan Vu, nói với ông bằng một giọng thần nhiên không hờn không giận: “Tôi đã từng muốn làm một người tốt, nhưng ông chưa từng cho tôi một cơ hội...”

Từ lúc Hàn Trạc Thần lên xe, vẻ mặt rất nặng nề trong suốt khoảng thời gian đến trường.

Tôi ở bên ông ta nhiều năm như vậy, tôi đương nhiên đã từng thấy lúc ông ta nổi giận. Nhưng ông ta có đem người đánh tới chết, trên mặt cũng không xuất hiện chút thương cảm nào.

Vị sĩ quan kia có thể khiến cho tâm tình ông ta trở nên ưu tư, nhất định là có tầm quan trọng đặc biệt với Hàn Trạc Thần.

Chẳng lẽ là bị người ta nắm được nhược điểm.

Dọc đường đi, trầm lặng. Đến cổng trường học, khi tôi muốn xuống xe, ông ta bỗng nhiên đưa tay ra kéo lấy tay tôi đặt lên đầu gối, nắm lấy trong lòng bàn tay, rất giống sự chiếm hữu ngang ngược, cũng rất giống sự che chở dịu dàng.

“Thiên Thiên, trong mắt cháu tôi là dạng người gì?”

Giết người, đốt nhà, là giặc cướp không chuyện ác nào không làm, tôi muốn ông chết không toàn thây, sau đó bước vào mười tám tầng địa ngục.

Trong lòng tôi trả lời như thế, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: “Ngài thấy rằng mình làm đúng là được rồi, cần gì phải quan tâm người khác nghĩ như thế nào.”

Ông ta dường như không quá vừa lòng với câu trả lời của tôi, trên mặt lạnh lùng, u ám dày đặc.

Vì thế nên tôi liền thay đổi cách nói: “Cho dù trong mắt người khác ngài là dạng người gì đi chăng nữa, trong mắt cháu, ngài là một người cha tốt, một người cha rất dịu dàng, yêu thương con cái.”

Ông ta vẫn không có cười, đôi mày tự nhiên cau chặt lại.

Tôi tiếp tục nói: “Dù sao thì trong mắt cháu, ngài là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, không có người đàn ông nào hoàn mỹ hơn ngài...”

Chính bản thân tôi cũng không có cách nào chấp nhận mấy lời khen ngợi giả tạo đến buồn nôn này.

Thế nhưng ông ta lại nở nụ cười rạng rỡ..

Tôi không nói gì, tôi cho rằng thằng ngốc cũng có thể nghe ra được đây là lời khen rất giả dối, không nghĩ tới ông ta tưởng thật, còn có chút không dám khẳng định mà hỏi lại tôi một lần nữa: “Cháu thật sự nghĩ thế sao?”

Tôi cực kì nghiêm túc gật đầu.

Tôi tin rằng đầu óc mấy đứa con trai hơn mười tuổi trong lớp cũng không đơn giản như ông ấy.

Cả một tiết học đứng trong góc lớp tê liệt cả đôi chân, tôi nguyên rửa tên đầu sỏ Hàn Trạc Thần chết không tử tế được cho đến tận hết tiết học.

Đến khi trở lại chỗ ngồi, đôi chân mỏi rã rời chẳng còn tí cảm giác nào.

“Thiên Thiên, cậu thật đáng thương!” Tôi thấy Đồng Trác đồng thời là bạn thân nhất của tôi đang xem tiểu thuyết tình cảm nước mắt lưng tròng buông quyển truyện trong tay xuống, quăng cho tôi một cái nhìn vô cùng cảm thông. Cô ấy điển hình cho hình tượng tiểu mỹ nhân dịu dàng điềm tĩnh kiêu đa sầu đa cảm, chỉ đọc một cuốn tiểu thuyết thôi mà cũng xúc động đến rơi nước mắt, ngây thơ thuần khiết khiến cho tôi không thể không lo cô ấy sẽ bị người ta ăn đến cả khớp xương cũng không còn.

“Cô giáo của chúng ta rõ ràng nhằm vào bạn, người khác có đến muộn cũng không bị phạt đứng.” Về mặt của cô ấy trông còn đáng thương hơn tôi gấp trăm lần, lại còn bênh vực hộ tôi, tôi đưa cho cô ấy một chiếc khăn tay, trước hết để cô ấy lau hết nước mắt đi đã, không tôi xem lại thấy xót xa.

“Loại nữ sinh như tớ mà bà ấy thích thì đúng là thần kinh bà ấy có vấn đề.”

“Ai! Không muốn nói nữa thì thôi vậy!”

Nói xong, cô lau lau nước mắt, tiếp tục xem cuốn tiểu thuyết trong tay.

Tại cái thời đại chuyện lên lớp quyết định toàn bộ cái gọi là nghĩa vụ giáo dục, có thầy cô nào thích một con người không có ý chí tiến thủ không.

Thật ra trước đây tôi học cũng không tệ lắm, về sau nghĩ kỹ thì lại thấy nếu như có một ngày tôi thật sự sẽ giết Hàn Trạc Thần, may thì được vệ sĩ của ông ta cho chết toàn thân, không may thì nói không chừng lại phải vào tù suốt đời, học có ích lợi gì đâu?

Đến khi tôi hiểu ra điều này, tôi dứt khoát không chịu tiến bộ, lên lớp thì nhìn chăm chăm lên bảng nhưng đầu óc cứ đặt ở trên mây, buổi tối về nhà thì ngồi với Hàn Trạc Thần trên sofa giết thời gian. Bởi thế đến khi thi, tôi ngồi cắn bút hai giờ đồng hồ cũng tính không ra một cái đề vật lý, thành tích vốn ổn định đã tụt dốc không phanh.

Cô giáo nói muốn gặp mặt phụ huynh tôi, tôi rất thành thật nói cho cô ấy biết rằng tôi không có cha cũng không có mẹ, chẳng có thân thích. Cô ấy lục lọi, giở lại hồ sơ của tôi, thấy mỗi cột người giám hộ đều trống không, im lặng triệt để, từ đấy về sau luôn luôn không xem tôi vừa mắt. Phạt đứng vẫn còn nhẹ đó, có đôi khi còn bắt tôi chép phạt đến nỗi tay bị chuột rút, bụng đồng khóa luận trên lưng đến mức tưởng lưng gãy mất rồi, thậm chí còn phê bình tôi tới bởi trước mắt toàn bộ học sinh trong lớp...

Cuối cùng, tôi phải rút ra một kết luận, Hàn Trạc Thần thật sự đối xử với tôi như một người cha dịu dàng yêu thương con cái!

Cả buổi sáng, tôi buồn chán ngồi với Đồng Trác đọc tiểu thuyết tình cảm, cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa.

Tôi hỏi cô ấy có muốn đi ăn trưa cùng nhau không, cô ấy vẫn còn đắm chìm trong tình tiết cuốn truyện mà không thoát ra được, chùi chùi nước miếng nói: “Đợi lát nữa đi mà, tớ đọc hết đoạn này đã...”

Tôi nhìn trời, cả trời đầy dấu chấm nhỏ.

Lúc vào canteen ăn cơm, tôi tò mò nhìn vào đôi mắt sưng phù của cậu ấy hỏi: “Xúc động đến như vậy sao?”

“Người đàn ông này thật tốt, vì người phụ nữ mình yêu mà cái gì cũng có thể vứt bỏ, đáng tiếc là người phụ nữ không tim không phổi đấy không biết...”

“Thế nhưng anh ta là người xấu mà, anh ta cưỡng ép... muốn người phụ nữ ấy ở bên cạnh anh ta, giết người như ma quỷ... cái loại đàn ông đấy phải chết vạn lần mới đúng, cậu còn rơi nước mắt vì hắn.” Tôi thật sự không có cách nào chịu đựng được cái loại nhìn nhận tình yêu bị bóp méo này cùng với lòng thông cảm bi thương ấy.

Đồng Trác khinh bỉ trừng mắt với tôi: “Mình nói này Hàn Thiên Vu, cậu có hiểu cái gì gọi là sự quyến rũ của người đàn ông không hả?”

Tôi không hiểu, bên người tôi có một người đàn ông chẳng hề quyến rũ, khiến cho tôi sống không được, chết cũng chẳng xong.

Cô ấy thấy vẻ mặt tôi rất là mù mờ, có lòng tốt đưa ra cao kiến, “Đàn ông, phải dám yêu dám hận, dám làm dám nhận, thế mới gọi là đẹp trai!”

“Tớ cho rằng đẹp trai là từ miêu tả khuôn mặt chứ.” Đối lại bằng một ánh mắt khinh bỉ, tôi không dám đưa ý kiến nữa, ngoan ngoãn lắng nghe chỉ bảo.

“Dù cho người ấy có lỗi với toàn bộ thế giới này, chỉ cần toàn tâm toàn ý bảo vệ người phụ nữ mình yêu, chính là một người đàn ông tốt.”

“Quả thật là có trình độ có khác.” Tôi hỏi: “Nếu có một người đàn ông rất yêu cậu, nhưng anh ta giết người, đốt nhà, không chuyện ác nào không làm, cậu cũng nguyện ý à.”

“Giết người, đốt nhà thì sao? Cứ giết người đốt nhà thì là người xấu hả?”

Tôi uống một ngụm nước, đối với vấn đề này tôi có quyền duy trì sự im lặng.

Cô ấy ngồi thẳng người, vô cùng kiên định nói với tôi: “Tôi thấy rằng Hàn Trạc Thần chính là người đàn ông đáng để yêu nhất, nếu như người ấy yêu tôi...”

Tôi phun toàn bộ nước trong miệng lên mặt cô ấy, dù là một giọt cũng không phí phạm!

“Hàn Thiên Vu!!!!”

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Tôi vội vàng đưa khăn tay ra lau sạch nước trên mặt cô ấy, việc này thật sự không thể trách tôi được, lời nói của cô ấy dọa tôi sợ chết đi. “Cậu nói ai cơ? Hàn Trạc Thần?”

“Đúng vậy! Có gì khó hiểu đâu.”

“Cậu biết ông ta?” Tôi chỉ biết là khi ông ta đưa tôi đi dạo phố, luôn luôn có một số người nhàm chán nói với ông ta những lời mà tôi nghe không hiểu, ví dụ như sáng sớm hôm nay chẳng hạn, thế nhưng tôi chưa bao giờ biết rằng ông ta lại nổi tiếng đến như vậy.

“Cậu đừng có nói với tớ là cậu không biết.”

“Tớ...” Tôi lắc đầu, không hề do dự trả lời: “Không biết!”

Lần này ánh mắt của cô ấy là càng thêm khinh bỉ tôi hơn: “Một ngày của cậu biết những cái gì hả!”

Tôi cũng biết nhiều lắm chứ, thế mới không dám nói cho người khác biết là tôi biết loại người như ông ta, sợ rằng người ta lại xếp tôi vào cùng một chỗ với loại người ấy.

“Người ấy rất rất đẹp trai nha.”

Đẹp trai? Nhớ tới khuôn mặt kia, tôi miễn cưỡng đồng ý.

Cô ấy lau đi nước miếng, tiếp tục nói: “Nghe nói vào thời điểm anh ấy vẫn còn trong xã hội đen, người nào trong thế giới ấy nghe thấy tên anh ấy cũng đều run sợ, người đắc tội anh ấy ban đêm cũng chẳng dám đi ngủ...”

Nhớ lại vẻ mặt của cha tôi khi nhìn thấy ông ta, tôi cũng đồng ý.

“Hiện nay anh ấy thoái ẩn giang hồ... vẫn không ai có can đảm chọc vào...”

“Bạn Đồng Trác thân mến, có phải bạn đã từng đọc tiểu thuyết võ hiệp rồi phải không?”

“Không nhiều lắm, tớ mới từng đọc khoảng 300 quyển... Thế nhưng tớ nghĩ nếu như anh ấy sống ở thời cổ đại, chắc chắn sẽ trở thành một đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa.”

“Là ma đầu tà giáo làm nhiều điều ác.” Tôi có lòng tốt sửa chữa lại.

“Đi đi! Chẳng có cách nào đả thông cái óc cậu hết!”

Tôi cúi đầu, tự mình kiểm điểm.

Lúc buổi chiều lên lớp, bụng dưới co rút từng trận rất đau đớn, tôi đột nhiên nhớ ra ngày hôm qua là ngày 15, chính là ngày có cái này này đến hành hạ tôi.

Trên người tôi nhễ nhại mồ hôi lạnh, chịu đựng sự đau đớn đến khi tan học, cơm chiều cũng không thèm ăn, nằm co quắp trên giường, bọc chặt chiếc chăn quanh người.

Thời điểm mà con người ta yếu đuối nhất cũng chính là những lúc đau đớn nhất, lúc này tôi nghiêng rằng nghiêng lợi chịu đựng sự đau đớn sống không bằng chết, thực sự rất nhớ đến bàn tay của mẹ, rất muốn bà đến đây ôm tôi một cái, nói với tôi: “Lần sau đừng bao giờ ăn những thứ độ lạnh như thế nhé.”

“Mẹ! Con rất nhớ mẹ... Cha, anh trai, con rất nhớ mọi người...” Khi dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống khuôn mặt lạnh như băng, tôi chỉ có thể chôn mặt trong chăn khê nức nở, tự nói với chính mình: Mày phải kiên cường!!!

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, tôi nghe thấy tiếng mở cửa dưới tầng, nghe thấy tiếng Hàn Trạc Thần hỏi: “Thiên Thiên đã về chưa?”

Tôi cắn răng muốn vật lộn đứng dậy xuống tầng chào ông ta một tiếng, thế nhưng bởi vì cả người chẳng còn chút sức lực nào mà đành từ bỏ.

Tôi lại nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến đây, dừng lại bên giường tôi.

Tiếp đó, một đôi bàn tay to cần thận kéo ra chiếc chăn tôi che kín đầu, giúp đôi vén mái tóc đang lòa xòa trên mặt.

Động tác của ông ta rất nhẹ giống như không dùng sức, tựa hồ sợ đánh thức tôi.

Tôi cho rằng ông ta sẽ rời khỏi, thế nhưng ông ta vẫn ngồi bên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi...

“Thiên Thiên? Làm sao đây?” Ông ta mân mò nước mắt trên khuôn mặt tôi, khẩn trương hỏi lại: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không sao... Là...” Tôi cần môi, xấu hổ không biết nói với ông ta thế nào.

“Có phải cháu bị bệnh không? Sau lại không nói với ai cả!”

Ông ta có chút hoảng hốt, chỉnh lại ánh sáng của chiếc đèn, ôm tôi ra từ trong chiếc chăn ấm áp, trán ông ta đặt sát vào trán tôi...

Khi tôi bị sốt lúc còn bé, ông ta thường kiểm tra nhiệt độ cơ thể tôi bằng cách này, chưa bao giờ tôi cảm nhận được vấn đề gì hết.

Lúc này đây... Cái trán của ông ta nóng như lửa, đôi môi gần kề, gần đến mức chỉ cần tôi mở miệng ra sẽ đụng đến.

Tôi không dám nói lời nào, ngay cả hô hấp cũng không dám.

Lòng bàn tay lạnh giá của tôi bỗng chảy mồ hôi.

Đợi đến khi ông ta buông tôi ra, tôi đã sắp vì nghẹn thở mà chết, tôi thở hổn hển, hít vào từng ngụm từng ngụm, cung cấp thêm dưỡng khí cho đại não tê liệt.

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần.” Tôi kéo tay áo của ông ta lại, “Cháu không sao.”

“Sắc mặt của cháu rất không tốt, cuối cùng là khó chịu ở chỗ nào.”

“Cháu... đau lưng.” Trông thấy ông ta trưng ra một bộ mặt không hiểu chuyện gì xảy ra nhất định sẽ không từ bỏ ý định, tôi chỉ có thể đỏ mặt nói với ông ta: “Con gái đều có mấy ngày như thế, đau một ngày rồi sẽ tốt thôi.”

“Ồ!” Ông ta kéo kéo khóe miệng một chút, lộ ra ý cười nhẹ: “Rất đau à?”

“Không sao, cháu muốn uống nước.” Uống hay không uống cũng không quan trọng, quan trọng là bị ông ta dùng cái loại ánh mắt mừng rỡ, mong đợi này, khắp người tôi cũng phát sốt lên rồi.

“Được, cháu chờ tôi một chút, tôi đi lấy cho.”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn, nghe thấy tiếng đồ dùng kim loại va đập với nhau.

Trên trán vẫn lưu lại nhiệt độ của ông ta, trên quần áo vẫn vương vãi mùi rượu trên người ông ấy...

Nếu như có thể được lựa chọn, tôi ước rằng mỗi ngày ông ta đều lạnh lùng với tôi, không đánh thì cũng mắng, cũng không hy vọng ông ta tốt với tôi như thế này, tốt đến mức khiến tôi cảm thấy trong lòng run rẩy.

Khi ông ta trở lại, đem cho tôi một cốc nước hoa quả ấm áp, còn có một viên thuốc giảm đau.

Tôi uống thuốc, luồng nhiệt khiến cho sự đau đớn tại bụng dưới có phần dịu đi chút ít.

Có người nói con gái mấy ngày này rất đa sầu đa cảm, dĩ nhiên là đúng rồi, một người tim cứng như đá giống tôi mà cũng bị ông ta làm cảm động đến mức rơi nước mắt.

“Vì sao lại tốt với tôi như vậy”

Ông ta nằm trên giường tôi, ôm lấy bờ vai tôi, khiến cho tôi có thể gối đầu lên lồng ngực rộng của ông ấy.

“Bởi vì em làm cho tôi có cảm giác an toàn, em là người duy nhất tôi có thể tin tưởng.” Ông ta vuốt ve khuôn mặt tôi, ánh mắt dịu dàng như nước, nhấn chìm cả con người: “Tôi thích sự thuần lương của em, tôi cố hết sức bảo vệ em, hy vọng em có thể không nhiễm sự dơ bẩn của cái thế giới này, vĩnh viễn duy trì sự thuần khiết trong em.”

“À!” Tiếng tim đập của ông ta thật dễ nghe, vững vàng mà kiên định, nhưng tôi lại càng muốn nó ngừng đập.

“Thiên Thiên, tôi thực sự không quan tâm người khác thấy tôi thế nào, bất kể bọn họ nói cái gì, làm cái gì tôi cũng sẽ không tin tưởng. Tôi chỉ tin tưởng mình em, bởi vì em lớn lên bên tôi, là người con gái hiểu rõ tôi nhất, cũng là người con gái duy nhất không lừa gạt tôi, phản bội tôi.”

Tôi có cảm giác cách dùng từ của ông ta có phần kỳ lạ, nhưng lại không nghĩ ra kỳ lạ ở điểm nào.

“Nếu như tôi phản bội ngài thì sao?” Tôi hỏi

Ông ta đặt bàn tay lên bụng tôi, cười cười, hôn lên mặt tôi, “Sẽ không đâu. Bất kể em muốn cái gì tôi đều có thể cho em, chỉ cần em yêu cầu.”

“Thật vậy không? Nếu như tôi muốn lấy mạng của ông thì sao?”

Ông ta lại nở nụ cười, tựa hồ như nghe được một câu chuyện tiếu lâm.

“Bé ngốc, nếu em muốn thì cho em...”

Tôi đương nhiên sẽ không ngu ngốc tin tưởng lời ông ta nói là sự thật.

Thế nhưng sự đau đớn nơi bụng dưới dần dần dịu bớt trong bàn tay ông ta, nước mắt của tôi lặng lẽ chảy, thấm đầm áo sơ mi của Hàn Trạc Thần.

4. Chương 04

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 4

*

Hương vị trên người Hàn Trạc Thần cũng giống như con người ông ta, làm cho con người ta mê hoặc, khiến con người ta cảm giác được an ổn.

Tôi gối đầu lên khuỷu tay ông ấy, rất nhanh rơi vào giấc ngủ say, ngay cả trong mơ cũng xuất hiện ánh sáng mặt trời cùng với sự ấm áp.

Tôi mơ thấy mình và rất nhiều người ngồi cùng một chỗ ăn cơm, có người trong gia đình của tôi, có Hàn Trạc Thần, còn có cả Tiểu Cảnh, mọi người ăn uống vui đùa với nhau...

Tôi nói với cha: “Cha, con có một giấc mơ rất đáng sợ, mơ thấy cha không cần con nữa, cha đừng bao giờ không cần con.”

Cha vuốt đầu tôi nói: “Khờ thật... Cha vĩnh viễn sẽ không bao giờ không cần con.”

Trong giấc mơ, tiếng nói của cha thật êm ái, giống như thanh âm dịu dàng mà uyển chuyển của Hàn Nhạc Thần.

Lúc tôi tỉnh lại từ trong mơ, trời vẫn còn chưa sáng, nhưng Hàn Trạc Thần đã không còn ở đó.

Tôi sờ cái gối, ngay cả chút dư âm ấm áp cũng không còn, tâm trí tôi bỗng lơ mơ tồn tại một loại cảm giác mất mát.

Nói cái gì là tin tưởng tôi, cuối cùng vẫn sẽ không ngủ cạnh tôi.

Người như ông ta không biết đã làm bao nhiêu chuyện trái với lương tâm, tính cách đa nghi, luôn luôn nghĩ rằng mọi người trên toàn thế giới này muốn hại ông ta, bất kể đi đâu cũng phải có vệ sĩ đi cùng, ngay cả lúc đi ngủ, ngoài cửa phòng cũng đều phải có vệ sĩ luân phiên nhau đứng gác, bằng không ông ta căn bản sẽ không ngủ được.

Tôi không biết ở bên ngoài ông ta có phụ nữ hay không, dù sao ông ta cũng chưa từng mang một người phụ nữ nào về nhà qua đêm, cũng không ngủ lại bên bất kì ai, bất kể muộn đến mức nào, ông ta nhất định cũng sẽ phải về nhà.

Gối của ông ta thì chỉ có một mình ông ta được dùng, dưới gối bao giờ cũng có một cây súng.

Tôi nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà ông ta đã 32 tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, nào có người phụ nữ nào chịu đựng được sau khi triền miên với chồng mình rồi lại phân phòng mà ngủ.

Đang lúc miên man suy nghĩ, cảm thấy bụng đột nhiên sôi ùng ục, tôi mới nhớ ra tối qua mình còn chưa ăn gì, liền muốn đi xuống bếp tìm xem có gì ăn được không.

Mới đi xuống được nửa cầu thang, tôi chợt nghe thấy dưới tầng có tiếng người lạ.

Đi xuống tiếp 2 gác, tôi mới nhìn thấy được người đang nói chuyện.

Quần áo gã đàn ông kia mặc không chỉ to rộng mà còn rách nát, trên mặt đầy tro bụi và dầu mỡ, còn đặc biệt dựa trên sofa màu trắng tùy tiện cọ tới cọ lui. Tóc của gã rất ngắn, hình như là vừa mới cắt. Trên khuôn mặt đen gầy có một đôi mắt chẳng thêm mở ra hình tam giác, mũi bẹp môi dày, bên môi còn lộ ra một cái cười nịnh nọt, vừa nhìn một cái đã thấy đây chính là điển hình cho khuôn mặt của người xấu.

“A Chiêu, lúc đó cậu muốn tiền, tôi đã chia ra đưa không ít cho cậu, yêu cầu gì của cậu tôi cũng đều thỏa mãn rồi, những lời cậu vừa nói là có ý gì?” Tiếng nói của Hàn Trạc Thần vang lên mang theo chút ý cười, trong trí nhớ của tôi, khi ông ta dùng loại giọng này nói chuyện, tiêu biểu cho chuyện ông ta sắp bị chọc giận đến nơi rồi.

“Thần ca, nếu không bị con kỹ nữ kia lừa, tôi cũng không đi cầu xin ngài làm gì, ngài xem xem mấy năm nay tôi đã chịu khổ trong tù rồi, cũng không thể trơ mắt nhìn tôi chết đói đầu đường chứ.”

“Không muốn chết đói đầu đường thì trở về trại giam mà ăn cơm tù miễn phí.”

“Thần ca!” Gã đàn ông tên A Chiêu nheo mắt lại, lộ ra tia nhìn xảo quyệt, “Ngài ở đây hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, số tiền ít ỏi đây cho tôi cũng chẳng đáng gì, hà tất phải làm mọi việc tuyệt tình đến mức này, thật sự dồn ép tôi đến cùng đường, khiến cho người ta biết rằng tôi gánh tội thay ngài, chuyện này đối với ngài cũng không tốt lắm...”

“Cậu đây là đang nói chuyện với tôi sao?”

“Tôi không có ý gì khác... Ngài cũng đừng quá đa nghi.” Gã ta cười gượng hai tiếng, ánh mắt lấp lánh đảo qua từng đồ, từng vật trang trí xa xỉ trong phòng khách, đến khi ánh mắt rơi vào trên người tôi đột nhiên dừng lại, vẻ tươi cười trở nên đặc biệt thô tục.

Hàn Trạc Thần vốn đưa lưng về phía tôi, thấy gã có vẻ mặt kỳ quặc, ngay lập tức quay đầu lại. “Thiên Thiên? Bị đánh thức à?”

“Không phải, tại cháu... có chút đói, xuống tầng chuẩn bị ăn.”

“Ồ!” A Chiêu vội vã đứng dậy, vì nịnh bợ mà cúi người chào tôi: “Là chị dâu sao, chị dâu đúng thật là tuổi trẻ xinh đẹp.”

Tôi nghiêm trọng nghi ngờ không biết con mắt của gã có vấn đề hay không, chẳng lẽ gã không nhìn ra đồng phục học sinh trên người tôi à, mặc dù nhìn qua quần áo có vẻ không chỉnh tề.

Về mặt Hàn Trạc Thần rõ ràng trở nên khó chịu, nói với tôi: “Thiên Thiên, lên tầng trước đi, chốc nữa tôi sẽ sai người chuẩn bị đồ ăn mang lên.”

“Dạ.”

Khi tôi lên tầng, nghe được tiếng Hàn Trạc Thần nói: “Tao cho mày 100 vạn là để mày ngồi ngốc trong ngục cho tao, mày còn dám chạy đến đây tìm tao? Nếu chẳng phải tao niệm tình mày đã giúp đại ca làm việc hai năm thì đã đánh gãy chân mày rồi, mày vẫn còn muốn ở đây được một tắc lại thêm một tắc!”

“Tôi đây chẳng qua là do đến bước đường cùng mà thôi.”

“Cút!” Hàn Trạc Thần trầm giọng nói: “Nếu không cút, tao sẽ làm mày bò ra ngoài!”

Hai giây sau tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, tiếp theo lại nghe thấy ông ta nói với một người vệ sĩ: “Nếu như thằng đấy còn dám bước qua cánh cửa này, đánh gãy chân nó cho tôi, ném ra trước cửa nhà giam.”

“Vâng!”

Nghe thấy ông ta nói vậy, còn tưởng rằng tính cách ông ta chợt trở nên tốt, hiểu được cách xử người phải có lòng khoan dung.

Ba ngày sau, khi ông ta giống như nổi điên đánh chết A Chiêu trước mặt tôi, tôi mới hiểu rằng, ác quỷ vẫn cứ là ác quỷ, không bao giờ thoát được bản tính khát máu.

Đó là một ngày mưa, ngày mà cả đời tôi không bao giờ muốn nhớ lại, tôi che ô bước ra khỏi trường học.

Một chiếc xe địa hình dừng lại ngay bên người tôi, tôi giương mắt thấy Nhạc Lỗi đẹp trai đang vẫy vẫy cái đầu ngắn ướt sũng, nói: “Hàn Thiên Vu, nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về được không.”

“Không cần đâu, chốc nữa sẽ có người để đón tớ.” Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ mới bốn rưỡi.

Vừa rồi Hàn Trạc Thần gọi điện nói hôm nay trời mưa, ông ta muốn tự mình đến trường đón tôi. Tôi chẳng hiểu trời mưa với việc ông ta tự mình tới đón có liên quan gì đến nhau, thế nhưng cũng không từ chối.

Bình thường tôi tan học lúc 5 giờ, nhưng hôm nay lớp tan sớm hơn một chút, chắc tôi phải đứng đợi một lúc.

“Vây... mưa lớn như thế kia, tớ và cậu cùng tìm một chỗ tránh mưa ngồi chờ đi.” Ngón tay Nhạc Lỗi đưa ra vén tóc lên, lộ ra khuôn mặt đẹp trai ngộ nghĩnh của chàng trai mới lớn.

Vào những năm trung học, cái thời kỳ nam sinh nữ sinh dễ dàng phát sinh cảm tình với nhau nhất, yêu sớm từ lâu đã thành chuyện không mới mẻ gì. Tôi vẫn luôn luôn cự tuyệt sự theo đuổi của cậu ấy, không phải tôi không có ấn tượng tốt với cậu ấy, mà là tôi thật sự không có hứng thú cùng cậu ấy chơi cái trò chơi không có kết quả này.

“Không cần, người ấy sẽ sớm đến thôi.”

Tôi vừa mới nói xong thì có một chiếc xe jeep Taiwan hồng hóc đến mức nên đi bảo dưỡng là vừa, dừng lại trước mặt tôi, cửa sau của xe được mở ra rất nhanh. Vừa lúc tôi đang nghĩ xem Hàn Trạc Thần từ khi nào

lại yêu thích cái loại phong cách này, một người đàn ông xa lạ lao tới, bịt cái miệng đang muốn kêu cứu của tôi, kéo tôi vào trong xe.

Chiếc váy ngắn bị móc vào tay cầm của xe, rách một đường, lộ ra bắp đùi trắng nõn.

“Lái xe nhanh một chút!”

Tôi liều mạng lấy tay đập cửa sổ xe, tuyệt vọng nhìn ra ngoài, thấy Nhạc Lỗi ra sức đập chiếc xe địa hình của cậu ấy trong mưa, chỉ tiếc là khoảng cách càng ngày càng xa, rồi cũng không nhìn thấy cậu ấy nữa.

Trên đùi chột có cảm giác mát lạnh, tôi cúi đầu liền thấy một đôi tay đang luồn vào váy tôi, bắt lấy đùi tôi, tôi không hề do dự, vung tay tát một cái.

Gã đàn ông vừa bắt cóc tôi không nghĩ tới tôi sẽ động thủ, trúng ngay một cái tát của tôi...

Chỉ có điều, đến khi tôi bị hai cái bạt tai của ông ta quét qua đến mức trước mắt mọi vật đều tối đen như mực, tôi mới hồi hận vì sao mình không biểu hiện yếu đuối ngoan ngoãn một chút.

Trước mắt vừa mới khôi phục chút ánh sáng, lại cảm thấy đôi tay buồn nôn kia đang hướng về khuôn mặt tôi.

Tôi hoảng sợ co mình lại một chút, thuận tay lấy chiếc cặp sách dưới người đập qua: “Ông dám chạm vào tôi thử xem, tôi sẽ tự sát.”

“Mày còn dám đe dọa tao.” Vừa nói gã vừa tát thêm một cái, cái tát lần này còn nặng hơn so với lần trước, môi bị răng đập vào chảy máu, cả khoang miệng tôi giờ đây đều đầy mùi máu tanh.

“Dao Ba, tao nói mày ra tay nhẹ chút.” Tên cướp lái xe thấy hấn lại đưa tay ra kéo tóc tôi, mới gọi hấn lại: “Mày xem da thịt non mềm thế này, có thể chịu được cái đánh của mày sao? Nếu như mày không cẩn thận đánh chết, tao biết đòi tiền ai?”

“Bố mày đã lâu rồi không chạm vào đàn bà, thật thích cái loại tính tình cương liệt này, trước tiên chơi cái đã rồi giải quyết sau?”

“Trước hết mày gọi điện thoại đòi tiền đi! Việc chính xong xuôi, mày muốn chơi thế nào thì chơi!”

Tôi chịu đựng sự đau đớn, liều mạng gật đầu với chúng: “Các ông có thể gọi điện cho cha tôi... ông ấy rất thương tôi, chỉ cần các ông đừng xúc phạm tôi, muốn bao nhiêu tiền ông ấy đều có thể cho.”

Mặc dù tôi cũng không dám chắc lắm trong lòng Hàn Trạc Thần, bản thân tôi quan trọng đến mức nào, nhưng lúc này khiêm tốn không phải là một cử chỉ khôn khéo.

Tôi tiếp tục chịu đựng sự đau đớn trên mặt, nói không ngừng: “Ông ấy có rất nhiều tiền, ông ấy cũng rất thương tôi, nếu như các người không làm tôi bị thương, muốn ông ấy làm gì đều cũng được!”

“Thế là được rồi, ngoan một chút.” Hấn sờ mặt tôi, nắm lấy cằm tôi: “Cô em có điện thoại không? Gọi cho cha em đi!”

“Có, có!” Tôi lấy một chiếc di động từ trong túi xách ra, nhanh chóng bấm số điện thoại của Hàn Trạc Thần.

Điện thoại mới tút một tiếng liền đã thông luôn, bên trong truyền tới giọng nói của Hàn Trạc Thần.

“Thiên Thiên, tan học rồi à? Bên này đang bị tắc đường, cứ về phòng học trước chờ tôi.”

Giọng nói của ông ta tại giây phút này nghe mới thấy đẹp như vậy, ban đầu vốn có thể chịu được đau đớn, vừa nghe thấy giọng nói của ông ta chẳng hiểu sao lại không nhịn được nữa, tất cả đều biến thành nước mắt cuộn cuộn tuôn ra.

“Cha...” Tôi còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã bị Dao Ba cướp đi.

“Con gái mày hiện nay đang ở trong tay tao, nếu mày muốn cứu sống nó thì đừng giở trò bịp bợm, làm theo lời tao nói!”

Điện thoại bên kia im lặng vài giây, vài giây đồng hồ kia còn dài dằng dặc hơn cả một thế kỷ.

“Anh muốn thế nào?” Thanh âm của Hàn Trạc Thần mang theo một chút run run: “Bây giờ anh đưa con gái tôi về đây, tôi cái gì cũng có thể đáp ứng anh, tôi nói lời giữ lời.”

“Mày cho là tao ngu ngốc à!” Dao Ba cười nham hiểm một hồi, vết sẹo dài trên mặt nổi gồ lên, mặt mũi trông càng dữ tợn kinh khủng: “Tao cho mày một tiếng, trước hết mày chuẩn bị 500 vạn tiền mặt.”

“Anh cho tôi địa chỉ, chỉ cần 5 phút tôi sẽ cho người đem tiền đến.”

“Theo như lời mày nói đi. Thùng rác trước số 155 đường Trường Thọ, sau 5 phút tao không lấy được tiền, mày cũng đừng mong gặp lại con gái.”

“Được!”

Tôi đang muốn chửi Hàn Trạc Thần hai câu: Ông bị ngu ngốc hả? Bình thường không phải ông rất tàn nhẫn à, sao bây giờ lại không nói: “Nếu như mày đủ có can đảm đụng vào con gái tao dù chỉ là một chút thì tao sẽ cắt đứt chân mày.”

Ông không biết hù dọa người à!

Thấy ông ta muốn cúp điện thoại, tôi quyết định chọn những lời quan trọng nhất mà nói.

Thế nên tôi dùng sức lực lớn nhất hét lên: “Nhạc Lỗi, Nhạc Lỗi!!!”

Dao Ba xem ra đã bị tôi chọc giận, tiện tay cầm cái gì đó màu đen nhét vào trong miệng tôi, đem đôi tay đang giãy dụa của tôi buộc lại sau lưng, tiếp theo hắn bắt đầu lục soát toàn thân tôi, thấy cái gì cũng không có thì mới giật đồng hồ của tôi xuống, gộp cùng với điện thoại cùng cặp xách, vất ra ngoài cửa sổ.

Trái tim của tôi hoàn toàn lạnh lẽo, nếu sớm biết bọn họ cũng hiểu về hệ thống định vị toàn cầu, tôi đã không phối hợp giao diện thoại ra như thế. Hiện nay tôi chỉ có thể mong đợi Hàn Trạc Thần hiểu được ý tứ của tôi, mau mau tìm được Nhạc Lỗi, hỏi ra tướng mạo đặc trưng của người bắt cóc tôi, hoặc là biển số xe gì đó.

Tôi không biết cần bao nhiêu thời gian để ông ta tìm được chỗ của bọn tổng tiền, tôi chỉ có thể hy vọng ông ta ra tìm được trước khi tôi chết.

“A Chiêu nói người trong gia đình của con nhóc này vừa có tiền lại vừa nhát gan sợ phiền phức, sao tao nghe giọng nói của cha nó lại tối tăm u ám thế, chẳng thấy sợ hãi đâu ra.” Dao Ba hơi lo lắng hỏi tên lái xe.

A Chiêu? Hóa ra là cái tên khốn nạn đấy!

Dám trêu chọc Hàn Trạc Thần quả nhiên không phải là dạng người thường, khó trách lúc này Hàn Trạc Thần cũng không nổi nóng, đoán chừng là thấy được mục đích của bọn cướp không rõ ràng, sợ chọc giận chúng thì tôi sẽ chịu khổ.

Tôi cố gắng muốn giải thích với họ, tiếc rằng trong miệng bị nhét chặt thứ gì đó, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu nức nở nghẹn ngào.

“Liệu họ có báo cảnh sát hay không?” Tên lái xe cũng lộ ra vẻ mặt mang chút lo lắng.

“Tao thấy trước hết chúng ta đừng đi lấy tiền, mai để A Chiêu lặn qua lặn lại với họ mấy lần, xem tình hình thế nào.”

“Được.”

Dao Ba cười dâm dăng, nhéo khuôn mặt của tôi một cái, nhìn xuống đôi chân đang lộ ra bên ngoài của tôi một cách sỗ sàng. “Trước tiên đến nhà kho đã định đi, chờ tao sắm khoái xong rồi mới nói tiếp.”

Tôi vận dụng hết sức lực toàn thân đá hắn, từ trước đến nay chưa bao giờ tôi nhớ Hàn Trạc Thần đến thế, tôi rất muốn ông ta chặt đứt hai bàn tay buồn nôn trước mặt tôi đây, móc mắt, cắt luôn cả đầu lưỡi của hắn.

Xe càng đi xa, người càng ít, đường đi càng xóc.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước cổng một nhà kho lụp xụp, tôi bị khiêng vào trong, ném lên trên mặt đất lạnh như băng.

Bụi bặm trên đất xộc thẳng vào khoang mũi, tôi bị sặc đến mức không hô hấp được, mũi đau nhức khiến tôi chảy cả nước mắt.

Khó khăn lắm mới vật lộn ngồi dậy được, lại thấy trên mặt đất bày la liệt roi da, xiềng xích, hai thanh dao, còn có chút đồ ăn, nhìn số lượng kia, ít nhất cũng đủ ăn trong ba ngày...

Rất rõ ràng, bọn họ chuẩn bị hết sức chu đáo, căn bản là không có ý định để tôi sống mà đi ra ngoài.

Đao Ba nở một nụ cười rất đậm đặng, bắt lấy cánh tay tôi đè xuống đất, một người khác rõ ràng không hề có ý tránh đi, vẻ mặt dạt dào hứng thú nhìn...

Đồng phục mỏng manh bị hấn xé đi, lộ ra cái áo lót tơ tằm màu trắng sữa, đằng sau áo lót mỏng là cơ thể vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn của tôi.

Trông thấy người đàn ông trước mặt cởi quần, tôi ra sức lắc đầu, tóc tựa như vướng phải một cái đinh, bị kéo xuống đất một cái, tôi căn bản chẳng hề để ý đến đau đớn, lắc đầu tỏ ý van xin...

Giờ đây, một tia hy vọng cuối cùng tôi cũng đều từ bỏ.

Ở nơi người ở hoang vu như thế này, ai cũng không cứu được tôi.

Tôi chỉ hy vọng tất cả mọi thứ qua nhanh một chút, mong rằng cái quá trình kia không qua đau khổ...

Giây phút này, tôi dường như đã không còn hận Hàn Trạc Thần nữa, ngược lại rất muốn gặp ông ta, muốn nghe ông ta gọi tôi một câu: “Thiên Thiên...”

Muốn gọi ông ấy một câu: “Cha...”

Ngay khi tôi nhắm mắt lại cam chịu số phận, bất thành linh một tiếng nổ ầm ầm truyền đến.

Tôi ngạc nhiên mở mắt ra, bọn người bắt cóc hoảng sợ kéo quần lên, đang lúc lúng túng cầm dao lên, cửa sắt to đã bị người ta đẩy ra.

Một người đàn ông mặt đỏ cao bồi tả tôi mang theo ít nhất hai mươi người cầm dao chạy vào, trong chớp mắt đã vây quanh hai người kia.

“Ngũ ca?” Đao Ba vội vàng buông dao xuống, khom người nghênh đón, một bên lấy ra bao thuốc từ trong người, một bên nói: “Ngài có gì phân phó thì nói một tiếng là được ạ, có chuyện gì phiền ngài đại giá tới đây?”

Xong rồi! Là cùng một bọn, hy vọng vừa mới lóe lên nay lại tan thành mây khói.

Thế nhưng tên Ngũ ca kia hoàn toàn không hề để ý đến Đao Ba, cầm điện thoại bấm số rất nhanh, giọng nói tràn đầy sự kính sợ: “Lão đại, em tìm được người rồi, em đang ở tại cái nhà kho sau núi Ngọc...”

“Đứa bé gái...” Ngũ ca đẩy Đao Ba đang chắn trước mặt hấn ra, nghiêng người nhìn tôi đang nằm trên mặt đất, rồi luôn mỉm cười vâng dạ với cái điện thoại: “Không có việc gì, không có việc gì!”

“Vâng. Em hiểu rồi...”

Vừa buông điện thoại xong, hấn đá một cước vào dưới bụng Đao Ba, hét lớn: “Tao đã sớm nói cho mày biết làm việc phải biết động não, nhưng mày không chịu nghe lời, mày có biết là mày gặp phải đại họa rồi hay không?”

“Em...” Đao Ba ôm bụng dưới, lâu thật lâu mới phun ra được một câu: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ạ?”

“Tao biết đâu? Tao chưa bao giờ thấy lão đại phát hỏa lớn như vậy, toàn bộ người trong giới đều đi tìm mày! Lão đại quăng ra một câu: Nếu như đứa bé gái còn sống, trước hết giữ lại mạng chó của mày, còn nếu như đứa bé gái chết rồi, thì chặt tay mày cho mày tự ăn.”

Đao Ba sợ đến mắt mắt cắt không còn giọt máu, bùm một tiếng bổ nhào quỳ trên mặt đất. “Ngũ ca, em theo ngài lâu như vậy, anh nên cứu em.”

“Cứu cứu cái gì? Bản thân mạng tao có giữ được hay không còn không chắc! Con mẹ nhà mày rớt cuộc là động đến người nào hử!”

“Em cũng không biết cái quái gì hết, A Chiêu nói là thương nhân lớn, nói rằng người nhà của con bé kia có nhiều tiền lại nhất gan sợ phiền phức, bảo đảm rằng không có việc gì. Nó còn nói sau khi chuyện thành, làm thịt con bé kia, sẽ thần không biết quỷ không hay, ai cũng không điều tra ra được chuyện này liên quan đến chúng em. Em theo dõi hai ngày nay, thấy cũng không có vệ sĩ, chỉ có một tài xế hàng ngày đưa đón, hôm nay vừa khéo có cơ hội, nhất thời ngứa tay nên đã hành động.”

“Nó nói thì mày sẽ tin à? Mày đầu heo à!”

“Em trước đây trải qua rất nhiều chuyện với nó, đều là anh em...”

Ngũ ca kia giờ chân lên, đạp Đao Ba thêm một cước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh em con mẹ nó, A Chiêu từ trong đó trốn ra đây, sớm muộn gì cũng chết, mày còn dính đến nó?”

“Em sai rồi, em biết sai rồi!”

Bên kia nhao nhao cãi vã, muốn chết muốn sống, tôi căn bản không có tâm tình nghe thêm nữa.

Tôi từ từ lấy tay chống xuống đất ngồi dậy, gập chân lại dựa sát vào cái hòm sắt lạnh lẽo sau người, hô hấp một cách khó khăn.

Nếu như có thể nói, tôi rất muốn hỏi bọn chúng một chút: Cái tên vô liêm sỉ Hàn Trạc Thật kia lúc nào mới có thể lặn tới!!!!

5. Chương 05

Bỗng nghe thấy tiếng phanh gấp chói tai ngoài cửa, tôi cứ ngỡ là Hàn Trạc Thần, vội ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Đây là cách xuất hiện thường thấy của nhân vật quan trọng. Một gã khoác áo da đen bước ra khỏi chiếc xe dài đen bóng, sang trọng, tiếp đó là hơn một trăm người đi theo, vây kín nhà kho đến mức con ruồi cũng không chui lọt.

Kiểu phô trương như vậy chắc là ông trùm xã hội đen như người ta vẫn gọi!

Ông trùm này khác với những gì tôi từng tưởng tượng. Vóc dáng cao cao, ít nhất cũng phải 1m85, vận bộ đồ đen bó sát người càng làm lộ rõ dáng người dong dong, khí chất lạnh lùng. Không hiểu sao tôi có cảm giác đã gặp người này rồi nhưng nhất thời không nhớ nổi.

Hắn đến bên tôi, tháo sợi dây trói chặt quanh người, bỏ thứ đang nhét ra khỏi miệng tôi rồi cởi chiếc áo da đen choàng lên người tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, nhìn rõ khuôn mặt tuần tú của hắn, chợt nhớ ra.

“Anh?” Tôi dường như không dám tin vào mắt mình. “Anh có phải là An Dĩ Phong không?”

“Đúng!”

Lần đầu tiên tôi gặp An Dĩ Phong là một năm trước. Hôm đó hắn ăn mặc lờ lợt như một con công. Quả thực hắn rất dễ gây chú ý với đôi mắt đen nháy rất hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng lồi cuốn khác thường, trang điểm vô cùng tỉ mỉ, xinh đẹp như một cô gái. Dù đứng cách xa mười mét vẫn cảm nhận được sự ngỗ ngược,

phong lưu của hắn. Cảm giác của tôi lúc đó là khuôn mặt này không dùng để kiếm ăn được, có chút phí phạm của trời. Nếu đem so sánh với Hàn Trạc Thần thì không hề thua kém.

Hôm đó, vừa mới nhìn thấy Hàn Trạc Thần, hắn vội vã đón chào, ôm hôn thăm thiết: “Anh Thần...”, rồi như người không xương sống, dựa vào Hàn Trạc Thần. Lúc đó, tôi không hề phóng đại, chỉ cần hắn nói một câu: “Người ta nhớ anh chết đi được!” thì nhất định tôi sẽ nghĩ rằng giữa họ có gian tình... May mà hắn không nói câu đó.

“Phong...” Hàn Trạc Thần chau mày, lướt nhìn áo sơ mi màu hồng nhạt của hắn. “Sao lại ăn mặc thế này, thay đổi phong cách rồi à?”

“Thay đổi màu sắc.” Hắn liếc nhìn tôi, cười khẩy. “Cũng đâu có sành bằng anh, tự khi nào lại thích kiểu ngây thơ như vậy? Chưa trưởng thành à?”

Hàn Trạc Thần khề ho, lấy lại giọng, nói một câu mập mờ, khó hiểu: “Trẻ con khá thuần khiết... biết nghe lời.”

“Ồ...” Hắn nhìn tôi phá lên cười rồi lại nhìn Hàn Trạc Thần. “Cái khung người mỏng manh như vậy... chịu nổi sự dằn vặt của anh không? Anh đừng có gây ra án mạng đấy!”

Lời nói của hắn hơi quá, tôi nghe mà đỏ bừng cả mặt, cúi gằm không dám nói gì.

Tôi chỉ còn nghe thấy giọng nói bốn cột của hắn: “Ồ! Đúng là thuần khiết... thú vị thật! Khi nào em cũng phải thử mới được!”

Hàn Trạc Thần nắm lấy vai tôi, kéo đến một dãy hàng bày đầy quần áo, tiện tay lấy một chiếc áo đặt lên tay tôi rồi nói: “Thiên Thiên, vào trong thử đồ đi, đừng có nghe nó ăn nói linh tinh.”

Lúc đó tôi chỉ nghĩ An Dĩ Phong là một anh chàng đào hoa, không ngờ người như hắn lại là trùm xã hội đen.

Còn lúc này trông cũng hơi giống vì ánh mắt hắn chứa đầy sát khí khiến người khác ớn lạnh. Tôi cảm thấy có rất nhiều ánh mắt kỳ dị nhìn tôi, toát lên vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi. Lúc đó tôi mới ý thức được rằng đối với ông trùm xã hội đen, gọi thẳng tên là điều đại kỵ.

Tôi vừa định thay đổi cách gọi thì Đào Mễ quỳ xuống rồi bò đến, sợ đến mức nói năng lộn xộn: “Đại ca! Xin tha cho em lần này. Bọn em quả thực không biết rõ việc này, cái gì cũng không rõ!”

An Dĩ Phong lườm Đào Mễ một cái, túm lấy cổ áo gã, quát: “Mẹ kiếp, cả đời mày chưa nhìn thấy con gái bao giờ à?! Gái của anh Thần mà mày cũng dám động vào?!”

“Sao ạ? Gái của anh Thần?”

Đào Mễ không dám cầu xin, sợ đến mức như bùn nhão nằm ườn trên sàn nhà, ánh mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Lúc lâu sau hắn mới hồi tỉnh, giọng run run: “Thằng Chiêu không nói là gái của anh Thần. Nếu biết thì có cho mượn đến một trăm lá gan em cũng không dám...”

“Thằng Chiêu ư?” An Dĩ Phong nắm chặt tay thành nắm đấm, gân tay nổi lên. “Nó ở đâu?”

“Em không biết.”

Gã lái xe cũng sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, vừa kịp định thần, vội vàng nói: “Em biết, em biết. Hôm qua em thấy nó liên lạc với thằng Rấn, chúng nó chỉ cần lấy được tiền là chuồn luôn.”

“Ngũ, dẫn nó đi tìm người.”

“Vâng.” Ban nãy Ngũ còn ra vẻ rất oai, giờ cũng sợ không dám ngẩng đầu, khẽ vẩy vẩy tay với mấy tên đàn em, nhanh chóng lên ra ngoài.

“Đợi chút!” An Dĩ Phong gọi lại. “Tao cần nó còn sống. Còn nữa, nếu không tìm được nó thì mày cũng đừng về nữa, tự xử...”

“Vâng, cảm ơn đại ca!”

Như vậy mà còn cảm ơn ư? Xem ra đại ca này rất tàn bạo.

Ngũ vừa mới đem theo cả đám người lên xe phóng đi, tôi lại nghe thấy một loạt tiếng phanh xe. Tôi nghĩ bên ngoài có thể làm chỗ gửi xe được rồi!

Trong ký ức của tôi, Hàn Trạc Thần luôn là người rất phong độ, ăn mặc là lượt, khí chất khác thường, ngay cả lúc giết người cũng vậy. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn không có chút phong độ nào cả. Không áo vest, áo sơ mi ẩm ướt, chỉ cài vài cúc ở giữa, những giọt mồ hôi lăn chảy từ tóc xuống cổ áo để mở... Xem ra rất nhếch nhác, thảm hại.

Hắn rảo bước, ngồi xuống trước mặt tôi, không hề hỏi tôi đã xảy ra việc gì, cũng không hỏi ai đã bắt nạt tôi, chỉ nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt sưng tấy của tôi rồi chuyển xuống chiếc áo rách và chiếc váy không còn che được đùi.

Tôi không muốn khóc, không muốn mình yếu đuối chỉ biết khóc lóc. Tôi quay mặt đi, cố gắng ngẩng đầu, mí mắt đôi môi vẫn còn vết máu, không để nước mắt tuôn rơi. Nhưng khi hắn đưa tay ra ôm lấy tôi, người hắn thật ấm áp, tôi không còn cảm giác hoảng sợ hay bị tổn thương.

“Thiên Thiên...”

Hắn nhẹ nhàng xoa đầu tôi để khuôn mặt tôi áp vào bờ vai hắn. Bờ vai hắn thật rộng như thể nâng được cả bầu trời. Tôi vừa khóc vừa vung nắm đấm yếu ớt vào ngực hắn.

“Sao bây giờ mới đến? Sao bây giờ mới chịu đến?”

Tôi không biết tại sao lúc đó tôi lại tùy tiện đến vậy, chỉ biết khoảnh khắc ấy tôi thực sự là chính mình. Tôi mới mười lăm tuổi, rất cần một bờ vai, cần được che chở, cần có người giúp tôi nâng cả bầu trời, không để tôi sống trong đau khổ. Nhưng tôi chỉ có thể gắng gượng đối mặt với kẻ đã giết gia đình tôi, tiếp cận hắn, lấy lòng hắn.

Tôi khóc và đánh hắn đến khi thấm mệt. Sau đó, tôi bình tĩnh hơn. Lúc đó hắn mới buông tôi ra, hai tay nâng khuôn mặt sưng tấy của tôi, dùng ngón tay lau nước mắt trên khuôn mặt tôi.

“Đợi chút, ta sẽ dẫn con đi...”

Tôi gật đầu, hiểu ý hắn.

Hàn Trạc Thần đứng dậy, quay đầu nhìn An Dĩ Phong sau lưng hắn. Một cú móc trái dứt khoát, cú đâm văng vào mặt An Dĩ Phong. Khuôn mặt vốn rất điển trai bỗng đỏ lừ.

An Dĩ Phong dùng ngón tay quệt máu ở khóe môi, nhìn lại ngón tay, không dám có phản ứng gì trước đám đàn em của hắn.

“Chính là đám người của chú gây ra đấy, An Dĩ Phong, mẹ kiếp, chú định làm gì hả?!”

“Anh Thần, việc này em thực sự không biết.”

“Không biết? Chú làm đại ca kiểu gì? Người của mình còn không quản nổi!”

“Em... Anh Thần, chúng ta đã là anh em nhiều năm như vậy, em đâu có thể động vào gái của anh. Thực sự là hiểu lầm.”

“Đừng có phí lời, chú định xử lý người thế nào?”

“Người em sẽ giao cho anh.” Hắn chỉ Dao Mễ đứng đằng sau, mặt mày tái mét, nói: “Anh nói phải làm thế nào thì em giải quyết luôn... khỏi để anh phải bận tay.”

“Không cần.” Hàn Trạc Thần tiến về phía Dao Mễ, khi đi qua một người gần đó, hắn giơ tay rút dao.

Dao chém, một cánh tay rơi xuống. Máu của Dao Mễ chảy đầm đìa, hắn kêu gào như lợn bị chọc tiết, lăn lộn trong vũng máu. Cảnh tượng đó, đâu chỉ có mùi máu tanh...

Hàn Trạc Thần lau vết máu trên mặt, giơ chân đạp Dao Mễ.

Không ai nói câu gì, cũng không ai dám khuyên can, trong gian nhà kho chỉ còn tiếng gào khóc đau đớn, thê thảm.

Khi thấy Hàn Trạc Thần vút dao xuống đất, tôi mới dám hít thở, cứ tưởng mọi việc đã kết thúc. Mới bớt chút căng thẳng thì tôi lại nhìn thấy hắc hướng về kẻ đứng sau, giơ tay ra, lập tức đằng sau dâng lên một cây gậy sắt.

Sự khác biệt giữa dao và gậy sắt chính là, dao có thể khiến sự dần vật trôi qua nhanh chóng, chết cũng nhanh nhưng gậy sắt khiến nỗi đau đớn kéo dài vô tận.

Mỗi lần gậy sắt nện xuống, tôi có thể nghe thấy tiếng xương vỡ, nhìn thấy cảnh máu bắn tung tóe. Tôi hoảng sợ che mặt nhưng vẫn nghe thấy tiếng rên rỉ đến mức lạc giọng.

Sau đó, không còn nghe thấy tiếng rên nữa...

Tôi ngẩng người nhìn Hàn Trạc Thần, người be bét vết máu. Hắc là người vừa mới ôm tôi đấy ư? Lúc đó, bàn tay hắc còn dịu dàng là vậy... Tôi co người, run rẩy, sợ có ngày hắc sẽ phát hiện ra mục đích của tôi. Với bản tính tàn ác, chắc chắn hắc sẽ đánh tôi cho đến chết hoặc dùng thủ đoạn tàn độc hơn để dày dạn tôi...

Một tên đang dở sống dở chết nằm trên vũng máu thì một tên khác bị lòi vào, một chân đâm máu, đó là Chiêu.

An Dĩ Phong bước đến bên cạnh Hàn Trạc Thần giải thích: “Việc hôm nay đều do Chiêu cố ý sắp đặt. Em đoán nó tự biết mình không còn đường sống, trước khi chết định “đâm lén” chúng ta rồi tìm hai thằng thể chân.”

Hàn Trạc Thần vút chiếc gậy sắt trong tay xuống, rút một chiếc khăn từ túi quần ra lau máu trên mặt và tay. Hắc ngồi xuống trước mặt Chiêu quát: “Muốn chơi xỏ tao ư? Mày to gan đấy!”

“Hàn Trạc Thần, mẹ mày, thằng vong ơn bội nghĩa, tao có làm ma cũng không tha cho mày đâu...”

“Được, để hôm nay tao xem mày làm ma lợi hại như thế nào!”

Hắc vừa mới định nhặt dao trên sàn nhà lên thì một gã vội vã chạy vào nói với An Dĩ Phong: “Đại ca, em thấy xe cảnh sát đi về phía này, có vẻ như muốn xông đến chỗ chúng ta...”

Hắc nhìn Hàn Trạc Thần không hề hoang mang chút nào.

Hàn Trạc Thần nói: “Chú dẫn người đi trước đi, việc còn lại để anh giải quyết.”

“Được thôi! Anh yên tâm, hai thằng này để em cho người giải quyết trong tù luôn, còn lại một thằng, em sẽ đem về cho anh xử lý.”

“Ừ, cẩn thận chút.”

Trong nháy mắt, tất cả tản đi, gã lái xe cũng bị người áp tải đi mất. Hai chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa nhà kho, tiếng còi báo kêu inh ỏi. Hàn Trạc Thần vừa mới bước đến bên tôi định ôm tôi lên thì cánh cửa khép hờ bật mở, cảnh sát Vu cầm súng bước vào.

“Cảnh sát Vu, ông đến thật đúng lúc, ở đây có kẻ trốn trại ông cần bắt đấy!”

Cảnh sát Vu nhìn tên Đao Mễ đang thoi thóp, nhìn mặt Chiêu đang tự đắc rồi nhìn sang Hàn Trạc Thần, như đã hiểu ra được điều gì, rút chiếc còng tay từ thắt lưng ra khóa tay Chiêu lại.

“Hàn Trạc Thần, không phải mày định giết tao sao? Mày giết đi!” Chiêu cười phá lên. “Mày có giỏi thì bây giờ giết tao đi!”

Hàn Trạc Thần hít một hơi thật sâu, nhẵn nhụi, đặt tay lên vai tôi...

“Mày không dám chứ gì? Ha ha ha... Nếu là một thằng đàn ông thì bây giờ giết tao đây này!”

Hàn Trạc Thần bỏ bàn tay ra khỏi vai tôi, từ từ bước tới cửa. Rầm một tiếng, cửa sắt đóng lại. Cảnh sát Vu vẫn chưa kịp phản ứng, hắc đã xông đến giật lấy súng trên tay ông ta...

Ba tiếng súng nổ...

Tiếng cười như nắc nẻ bỗng tắc nghẹn, giây phút đó cả thế giới dường như dừng lại, tim tôi cũng như ngừng đập. Tôi không hề ngạc nhiên nếu bây giờ hắn bắn chết cảnh sát Vu. Hắn điên rồi, hoàn toàn điên thật rồi!

“Anh...” Cảnh sát Vu ngỡ ngàng, mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn.

“Là do nó cứ một mực muốn tôi giết nó, ông không nghe thấy à?” Nói xong, Hàn Trạc Thần cười nhạt, vứt trả súng cho cảnh sát Vu. “Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người yêu cầu như vậy đấy!”

Cảnh sát Vu ngẩn người vài giây, hiểu ra mọi việc liền dùng tay áo cảnh phục lau chùi khẩu súng.

Tôi còn nhớ rõ một giáo viên chính trị đã giảng giải thế này: “Người khoác trên mình bộ cảnh phục đại diện cho sự tôn nghiêm, thiêng liêng, không dung túng cho hành vi phạm pháp, là vũ khí giữ gìn trật tự, an ninh quốc gia.”

Cô không biết bộ cảnh phục kia chỉ để lau dẫu vân tay, ngoài ra nó chẳng có ý nghĩa gì nữa. Buồn cười hơn là đám cảnh sát bên ngoài không có dũng khí xông vào, chỉ đứng bên ngoài gọi với vào trong: “Thủ trưởng Vu!”

“Không sao, giải quyết xong rồi!” Giọng cảnh sát Vu đánh lại.

Nói xong, ông lại lắc đầu nhìn Hàn Trạc Thần, nói những lời thành khẩn như giọng người cha dạy dỗ con trai: “Anh hà tất phải như vậy. Hắn là tội phạm giết người, vượt ngục, lại bắt cóc con anh, vào tù cũng không tránh khỏi tội chết.”

“Thế không phải tốt hơn sao, tiết kiệm lương thực cho nhà nước.”

“Anh không thể bớt nóng chút ư?!” Khi cảnh sát Vu thấy đám cảnh sát bên ngoài xông vào liền lập tức nghiêm mặt, thể hiện điệu bộ của một cảnh sát công bằng, chính trực, nghiêm minh: “Đây là tên tù giết người vượt ngục lại dám chống đối nên bị tôi bắn chết rồi. Người kia có vẻ bị thương rất nặng, sẽ nhanh chóng đưa đến bệnh viện cấp cứu...”

Hàn Trạc Thần đến bên tôi rồi bế tôi lên. Hắn vẫn không nói lời an ủi nào, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi, quần chặt chiếc áo trên người tôi rồi bước ra ngoài.

Đến cửa, thấy đám cảnh sát lục tục xông đến, hắn liền nhếch mép cười châm biếm cảnh sát Vu: “Đem theo nhiều người vậy?! Năng suất làm việc ở khu vực của các ông cao hơn rồi đấy! Tìm đến đây nhanh thế?”

Cảnh sát Vu đến gần hắn, giọng trầm xuống: “Không năng suất bằng anh, chưa đầy hai tiếng, cả giới xã hội đen đã bị anh làm loạn, tôi muốn mắt nhắm mắt mở, giả câm giả điếc cũng không được... Nghe nói, ông trùm Sơn Điền bị anh nhốt trong phòng xông hơi, dọa một trận suýt bị nhồi máu cơ tim, tên Cửu của Kỳ Dã đã thành người thực vật rồi mà anh vẫn tra hỏi hắn ta “có phải người của ông làm không?”, anh không xông được vào trại giam, chứ không nhất định sẽ hỏi nốt Báo.”

“Hỏi rồi, chúng tôi là thằng Đao Mẻ, người của An Dĩ Phong.”

“An Dĩ Phong còn hung hăng hơn cả anh, dẫn hơn hai trăm người đến, tất cả đều đem theo vũ khí, e rằng cả thế giới này tưởng mối quan hệ giữa hai người tan vỡ, muốn quyết một trận sống mái... Tôi không đến không được!” Cảnh sát Vu cao giọng nói. “Thế nên, tốt nhất là anh theo chúng tôi về đồn cảnh sát để tường trình, giải thích rõ tình hình.”

“Tôi sẽ cho luật sư liên lạc với các ông.”

Hàn Trạc Thần không đưa tôi đến bệnh viện, có lẽ không muốn tôi phải đối mặt với những ánh mắt kỳ dị sắc soi. Hắn mời một nữ bác sĩ đến nhà khám cho tôi. Cô ấy có thân hình khá đẹp, rất khí khái. Cô ấy kiểm tra hết một lượt, ngay cả chỗ kín đáo nhất cũng không bỏ qua. Kiểm tra xong, cô ấy rời khỏi phòng tôi.

Tôi nghe thấy cô ấy đứng ngoài cửa nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ bị thâm tím và sưng đỏ một vài chỗ, bôi ít thuốc là khỏi.”

Bên ngoài lặng đi vài giây, cô bác sĩ vừa cười vừa nói: “Màng trinh còn nguyên, không có dấu vết của hành vi xâm hại tình dục.”

“Cảm ơn!” Là giọng của Hàn Trạc Thần. “Tiền bác sĩ Lữ về.”

Tôi còn chưa kịp thay xong đồ ngủ thì Hàn Trạc Thần đã bước vào phòng, tay cầm hộp thuốc ngồi xuống cạnh giường. Hắn lật tẩm chăn tôi vừa mới vội vàng đắp lên, lột bộ đồ ngủ tôi đang mặc dở... Hắn bôi thuốc thoa lên những vết thâm tím trên cơ thể tôi, động tác của hắn chậm dần rồi dừng lại, ánh mắt nhìn đi chỗ khác. Một lúc sau hắn mới tiếp tục bôi thuốc. Khuôn mặt hắn chẳng có chút biểu cảm nào nhưng trong mắt lại vẫn lên những sợi tơ máu. Cuối cùng, sau khoảng một tiếng đồng hồ hắn cũng bôi xong thuốc, kéo chăn quần chặt lấy cơ thể tôi.

“Con ngủ một chút đi!” Hắn điều chỉnh cho ánh đèn mờ đi, bê một chiếc ghế đặt cạnh giường rồi ngồi xuống, nắm lấy tay tôi, giọng nói hiền từ có vẻ không giống như được phát ra từ miệng hắn: “Đừng sợ, có ta bên cạnh rồi!”

“Bố...” Tôi nhắm mắt lại, giọt nước mắt nóng hổi chảy ra khỏi khóe mắt đang nhắm nghiền, may mà ánh đèn mờ mờ nên hắn không nhận ra sự yếu đuối của tôi. “Con muốn nghe kể chuyện, con muốn nghe chuyện về nàng Lọ Lem.”

“Nàng Lọ Lem?” Hắn nghĩ một lúc rồi hỏi: “Có phải cuối cùng nàng Lọ Lem biến thành công chúa Bạch Tuyết không?”

“Không phải, cuối cùng nàng Lọ Lem lấy được hoàng tử vì hoàng tử nhờ có chiếc giày thủy tinh mà tìm được cô ấy.”

“Hoàng tử nào nhỉ? Bạch mã hoàng tử hay hoàng tử ếch?”

Ngực tôi đau buốt, không còn hơi sức nói chuyện với hắn nữa: “Vậy thì kể chuyện gì cũng được.”

Thực ra hắn nói chuyện gì cũng không quan trọng, quan trọng là tôi không muốn thế giới này chìm trong yên lặng để tôi phải nhớ lại sự việc xảy ra hôm nay.

“Con muốn nghe chuyện gì?”

“Câu chuyện cảm động. Chú có chuyện gì không thể nào quên không?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi như nhìn thấy nỗi đau khổ không nói nên lời trong đáy mắt hắn. Tôi chăm chú nhìn đôi mắt ấy, con ngươi đen láy, sâu thẳm như biển cả, nỗi đau thương không thấy bến bờ.

“Có phải con đã hỏi điều không nên hỏi không?”

“Không phải.” Hắn đưa ngón tay tôi lên môi hắn, mỗi lần hắn hít thở ngón tay tôi lại cảm nhận được sự nóng lạnh hòa trộn vào nhau.

Tôi không quá hy vọng vào việc hắn có thể kể được câu chuyện nào đó nhưng không ngờ hắn lại kể cho tôi nghe một câu chuyện cảm động, sự thi vị hòa lẫn trong mùi máu tanh nồng...

6. Chương 06

Năm đó, hắn hai mươi tuổi...

Trong giới xã hội đen lan truyền hai câu ai ai cũng biết:

“Thà tin An Dĩ Phong không giết người, còn hơn là tin Hàn Trạc Thần nói lời yêu đương với phụ nữ”, và Hàn Trạc Thần không giết người, thì An Dĩ Phong không chạm vào phụ nữ.”

Một hôm, Hàn Trạc Thần cùng mấy người anh em uống rượu trong một hộp đêm, tiếng nhạc rock inh tai khiến tai hắn như sắp điếc.

Hắn nói với người quản lý hộp đêm: “Mẹ kiếp, có cho yên tĩnh chút không?”

Viên quản lý lập tức nói: “Được, thay đổi ngay.”

Nhạc rock ngừng lại, một người con gái mặc bộ váy trắng bước lên sân khấu, tiến đến bên cây dương cầm màu trắng... Sự thánh thiện của cô không phù hợp với hộp đêm xa hoa, trụy lạc, ánh đèn mập mờ chút nào nên hắn nhìn mà có chút thất thần.

Tiếng nhạc du dương cất lên. Hàn Trạc Thần thực sự đã bị thứ âm thanh ấy mê hoặc. Nó như một thứ âm thanh có thể gột rửa những tội lỗi của linh hồn.

Một bản nhạc vừa kết thúc, An Dĩ Phong huých huých Hàn Trạc Thần như đang mất hồn, hỏi: “Nhắm trúng rồi à?”

“Ừ... Cây dương cầm ấy! Rảnh rồi anh phải mua một cây về chơi.”

“Thôi đi ông anh, anh đừng có chà đạp nghệ thuật.” An Dĩ Phong chỉ chỉ cô gái đang lịch sự cúi chào. “Giải quyết được không?”

“Phí lời, chú thấy anh không giải quyết được người phụ nữ nào chưa? Anh chẳng có hứng với cô ta.”

“Anh đừng có phét đi! Có khác gì em nói em chẳng có hứng với Elizabeth!”

Hôm đó hắn uống hơi nhiều, có chút kích động, lại bị An Dĩ Phong khiêu khích nên đồng ý luôn: “Chú cứ chờ đấy mà xem.”

Hắn lắc la lắc lư tiến về phía hậu trường vừa đúng lúc cô gái đã thay xong đồ, chuẩn bị rời khỏi.

“Có việc gì vậy?” Cô gái hỏi.

Hàn Trạc Thần, một tay ôm eo, tay kia nâng cằm, quan sát thật kỹ khuôn mặt cô gái. Thực ra hắn không có ý gì, vì ánh đèn mờ ảo nên không nhìn rõ dung nhan cô gái. Trước khi theo đuổi, hắn muốn xem cô gái như thế nào. Không ngờ hắn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị cô gái cắn vào ngón tay, máu me đầm đìa.

Nhìn thấy An Dĩ Phong ở đằng xa cười đến nỗi không đứng nổi, mặt hắn hằm hằm tức giận... Hắn ghì chặt cô gái, ép vào tường, cuồng nhiệt hôn lên môi cô. Có lẽ lúc đó cô gái sợ đến phát khiếp, không hề nhúc nhích, ngay cả khi miệng lưỡi hòa quyện, hắn hút cạn những giọt máu trong miệng cô mà cô vẫn cứ dờ ra...

Hôn đủ, Hàn Trạc Thần liền thả cô gái ra. Lúc đó hắn chỉ rửa thầm: “Mẹ kiếp, thật mất hứng!”

Hắn cứ ngỡ cô gái sẽ khóc, sẽ đánh chửi hắn, ai ngờ cô lau miệng, ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh tên gì?”

“Hàn Trạc Thần, sao nào, định tố cáo tôi tội sàm sỡ à?”

“Đây là nụ hôn đầu của tôi...”

“Thảo nào...”

Cô gái nhìn hắn, hít sâu một hơi, nói to: “Cho nên anh phải chịu trách nhiệm về việc mình đã làm!”

“Cô bảo tôi phải cưới cô?”

“Từ giờ trở đi, anh là bạn trai của tôi, còn việc cưới, đợi sau hẵng nói.”

“Tôi... cô...” Lần đầu tiên hắn bị một cô gái làm cho cứng họng, lại nhìn thấy An Dĩ Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo chẳng ra thể thống gì, hắn không nói được một câu ra hồn.

“Này! Cô... đợi đã!”

Cô gái không thèm để ý tới hắn, chỉnh lại mái tóc và váy áo bị hắn làm cho xộc xệch rồi rảo bước bỏ đi. Còn hắn, hắn chỉ cảm thấy đau đầu.

Đến khi Hàn Trạc Thần quên hết những việc xảy ra hôm đó thì bỗng một ngày An Dĩ Phong hỏi hắn: “Anh làm thế nào mà cưới được May thế?”

Hắn ngỡ ngàng hỏi: “Ai là May? Cô gái hôm qua hay cô hôm trước nữa?”

“Chính là cô gái chơi dương cầm ấy. Anh đừng nói là anh không biết cô ta đấy nhé! Cô ta đã tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô ta là bạn gái của anh!”

“Sao lại thế? Việc này sao anh không biết? Không ai báo với anh hết.”

Hôm sau, Hàn Trạc Thần vốn định đến hộp đêm đó để nói chuyện với cô gái, nói cô đừng ăn nói lung tung mà làm tổn hại đến danh dự của hắn. Trong giới giang hồ, ai chẳng biết Hàn Trạc Thần không bao giờ bị đàn bà trối buộc.

Vừa bước vào hộp đêm hắn đã nhìn thấy một gã đàn ông lão đảo bước lên sân khấu, đặt cốc rượu lên cây dương cầm bắt May uống. Cô không chịu uống thì một kẻ khác bóp cằm cô, bắt cô uống cho bằng được.

Nhìn thấy cô gái rơi lệ, cố gắng vùng vẫy, khuôn mặt đầy vẻ uất ức, hắn cho mấy tên đàn em ra dạy dỗ bọn người kia. Đàn em của hắn đã không làm hắn thất vọng, lũ kia bị một trận tơi bời phải bò ra ngoài cửa.

Sau màn anh hùng cứu mỹ nhân, hắn đang định rời khỏi đó thì không hiểu sao đám đàn em lại hùng hổ nói: “Lần này mới chỉ là cảnh cáo sơ sơ, lần sau mà còn dám động vào gái của anh Thần thì cho chúng mày tàn phế luôn.”

Một câu nói rất oai nhưng vấn đề là... đã bao giờ hắn nói cô là bạn gái của hắn đâu! về sau hắn ngẫm lại dù sao May cũng có thân hình khá đẹp, tạm làm bạn gái cũng được.

Hàn Trạc Thần không bao giờ che giấu sự thô tục trước mặt May, lúc không vui thì dọa nạt, đuổi cô đi, còn khi vui thì đưa cô theo uống rượu cùng đàn em, hát karaoke, giết thời gian ở hộp đêm.

Hắn cứ nghĩ cô gái trong trắng, thanh cao này chỉ vài ngày sẽ thấy chán hắn, khinh bỉ hắn, rồi chỉ muốn rời bỏ hắn. Vậy mà sau một tháng, cô vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, nói với hắn: “Anh biết không, em thực sự rất yêu anh!”

Hắn chỉ tùy tiện trả lời: “Tôi chỉ yêu cơ thể phụ nữ.”

Hắn tưởng cô sẽ tát cho hắn một cái, mắng hắn là vô liêm sỉ, dê tiện, bẩn thỉu... rồi chạy ra khỏi phòng, không bao giờ gặp lại hắn nữa. Xét cho cùng May không giống những người con gái khác. Cô thánh thiện, thuần khiết, coi tình yêu là điều rất thiêng liêng, không vương bụi bẩn. Hắn cứ nghĩ hắn hiểu phụ nữ nhưng rốt cuộc lại không hiểu nổi May. Hắn không ngờ May lại tựa vào vai hắn, thì thầm: “Vậy hôm nay em đến chỗ anh có được không?”

“Không được! Vợ tôi ở nhà.”

“Vậy thì đến khách sạn.”

“May, cô say rồi!”

“Em không say...”

Ngón tay cô từ từ xoa xoa đùi hắn, đôi gò bồng đảo cọ vào cánh tay hắn. Dưới ánh đèn tím đỏ, hắn nhìn thấy dưới bộ váy dạ hội cổ trễ là bộ ngực tròn trịa, cặp đùi thon dài, làn da nõn nà.

Trong trí nhớ của hắn, cô có làn da mịn màng, mượt mà như ngọc, cơ thể mềm mại như bông. Lúc đó hắn mới hơn hai mươi tuổi, cái tuổi ngông cuồng, lại thường xuyên chìm đắm ở những chốn trụy lạc như hộp đêm.

Nếu nói ở gần nhau đến vậy mà không muốn thử cảm giác được hòa mình với cô là giả dối. Hắn là một thằng đàn ông, cũng từng có ảo vọng muốn lột bỏ áo váy của cô, tận hưởng cảm giác ép lên cơ thể cô. Hắn rất muốn biết lúc đó cô có trút bỏ sự cao quý, giống những người phụ nữ bình thường khác chìm trong sắc dục, khê cát tiếng rên hay không. Mãi cho đến lúc đó hắn vẫn chưa chạm vào cô là vì sự thánh thiện, thuần khiết của cô.

Hàn Trạc Thần gạt bàn tay May đang đặt trên đùi hắn ra, lạnh lùng nói: “Muộn rồi, tôi đưa cô về.”

“Hàn Trạc Thần, anh có phải đàn ông không đấy?!” Lúc đó giọng cô rất lớn, đám trai gái trong phòng đều nhìn về phía họ, duy chỉ có An Dĩ Phong không nhìn chằm chằm về phía hắn mà đang bịt miệng cười nghiêng ngả.

“Tôi đưa cô về!” Hấn kéo cô đứng dậy.

“Nếu anh là đàn ông thì hãy chứng minh cho em xem!”

Căn phòng im lặng như tờ. Hàn Trạc Thần lạnh lùng lướt nhìn những kẻ trong phòng đang muốn xem trò vui, từng người lần lượt bước ra khỏi phòng. Người cuối cùng bước ra khỏi phòng là An Dĩ Phong, hấn giúp họ khép cửa lại.

Đêm đó, Hàn Trạc Thần thô bạo ghì lấy May trên sofa, xé rách chiếc váy ngắn màu đỏ của cô.

“Hôm nay tôi sẽ cho cô biết tôi có phải là đàn ông không!”

...

Đêm đó hấn mới nhận ra May không giống những người phụ nữ hấn đã gặp. Cơ thể cô vô cùng thon thả, ấm áp.

Thời gian cứ thế trôi đi, bao kỷ ức trong hấn đã phai nhạt nhưng hấn vẫn nhớ như in hình ảnh May ngã người trên tay vịn của sofa, khi ngẩng lên, mái tóc dài mềm mại, đen bóng như màn đêm. Cô cắn nhẹ môi về yếu mềm, gợi cảm nhưng vẫn không mất đi sự thuần khiết, thánh thiện.

Cô vuốt ve khuôn mặt hấn, ánh mắt đắm đuối, tiếng rên của cô như hòa trộn cả nỗi đau và niềm vui, miệng không ngừng thốt lên câu nói mơ hồ: “Em yêu anh!”

Khi dục vọng lên đến đỉnh điểm, hấn không hứng thú chút nào, thậm chí còn hận bản thân, hận cô! Nhưng hối hận thì sao? Đã quá muộn rồi!

Sau sự việc hôm đó, May nói đấy là lần đầu tiên của cô, đời này kiếp này cô không lấy ai khác ngoài hấn. Hấn không trả lời. Hấn không muốn lấy cô nhưng cũng không nghĩ tới việc sẽ không cưới, hấn biết người như cô sớm muộn cũng sẽ rời bỏ hấn.

Với một cô gái mười chín tuổi thì đó chỉ là nhất thời kích động chứ không phải cả đời. Sẽ có ngày cô mệt mỏi với cách sống của hấn mà theo đuổi cuộc sống thực sự hợp với cô. Còn hấn, số phận đã định đoạt cả đời cô độc, không ai có thể sưởi ấm được trái tim băng giá của hấn.

Nửa năm sau, đang đi trên đường thì hấn thấy May cùng bạn trai vui vẻ đi qua. Đó là một anh chàng đẹp trai, trông rất trí thức, nhìn qua đã thấy đó là người chồng thích hợp nhất với cô.

Cô đã nhìn thấy hấn nhưng không hề tỏ ra căng thẳng... Hấn nhìn thấy cô thì mỉm cười, gật đầu rồi đi lướt qua hai người. Hấn tưởng tất cả đã chấm dứt rồi, một cô gái ngây thơ, lãng mạn cuối cùng cũng hiểu ai mới phù hợp với mình.

Chẳng mấy chốc, cô ngã đầu vào người đàn ông khác và nói: “Anh biết không? Em thực sự rất yêu anh!”

Đó mới là phụ nữ, khi đã thay lòng đổi dạ thì sẽ không nhớ nổi bạn trai trước tên gì, dù đã từng nói: “Đời này kiếp này em không lấy ai khác ngoài anh.”

Sự thật chứng minh, hấn nhìn nhận sai về cô rồi.

Buổi tối, khi về đến nhà, hấn thấy May ngồi ngoài cửa, khóc sưng cả mắt. Vừa nhìn thấy hấn, cô cất tiếng hỏi: “Hàn Trạc Thần, anh đã bao giờ thực sự yêu em chưa?”

Giây phút ấy, hấn ngỡ như mình ôm một người phụ nữ khác lướt qua trước mặt May cơ đấy!

“Câu hỏi này cô đã hỏi cả nghìn lần rồi, có chán không?”

“Anh không hề yêu em!”

“Câu này cô nói đến cả vạn lần rồi!”

“Anh ấy rất hâm mộ tài năng của em. Anh ấy sẽ cho em ra nước ngoài học thêm, tạo điều kiện cho em theo đuổi ước mơ... Anh ấy có thể đọc được tâm trạng của em, toàn tâm toàn ý yêu em, che chở cho em, sẵn sàng lấy em, cho em một cuộc sống mà em cần...”

“Vậy cô đi tìm hấn đi!” Hàn Trạc Thần xoay người bước về phía cửa, rút chìa khóa mở cửa. Rõ ràng chùm chìa khóa chỉ có ba chìa, nhưng hấn cứ thử hết chìa này đến chìa khác mà vẫn không mở được.

Trong giây phút ấy, hấn thực sự thấy đau lòng, muốn ôm lấy cô, nói với cô: “Xin lỗi! Anh không thể cho em những thứ đó. Anh không xứng đáng với em, em hãy quên anh đi...”

Nhưng hấn biết rằng lúc này có nói ra những điều đó cũng chỉ làm cô thêm đau lòng, không thể rời bỏ hấn... Hấn không yêu cô nên không muốn cô ngày càng mù quáng vì tình yêu.

Hấn mở cửa, bước vào phòng, đang định đóng cửa lại thì May chạy đến ôm lấy hấn. Cô nói: “Nhưng em chỉ cần anh, em chỉ muốn được ở bên anh, dù có phải sống cuộc sống nơm nớp lo sợ, kể cả phải từ bỏ việc đánh đàn, từ bỏ ước mơ... Dù có phải chết vì anh, em cũng không hối hận... vì em yêu anh!”

“Cô tỉnh táo một chút, được không? Không thể vì tình yêu mà sống thế này.”

“Chỉ cần anh yêu em, em có thể...” Cô khóc, tiếng khóc như cào xé lòng hấn. “Nhưng tại sao anh không yêu em?”

“Cô có thể hỏi câu khác được không?”

“Nếu anh không phải là người đàn ông đầu tiên của em, nếu anh không phải chịu trách nhiệm về việc đã làm với em, liệu anh có ở bên em?”

Hấn day day thái dương vì thấy đầu đau như búa bổ.

“Ban nãy cô vừa hỏi cái gì nhỉ?”

“Tại sao anh không yêu em?”

“Tôi không thích tính cách trẻ con, thích sao làm vậy của cô, ghét bị hỏi đi hỏi lại những câu vô nghĩa, ghét sự yếu đuối, không phải là chính mình, lắm điều nhiều lời của cô...”

“Nhưng em yêu anh...”

“Đó chính là điều tôi không thể chịu nổi!!!”

“Hàn Trạc Thần, anh là kẻ lòng lang dạ sói!”

“Cô nói đúng rồi đấy! Vậy cô yêu tôi ở điểm gì?”

“Vì anh đẹp trai, nhất là lúc anh giúp em đánh đuổi những kẻ bắt nạt em, tuyên bố em là bạn gái của anh...”

“Vậy tôi hủy hoại dung nhan đi là được chứ gì?”

“Không được! Những thứ đó đều toát ra từ khí chất...” Giọng cô yếu ớt. Cô thở dài hỏi hấn: “Vậy anh thích mẫu người phụ nữ như thế nào?”

“Rất đơn giản, không hề giống cô.”

Sau khi trở thành bạn trai của May, hấn thường bị cô làm cho đau đầu nhức óc nhưng chẳng biết làm gì nên hấn cũng phân vân mẫu người phụ nữ hấn thích phải như thế nào. Sau đó, hấn tự phác họa trong đầu hình ảnh một người con gái: “Cô ấy luôn yên lặng nghe tôi nói, không hề phát biểu bất cứ ý kiến gì nhưng cô ấy hiểu tôi nghĩ gì, cần gì. Cô ấy có lý trí để đối mặt với sự thật, kiên cường trước mọi khó khăn, có thể tự chăm sóc cho bản thân, không phải để tôi ngày nào cũng phải lo lắng. Cô ấy sẽ không vụn vặt, hỏi đi hỏi lại những vấn đề tôi không muốn trả lời, càng không hỏi những câu hỏi đã biết rõ câu trả lời. Cô ấy sẽ không như keo ngày nào cũng dính chặt lấy tôi, nhưng khi tôi nhớ cô ấy, tôi sẽ biết cô ấy đang ở nơi nào lặng lẽ chờ đợi tôi...”

“Em sẽ thay đổi. Em có thể trở thành người phụ nữ như vậy. Anh đừng tỏ vẻ không cần em nữa, được không?”

“Tôi đâu có nói không cần cô. Nếu tôi không nhầm, thì là cô đã vứt bỏ tôi...”

“Anh có đói không? Em làm cơm cho anh nhé!”

“May, cô tỉnh táo chút đi...”

“Thần, nếu em chết đi, anh có nhớ em không?”

“Cô lại hỏi tôi cái gì vậy?”

“Anh có đói không?”

“Đói, nấu cho tôi một bát mì. Mẹ kiếp, cả ngày chẳng ăn gì rồi!”

Cô kiễng chân, hôn chụt một cái vào má hắn.

“Nếu có một ngày em chết đi, anh nhất định phải nhớ em đấy! Kiếp sau đầu thai em sẽ vẫn tìm đến anh.”

“Xin cô, tha cho tôi đi!”

“Kiếp này em yêu anh, kiếp sau vẫn yêu anh, đời đời kiếp kiếp đều yêu anh.”

“Cô chém một dao để tôi chết đi cho rồi!”

7. Chương 07

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 7

*

A May chẳng hề thay đổi, vẫn có bộ dáng như một bà lão, thích hỏi những vấn đề rất khó trả lời.

Vào lúc tâm tình của Hàn Trạc Thần tốt, cuộc đối thoại của họ sẽ có dạng như sau:

“Chúng ta nên có một đứa con được không?”

“Không, có một người như em thôi tôi đã thấy đủ phiền rồi!”

“Khi nào anh sẽ lấy em?”

“Chúng mình bàn bạc về chuyện sinh con trước đi, anh thấy đề nghị này cũng được đấy.”

“...”

“Anh có biết sinh nhật của em không?”

“Ngày nào?” Anh ngồi đọc báo, thuận miệng hỏi

“Vào ngày này tháng sau.”

“Thế à!”

Cô giật tờ báo của anh lại, ép anh nhìn vào cô, để trong phạm vi tầm nhìn của anh chỉ có khuôn mặt cô:

“Anh nghĩ nên tặng em cái gì làm quà sinh nhật?”

“Em muốn gì nào, cứ nói đi.”

“Em muốn một chiếc nhẫn kim cương thật đẹp, anh có thể tặng em không?”

“À!”

“‘À’ là có ý gì?”

“À...” Anh tiếp tục đọc báo, trên mặt báo viết về cái gì đấy rất thú vị, 14 phiên họp lớn...

“ ... ”

“Anh có biết em tên là gì không?”

“A May.”

“Em muốn nói là tên thật cơ!”

“Em không phải tên là A May sao?”

“ ... ”

“Anh có biết em làm nghề gì không?”

“Em không phải suốt ngày không có việc gì làm sao?”

“ ... ”

“Anh có biết em thích nhất cái gì không?”

“Dương cầm!”

“ ... ”

Thấy cô bắt mắt gườm gườm anh, anh hỏi một cách vô tội: “Tôi lại trả lời sai rồi???”

“Là anh...!”

“ ... ”

Khi tâm trạng anh không tốt, cuộc đối thoại của họ sẽ có dạng như sau:

Trời sẩm tối, anh mệt mỏi lê chân về đến nhà.

“Cuối cùng anh cũng đã về, em chờ anh lâu lắm rồi!”

Cô nghe được tiếng mở cửa, đeo một chiếc tạp dề điểm xuyết mấy bông hoa màu hồng vui vẻ chạy ra, trên người cô còn có hương vị của đồ ăn, mười ngón tay vốn lả lướt trên phím đàn nay đã dính đầy mỡ.

“Ừ!” Anh quăng bộ quần áo dính đầy máu trong tay xuống sofa, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, thuận tay lấy một chiếc đệm dựa sofa đặt sau lưng, vừa vịn dề vào vết thương trên lưng anh.

Chất lỏng ẩm ướt, dính nhớt không ngừng chảy xuống, anh đoán rằng chiếc đệm sofa màu trắng cô mua ngày mai có khả năng sẽ bị quăng đi mất.

A May nhìn anh một lát, vẻ tươi cười trên mặt hơi cứng lại: “Khi nào thì anh đưa em đi tới cửa hàng trang sức?”

“Tôi không rảnh.” Anh cau mày

“Anh!” Cô rưng rưng nhìn anh: “Cuối cùng anh có định lấy em không?”

“Không phải tôi nói với em là tôi không rảnh à!”

“Anh có biết hôm nay là ngày sinh nhật em không? Lần trước anh đã đồng ý...”

Hàn Trạc Thần đưa cho cô một chiếc thẻ ngân hàng: “Đi dạo phố cùng với đại tẩu đi, muốn mua cái gì thì mua, đừng có mẹ nó làm phiền tôi!”

...

Cô khóc, ngồi ôm gối trên mặt đất khóc lóc một lúc, thấy anh chẳng hề để ý đến mình, cô đến bên anh, lắc lắc cánh tay anh: “Anh đừng giận nữa, em không cần nhẫn đâu... Anh đi với em đi mua một chiếc bánh sinh nhật là được...”

“Em đừng lải nhải nữa có được không! Em để tôi yên một lúc có được không!”

“Vậy thì... em đi nấu cơm nhé, chắc anh đói bụng rồi, đợi chút...”

“Cút!”

Cô tủi thân ngẩng lên nhìn anh, nước mắt từng giọt từng giọt trong suốt lần dài.

“Tôi bảo cô cút, cô có nghe thấy không? Tôi không muốn thấy cô nữa!”

Cô đi, trước khi đi, cô cởi tạp dề xuống, mang theo tất cả những thứ thuộc về cô.

Lúc cô đi tới cửa, cô quay đầu nhìn anh thêm một lần nữa, hy vọng anh giữ cô ở lại, thế nhưng, anh chẳng hề mở miệng nói câu nào.

Cô đi rồi, căn phòng chỉ còn lại một mình anh, anh lấy hai bàn tay che mặt, nước mắt chảy dọc theo mười ngón tay, rơi xuống mặt đất...

Cô không biết rằng anh đã đi tới cửa hàng trang sức, chọn cho cô một chiếc nhẫn rất đẹp.

Vừa mới thanh toán tiền xong, đang muốn cầm lấy chiếc nhẫn, anh nhận được một cuộc điện thoại của cha dượng: “Mẹ cháu không ổn rồi, bà ấy muốn gặp cháu lần cuối...”

“Chú nói gì cơ?” Chiếc nhẫn trong tay anh rơi xuống nền đất, kim cương và sàn nhà va chạm, tiếng động thanh thúy như tiếng đàn: “Không phải chú nói mẹ chỉ bị viêm dạ dày cấp tính, ở viện vài ngày sẽ không sao à?”

“Là ung thư gan giai đoạn cuối, bác sĩ dự đoán rằng bà ấy có thể sống thêm nửa năm nữa, nhưng... mới có một tuần đã chuyển biến xấu rồi...”

“Cháu lập tức đến ngay!”

“Nhanh lên một chút nhé, bác sĩ nói rằng bà ấy tối đa chỉ có thể chống đỡ 30 phút nữa thôi.”

Anh lái xe như điên về hướng bệnh viện, khi chiếc xe đến một ngã tư đường, một chiếc xe tải đã đụng vào xe anh.

Anh bỏ lại chiếc xe đã bị đâm nát, đứng vào lúc anh muốn gọi xe đi, mười mấy tên cầm dao xông về phía anh.

Đó là một mùa đông, một mùa đông rét mướt nhất cuộc đời anh.

Vết thương sau lưng bị gió thổi qua, máu dường như bị đóng thành băng, đau đến mức tê liệt, mất đi toàn bộ cảm giác.

Anh cứ chạy về phía trước không hề biết mệt mỏi, không phải bởi vì phía sau anh có người cầm dao đuổi giết, mà là anh muốn gặp được người anh yêu thương nhất, mẹ anh đang ở bệnh viện đợi anh, chờ đợi để được gặp anh lần cuối.

Cuối cùng anh cũng thoát được những kẻ đó, cướp một chiếc xe máy lao thẳng tới bệnh viện, thế nhưng lúc đấy, mẹ anh đã nhắm mắt mất rồi.

Cha dượng hỏi anh: “Vì sao bây giờ cháu mới đến?”

Hàn Trạc Thần điên cuồng hét lên: “Cháu bị người đuổi giết chú có biết không!!!”

“Bà ấy đã đợi cháu ba tiếng đồng hồ, vừa mới đi... Bà ấy cứ chờ cháu suốt!”

...

“Mẹ! Con sai rồi!”

Anh quỳ bên giường, ghé đầu vào bờ ngực đã lạnh như băng của bà, sự ảm áp trong ký ức đã chẳng còn nữa...

“Mẹ! Con xin lỗi! Con không chăm sóc tốt cho mẹ, con không nghe lời mẹ làm một người tốt, con không thực hiện được kỳ vọng của mẹ, trở thành một cảnh sát...”

Cha dượng vỗ vai anh, nghẹn ngào nói: “Chú đã cho bà ấy tất cả mọi thứ rồi, bà ấy vẫn luôn nhìn về cánh cửa, cố gắng đến hơi thở cuối cùng, bà ấy nói... là bà ấy có lỗi với cháu, là bà ấy hại cháu...”

“Mẹ!” Hàn Trạc Thần lật chiếc khăn phủ màu trắng lên, nắm chặt lấy bàn tay không còn độ ấm của bà: “Mẹ đi rồi, tất cả những thứ con làm còn có nghĩa lý gì đâu...”

—

Từ ngày anh đuổi A May đi, nàng không hề trở lại lần nào nữa.

Hàn Trạc Thần vẫn tiếp tục cuộc sống giống như trước, làm những việc không muốn làm nhưng không thể không làm, trải qua những ngày tháng không muốn qua nhưng không thể không qua.

Thỉnh thoảng anh có nhớ tới A May, cảm thấy thế giới này thật hài hước, cô có lẽ sẽ không nghĩ được rằng: anh cả đời này sẽ không quên sinh nhật cô, bởi vì ngày sinh nhật của cô chính là ngày giỗ mẹ anh...

Một ngày sau đấy một tháng, anh cùng đại ca, thêm cả bà vợ mới cưới dính lấy đại ca như keo như sơn, và An Dĩ Phong uống rượu nói chuyện trong căn phòng được bao trọn.

“Sao vậy?” Anh hỏi An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. “Em chưa bao giờ thấy qua loại phụ nữ như thế, em dậy từ tờ mờ sáng đi tìm cô ấy thổ lộ, em thề non hẹn biển cả một buổi, thật tình chân thành đến nỗi chính bản thân em cũng xúc động, mà cô ấy một câu chưa nói cũng không tính, lại còn gọi điện về tổng bộ nói: ‘Tôi gặp phải một người bị thần kinh phân liệt nghiêm trọng, xin lập tức phái người tới đây đưa anh ta định bệnh viện tâm thần để đánh giá bệnh tình, tránh khỏi gây nguy hại cho những người khác! Địa điểm là...’”

Hàn Trạc Thần nói: “Cậu tự thấy thỏa mãn đi, cô ta chưa tống cậu vào ngục là may rồi.”

“Em không tin! Em mà không thể lay động được ý chí sắt đá của cô ấy!”

Anh đập vào chân An Dĩ Phong một phát: “Cậu mẹ nó giống một thằng đàn ông tí đi được không? Lôi lôi kéo kéo một đứa cảnh sát nữ làm gì? Sớm muộn gì cũng tự lôi chính mình vào tròng cho xem.”

An Dĩ Phong nâng chén rượu lên rồi lại đặt xuống, lớn tiếng nói: “An Dĩ Phong ta nếu không chinh phục được cô ấy, ta sẽ đi thi học viện cảnh sát, cả đời này sẽ dây dưa với cô ấy!”

“Được!” Hàn Trạc Thần vỗ vai cậu ta, cười vang nói: “Tôi muốn thi học viện cảnh sát đến phát điên rồi, chúng ta cùng đi thi, mẹ nó, chờ đến khi tôi làm cảnh sát, mỗi ngày tôi...”

“Hai cậu tỉnh táo lại đi.” Vị đại ca vốn vẫn đang tình ý miên man, mười ngón tay lồng vào nhau với đại tẩu cuối cùng cũng nhận ra sự tồn tại của họ, mở miệng nói với sang: “Các cậu muốn đi làm cảnh sát, trật tự xã hội này không biết sẽ loạn thành cái dạng gì!”

“Bọn em làm sao cơ?” Hàn Trạc Thần nói: “Hai người chúng em nếu làm cảnh sát, nhà tù chắc chắn sẽ phải mở rộng thêm.

“Có chí anh hùng đấy, có hoài bão đấy! Kiếp sau đi mà thực hiện đi...”

Đại ca nói xong quay sang nhìn An Dĩ Phong: “Phong, cậu cắt đứt sớm với đứa cảnh sát nữ kia đi, dây dưa với cô ta không tốt với cậu đâu.”

“Đại ca, em có chừng mực!”

“Cậu có chừng mực?” Hàn Trạc Thần ôm lấy bả vai An Dĩ Phong, nói với anh ta một cách thành khẩn: “Đầu năm nay chơi cái gì tốt không chơi, vì sao lại học người ta đùa giỡn với tình cảm chứ... Muốn học cũng phải học theo tấm gương sáng là tôi đây này, hôm nay có rượu hôm nay say, chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành...”

Anh tỏ vẻ không phát hiện ra ánh mắt giết người của đại ca, gơ tay vẫy vẫy người phục vụ ở ngoài, “Tìm cho tôi hai mỹ nữ tới đây... vớ người phải tốt nhất...”

Chưa đến ba phút, hai cô gái vóc người hạng nhất ngồi xuống giữa hai người họ.

Anh mới chỉ ôm lấy một cô, đang dùng ánh mắt đánh giá ba vòng của cô nàng, bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, gương mặt nhìn chỉ thấy ánh mắt An Dĩ Phong lấp lánh ý cười.

Anh quay đầu lại một cách cứng nhắc, A May đang đứng trước cửa phòng, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, quần quanh thân hình mảnh dẻ, nhìn thoáng qua dường như gầy đi một vòng so với trước đây.

Cô nhìn vào người phụ nữ trong lòng anh, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, xin nhường lại chỗ này cho tôi, đây là vị trí của tôi.”

Hàn Trạc Thần từ từ buông xuống cánh tay đang khoác lên vai mỹ nữ, nâng cằm mỹ nữ có vóc người siêu chuẩn đang tức giận kia lên.

Mỹ nữ rất biết điều đứng lên, trước khi đi còn hôn nhẹ lên khuôn mặt anh, nũng nịu nói: “Lúc nào rảnh rồi liên lạc lại nha!”

“Không cần, cảm ơn!”

Sau khi anh nói xong, An Dĩ Phong hoàn toàn không thèm nể mặt anh mà cười một cách điên cuồng, cười đến mức anh rất muốn cầm chai rượu đập xuống khuôn mặt cười hết sức đáng ghét kia.

Hàn Trạc Thần châm một điếu thuốc, khi thở ra làn khói đậm đặc anh đã thấy khuôn mặt A May hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Từ khi nào anh đã bắt đầu hút thuốc?”

Cô không biết anh đã từng hút từ lâu, sau lần cai nghiện lần trước, ngay cả thuốc cũng cai.

Thế nhưng bây giờ anh đã hút lại, cảm giác rất không tệ, trong lúc hít vào thở ra, nicotine sẽ làm tê liệt đi nhiều lần trái tim đau khổ mà anh không thể nào vứt bỏ được.

Nhất là lúc nửa đêm, khi anh khó đi vào giấc ngủ, anh hút một điếu rồi lại một điếu, có thể mới phát tiết được sự kiềm chế và mâu thuẫn đang giãy dụa trong lòng, có thể mới nhắc nhở chính mình rằng: mình là Hàn Trạc Thần như trước đây, chưa hề thay đổi.

“Vì sao lại đến đây?” Hàn Trạc Thần ngồi dựa trên ghế sofa, nghiêng người nhìn khuôn mặt của cô: “Tôi không nghĩ ra loại đàn ông như tôi còn điểm nào đáng giá để em lưu luyến?”

“Vì từ trước đến giờ anh chưa từng nói không lấy em...”

Cô lẳng lặng đứng đối diện anh, chưa lần nào đôi mắt cô lại ánh lên sự lý trí đến như vậy: “Em biết rằng em đã hỏi chuyện này vô số lần rồi, thật ra mỗi lần đó câu trả lời mà em muốn nghe là: tôi sẽ không lấy em, tôi chỉ chơi đùa với em thôi, em đừng ngây thơ nữa!”

“Sao em không nói sớm chút? Tôi sẽ không lấy em...”

“Em biết anh sẽ! Anh sẵn lòng chịu trách nhiệm vì sự kích động nhất thời của anh, mặc dù về cơ bản là anh không yêu em. Anh là một người đàn ông tốt, anh có nghĩa khí, trọng cảm tình, đầy trách nhiệm, lại có nguyên tắc của chính mình. Người đàn ông như anh đáng để một người phụ nữ dùng cả tính mạng đi yêu.”

“Tôi mẹ nó là một thằng khốn nạn lòng lang dạ sói!”

“Anh không phải! Anh có cảm tình đối với em, anh chưa từng ràng buộc tự do của em, em muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, vị trí bên cạnh anh vẫn luôn giữ lại dành cho em, cho dù em có đi bao lâu.... Anh luôn luôn mắng em bởi vì anh thật sự không thích em, cho dù anh có nổi giận với em.... anh cũng không muốn em lãng phí tính mạng, anh luôn hy vọng em có thể tìm được hạnh phúc của chính mình. Có đúng không?”

“Sau khi em rời khỏi tôi đi đổi gen à? Lần đầu tiên hỏi được những câu hỏi có chiều sâu như thế!”

“Thần, em sẵn lòng thay đổi vì anh, anh nói ra yêu cầu gì em cũng có thể làm được, em chỉ xin anh đừng nổi cáu với em, để em ở bên cạnh anh, được không?”

Trong đôi mắt của A May, hơi nước bắt đầu ngưng tụ lại, mỗi lần anh nhìn thấy nước mắt của cô thì lại thấy đau đầu, đau đến nỗi đầu muốn nổ tung.

“Đừng khóc nữa, nghìn vạn lần đừng có khóc!” Anh đứng dậy ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô, vừa dỗ cô vừa nói: “Cô gái xinh đẹp thế kia mà còn bị em đuổi đi, tôi còn chưa khóc, em khóc cái gì chứ!”

A May dừng khóc rồi mỉm cười, ôm lấy eo anh chu đôi môi nói: “Cô ta xinh đẹp gì đâu, cô ta đâu có xinh đẹp như em được!”

Anh quan sát kỹ khuôn mặt của cô, gương mặt trái xoan chuẩn mực của người con gái phương Đông, nước mắt trong đôi mắt to tròn vẫn còn chưa ráo, mỗi một lần chớp mắt đều động sóng đung đưa, đôi môi mỏng cổ sức chu ra, lại mang vẻ đầy đặn rất ngọt ngào.

Anh nhin không nổi hôn một chút rồi cười ôm cô đi ra khỏi căn phòng được bao trọn: “Rồi, em xinh, trong toàn bộ phụ nữ trên thế giới này em xinh nhất!”

Cô cười, cười rất hạnh phúc mãn nguyện!

A May là một người con gái tốt, cô đáng có được hạnh phúc chính cô tự mình theo đuổi.

Hàn Trạc Thần không chỉ muốn kết hôn với cô, mà anh còn muốn thử yêu cô.

Chỉ tiếc rằng không yêu chính là không yêu, không có cách nào thay đổi.

Cô, vĩnh viễn không làm cho anh có được cảm giác tê dại tinh thần, cái thứ cảm giác muốn ngừng mà ngừng không được.

Có một số người mà bản thân cho rằng cô ấy sẽ rời khỏi, thế nhưng cô ấy luôn luôn quay trở về.

Có một số người mà bản thân cho rằng cô ấy sẽ cả đời không rời mình đi, thế nhưng cô ấy lại rời đi.

Cái ngày mà A May rời khỏi anh, mặt trời tỏa sáng chiếu xuống mặt đất, trời trong nắng ấm không dễ gì thấy được.

Anh nhận được một cuộc điện thoại từ Cửu thúc của Khi Dã gọi tới: “Hàn Trạc Thần, cậu giao An Dĩ Phong ra đây, không thì đừng trách tôi trở mặt.”

Giọng nói của Cửu thúc còn cứng rắn hơn cả lời nói của ông ta, anh vừa nghe liền biết An Dĩ Phong đã gây nên họa lớn.

“Cửu thúc, chuyện gì làm chú tức giận nhiều như vậy ạ? Xin chú bớt giận đi đã, cháu giúp chú dạy bảo nó là được rồi.”

“Thằng đấy giết con tôi! Ba giờ chiều nay, cậu dẫn nó tới gặp tôi.”

Anh sững sờ nửa phút, đến khi phục hồi lại tinh thần thì điện thoại đã bị cắt mất rồi.

Khi Dã là một bang phái lớn trong giới, về căn bản thì thế lực ngang cơ với bọn họ.

Thế nhưng Cửu thúc đã lẫn lộn trong giới bốn chục năm, bọn họ mới chân ướt chân ráo bước vào chỉ giống như bọn lớp dưới, về mặt nhân lực thì kém hơn rất nhiều so với Khi Dã.

Cho tới nay, hai bang phái đều không động chạm đến nhau, nước giếng không phạm nước sông, yên ổn vô sự, có đôi khi thỉnh thoảng chạm mặt, anh cũng tôn trọng gọi ông ta một tiếng Cửu thúc.

An Dĩ Phong dám giết con của ông ta, thật sự là chán sống rồi!!!

Khi anh gặp được An Dĩ Phong, chỉ hận không thể đánh cho cậu ta một trận để xả mỗi hận trong lòng.

Thế nhưng đánh rồi sao? Con trai Cửu thúc cũng không thể sống lại, lại vừa chẳng thể giải quyết được mọi chuyện.

“An Dĩ Phong, cậu không muốn sống nữa thì tự đi mà nhảy từ trên sân thượng xuống, đừng có mà rồi việc đi gây sự được không?”

“Em biết em sai rồi, Thần ca, chuyện này để mình em giải quyết.”

“Cậu có thể giải quyết như thế nào? Cái mà ông ta muốn là mạng sống của cậu!”

Lẫn lộn hơn ba năm trong giới này, An Dĩ Phong luôn luôn đi sau anh, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ coi An Dĩ Phong như thuộc hạ, mà xem như một người anh em.

Đương nhiên anh sẽ không để An Dĩ Phong đi chịu chết, nhưng chuyện lần này rất nghiêm trọng.

Anh cũng không nắm chắc có thể xử lý được không.

“Phong, tôi nghe nói là vì nữ cảnh sát kia phải không?”

“Đúng!”

“Cô ta rõ ràng là hãm hại cậu. Cô ta là cảnh sát, làm sao có thể thật lòng nói chuyện yêu đương với cậu được? Đây là cô ta đang lợi dụng cậu....”

An Dĩ Phong không nói gì, tất cả những gì trong mắt cậu ta là không oán thán không hối hận!

Hàn Trạc Thần châm một liều thuốc, ngồi trên bàn rít một hơi, tâm trạng cuối cùng cũng tĩnh táo lại: “Tôi đã sớm nói với cậu đừng có học người khác động vào tình cảm. Đến một ngày thật sự động tình chẳng khác nào một bước đến thẳng quỷ môn quan. Chúng ta lẩn lộn trong chốn này, ngày hôm nay ở bên ngoài chơi bởi sung sướng, ngày mai đã có khả năng nằm trong quan tài! Tình cảm... chúng ta chơi không nổi!”

“Em cũng biết mà! Thần ca, anh cứ thử qua thì biết, mấy thứ tình ái thế này, giống như ma túy vậy, cai không được...”

“Tôi chưa từng thử yêu bao giờ, nhưng tôi từng thử heroin rồi... Cai được bỏ được!” Anh dừng lại một chút, lại hít tiếp một hơi thuốc: “Quá trình quả thật là sống không bằng chết, thế nhưng cố gắng là được là tốt rồi...”

“Thần ca.” An Dĩ Phong quỳ xuống trước mặt anh, đời này cậu ta chỉ quỳ gối một lần này thôi: “Em chỉ muốn xin anh một điều... anh đừng nhúng tay vào việc này, em không muốn liên lụy đến anh.”

“Coi tôi là anh em thì đừng nói với tôi những lời này!”

—

Hàn Trạc Thần rất ít khi đi làm phiên đại ca, vì An Dĩ Phong mà anh đi tìm đại ca nói chuyện: “Đại ca, em muốn mang theo những người này đi nói chuyện với Cửu thúc.”

“Thần, con trai của Cửu thúc chết thì cũng đã chết rồi, cậu đi nói cái gì đó chẳng có cái dụng gì hết.”

“Nếu như hôm nay người Cửu thúc muốn là em, anh có giao em ra không?”

Đại ca lắc đầu.

“Thế nên em cũng sẽ không...”

“Cho dù cậu mang tất cả mọi người theo, cho dù cậu gặp may san bằng được Khi Dã, thế thì cậu khá lắm sao? Mạng của An Dĩ Phong là mạng, mạng của mấy anh em khác lại không là mạng à?”

“Đại ca...”

Hàn Trạc Thần quay người lại, chăm chú nhìn quan sát vẻ mặt của đại ca.

Từ khi đại ca có vợ, có gia đình, anh ấy đã thay đổi, anh ấy không còn hứng thú với sự đánh đánh giết giết của xã hội đen, hết thấy chỉ theo đuổi tình yêu, theo đuổi cuộc sống an ổn bình định.

Anh ấy đã hoàn toàn không còn tâm huyết và khí phách như những ngày trước đây.

Lúc này đây nghe được những lời anh ấy nói, Hàn Trạc Thần mới hiểu ra một điều, có những thứ anh ấy chẳng hề thay đổi, đại ca vẫn như trước coi anh là anh em.

Đại ca vẫn là cái người tư mình đâm một dao vào ngực, cứu anh dưới khẩu súng của người khác...

Vẫn còn là một người mang thêm vài anh em đến bao vây, lôi anh ra từ dưới loạn đao của kẻ khác...

Vẫn còn là một người cười vang chụp lấy bờ vai anh, nói rằng: “Làm anh em, có kiếp này, không kiếp sau!”...

“Đại ca, em hứa với anh, em sẽ không ra tay với họ, anh sẽ không làm các anh em đổ máu...”

“Cậu không biết cái quy tắc cuộc chơi này hả!” Đại ca mệt mỏi khoác tay: “Đi đi! Nhất định phải còn sống trở về!”

8. Chương 08

Dần An Dĩ Phong đến chỗ hẹn Hàn Trạc Thần mới hiểu rõ câu nói của đại ca: “Mày vẫn chưa hiểu nguyên tắc của trò chơi này!”

Tầng ba của tửu lầu chật kín người, trên bàn ăn không có món nào, chỉ bày đầy vũ khí. Để Trác Cửu không nghĩ hấn đến đây liệu chết nên Hàn Trạc Thần chỉ chọn mười mấy người cùng hấn đi vào trong, ra lệnh cho những người còn lại tạm lánh đi, không được lộ diện, ngay cả An Dĩ Phong.

Hàn Trạc Thần còn đặc biệt căn dặn: “Nếu An Dĩ Phong dám xông tới thì chặt một chân nó.”

Đã trải qua bao cảnh chém giết, thực sự hấn ngộ ra một chân lý: Những trận quyết chiến trong xã hội đen không phải có nhiều người mới thắng, đem theo bao nhiêu người cũng vô ích, cuối cùng cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết. Vào trong mà hành động thì chỉ có chém lung tung, dao nào chém trúng người mình cũng không biết... ít người cũng có cái hay của ít người. Trước nguy cơ sống hoặc chết thì khát vọng sinh tồn khiến tính chiến đấu được tăng thêm bội phần, đặc biệt là lúc họ hy vọng người ứng cứu bên ngoài sẽ tới kịp.

Ngoài ra, hấn còn làm một việc, gọi tới đồn cảnh sát... Đó là cách duy nhất có thể tránh thương vong, mất mát.

Hấn ngồi đối diện với Trác Cửu. Nhìn mái tóc hoa râm, cơ thể tiêu tụy và ánh mắt mệt mỏi của lão ta, Hàn Trạc Thần không muốn nói lời nào.

Mọi người thường nói nỗi đau khổ của một đứa trẻ mất mẹ cũng giống một người già sắp gần đất xa trời mất đi người con duy nhất... Hấn không có con trai nhưng hấn hiểu cảm giác vô vọng khi mất đi người thân là như thế nào. Cảm giác đó giống như cuộc đời bỗng không còn ý nghĩa gì nữa, mất đi giá trị để ta vật lộn giữa ranh giới của sự sống và cái chết.

Nhưng hấn muốn quay đầu cũng không kịp nữa rồi!

“Cửu Thúc, xin đừng quá đau buồn!”

Nước mắt Trác Cửu bỗng dâng trào. Giây phút ấy, trông lão ta không giống một ông trùm đã bôn ba trong giới giang hồ suốt bốn mươi năm trời mà chỉ là một người cha già, cũng giống như hấn, thấy mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

“Thần, tao biết việc này không can hệ gì đến mày. Mày giao nộp thằng An Dĩ Phong thì tao sẽ không làm khó mày... Sau này mày có gì cần đến tao, cứ việc nói.”

“Cửu Thúc, con chú đã mất rồi, cho dù chú có bầm vằm, chém giết An Dĩ Phong thì con chú cũng không sống lại được nữa!” Hấn cố gắng van nài. “Coi như cháu cầu xin chú, chú cho An Dĩ Phong một đường sống.”

“Mày đừng nhiều lời, hôm nay tao nhất định phải lấy mạng nó.”

“Cửu Thúc, thực lực của chúng ta tương đương, nếu ra tay, hai bên đều tổn thất lớn... Hà tất phải như vậy?”

Trác Cửu tức giận, hất đổ bàn, hét lên, giọng khàn khàn: “Mày không cần phải uy hiếp tao, kể cả ngày hôm nay máu ngập tửu lầu này, kể cả cái mạng già này có phải nằm xuống, tao cũng phải bắt nó đền mạng.”

“Nếu việc hôm nay cháu thay nó chịu tội, chú có nể mặt cháu không?”

“Mày muốn chịu tội thay nó?”

“Hôm nay, cháu và An Dĩ Phong đều do chú định đoạt, cần chân cần tay tùy chú, cháu chỉ xin chú cho nó một đường sống...”

“Tao nể mặt mày, mày hãy thế mạng cho nó!”

“Chú nói gì?” Hàn Trạc Thần đứng dậy, nghiêng người về phía Trác Cửu. “Chú vừa nói gì?”

Trác Cửu chưa mở miệng, Hàn Trạc Thần đã thẳng chân đá vào hạ bộ của lão. Trác Cửu chưa kịp nhổm dậy, Hàn Trạc Thần liền chĩa súng vào đầu lão ta quát: “Tất cả cấm nhúc nhích, đứa nào dám động đậy tao sẽ bắn đại ca của chúng mày trước.”

Nhìn thấy vậy, không ai dám xông lên. Hần cúi người, nói với Trác Cửu: “Có phải ông muốn tôi phải nói chuyện kiểu này không?”

Trác Cửu không chút hoang mang, ngược lại vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Mày giết tao thì mày cũng không thoát nổi!”

“Ít nhất tôi vẫn có cơ hội trốn ra ngoài...”

“Mày có trốn cả đời được không? Mày không thèm để ý đến chuyện sống chết của đứa khác?” Trác Cửu nói với một tên thuộc hạ đứng đằng xa: “Gọi điện để con kia nói lời trần trối.”

“Ông!” Tay Hàn Trạc Thần run lên. Ngón tay hần cong lại, định bóp cò nhưng cuối cùng lại nới lỏng tay. “Ông muốn gì?”

“Muốn gái của mày sống sót thì để An Dĩ Phong đến đây.”

Hần vẫn nắm chặt súng trong tay, đó là quyết định khó khăn nhất trong đời hắn.

“Thần...” Hàn Trạc Thần nghe thấy tiếng gọi khe khẽ vọng đến. Hắn liền cầm lấy điện thoại, giọng nói của cô rất hiền dịu: “Thần, có phải anh không?”

“Chúng làm khó cho em phải không?”

“Không, họ rất khách sáo với em.”

Kẻ cầm điện thoại nói: “Anh Thần, gái của anh đương nhiên chúng em không động tới nhưng nếu hôm nay anh quyết chịu tội thay An Dĩ Phong thì đừng trách chúng em không nể mặt.”

“Mày là cái thá gì, đến lượt mày nói đấy hả?”

“Thần...” May cười nói. “Anh đừng tức giận như thế, bình tĩnh chút đi... Em biết mình phải làm gì, em sẽ không làm liên lụy đến anh đâu.”

“May...”

“Từ ngày đầu tiên quen anh, em đã biết sẽ có kết cục như thế này nhưng em cam tâm tình nguyện.”

“Em đừng làm chuyện ngốc nghếch, hãy đợi anh, anh sẽ tới cứu em.”

“Em có thể hỏi anh vài câu được không?”

“Đến lúc nào rồi, còn hỏi cái gì mà hỏi!”

“Nếu em chết rồi, anh có nhớ đến em không?”

“Có, rất nhớ...”

Hần không còn nghe rõ tiếng của May nữa, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào rồi lại vang lên tiếng của cô: “Các người đừng có đến đây, các người mà còn tiến lên trước một bước, tôi sẽ nhảy xuống dưới.”

“May! Đừng làm thế... Anh sẽ đến cứu em ngay.”

“Anh có lấy em không?”

“Lấy, ngày mai lấy! Em đợi anh, nhất định phải đợi anh!”

“Thần, em yêu anh, đời này... và cả kiếp sau...”

Hắn nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống đất rồi tắt ngúm.

“May!!!”

Bỗng có hai kẻ xông đến tóm lấy cánh tay hắn, trong tích tắc, hắn quyết định bóp cò...

Hàn Trạc Thần không nhớ hắn đã giết bao nhiêu người. Ngày hôm đó, trước mặt hắn toàn là máu hôi tanh, khắp nơi đều như là máu của May. Khi An Dĩ Phong đến ứng cứu, hắn chỉ có một suy nghĩ, hắn phải lấy cô!!!

Lúc hắn tìm thấy May, cô nằm trên sân thượng, dao đâm trúng tim, máu ứa đầm bộ váy trắng... Lòng ngực cô lạnh ngắt, cũng giống như trong ký ức hắn không còn hơi ấm. Trong tay cô có một tờ giấy. Tờ giấy đã bị nhuộm máu, những nét bút trên nền máu đỏ đã biến thành màu thâm đen tuyệt vọng.

Đó là di chúc May để lại.

Chỉ cần yêu em một ngày, Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không nhất định phải nói lời yêu em, chỉ cần nói một câu: anh thích em, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần nhớ sinh nhật của em, chỉ cần nhớ tên em, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần phải đưa em đi xem cả rừng hoa loa kèn nhện đỏ tươi thắm, chỉ cần tặng một bông hoa hồng, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần một buổi hẹn hò lãng mạn, chỉ cần cùng em xem một bộ phim, dù là phim toàn đao súng, chém giết, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần biết em ngủ ở đâu, chỉ cần trước khi em ngủ, gọi một cuộc điện thoại, hỏi em: “Có nhớ anh không?”, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

...

Có lẽ không phải anh đã cho em quá ít mà là em đã đòi hỏi quá nhiều!

Có kẻ nói trong giây phút kích động, hắn đã giết rất nhiều người. Có kẻ lại nói hắn làm rất đúng, thế lực chính là dựa vào máu tanh, giết chóc mà có được, cục diện xã hội đen thoáng chốc đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Hàn Trạc Thần không cần quan tâm điều đó đúng hay sai, hắn chỉ thấy câu nói của An Dĩ Phong rất đúng: “Những người phụ nữ tốt đều bị chúng ta làm khổ.”

Ngày an táng May, hắn đứng xa xa nhìn bia mộ của cô, người thương nhớ cô rất nhiều nhưng không ai biết hắn là ai.

Khi thấy tấm bia khắc cái tên lạ lẫm, hắn chợt nhớ tới câu nói của cô: “Tên em không phải là May.” Cái tên May là do cô tự nghĩ ra để đánh lừa người khác.

Hàn Trạc Thần đứng mãi. Cho đến lúc mọi người đi hết hắn mới đến trước mộ cô, đặt lên đó một bó hoa loa kèn nhện đỏ, cười nói với cô: “Anh yêu em!”

“Anh lấy em! Ngày mai sẽ lấy em! Không, hôm nay...”

“Anh sẽ nhớ em, đời này sẽ không bao giờ quên...”

Trong ảnh, nụ cười của cô thật ngọt ngào!

Khi Hàn Trạc Thần định rời khỏi đó, thì một người đàn ông vận bộ vest đen gọi hắn lại. Hắn nghĩ ngợi rất lâu mới chợt nhớ ra đó là người đàn ông từng một thời ở với May.

“Anh có phải là Hàn Trạc Thần không?”

“Đúng!”

“Chúng ta nói chuyện một lát được chứ?”

“Ừm.”

Ngày hôm đó, nghe người đàn ông này nói rất nhiều chuyện, hắn mới thấy không thể hiểu được May. Cô không phải là người vô công rồi nghề mà là sinh viên năm thứ hai khoa âm nhạc của một trường đại học nổi tiếng. Cô đến hộp đêm chơi đàn không phải vì thiếu tiền mà chỉ vì muốn biết tiếng đàn của cô có làm cảm động những người chìm đắm trong chốn đèn hoa mấp mờ ấy không? Và cô vốn chỉ định chơi đàn một ngày thôi!

Cô rất tài hoa, từng là sinh viên có cơ hội đến Vienna trong dịp trao đổi sinh viên. Trước khi lên máy bay cô đã từ bỏ, cô nói cô chỉ cần được ở bên cạnh người cô yêu cho dù người ấy không biết tên cô.

Cô rất cá tính, đàn ông theo đuổi cô đêm không xuể, người đàn ông đang nói chuyện với hắn chỉ là một trong số đó. Anh ta đã bị khí chất và tài năng của cô làm cho mê mẩn, theo đuổi cô suốt hai năm. Nhưng cô chỉ nói với anh ta một câu thế này: “Anh gì ơi... Cho em mượn cánh tay một chút, lát nữa em trả lại.” Sau đó, cô ôm lấy cánh tay anh ta trong lúc họ lướt qua Hàn Trạc Thần.

Khi Hàn Trạc Thần lái xe đi mất, cô ngồi khóc cả buổi chiều, anh ta đã nói với cô: “Anh ta vốn chẳng quan tâm tới em. Nếu quan tâm, anh ta sẽ giữ em lại, hỏi tại sao lại như vậy? Em vì anh ta như thế có đáng không?”

Cô nói: “Em là người con gái sống trong mơ mộng. Dù có cố gắng đến mức nào em cũng không thể bước chân vào thế giới tàn khốc của anh ấy. Em không hiểu anh ấy ngày nào cũng chém chém giết giết là vì cái gì? Em không hiểu cái mà anh ấy gọi là tình nghĩa anh em có ý nghĩa gì? Em càng không hiểu, rõ ràng anh ấy có thể hiểu những câu tiếng Anh mà em nói, có thể đọc thuộc lòng luật hình sự và luật tố tụng, tại sao cứ phải trà trộn vào xã hội đen sống qua ngày?... Điều duy nhất em hiểu được là cuộc gặp gỡ của chúng em sẽ có một kết cục bi thương, sớm muộn cũng có ngày em chết vì anh ấy. Nhưng em vẫn toàn tâm toàn ý ở bên anh ấy... vì anh ấy là người đàn ông tốt.”

Sau khi Hàn Trạc Thần kể xong câu chuyện, nước mắt tôi đã thấm ướt tóc trên gối.

“Con ngủ chưa?” Giọng hắn thật nhẹ nhàng, nhẹ đến mức có lúc loáng thoáng nghe không rõ. Tôi không trả lời vì đang mải nghĩ.

Rốt cuộc Hàn Trạc Thần là người đàn ông như thế nào? Một người đàn ông xấu đến như vậy, sao có thể làm cho cô gái ấy yêu đến chết cũng không hối hận?

“Xem ra chuyện ta kể nhạt nhẽo quá...” Trong giọng nói của hắn có cả tiếng cười tự chê bai mình. Hắn nhẹ nhẹ kéo chân cho tôi, cúi người khề hôn lên trán tôi.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, tôi cứ nghĩ hắn đã đi rồi nhưng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của hắn. Tôi vừa định mở mắt thì hơi thở của hắn như phả lên mặt tôi... Tôi sợ đến mức không dám mở mắt nữa, mãi cho tới khi môi hắn chạm vào môi tôi.

Một sự đụng chạm có mà như không ấy đã kéo theo vô vàn sợi dây thần kinh trên cơ thể tôi. Toàn thân tôi như tê cứng, mười ngón tay nắm chặt lấy chăn mới có thể kiềm chế không phát ra bất cứ tiếng gì.

Cho tới tận lúc nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mới bật dậy, ra sức hít thở, đập đập vào lồng ngực đang căng ra. Tôi tự an ủi mình, đó chỉ là nụ hôn chúc ngủ ngon của bố dành cho con gái, không giống nụ hôn nồng nàn của những cặp tình nhân trong tiểu thuyết tình yêu, môi lưỡi quện lấy nhau.

Nhưng... nhưng... đó là lần đầu tiên... hắn hôn tôi.

Việc xảy ra hôm nay còn không đáng sợ bằng nụ hôn tạm biệt của hắn.

Cả đêm tôi không ngủ được, trong đầu lộn xộn rất nhiều thắc mắc.

Tôi không hiểu một người xấu, tàn bạo như hắn sao lại rất nhẹ nhàng với mỗi mình tôi?

Không hiểu sao hắn lại tìm người đến dạy tôi chơi dương cầm?

Không hiểu nụ hôn của hắn có ý nghĩa gì?

Và lần đầu tiên hắn nhắc tới đại ca, bố dượng của hắn...

Hai người vô cùng quan trọng với hắn như vậy, sao trước đây tôi chưa bao giờ gặp, cũng chưa bao giờ nghe thấy hắn kể với bất kỳ ai?

Hơn nữa, người con gái lý tưởng mà hắn mô tả nghe vô cùng quen thuộc, tại sao tôi luôn có cảm giác tính cách ấy rất giống... tôi?

Còn những sự thật gì nữa...

Vô vàn giả thiết cứ luẩn quẩn trong đầu, giằng co khiến đầu tôi như muốn nổ tung.

May, người phụ nữ yêu hắn đến như vậy, còn không hiểu hắn, tôi lớn lên bên cạnh hắn nhưng càng không hiểu nổi. Một người như hắn sao có thể cất giấu mọi thứ của bản thân kín đến như vậy?

Khó khăn lắm tôi mới chịu đựng được đến lúc trời sáng. Tôi soi gương, thấy mắt mình thâm quầng, đành chịu vậy. Tôi lấy bộ đồng phục trong tủ, mặc vào rồi đi xuống dưới nhà.

Tôi chỉ cầu mong không phải gặp Hàn Trạc Thần nhưng mọi việc không như mong muốn. Vừa đi xuống hết cầu thang tôi đã nghe thấy giọng nói mà tôi không muốn nghe nhất.

“Thiên Thiên?!”

Tôi giật thót mình, cố gắng đầu nói: “Chào buổi sáng! Con đi học đây!”

“Ta đã giúp con xin nghỉ một tuần, con cần ở nhà nghỉ ngơi.”

“Con không sao...” Nếu phải ở nhà đối mặt với hắn thì thà tôi đến trường nói chuyện với cô bạn cùng bàn còn hơn. Tôi có quá nhiều vấn đề muốn tìm người nói chuyện để giải tỏa.

Hắn bước đến, ôm lấy vai tôi, nhìn đôi mắt thâm quầng của tôi.

“Tối qua con không ngủ được à? Lát nữa uống cốc sữa rồi lên tầng ngủ một lát!”

“Vâng!”

“Con đến đây xem cái này...” Hắn kéo tôi ngồi xuống sofa, lấy tờ báo cho tôi xem. Hắn giống như một đứa trẻ vừa mới khám phá ra điều mới lạ. “Ngày mai có một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng ở nước ngoài đến đây biểu diễn, ta đưa con đi xem nhé?”

Tôi giật mình ngẩng lên, nhìn khuôn mặt hắn. Ông trời quả thực đã đối đãi quá tốt với hắn, thời gian không hề để lại một chút nếp nhăn nào trên khuôn mặt ấy, chỉ khiến hắn đang từ một thanh niên bông bột lột xác thành một người đàn ông trầm tính, sống nội tâm, khiến hắn biết quan tâm, săn sóc, nói những lời mềm mỏng hơn với phụ nữ.

“Thiên Thiên, con làm sao thế?”

“Sao lại đối tốt với con như vậy?”

Hắn nhận nuôi tôi, chăm sóc tôi từng li từng tí. Tôi ngã trầy da chân, hắn mút sạch máu bắn trên vết thương của tôi. Khi tôi ngủ say, hắn nhẹ nhàng đắp chăn, tắt đèn. Hắn nói hắn chỉ tin tôi, nguyện làm cho tôi bất kỳ việc gì... Tôi không hiểu tại sao hắn lại tốt với tôi như vậy, tốt đến mức khiến trái tim tôi như đang run lên.

Hắn nâng cằm tôi lên để tôi có thể cảm nhận được tấm lòng chân thành thể hiện trên khuôn mặt hắn.

“Ta đối tốt với con là vì...”

Đôi môi hắn sát lại môi tôi, giọng nói biến mất... Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra mình đã quá chú ý, chờ đợi câu trả lời của hắn mà quên cả né tránh.

Có vẻ như hắn cho tôi rất nhiều thời gian để tôi né tránh nhưng tôi đã không trân trọng!

9. Chương 09

“Ông chủ...”

May mà giọng nói của một vệ sĩ vọng tới, cắt đứt nụ hôn mờ ám, nếu không, thực sự tôi không biết sau đó Hàn Trạc Thần sẽ làm những gì. Rất có thể hắn sẽ cưỡng dâm đứa con gái chưa đến tuổi vị thành niên...

“Việc gì thế?” Hàn Trạc Thần gọi tên vệ sĩ đang vội vàng xoay người bỏ đi. “Nói đi!”

“Vâng...” Tên vệ sĩ ngại ngần nhìn tôi rồi lại nhìn Hàn Trạc Thần, một lúc sau mới nghĩ ra mình đang định nói gì. “Cảnh sát Vu đến rồi ạ! ông ấy nói muốn gặp ông chủ và con gái... Ông chủ.”

Tên vệ sĩ ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Hàn Trạc Thần, khi nói đến hai chữ “con gái” giọng hắn ta như muốn tắc nghẹn: “Hỏi thăm quá trình bắt cóc hôm qua.”

“Mời ông ta vào!”

Khi tên vệ sĩ bước ra ngoài tôi có thể thấy rõ hắn ta thở phào một hơi, thậm chí gạt mồ hôi trên mặt. Cũng khó trách hắn ta đã bị hù dọa đến như vậy. Hắn ta mới đến đây được hai tháng, có lẽ chưa ai nói với hắn ta rằng tôi là con nuôi của Hàn Trạc Thần.

Tôi lén lút liếm môi, trên đó vẫn còn dư vị của sự tê dại. Nếu nụ hôn hôm qua tôi có thể hiểu là nụ hôn chúc ngủ ngon của người cha dành cho con gái thì hôm nay... tôi có thể tựa lừa mình đó là nụ hôn chào buổi sáng không?!

Cảnh sát Vu vẫn mặc bộ cảnh phục trang nghiêm, dáng người không cao, có chút béo phì nhưng được bộ cảnh phục ấy tôn lên vẻ rắn rỏi.

Ông ta bước vào, rút ra một tờ giấy và một cây bút từ tập tài liệu, gương mặt vẫn trang nghiêm.

Hàn Trạc Thần rõ ràng đã nhìn thấu mục đích của ông ta, ung dung ngồi trên sofa, nói giọng hơi chậm rãi: “Hiếm khi cảnh sát Vu rảnh rỗi đến nhà tôi chơi. Mời ngồi! uống trà hay cà phê đây?”

“Không cần, tôi đến để điều tra và ghi chép lại quá trình xảy ra vụ án hôm qua.”

Cách nói chuyện trang trọng của ông ta khiến người khác có cảm giác hai người như kẻ xa lạ, ông ta nhất định sẽ làm theo phép công.

Tôi thực sự rất muốn nói ra chân tướng sự việc để xem ông ta có dám ghi lại không. Đến cả tôi còn không chịu nổi cung cách giả tạo của ông ta nữa là Hàn Trạc Thần! Hắn không hề giữ thể diện cho ông ta, cười khinh miệt: “Ông thấy thể nào thích hợp thì viết như vậy, tôi không quan tâm!”

“Anh không quan tâm?! Dao Mẻ nằm trong phòng cấp cứu, mất một tay, trên người có tới mười mấy chỗ xương bị rạn nứt, vỡ vụn, thận trái bị tổn hại nghiêm trọng đã phải cắt bỏ...”

“Vẫn chưa chết à? Mạng lớn đấy!”

“Anh... thù sâu oán nặng đến đâu mà đánh người ra nông nỗi ấy?” Cảnh sát Vu tức đến mức bẻ cong cây bút trong tay. Ông ta cố kìm nén cơn giận rồi nói tiếp: “Theo giám định tỷ lệ thương tật của Dao Mẻ, hành động của anh bị coi là tự vệ quá mức, nếu hắn nhất quyết đòi tố cáo anh thì việc này rất nghiêm trọng!”

“Tố cáo tôi ư? Nó đâu có gan làm vậy!”

“Hôm nay vớt được một xác chết ngoài biển, theo Dao Mẻ chứng thực thì đó là tên lái xe trong vụ bắt cóc...”

Hàn Trạc Thần với lấy điều thuốc đặt trên bàn, châm lửa.

“Cảnh sát Vu, ông định nói việc này là do tôi làm?!”

Đây là nguyên tắc của xã hội đen, tôi chẳng liên quan gì đến việc ấy.”

“Anh không liên quan? Một mạng người đấy! Sao anh có thể giết người không chớp mắt?...” Cuối cùng cảnh sát Vu không kiềm chế được cơn thịnh nộ, đứng phắt dậy, tay run run chỉ vào Hàn Trạc Thần mắng lớn: “Rốt cuộc anh còn chút tính người nữa không?!”

“Tính người?! Tính người là loại người như ông ngồi trong phòng điều hòa lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi mới có. Nếu ông bị kẻ khác treo lên đánh cho gần chết, nếu ông bị kẻ khác chĩa súng tiêm ma túy vào người, nếu ông bị kẻ khác vây trong ngõ hẻm chém mười mấy nhát, nếu hôm qua người chúng làm nhục là ông...” Hàn Trạc Thần bỗng dừng lại, đứng lên, đá vào sofa một cái, tiếng va đập rất rõ khiến tôi nghi ngờ xương chân hẳn bị gãy cũng nên.

Hắn mím chặt môi, trán toát mồ hôi hột, chắc rất đau. Hắn đánh người khác thì tôi thấy thường xuyên nhưng hắn tự hại mình thì đây là lần đầu tiên.

Trước đây, khi hắn không vui, tôi chỉ cần nắm lấy ngón tay hắn, hắn sẽ nhìn tôi tươi cười, điều đó có nghĩa hắn không mấy tức giận. Nếu hắn rút tay ra, có nghĩa hắn không vui, chỉ muốn yên tĩnh một mình, tốt nhất là tôi nên biến khỏi đó.

Khi thấy hắn lại ngồi xuống sofa, tim tôi như loạn nhịp. Tôi nhẹ nhàng ngồi sát lại gần hắn, thử chạm vào bàn tay hắn đang nắm chặt. Một lúc sau cũng không thấy hắn có phản ứng gì, tôi định lặng lẽ quay về phòng thì hắn vỗ vỗ đầu tôi, cười với tôi dù nụ cười vô cùng chua chát và miễn cưỡng.

“Cảnh sát Vu, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? Tiếp tục đi!”

Cảnh sát Vu nhìn tôi có vẻ không thể hiểu nổi, định nói rồi lại thôi, ông ta thu dọn tài liệu.

“Thôi, tôi đi đây! Anh tự thu xếp cho ổn thỏa!”

“Tôi không tiễn!”

Cảnh sát Vu chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì do dự một lúc rồi xoay người, đổi giọng nghiêm nghị như ở chốn công sở: “Bây giờ quay đầu còn kịp, đừng lún sâu thêm nữa...”

“Quay đầu?! Ông đang nói đùa với tôi đấy à?!”

“Đã dấn thân vào xã hội đen, mấy người có được kết cục tốt đẹp... Anh xem Trác Cửu, xem ông trùm Lôi...”

“Ông đừng nhắc đến họ trước mặt tôi.”

“Đến bây giờ anh vẫn hận tôi ư? Nếu năm đó không phải là tôi tóm anh thì anh đã giống ông trùm Lôi, bị người ta đánh chết rồi!”

“Tôi thà chết lúc đó...” Hàn Trạc Thần càng nắm chặt tay hơn nữa, móng tay cắm sâu vào da thịt nhuộm máu đỏ. “Đã đi đến nước này rồi, tôi không quay đầu lại được nữa... Đại ca đã không hỏi han đến việc của băng đảng, cuối cùng thì vẫn... Những người như chúng tôi đã đen thì đen rồi, không trắng được, tôi không động vào kẻ khác thì cũng bị kẻ khác chém chết.”

“Thôi, được rồi! Có việc gì cần tôi giúp thì cứ nói.”

Hàn Trạc Thần cười nhạt: “Cảm ơn!”

Đợi cảnh sát Vu đi rồi, hắn ngồi trên sofa, cúi gập người, hai tay ôm đầu.

Lúc này trông hắn không hề giống loài ác quỷ giết người không chớp mắt. Hắn yếu đuối như một đứa trẻ cần được bảo vệ và an ủi. Lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh này, tôi không biết phải làm sao. Cuối cùng, tôi chỉ có thể ngồi cạnh hắn, vuốt ve những sợi tóc mượt mà giống như lúc nhỏ hắn vẫn dễ dàng dành tôi.

...

“Con cũng thấy ta là kẻ xấu đúng không?” Hắn vươn tay ôm lấy tôi, gục lên bờ vai tôi.

Tôi không muốn lừa dối hắn, không muốn lúc nào cũng dùng nụ cười giả tạo để đối phó với hắn.

“Con không biết.”

“Ta luôn muốn làm người tốt... Ta cũng không muốn có kết cục như ngày hôm nay, có nhiều việc không thể tự mình quyết định.”

Tôi đưa cánh tay yếu ớt ôm lấy bờ vai hắt đang run lên, không biết phải trả lời ra sao, chỉ yên lặng nghe hắn nói.

“Khi đại ca chết, ta đang ở dưới... Rất thảm! Bọn chúng đánh anh ấy thương tích đầy mình rồi ném anh ấy từ tầng hai mươi lăm xuống. Trước khi chết anh ấy vẫn còn trừng mắt nhìn ta.”

“Ông ấy không thể vì sự đau khổ của chú mà sống lại...” Tôi chớp chớp đôi mắt đã nhạt nhòa vì nước mắt, cố nặn ra một nụ cười, nói với hắn mà như nói với chính mình. “... nên chú chỉ có thể nghĩ cách khiến chú quên đi!”

Đó là kinh nghiệm tôi tổng kết lại sau nhiều năm đối mặt với nỗi đau vô hạn dù tôi không làm được như thế.

Trong phòng khách sáng sủa, rộng rãi chỉ có hai chúng tôi, hai kẻ quần quai trong nỗi đau khổ vô bờ bến.

Ngày hôm sau, sau khi nghe xong buổi hòa nhạc, hắn liền đưa tôi đến bờ biển để những kẻ theo hắn như hình với bóng đợi trong xe, không được đi theo chúng tôi.

Tôi cởi giày, chân trần đứng trên bờ cát mịn, những vết chân chẳng mấy chốc đã bị sóng biển cuốn đi cùng những hạt cát... Điều này khiến tôi nhớ lại buổi hòa nhạc ban nãy. Bản dương cầm ban đầu giống như những đợt sóng này, trong tiếng ồn ào và dưới ánh đèn nê ông, nó vẫn thật yên bình, sau đó gió lốc ầm ầm cuốn từng đợt sóng lớn, hủy diệt tất cả... Đó cũng chính là vận mệnh của tôi chẳng?

Người đàn ông như Hàn Trạc Thần giống như mặt biển, lúc phẳng lặng khiến tôi cảm thấy hắn điềm đạm, nhẹ nhàng, lúc dập dềnh trôi nổi khiến tôi không thể nắm bắt được, lúc cuộn cuộn dâng trào khiến mọi thứ có thể bị cuốn trôi, hủy diệt.

Cũng chính vì thế, hắn có sức cuốn hút kỳ lạ, bất kể là lúc trầm lặng, ôn hòa hay nóng nảy, hắn đều khiến người luôn bên hắn là tôi có cảm giác bị chết chìm, thậm chí có những lúc tôi cảm thấy mình như bị chìm dần vào dòng nước không hình không bóng ấy...

Chiếc áo vest còn mang hơi ấm được khoác lên người tôi, giúp tôi xua đi cái lạnh của gió thu. Tôi ngẩng đầu dưới ánh trăng bạc, Hàn Trạc Thần trông vô cùng ôn hòa. Giống đêm tối của mấy năm về trước.

Hôm đó, tôi cũng chân trần như vậy đứng trong sân ngược nhìn sao giăng đầy trời. Mẹ từng nói rằng khi chết đi, người ta sẽ biến thành ngôi sao, có thể ở trên trời cao nhìn thấy người mình muốn gặp.

Tôi đứng trong sân vì sợ họ không nhìn thấy tôi.

Khi Hàn Trạc Thần về nhà, thấy tôi đang ngơ ngẩn liền chậm chậm bước tới bên.

“Muộn thế này rồi sao vẫn còn đứng ở đây?”

Ánh đèn vàng vọt trong sân chiếu lên người hắn, máu đỏ tanh nồng trên vai hắn khiến tôi rùng mình, cảm thấy vai mình nhói đau. Tôi run run nói: “Chú... bị chảy máu rồi...”

“Không sao!”

Hắn nắm tay tôi dắt về phòng, đưa tay chạm vào đôi bàn chân lạnh buốt của tôi, dùng đôi bàn tay ủ ấm rồi chau mày nói: “Sau này không được đi chân trần chạy lung tung, sẽ ốm đấy!”

“Vâng!” Tôi cảm nhận được hơi ấm lan tỏa từ gan bàn chân, suýt khóc nhưng vẫn cố nghiêng răng chịu đựng.

Lúc còn nhỏ tôi vẫn đi chân trần chạy khắp nơi, mẹ thường mắng tôi chân bẩn như vậy thì buổi tối không được lên giường ngủ.

Bây giờ tôi muốn nghe bà mắng nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc Thanh băng bó vết thương cho hắn, tôi ngồi im bên cạnh, chăm chú nhìn những vết thương nông, sâu. Tôi không hiểu sao hắn bị thương nhiều như vậy mà không ai lấy được mạng hắn!

Nếu tôi có cơ hội đâm hắn một nhát, lẽ nào chỉ để lại cho hắn một vết sẹo thôi sao?

“Thiên Thiên, con còn nhớ sinh nhật của mình không?”

“Sinh nhật...” Tôi không hiểu sao hắn lại hỏi câu hỏi này, thành khẩn gật đầu: “Nhớ ạ!”

“Lúc nào đến sinh nhật con?”

Tôi cúi gầm mặt, những ngón tay đan xen vào nhau, nói: “Hôm nay...”

“Hôm nay ư?” Hắn im lặng một lúc, xoa xoa đầu tôi. “Con thích quà gì?”

“Không cần quà gì cả!”

Tuy nói vậy nhưng khi tôi thấy hắn bị thương mà vẫn đi mua một chiếc bánh ga tô có hình thiên sứ, cắm nến bảy màu, tôi bật khóc. Không phải vì buồn mà vì lòng tôi tê dại. Đó là lần đầu tiên tôi không muốn hắn là kẻ thù của mình và cũng là lần đầu tiên tôi thầm cầu nguyện: “Con hy vọng Hàn Trạc Thần không phải là kẻ thù của con...”

Từ đó, cứ đến sinh nhật mình, tôi đều âm thầm cầu nguyện như vậy. Tôi biết điều đó không thể thành hiện thực nhưng tôi không nghĩ ra lời cầu nguyện nào khác...

Tôi còn đang chìm đắm trong hồi ức, hắn kéo mạnh tôi một cái, tôi trượt chân, không biết ngã vào lòng hắn tự lúc nào. Lúc tôi đứng lên, đôi tay hắn đã ôm chặt lấy tôi trong thế giới nhỏ bé của hắn.

“Thiên Thiên!” Đôi tay hắn siết chặt hơn, đôi mắt ánh lên sắc vàng của sóng biển, dần trở nên mơ hồ...

Vì đã nhận được hai bài học cho việc phản ứng chậm nên lần này tôi nhanh chóng quay mặt đi, kịp thời né tránh bờ môi hắn. Có lẽ tôi còn nhỏ dại nhưng có một việc tôi biết rất rõ là giữa chúng tôi không thể nảy sinh tình yêu, giữa chúng tôi chỉ có thù hận!

“Bố!”

Tôi hy vọng cách gọi của tôi có thể thức tỉnh lương tâm hắn nhưng hắn lại lạnh lùng trả lời: “Ta không phải là bố con.”

Khi tôi cảm thấy bàn tay hắn vuốt ve khuôn mặt mình thì trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Tôi nói to: “Nhưng trong lòng con thì đúng là như vậy! Con luôn coi chú là bố!”

Cánh tay đang ghì chặt lấy tôi bỗng rời lỏng, cuối cùng tôi cũng lấy lại được tự do. Tôi không hề do dự nhảy ra ngoài, con tim vì quá sợ hãi nên cứ loạn nhịp. Vì tim đập quá nhanh, tôi chẳng nghĩ ra được lời nào, cố gắng lắm mới nói được mấy câu tầm phào: “Con còn nhớ chú từng nói rằng cho Tiểu Cảnh tám năm, nếu khiến chú hài lòng, chú sẽ cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn...”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt mơ màng bỗng đóng kết thành băng lạnh cao ngàn trượng, cất tiếng hỏi: “Con đợi nó?”

“Vâng!”

Tôi cũng không biết có phải tôi đang đợi Tiểu Cảnh hay không, tôi chỉ có cảm giác anh ấy sẽ quay về, anh ấy sẽ không bỏ mặc tôi. Có lúc tôi còn mơ thấy anh ấy hóa thân thành hoàng tử như trong câu chuyện cổ tích, giết quỷ dữ, cứu công chúa... Chính vì sự mong đợi hão huyền này mà Tiểu Cảnh như được khoác tấm áo giáp vàng óng ánh để tôi vô cùng mong ngóng.

Hắn quay mặt đi, không muốn để tôi nhìn thấy hắn đang rơi vào cảm giác lạc lõng.

Tôi tự nhủ, người mà công chúa yêu là hoàng tử chứ không phải quỷ dữ...

“Thiên Thiên!” Hắn nắm lấy tay tôi, tôi cố rút tay lại. “Con còn nhỏ, có nhiều việc con chưa hiểu.”

“Con hiểu!”

Sao tôi lại không hiểu. Tuy ít đọc tiểu thuyết tình yêu nhưng tôi cũng từng đọc mấy cuốn với cô bạn ngồi cùng bàn rồi. Trong truyện, người con trai thích dùng nụ hôn để thổ lộ tình yêu, thường thì người con gái sẽ bị nụ hôn làm cho xốn xang mà trao thân cho người con trai. Cho nên tôi mới sợ, sợ mình sẽ xốn xang trong lòng, sợ mình sẽ trao tặng thứ không nên trao tặng.

“Không cần biết con hiểu hay không...” Hấn tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi đứng trước mặt hấn. “Con cần phải ghi nhớ việc này: Ta có thể cho con thời gian để chấp nhận tình cảm của ta đối với con, bao lâu cũng được... Nhưng ta tuyệt đối không để con ở bên Cảnh, tốt nhất là con nên sớm quên nó đi... vì con là của ta.”

“Vì con là của ta!”

Trong ác mộng của tôi lại có thêm một câu nói đáng sợ.

Một tuần sau, tôi lại có thể đi học. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với việc bị mọi người coi là đề tài bàn tán xôn xao sau lưng nhưng khi đến trường, mọi người chỉ hỏi tôi khỏe ốm chưa. Tôi gặp Nhạc Lỗi đang đi đi lại lại ở hành lang, vừa định nói vài lời thì cậu ấy cúi gầm mặt, đi vòng qua tôi.

“Nhạc Lỗi!”

Cậu ấy đứng lại.

“Gì thế?”

“Không có gì, tớ chỉ muốn cảm ơn cậu đã không nói chuyện tớ bị bắt cóc với người khác.”

“Không cần cảm ơn tớ, là do người nhà cậu không cho tớ nói...” Cậu ấy do dự hồi lâu rồi nói tiếp: “Người nhà cậu có vẻ rất lợi hại, tớ chỉ nhớ trên mặt của kẻ bắt cóc có vết dao chém vậy mà họ có thể tìm ra hấn là ai...”

“Có thể... chẳng may quen thôi.”

Cậu ấy dứt tay vào túi quần, hình như định lấy thứ gì đó rồi lại thôi. “Bố cậu bảo tớ sau này không được đến gần cậu nữa nên...”

“Ừ!” Tôi mỉm cười cúi người. “Xin lỗi! Hy vọng bố tớ không làm cậu sợ.”

Khi quay lại lớp học, tôi nghe thấy cậu ấy gọi tên tôi nhưng tôi không trả lời. Tôi quá hiểu tính cách của Hàn Trạc Thần, hấn đã coi tôi là của hấn, thì hấn sẽ không cho phép bất kỳ ai tiếp cận tôi...

Tôi là của hấn...

Tôi về chỗ ngồi, việc đầu tiên tôi làm là lấy một cuốn tiểu thuyết tình yêu trong cặp sách của cô bạn cùng bàn ra nghiên cứu.

“Thiên Thiên, cậu bị cái gì làm cho kích động đấy?”

“Tìm vài thứ...” Tôi tìm rất lâu mới phát hiện ra người con trai trong tiểu thuyết tình yêu quá hiền lành, từ đầu tới cuối chưa từng nói một câu cho giống đáng nam nhi.

Lãng phí cả buổi sáng của tôi.

Lúc ăn cơm trưa, tôi không kìm nén được nữa, buột miệng hỏi cô bạn cùng bàn vốn tự xưng là “chuyên gia về tình yêu”: “Cậu đọc nhiều tiểu thuyết như vậy, có khi nào nhân vật nam chính... không phải, chỉ là nhân vật nam phụ nói với nhân vật nữ chính rằng: “Tốt nhất là em nên sớm quên anh ta đi... vì em là của anh”? Khi đó nhân vật nữ chính sẽ trả lời thế nào?”

Cô bạn cắn đũa nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Vậy cũng phải căn cứ vào hoàn cảnh mà quyết định, nếu ác liệt một chút... thì tớ sẽ tát cho anh ta một cái rồi nói rằng: “Tránh xa tôi, càng xa càng tốt!””

Đúng là rất ác liệt, nhưng tôi lại nghĩ đến cái vẻ thường ngày của hấn, lại càng ác liệt hơn. Tôi xoa lòng bàn tay rịn mồ hôi vào váy, thôi đành bỏ qua cách này.

“Còn cách trả lời khác không?”

“Anh nghĩ anh là ai chứ, anh nói là của anh có nghĩa là của anh sao?! Tớ nghĩ cách trả lời này cũng rất cool! Tại sao cậu lại hỏi vậy?” Hai mắt cô ấy sáng lên, cô ấy sấn lại gần tôi hỏi: “Có phải đã có người... nói vậy với cậu không? Đẹp trai không?”

Tôi dò hỏi: “Nếu người ấy là... Hàn Trạc Thần thì sao?”

“Cái gì?” Cô ấy bị nghẹn, phải ra sức uống nước mới thở nổi. May mà lúc này cô ấy không uống nước, nếu không đã phun đầy lên mặt tôi rồi.

“Ông ấy khủng khiếp đến vậy sao?!”

“Cậu nói thật đấy chứ?” Cô ấy hỏi.

“Là tớ đang giả sử.”

“À!” Cô ấy vỗ vỗ ngực rồi nói: “Vậy thì cậu chỉ có thể nói...”

Tôi nhìn cô ấy, tha thiết mong đợi câu trả lời.

“Vậy thì cậu chỉ có thể nói: Anh muốn thế nào thì tùy, em đều nghe anh.”

10. Chương 10

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 10

*

Chuông vào lớp vang lên, thoáng chốc sân trường lớn như vậy chỉ còn một mình tôi.

Tôi ngồi dưới một tán cây bên cạnh hàng rào, dựa lưng vào cái cây to đó, cơ thể tìm được chốn nương tựa nhưng tâm hồn phiêu lãng vẫn chẳng thể dừng lại nơi đâu.

Con gái tuổi này luôn nghĩ về tình yêu nhưng lại rất ngây thơ, tôi từng nghĩ đến sẽ có một người nắm tay tôi qua đường, cùng chau che ô rảo bước dưới những ngọn đèn đường trong những ngày mưa.

Người đó chính là Tiểu Cảnh

Đã nhiều năm không gặp, tôi không hy vọng quá xa vời rằng cậu ấy rất khôi ngô, cũng không cần phải rất cao, tôi chỉ hy vọng cậu ấy sẽ dũng cảm, tựa như hoàng tử trong hồ thiên nga, giống như chàng, vì yêu mà dũng cảm cùng cố chấp.

Chỉ đáng tiếc, cậu ấy đã càng ngày càng rời xa tôi, không thể với tới nữa rồi!

Kỳ thật tôi hiểu rõ Hàn Trạc Thần hơn bất kỳ ai, ông ta nói ông ta muốn tôi, tức là tôi đã không còn đường trốn thoát.

Điều tôi sợ không phải là ông ta sẽ chiếm giữ thân thể của tôi, mà sợ ông ta sẽ nắm được...

Một tiếng nôn mưa cắt đứt dòng âu sầu của bản thân, tôi nhìn ra ngoài tường rào thấy một người phụ nữ người đầy mùi rượu, quỵ xuống bên cạnh tường rào, chỗ ngay gần tôi, nôn đến nỗi tưởng như đứt từng khúc ruột.

Tôi chìa lọ nước khoáng vừa mới mua đưa cho cô ấy.

“Uống nước đi.”

“Cám ơn.”

Khi cô ấy nói lời cảm ơn với tôi cũng là lúc tôi thấy ánh nước trong đôi mắt cô ấy.

Cô ấy rất đẹp, là kiểu mỹ nữ rất khiêu gợi, khuôn mặt trang điểm rực rỡ, chiếc áo thấp ngực đỏ rực bó sát người phối với một chiếc quần đùi bó màu đen, đường cong lả lướt cùng với nước da màu lúa mạch hoàn toàn bị phơi bày dưới ánh mặt trời.

Tôi rất ít khi gặp được phụ nữ trang điểm như thế, trong ấn tượng của tôi, những phụ nữ kiểu này đều không phải là những người phụ nữ tốt.

Thế nhưng nước mắt của cô ấy thật thuần khiết.

Tôi rút một tờ giấy ăn đưa cho cô ấy.

“Cảm ơn!” Cô nhận lấy tờ giấy ăn, ngồi bệt dưới đất khẽ nức nở nghẹn ngào.

Cái buồn hình như rất dễ bị lây truyền, chiếc mũi của tôi cũng chợt cảm thấy chua xót, nước mắt liên tiếp rơi.

Tôi không biết người qua lại sẽ nhìn chúng tôi bằng con mắt gì, cái cảnh tượng kia chắc là đáng cười lắm.

Hai người là 2 kiểu con gái hoàn toàn khác biệt, quay lưng vào với nhau, cùng tựa trên cùng một chiếc rào chắn, lại cùng nhau khóc.

“Vì sao em lại khóc?” Sau khi chia đôi gói khăn giấy, cô ấy hỏi tôi.

“Có một người đàn ông nói em là của hắn?” Tôi quay về phía cô: “Còn chị thì sao?”

“Có một người đàn ông nói chị không phải của hắn.”

Sau đó, hai người chúng tôi đều cười, số phận của con người thật sự quá đáng cười!

Lúc cô ấy đi, cô ấy nói cô ấy tên là Tiểu Thu, nếu có duyên thì sẽ gặp lại.

Về sau chúng tôi thật sự gặp lại nhau.

Khi chúng tôi làm bạn bè, tôi mới biết được rằng chị ấy học vũ đạo tại một trường cao đẳng nghệ thuật, năm nay đã là năm thứ tư rồi. Vào thời gian không phải lên lớp hoặc vào ban đêm, chị ấy sẽ tới những hội quán cao cấp nhảy lấy tiền.

Câu nói thường trực của chị ấy là: “Đầu năm nay đàn ông tốt chết hết rồi!”

Không hiểu tại sao tôi cực kì thích những lời này của chị.

Không cần thận lại nói quá xa rồi, trở lại về chuyện ngày hôm đó.

Ngày đó, bởi vì tôi trốn một tiết nên đã bị cô giáo phạt đứng cả buổi chiều, khi ra đến cổng trường, chân tôi đã cứng đờ, khập khiễng đi ra ngoài, vừa khéo trông thấy xe của Hàn Trắc Thần chờ ngoài đó.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy chân mình lại càng đau, cứ thông thả đi từng bước tới bên cạnh xe, tâm không cam tình không nguyện lên chiếc xe đó.

“Chân bị làm sao vậy?”

“Bị cô giáo phạt đứng, vì... đi học muộn!”

“À...” Ông ta thuận miệng đáp lại một tiếng, cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu trong tay, nhìn những câu viết trên mấy tờ giấy thì hình như là một hợp đồng gì đó.

Tôi vài lần muốn mở miệng nói với ông ta, thế nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông ta, tôi lại nuốt ngược trở vào.

Vào lần thứ n tôi đang cố lấy dũng khí nói ra, chợt nghe thấy ông ta nói: “Muốn nói cái gì thì nói đi.”

“Tôi... mới mười lăm tuổi...” Tôi muốn nói, tôi còn nhỏ, không thích hợp làm đối tượng để yêu.

“Em sẽ không mười lăm tuổi cả đời được.”

“Nhưng... tôi không thích ông...”

Ông ta không thèm ngẩng đầu, lật tài liệu sang một trang khác, nói: “Từ từ sẽ thích thôi.”

Tôi cố gắng hít một hơi thật sâu, để cho không khí tràn đầy khoang ngực, tạm thời cho tôi thêm dũng khí: “Tôi sẽ không thích ông, vĩnh viễn sẽ không, ông đừng hy vọng.”

Cuối cùng ông ta cũng ngẩng đầu lên, thần nhiên liếc tôi một cái: “Cái này không thuộc phạm vi tính toán của em đâu.”

Tôi nản lòng ngồi xuống ghế, không cam tâm không cam lòng chấp nhận số phận, quyết định bắt lấy cơ hội cuối cùng: “Tôi nhớ ông đã từng nói bất kể tôi có yêu cầu gì, chỉ cần nói ra ông đều có thể đáp ứng... Có phải không?”

“Đúng!” Ông ta mỉm cười, cúi người đến gần bên tai tôi, giọng nhẹ nhàng như gió thoảng: “Ngoại trừ chuyện này ra... Thiên Thiên, em là của tôi, vĩnh viễn là của tôi.”

Tôi hoàn toàn bỏ cuộc

Có lẽ Đồng Trác nói đúng, tôi vẫn nên nói rằng: “Anh muốn cái gì thì cứ như thế đi, em hoàn toàn nghe anh.”

Những ngày sau đó không cần nói cũng biết bi ai biết bao nhiêu, tôi bị Hàn Trác Thần giày vò thăm bao nhiêu.

Điều duy nhất khiến tôi vui vẻ chính là cô giáo biến thái không hiểu vì sao đã từ chức, thay bằng một chủ nhiệm rất dễ tính dễ gần, tôi không bị phạt đứng thêm lần nào nữa...

Thời gian thấm thoát trôi qua hai năm, tôi vừa qua 17 tuổi.

Theo như những lời của Hàn Trác Thần miêu tả dáng vẻ hiện tại của tôi thì là: Em cuối cùng cũng giống một phụ nữ.

Hôm nay là thứ hai, một người đáng nhẽ phải đang ngồi trong lớp học như tôi lại đang đi băng qua khu phố tấp nập, rẽ vào một hội quán tư nhân cao cấp.

Tôi tìm một chỗ trong góc rồi ngồi xuống, gọi một cốc nước chanh giống mọi khi.

Thời đại tiên tiến, sự nghiệp giải trí cũng phát triển hơn nha!

Ví dụ tốt nhất chính là cái hội quán này, nó không giống với câu lạc bộ đêm thông thường, cũng có ca múa thâu đêm, cũng có mỹ nữ như mây, cũng có giao dịch tiền bạc, thế như người ra vào rõ ràng đều có phong độ, phụ nữ thì vô cùng đẹp, hơn nữa đủ mọi loại hình đều có.

Đôi khi cũng sẽ có một người đàn ông xa lạ dừng lại bên người tôi, hỏi tôi một cách thân mật rằng vị trí đối diện có thể ngồi hay không, tôi nói có người bọn họ đều rất biết điều rời khỏi, đi tìm mục tiêu mới.

Về cơ bản, nơi này không có kêu gào la hét, không có tranh cãi ồn ào, ngoại trừ hôm nay.

Trên một chiếc sofa tròn cách tôi không xa lắm có năm người đàn ông vừa uống vừa làm âm ỉ, chỉ nhìn qua tư thế ngồi đã biết những người này chưa hề được văn minh soi sáng.

Về phần nội dung nói chuyện thì lại càng khó nghe hơn, từ khi cô gái kia lên trên sàn diễn, họ nghiên cứu cô ấy từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, may mà người nhảy hôm nay không phải Tiểu Thu.

“Thiên Thiên? Em lại trốn học à?”

Vừa nghe thấy giọng nội nói ngọt ngào mềm tới từng khớp xương này, tôi không cần ngẩng lên cũng có thể đoán ra là ai.

“Chị Thu. Em ra đây hít thở chút thôi, chị có thời gian không?”

Hai năm nay thỉnh thoảng khi tôi bực bội hoặc buồn phiền đều tới đây tìm chị ấy, chỉ cần chị có thời gian sẽ ngồi tâm sự với tôi một lát.

Tôi rất thích sự chín chắn trên người chị, thích nghe chị nói về các loại đàn ông, lại càng thích sự nhiệt tình ẩn chứa trong cái lời đời của chị, thế nhưng không bao gồm kỹ thuật nhảy của chị.

Khi chưa thấy Tiểu Thu nhảy, tôi còn tưởng rằng vũ điệu của chị phải đẹp như tuyết nhẹ rơi bông bông, xoay tròn trong gió.

Trên thực tế, tôi không miêu tả được vũ điệu của chị có bao nhiêu mị hoặc, nói chung tôi xem rồi thì hai mắt sẽ không nhìn nổi nữa, thật sự rất là...

“Sao vậy, có phải tên cha nuôi vô sỉ hạ lưu của em lại quấy rối em hả?”

Tôi cúi đầu uống một ngụm nữa trái cây, vị chua của chanh theo cổ họng chảy xuôi vào sâu trong lòng: “Ông ta hôm qua lại sờ em...”

“Sờ em chỗ nào vậy?” Chị ấy căng thẳng nhìn ngực tôi rồi lại nhìn đùi tôi.

“Vai, eo nữa.” Tôi nuốt nuốt nước bọt nghĩ lại về buổi tối qua, lấy tay che khuôn mặt nóng rực.

“Chị còn tưởng rằng... May đó!” Chị vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm

“Em không chịu được nữa, em thật sự không chịu được nữa!”

Hai năm này, Hàn Trạc Thần không hề hôn tôi thêm lần nào nữa, thế nhưng tay ông ta lúc nào cũng không yên ổn, không sờ tóc thì cũng sờ tay, đôi khi còn ôm lấy vai tôi, khẽ trượt nhẹ trên ngón tay tôi...

Rất nhiều lần tôi kháng nghị quyết liệt với ông ta, “Đừng chạm vào tôi nữa, tôi không quen.”

Ông ta vẫn luôn luôn cười nhếch mép, nói bên tai tôi: “Từ từ rồi sẽ quen...”

Tôi không quen được, khi ngón tay của ông ta lướt trên người tôi, tôi có cảm giác nổi da gà, tê liệt mọi xúc quan, đến khi ông ta dừng tại, cảm giác đấy cũng rất lâu mới tan biến, muốn khó chịu bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó chịu!

Đáng sợ nhất chính khi tôi đã nằm trên giường rồi, cơ thể tôi vẫn còn nhớ được rõ cái loại cảm giác này, khô nóng đến khó thở.

Đặc biệt là tối qua, tôi đang ngồi xem phim hoạt hình chiến sĩ thiếu nữ xinh đẹp. Ông ta qua ngồi với tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, ôm tôi vào lòng.

Ông ta còn khẽ vén tóc tôi, đầu ngón tay ấm áp mân mê trên khuôn mặt tôi không nặng cũng không nhẹ... tiếp theo, tay ông ta chuyển từ bờ vai, vuốt ve dọc theo cánh tay cuối cùng đặt xuống eo tôi....

Tôi hơi cảm thấy khó thở, người co lại né tránh, lí nhí nói: “Đừng.”

Ông ta cười mỉm, khẽ hôn lên má tôi, bờ môi mềm mại như có như không chạm vào môi tôi.

Tôi tưởng như bản thân mình bị điện giật, toàn thân cứng đờ, tôi đẩy ông ta thật mạnh, chạy trốn lên tầng.

Chui đầu trong chăn cả đêm, tâm tư tôi rối bời.

Tôi mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó trong người tôi đang dần mất đi, rò rỉ từng giọt từng giọt mà tan biến dần, thứ này người ta gọi là lý trí.

Tiểu Thu hươu hươu tay trước mặt tôi, kéo tôi trở lại từ trong dòng suy nghĩ. “Thiên Thiên, ông ta thật sự tài giỏi thế sao, ngay cả cảnh sát cũng không làm gì được?”

Câu hỏi này tôi đã trả lời chị ấy nhiều lần lắm rồi, lần này gật đầu tôi cũng lười, nói thẳng với chị ấy: “Đừng nói ông ta chỉ quấy rối em, kể cả ông ta có cưỡng bức em, đánh chết em, cảnh sát cũng không thêm quan tâm!”

“Nói cũng đúng, bây giờ cảnh sát chỉ quản được những người dân lương thiện như chúng ta thôi, với những kẻ có tiền họ đều nhắm một mắt, mở một mắt...”

“Chị Thu, chị có loại thuốc độc gây chết người không, ví dụ như KCN (kali cyanua) chẳng hạn?”

Chị ấy bị dọa đến nổi suýt bị sặc: “Em bình tĩnh chút đi, đấy là loại thuốc cấm, quản lý còn chặt chẽ hơn cả ma túy! Hơn nữa, cho dù chị có cũng không thể cho em, hạ độc người khác phải bồi thường tính mạng đó.”

“Thế em phải làm sao bây giờ?”

“Em trốn đi, lát nữa chị cho em ít tiền, em bắt xe rời khỏi nơi này đi.”

Nếu như tôi muốn chạy chẳng lẽ còn phải đợi đến tận bây giờ sao.

“Thôi quên đi, em vẫn còn chịu được!”

“Thiên Thiên, có phải em quá nhạy cảm không, ông ta không đụng vào ngực em, cũng không sờ đùi em... Theo lẽ thường mà nói, cha ôm vai con gái, vuốt ve khuôn mặt hình như cũng không có gì ghê gớm lắm thì phải?”

“Nhưng mà em không chịu được, mỗi lần ông ấy sờ đến em, cả người em cứ run bật bật, như bị điện giật ý.”

“Điện giật?” Chị mở to đôi mắt xinh đẹp. “Em có chắc không... là điện giật mà không phải ghê tởm, buồn nôn?”

“Có gì khác nhau sao?”

Ghê tởm, buồn nôn? Hình như đó là dấu hiệu của phụ nữ có thai thì phải.

“Có! Khác nhau rất lớn!”

Tôi vừa mới muốn hỏi khác nhau ở điểm nào thì đã thấy một bóng hình cao gầy khá quen thuộc đi từ cửa vào.

“Là An Dị Phong à!” Về mặt của Tiểu Thu cực kỳ kích động, chị ấy lắc lắc cánh tay tôi, cao giọng rú lên: “Thiên Thiên, em nhìn đi! Đẹp trai không? Cool không?”

Đôi mắt chị ấy lóe sáng, chăm chú nhìn như say như mê!

“À!” Tôi cúi đầu che lấp khuôn mặt, lùi sâu dần vào ghế bên trong.

Tiểu Thu nói: “Thiên Thiên, trông anh ta thể thôi nhưng là lão đại xã hội đen đấy! Giống không?”

Tôi lắc đầu.

“Chị nhìn cũng không thấy giống, nghe người ta nói ngày ngày mặt anh ta đều gấn nụ cười, nếu có ngày anh ta không cười nữa, vậy thì hỏng mất rồi.”

Lời đồn bị cường điệu hóa quá rồi, tôi đã tận mắt chứng kiến Hàn Trạc Thần đấm anh ta một quyền, anh ta cũng có làm gì được đâu.

Tiểu Thu nén giọng xuống, thì thầm vào tai tôi: “Tác phong của anh ta gói gọn trong tám chữ: thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

Tôi bị dọa dẫm sợ đến nỗi miệng không khép lại được, lại thêm một ma đầu thượng hạng.

Lần này An Dị Phong xuất hiện không hề oanh oanh liệt liệt giống như lần trước, chỉ khiêm tốn dẫn theo mấy tên thủ hạ, trông khá dã man.

Thế nhưng loại người như anh ta dù có khiêm tốn đến mấy cũng trở thành rất khoa trương.

Anh ta vừa vào quán liền đi về phía mấy tên nhao nhao ồn ào kia, nồng nhiệt chào hỏi mấy tên đó: “Ngọn gió nào đưa các vị đại ca tới đây vậy? Không nói trước một tiếng để tôi chuẩn bị đãi khách cho tốt!”

“Nghe người ta nói nơi này không tệ, hôm nay rảnh rồi qua đây tụ tập thử xem!” Một người đàn ông trung niên mập mạp trong số đó cất lời.

“Sao lại ngồi bên ngoài thế này, không vào trong chơi đi?”

“Dương ca vừa đến đã nhìn trúng cô nàng nhảy vừa rồi!” Một người đàn ông trông có vẻ gầy bé hất đầu cười khan vài tiếng với người đàn ông trung niên kia, sự dung tục hiện rõ trên nét mặt.

“Dương ca thích sao? Không thành vấn đề!” An Dị Phong nói với nhân viên phục vụ đứng cạnh mấy câu, nhân viên phục vụ lập tức gật đầu, đi vào bên trong.

An Dĩ Phong cười, ngồi xuống: “Anh đừng có gấp, cô nàng thay quần áo xong sẽ ra ngay!”

Tiếp đó, mấy người kia chẳng hề kiêng dè gì mà cười to, cười đến nỗi tôi cảm thấy ghê rợn khắp người.

Tôi thấp giọng nói: “Chị Thu, may mà hôm nay người nhảy không phải là chị, nếu không thì thê thảm rồi.”

“Đúng vậy, những người này không thể đắc tội được.” Lúc chị nói chuyện, ánh mắt chị vẫn còn lưu luyến trên thân hình rắn rỏi của An Dĩ Phong.

“Bọn họ rất lợi hại à?”

“Trước đây khi họ vẫn còn đi theo Lôi lão đại lẫn lộn trong giới này đã khá lợi hại rồi, sau khi Lôi lão đại chết đi, An Dĩ Phong lên làm lão đại, họ đều trở về nhà dưỡng lão rồi, em không thấy An Dĩ Phong đều nề mặt họ vài phần à.”

“Lôi lão đại?” Nhắc tới người này tôi bỗng nhiên nhớ tới vẻ mặt đau khổ của Hàn Trạc Thần hai năm về trước. “Chị Thu, chị có biết Lôi lão đại chết như thế nào không?”

“À, có nghe qua một chút. Người trong xã hội đen cho dù đã từng hô mưa gọi gió thì cuối cùng cũng đều rơi vào một kết cục thảm mà thôi. Nghe nói ông ta bị người đánh chết tươi, ném từ trên tầng cao xuống, vợ còn bị người... về sau cũng tự sát!”

Chị chưa nói hết, tôi cũng đoán ra được.

“Không phải ông ta là lão đại sao? Ai dám động đến ông ta hả?”

Tiểu Thu đề thấp giọng nói: “Rất nhiều người trong giới nói là... Hàn Trạc Thần làm.”

“Hàn...” Tôi suýt chút nữa buột miệng bật ra cái tên này, may mà kịp thời che miệng lại được. “Thật vậy à?”

“Hàn Trạc Thần trước khi cũng là một tên côn đồ, đi theo Lôi lão đại rồi mới nổi danh trong giới. Lôi lão đại rất che chở cho anh ta, nhiều lần vì anh ấy mà ngay cả mạng cũng không quan tâm đến. Ban đầu hai người thân như anh em ruột, về sau không biết cãi nhau chuyện gì mà Lôi lão đại nhìn thấy Hàn Trạc Thần thì không thèm nói một câu! Có một lần Hàn Trạc Thần và Lôi lão đại ngẫu nhiên chạm mặt ở một nhà hàng, Hàn Trạc Thần đi kính rượu ông ấy, ngay lập tức ông ấy nâng ly hất vào mặt Hàn Trạc Thần... Còn có, rất nhiều người đều nói Lôi lão đại trước lúc chết còn quát lên một câu cuối cùng: Hàn Trạc Thần, mày con mẹ nó vong ân phụ nghĩa, uống công ta đã coi mày là anh em... Mày sẽ bị báo ứng, sớm muộn gì cũng có một ngày mày phải nếm trải mùi vị bị phản bội...”

“Không thể nào? Có phải người ta xuyên tạc không?” Tôi tin rằng sự thương tâm ngày đó của Hàn Trạc Thần tuyệt đối không phải giả vờ.

“Tất cả đều là tin đồn, ai biết là thật hay giả! Còn có người nói, vào lúc Lôi lão đại sắp bị đánh chết, Hàn Trạc Thần bị cảnh sát bắt ngay ở tầng dưới. Cảnh sát dùng còng tội phạm giữ anh ta lại trên xe cảnh sát, anh ta vẫn tựa như phát điên muốn lên tầng, cổ tay vì cọ sát mà rách ra, trên chiếc còng cũng dính đầy máu... Về sau anh ta còn quỳ trước cảnh sát, cầu xin cảnh sát cho anh ta gọi một cú điện thoại, cảnh sát cũng không cho anh ta gọi...”

Phiên bản này nghe tương đối sát với sự thật, mặc dù có tàn khốc, mặc dù có thê lương.

Mà vị cảnh sát kia có lẽ chính là sĩ quan Vu đi...

Tôi suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi: “Vậy Hàn Trạc Thần có từng vào ngục chưa?”

“Bị tạm giam một khoảng thời gian nhưng rồi vì chứng cứ không đủ nên đành phải thả. Em biết không? Khoảng thời gian anh ta bị tạm giam, trong giới khá loạn, hử ra một chút đã có người phơi thây đầu đường, có người bị chém nát máu thịt trộn lẫn trong cửa hàng, cảnh sát căn bản là không điều tra ra là ai làm, chỉ điều tra được những người đó đều là người giết Lôi lão đại... Mà hai đối tượng bị tình nghi nhiều nhất chính là Hàn Trạc Thần đang bị bắt nhốt, An Dĩ Phong đã xuất cảnh rồi.

“Bọn họ muốn giết người còn cần chính mình ra tay?”

“Người ta nói như thế mà! Chị cũng chỉ có thể đoán được, nhưng cũng không biết trong đầu óc của cảnh sát nhồi nhét cái gì nữa.”

“Chị Thu, vì sao chị biết nhiều thế?”

“Làm việc ở chỗ này mà ngay cả lịch sử oanh liệt của ông chủ cũng không biết thì làm sao tồn tại được hả?”

“Ông chủ!” Tôi kinh hoảng đến nỗi suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Hàn Trạc Thần là ông chủ của nơi này?”

“Đúng vậy! Tiếc là anh ta không thường tới đây, chị cũng chỉ thấy được anh ấy có vài lần... Lần tới khi anh ta đến đây chị nhất định sẽ gọi em, đẹp trai chết người ý!”

“Không cần, cảm ơn!” Tôi không muốn gặp ông ta, trốn còn chẳng kịp đây chứ!

Thấy An Dĩ Phong đang nói chuyện khá ăn ý với những người đó, tôi định đợi cơ hội trốn đi, ai dè vừa mới đứng dậy, cửa mở ra, một người đi vào kéo sau cả một đồng trở thủ.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là chui xuống gầm bàn!

“Là Hàn Trạc Thần kìa! Thiên Thiên! Hôm nay em thật sự quá may mắn rồi!”

Là bất hạnh thì có! Nếu như bị Hàn Trạc Thần biết tôi trốn học chạy tới loại địa phương này, thì lại chẳng xong rồi.

Cứ nghĩ đến vẻ khủng bố khi ông ta nổi cáu, tôi nhích từng tí từng tí một vào trong góc phòng, cơ thể dính sát với vách tường.

Cũng may thiết kế của nơi này là dạng nửa phòng kín, có rèm thạch anh ngăn cách, có thể che đi phần nào tầm mắt của mọi người.

Ánh sáng chỗ tôi khá u ám, chắc là sẽ không nhìn thấy tôi đâu – tôi tự an ủi chính mình.

“Em thấy chưa, đẹp trai không? Ôi, trong cả hai giới hắc bạch, người có khí chất như thế rất nổi bật trong đám đông, em xem mà xem anh ấy quyến rũ biết bao... vừa tự tin lại không hề mất đi nội liễm, thoái mái mà không hề mất đi sự trầm ổn, tao nhã mà không hề mất đi khí phách...”

“Suýt! Chị Thu, nói nhỏ đi một chút.”

Tôi cũng không hiểu ánh mắt của chị ấy thế nào, tôi nhìn hàng ngày mà sao không nhìn ra được những điểm ấy.

“Thần ca, mặt mũi của anh cũng quá lớn đó, người dâng đến tận cửa rồi mà cũng đều phải đợi anh đại giá quang lâm.” Một người dùng giọng điệu uất ức nói về phía Hàn Trạc Thần.

Hàn Trạc Thần vừa muốn mở miệng, An Dĩ Phong đã cướp lời: “Anh tự thấy thỏa mãn đi, vì các anh tới nên anh ấy mới nể mặt đấy. Tôi hẹn anh ta bao nhiêu lần, mỗi lần anh ấy đều phun ra cùng một câu: “Tránh xa tôi ra một chút đi, cậu ngại rằng cậu gây phiền hà cho tôi vẫn còn ít hả?”

“Cậu còn không biết ngượng mà nói ra?” Hàn Trạc Thần đá văng cái chân An Dĩ Phong đang đặt trên bàn, ngồi xuống bên cạnh anh ta: “Cậu phong lưu chơi bởi cả ngày, ung dung nhàn nhã, tôi thì phải cố sống cố chết kiếm tiền nuôi dưỡng cậu.”

“Em bảo này, anh có lương tâm chút được không?”

Họ đang nói chuyện với nhau, một cô gái vóc người khá chuẩn lả lướt đi từ trên sàn xuống, cô ấy còn xinh đẹp gọi cảm hơn Tiểu Thu vài phần.

Dương ca mập mạp ngay lập tức chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Hàn Trạc Thần: “Ngồi xuống đây, giúp Thần ca massage, nghỉ ngơi.”

Vẻ mặt của cô gái lập tức rạng rỡ hẳn lên, cười duyên dáng qua đó ôm lấy cánh tay Hàn Trạc Thần.

11. Chương 11

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 11

*

Đôi tay ngọc mềm mại không xương lần theo bả vai xoa bóp dọc cánh tay, đây căn bản không phải là massage mà là vuốt ve...

Tôi cúi đầu thưởng thức cốc nước chanh trong tay.

Nước chanh ngày hôm nay hình như có vị chua hơn so với thường ngày rất nhiều, chua đến nỗi cả người tôi có cảm giác không dễ chịu gì.

Tôi lên lút liếc mắt qua, cảm thấy cô gái kia xinh đẹp hơn tôi biết bao nhiêu, không hiểu vì sao tôi lại thấy hơi đổ kỵ.

“Cô gái kia sao có thể tùy tiện như thế chứ, dám thân mật với người đàn ông vốn chẳng quen biết gì...” Tôi với Hàn Trạc Thần sớm chiều ở chung, từ trước tới nay tôi đã bao giờ sờ soạng cánh tay ông ta thế đâu.

Tiểu Thu căn bản không quan tâm đến tôi, chống má mê mẩn nhìn sang nơi đó: “Ôi! Vì sao người nhảy hôm nay không phải là mình cơ chứ!”

Tôi nhất thời cảm thấy tức giận, nâng cốc uống một ngụm lớn, chua quá đi!

Quyết định về sau sẽ đổi sang uống nước đào mật ong!

“Không cần!” Hàn Trạc Thần rút tay ra, chỉ sang ghế sofa đối diện, mặt lạnh lùng như băng, nói: “Qua bên kia ngồi đi!”

Cô gái trẻ môi, có chút không tình nguyện đi qua bên đó, ngồi xuống bên cạnh Dương ca.

Dương ca quan sát sắc mặt Hàn Trạc Thần một lúc, tỏ ra rất khó hiểu, hỏi: “Sao thế? Hình như tâm trạng cậu không nay không tốt? Ai chọc giận cậu vậy?”

“Không sao!”

Ai Dĩ Phong cười cợt không đứng đắn với mấy người đang tỏ ra mù tịt kia: “Các anh không biết, Thần ca gần đây đổi khẩu vị, ăn kiêng rồi! Thích bày một “Bình hoa” ở trong nhà ngắm hàng ngày.”

“Không phải chứ!”

“Chỉ ngắm thôi ư?” Về mặt của mấy người đó cứ như nghe thấy chuyện lạ thế giới.

“...” Hàn Trạc Thần quay sang lườm An Dĩ Phong một cái, không trả lời.

An Dĩ Phong chẳng thèm để ý, nói tiếp: “Các anh thì biết cái gì, người ta đang nói về tình cảm.”

“Nói về tình cảm!” Mấy người nhìn nhau, bắt đầu cười sằng sặc.

Sao tôi không thể nghĩ ra là họ đang cười cái gì!

Hàn Trạc Thần cũng không nói gì, để kệ bọn họ cười.

An Dĩ Phong tới gần thêm một chút, rót cho Hàn Trạc Thần một chén rượu: “Em mẹ nó phục anh! Anh người ba mươi mấy tuổi... lại đi nói chuyện tình cảm với một con bé mới hơn mười tuổi, cô bé có hiểu được không?”

“Tôi thích, cậu quản được sao?”

“Hơn mười tuổi?” Vài người cười quá mức khoa trương, thậm chí có người cười đến nỗi gập cả bụng xuống.

“Cười vui lắm sao?” Hàn Trạc Thần cởi âu phục trên người vắt lên sofa, mấy người đó lập tức dừng lại tiếng cười, vội vàng cúi đầu rót rượu.

An Dĩ Phong cố gắng nén cười dựa vào vai Hàn Trạc Thần: “Tình nhân nhỏ của anh nói tóm lại là có được không? Xương cốt mỏng manh như thế, có cảm giác gì cơ chứ...”

“Cậu thử nghĩ bảy bạ thêm lần nữa xem!”

“Nghĩ cũng không được? Không phải anh đang thật tình đấy chứ?” Giọng nói của An Dĩ Phong mặt dù nhỏ, thế nhưng do tôi đang tập trung lắng nghe nên vẫn có thể nghe thấy lời anh ta nói: “Ngày trước chẳng biết ai hiên ngang lăm liếm nói với em: ‘Động tình chẳng khác nào bước một bước vào quỷ môn quan... Tình cảm, chúng ta không chơi nổi đâu.’ Lúc đó vì những lời này của anh mà em đã thay đổi triệt để cách làm người.”

Hàn Trạc Thần nâng ly rượu, nhìn chằm chằm trong suốt sóng sánh, khóe miệng cong lên ý cười say đắm: “Khi đó tôi chưa gặp cô ấy...”

“Vì sao anh lại thích một đứa bé con mới hơn mười tuổi chứ? Nói chuyện yêu đương với cô bé không thấy phiền sao?”

Hàn Trạc Thần trầm mặc một lát, ý cười dần trở nên cay đắng, một lúc lâu sau, anh dựa hẳn vào sofa, thở dài: “Mệt! Không có cách nào khác, ai bảo người tôi yêu mới chỉ có hơn mười tuổi...”

...

Những lời này không hiểu vì sao khiến lòng tôi thoáng co quắp, không biết đây là loại cảm giác gì, là vừa đau đớn, lại vừa dễ chịu.

Trong đầu tôi bỗng nhiên bật ra một câu tương tự: “Mệt! Không còn cách nào khác, ai bảo người tôi yêu lại là ông ta...”

Mấy ngón tay đang nắm chặt lấy cốc nước chanh bỗng bắt đầu run rẩy, tôi yêu ông ta? Không thể, tôi có thể yêu bất kỳ ai trên thế giới này, duy nhất ông ta là không thể!

“Thiên Thiên!”

Nghe thấy tiếng gọi rất to của Tiểu Thu, tôi kinh hãi, suýt chút nữa làm rơi cốc nước trong tay, vội vàng che mặt mình lại, đề giọng nói với chị ấy: “Chị Thu, chị nói nhỏ thôi!”

“Lại sao thế?” Giọng nói của chị ấy vẫn chẳng hề nhỏ.

“Suýt!” Tôi lén lút chỉ sang những người ngồi bên đó, nhỏ giọng nói: “Đừng để họ nhìn thấy em, em sẽ thảm đó.”

“Vì sao?”

“Hàn Trạc Thần kia chính là cha nuôi của em...”

“Em nói người cha nuôi không bằng cảm thú của em kia chính là Hàn Trạc Thần hả!” Nghe thấy âm lượng trong giọng nói, cùng với vẻ mặt hoàn toàn chết lặng của chị ấy, cũng đủ để tôi thấy chị kinh ngạc đến mức độ nào.

Tôi lặng lẽ cầu khẩn Hàn Trạc Thần sẽ không nghe thấy!

“Thiên Thiên!”

Là tiếng gọi ngạc nhiên của Hàn Trạc Thần.

Xem ra thần tiên trên trời không nghe được lời cầu khẩn của tôi rồi!

Tôi ôm mặt lén nhìn qua bên kia, vài người nơi đó mang vẻ mặt ngờ vực, duy có mỗi An Dĩ Phong dào dạt hứng thú, còn Hàn Trạc Thần đã đứng dậy đi về phía tôi, một bên đi một bên còn quan sát tỉ mỉ Tiểu Thu đang đứng ở đối diện, bao gồm cả bộ trang phục gợi cảm mê người lộ lưng lộ ngực của chị ấy nữa.

“Lúc nào rảnh sẽ trò chuyện sau nha!” Tiểu Thu biến mất trong nháy mắt, tốc độ mau lẹ khiến tôi thật khâm phục.

Tôi trầm lặng, cúi đầu, uống nước chanh.

Mỗi lần ông ta đến gần tôi, khí áp trong không khí xung quanh sẽ giảm mạnh, hại tôi không thở nổi.

“Sao em lại ở chỗ này? Em có biết đây là nơi nào không?”

Tôi lén liếc nhìn ông ta, ông ta trông có vẻ mệt mỏi dựa lưng vào ghế, một chân từ từ vắt lên một chân khác, sắc mặt cũng không đến nỗi khó coi lắm.

Đối mặt với ông ta như vậy, tôi lại hiểu được những nhận xét của Tiểu Thu về ông ta, tôi cũng bắt đầu hơi công nhận!

Tôi cúi đầu, tiếp tục trầm lặng.

“Cha nuôi không bằng cầm thú... Em luôn hình dung tôi như thế hả?”

Tôi bị sặc nước, cổ nén không ho bật ra tiếng, nước chanh xộc lên khoang mũi, đau đến nỗi tôi có cảm giác cái mũi đã chẳng còn là của mình nữa rồi.

Tôi xin thề lần sau tôi sẽ uống nước đào mật ong!

Tôi quay sang nhìn ông ta, ông ta lại đang cười.

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm qua của tôi, mỗi khi khóe miệng ông ta cong lên tạo thành nụ cười như thế này, nó đại diện cho việc... Tôi chết chắc rồi!

Tôi thoáng quan sát hướng chạy ra ngoài cửa, vừa mới muốn nhấc chân chạy trốn, Hàn Trạc Thần đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi.

“Xem ra hôm nay tôi nên dạy em thế nào gọi là không bằng cầm thú...”

“Đừng... tôi biết...”

Tôi vốn đang muốn gọi người cứu mạng lại nghe thấy có người hỏi: “Cô bé này là ai?”

“Con gái nuôi của anh ấy!” An Dĩ Phong đưa ra một đáp án đặc biệt mờ ám.

“À! Con gái nuôi... con gái nuôi...”

Trong tiếng cười của mấy người đó, mọi người ở đây đều ngồi nhìn xem cảnh náo nhiệt, thâm thảo luận rì rào, nói một cách khác là không ai quan tâm đến tôi.

Xem ra nếu như muốn đợi bọn họ làm việc nghĩa không bằng tôi tự mình xin Hàn Trạc Thần tha thứ còn sáng suốt hơn.

“Tôi sai rồi!” Tôi kéo nhẹ ống tay áo của ông ta, nháy mắt với ông ta vài cái: “Tôi thật sự biết sai rồi, không dám nữa!”

Có người nói con mắt không bao giờ biết lừa người, thế nhưng tôi lại có một đôi mắt biết lừa gạt người...

Đôi mắt của tôi rất to, long lanh ánh nước, hơn nữa lại đen trắng rõ ràng, cho dù lúc không khóc, trong đó cũng như tràn ngập nước mắt, đầm đìa đến đáng yêu. Mỗi khi ánh mắt tôi lộ ra vẻ cầu xin, đôi mắt ẩn chứa sương mù mê muội, bất lực, oan ức, ngay cả chính tôi cũng không nhận được muốn yêu thương.

Thấy ý cười bên khóe miệng Hàn Trạc Thần dần dần biến mất, tôi cho rằng mình đã tránh được một kiếp rồi...

Tâm trạng lơ lửng vừa mới buông xuống, bỗng thấy cơ thể nhẹ đi, cả người bị ôm vọt lên không trung.

Việc đầu tiên sau khi về nhà mà người cha nuôi không bằng cầm thú của tôi làm chính là ném tôi xuống bể bơi, hoàn toàn không thêm để ý đến việc tôi đã van xin hết lời.

Tôi thật sự không hiểu, đã qua bao nhiêu năm mà ông ta không thể đổi một cách hành hạ khác sao.

Tôi bị dọa đến chết lặng, ông ta vẫn chưa chơi đủ.

Tôi trèo lên từ trong bể, vuốt lại mái tóc, dùng tay áo ướt sũng lau đi khuôn mặt cũng ướt chẳng kém gì.

Tôi đã cao lên rất nhiều, nước trong bể giờ đây chỉ tới ngực tôi, không còn bắt lực giống như thời còn thơ bé. Thế nhưng tôi cũng không thích loại cảm giác này, toàn bộ quần áo dính ở trên người, vừa lạnh lại vừa nặng.

Điểm quan trọng nhất ở đây là quần áo ướt hoàn toàn tôn lên những đường cong trên cơ thể tôi, cơ thể nõ nang vừa mới dậy thì lồ lộ không sót thứ gì. Bị ông ta nhìn như thế, tôi cũng biết xấu hổ chứ.

Tôi thăm thưng năn nỉ ông ta: “Tha cho tôi đi!”

Đôi mắt ông ta tối sầm lại: “Lại đây.”

“Uhm!” Tôi khốn khổ bước từng bước một về phía thành bể bơi. Lúc còn cách thành bể 2 bước, ông ta chợt nhẩy xuống, tôi bị nước bắt tung tóe lên mặt, vừa hay có một giọt bắn vào trong mắt.

Tôi đang muốn đưa tay xoa, ông ta đã vươn tay ra, vén lên mái tóc ẩm ướt che lấp khuôn mặt tôi, nâng khuôn mặt tôi lên...

Đây là mùa xuân, mùa hoa lê khai hoa nở nhụy.

Gió xuân thổi qua, mang theo nường nồng từ xa tới...

Hương thơm lay động lòng người...

Tôi nhìn ông ta. lần đầu tiên tôi phát hiện ra đôi mắt ông ta đẹp như thế, con ngươi màu nâu đen ẩn chứa sự quyến rũ mị hoặc, sáng mắt đập dềnh hơn cả hồ nước mùa thu, đôi mắt sâu thăm rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, đẹp động lòng người...

“Thiên Thiên...” Giọng nói của ông ta trầm xuống, tựa như tiếng nỉ non trong những giấc mơ, tôi nhất thời lơ đãng, tay ông ta đặt bên eo tôi bỗng sít chặt lại, cơ thể chúng tôi ngay lập tức chẳng hề còn khoảng cách.

Trái tim của tôi đập chẳng còn nhịp điệu, lý trí nói cho tôi biết cần phải nhanh chóng tránh đi, thế nhưng tôi không biết tránh thế nào mới được, ông ta đây là muốn tuyên bố rõ ràng không được phép di chuyển.

“Ông muốn làm... Uhm...”

Đôi môi ông ta nhẹ nhàng bao phủ bờ môi tôi, dùng hành động trực tiếp trả lời cho câu hỏi mà tôi chưa kịp nói hết.

Tôi chờ đợi ít nhất phải mười giây, sau khi nhớ ra ông ta là Hàn Trạc Thần, phản ứng đầu tiên của tôi là đẩy ông ta ra, tiếc rằng một tay ông ta đã nâng lấy gáy tôi, một tay ôm lấy eo tôi, ông ta hoàn toàn không hề cho tôi đường lui để phản kháng.

Sự cọ xát thân mật, trần trọc, mân mê chậm chậm mà dài lâu, đôi tay của tôi đặt trên ngực ông ta dần dần đã chẳng còn sức lực...

Lưỡi ông ta dịu dàng liếm bờ môi tôi, cảm giác ẩm ướt tê dại khiến cả cơ thể lẫn bộ não của tôi đều chết cứng, tồn tại loại xúc động muốn ôm lấy ông ta. Tôi chỉ còn lại một chút lý trí khiến tôi cắn răng thật chặt, không cho lưỡi ông ta xâm phạm.

Chẳng hề nghĩ tới, bàn tay ông ta đặt trên lưng tôi dần dần di chuyển lên ngực tôi, nắm lấy bộ ngực mềm mại.

Tôi kinh hãi hít sâu một hơi, theo phản xạ buột miệng muốn kêu lên: “Không thể!”

Lưỡi ông ta liền rất mau chóng trượt vào khoang miệng tôi, tôi mới ý thức được rằng mình đã phạm vào một sai lầm chết người...

Khi đầu lưỡi hai chúng tôi cùng chạm vào nhau, trong lòng tôi dường như có một góc mong manh bị đổ vỡ, có loại cảm giác đau đớn không thể hiểu được từ trong lòng bị tung ra, khiến tôi không kìm chế được bật lên tiếng rên rỉ, hai tay bất động nắm chặt lấy cánh tay người ấy.

Có lẽ tiếng kêu rên của tôi đã khuyến khích ông ta, nụ hôn của ông ta dần dần trở nên nhiệt tình hơn, mạnh mẽ hơn, trắng trợn chiếm giữ và cướp đoạt, cho dù lưỡi tôi có tránh né thế nào, ông ta đều có thể vương vít cuốn lấy, khiến tôi không còn cách nào lẩn tránh, để rồi lưỡi ông ta khéo léo lôi kéo theo cái lưỡi trúc trắc của tôi...

Bàn tay ông ta di chuyển đến cái lưng cứng ngắc của tôi, vuốt ve mang theo sự kích động, khiến chiếc lưng lạnh lẽo của tôi bắt đầu cảm thấy ấm áp, bắt đầu bủn rủn từng cơn, tôi tê liệt ngã vào trong ngực ông ta.

Tôi quên mất ông ta, quên mất phản kháng, quên mất chính bản thân mình, chỉ cảm thấy một nơi nào đó trong cơ thể trống rỗng, cần được lấp đầy...

Khi tôi hoàn toàn mất đi lý trí, cánh tay vòng ra sau ôm lấy cổ ông ta, nụ hôn ông ta hoàn toàn trở nên thô bạo, cuồng dã, tựa như muốn cắn nát tôi, tựa như muốn chiếm đoạt hết toàn bộ không khí quanh tôi, khiến tôi sa vào mê muội, nghệt thở, căn bản không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đau xót nhất chính là, đợi đến khi mọi việc đều kết thúc, ông ta lấy khăn tắm quấn quanh người tôi, bế tôi vào phòng khách, tôi mới phát hiện ra hai chiếc khuy áo ở ngực mình không biết từ lúc nào đã bị mở ra ...

Tôi đoán rằng nếu không phải ông ta dừng lại đúng lúc, có khi ngay cả tôi đánh mất mình lúc nào cũng không biết!

Ban đầu tôi luôn nghĩ bản thân thật quá mất mặt, muốn đi đập đầu vào tường, về sau thấy Tiểu Thu lau lau nước miêng khi nghe tôi dò hỏi, chị ấy thẳng thắn khen ngợi kỹ thuật hôn của Hàn Trạc Thần được xếp vào hạng nhất, tiết tấu và kỹ thuật đều kiểm soát được vô cùng thích hợp, còn nói chị ấy không có sự may mắn như tôi, khi bạn trai đầu của chị hôn chị ấy, nước bọt dính nhớp trên mặt, rằng anh ta cắn môi chị đến nổi sưng lên, hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng đẹp đẽ về nụ hôn của chị ấy.

Nghe chị ấy nói như vậy, tôi mới không muốn đi đập đầu vào tường nữa...

“Thích không?” Đây là câu nói đầu tiên của ông ta sau khi hôn tôi, câu hỏi khiến tôi thật sự xấu hổ muốn chui đầu xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng vùi vào trong khăn tắm, ra sức lắc đầu.

Bị ông ta chiếm lấy nụ hôn đầu tiên có chút đau xót, đau xót nhất chính là — THÍCH!

Giọng nói giàu từ tính của ông ta lại vang bên tai tôi, mập mờ nói: “Không sao, tôi sẽ dần dần làm cho em thích...”

Lời ông ta nói khiến lòng tôi lan tràn một trận lạnh lẽo đến thấu xương, tôi dùng khăn tắm gắt gao ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của mình, vờ như không nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt kia.

Nụ hôn như thế, tôi không dám chắc tôi có thể kháng cự được lần thứ hai!

Hãy lợi dụng ngay bây giờ còn có lý trí, có một chuyện dù không nên hỏi cũng phải nắm giữ lấy thời điểm này mà hỏi.

Tôi khẽ cắn môi, dù thế nào tôi cũng phải hỏi cho rõ. “Tiểu Cảnh... Anh ấy thật sự sẽ không trở về ư?”

Ánh mắt ông ta bỗng trở nên lạnh lẽo, hai tay bóp lấy vai tôi, ép tôi quay sang đối diện với khuôn mặt giận dữ của ông ta: “Tôi không phải đã nói với em không được tơ tưởng cậu ta rồi sao, vì sao vẫn còn nhớ đến nó?”

“Ông đồng ý với anh ấy cho anh ấy thời gian tám năm, hôm nay vừa vặn tròn tám năm...”

“Em nhớ kỹ như thế sao?” Lần đầu tiên tôi thấy ông ta nổi giận, mạch máu trên trán dường như cũng đang nảy lên, ánh mắt nổi lên ngọn lửa thiêu đốt, bàn tay mạnh mẽ tựa như muốn nghiền nát tôi: “Tôi nói cho em biết, cậu ta vĩnh viễn sẽ không trở về, không cho em nhớ đến cậu ta!”

“Điều này không phải như ông nói muốn là được đâu!” Tôi lớn tiếng hét lên với ông ta, sau khi hét xong, tôi đẩy ông ta ra, chạy về phòng mình đóng sập cửa lại.

Đây là cách biểu hiện sự không vừa lòng duy nhất mà tôi có thể làm.

Đáng thương biết bao, chờ đợi tám năm liền đã thành hư vô, tất cả mọi thứ của tôi đều bị ông ta nắm trong tay, mà những gì tôi có thể làm được với ông ta chỉ là đóng rầm một cánh cửa mà thôi!

Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa còn lớn hơn của tôi.

Tôi đứng bên cửa sổ trông thấy ông ta lái xe rời khỏi nhà, chỉ có điều, hôm nay ông ta không hề trở lại.

Trong tám năm qua, đây là lần đầu tiên ông ta không qua đêm ở nhà.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi ngồi bên cửa sổ, chờ đợi nhìn lên bầu trời cao, mãi cho đến khi những vì sao bị cuốn đi, vầng trăng khuất bóng, mặt trời mọc lên.

Tôi vốn tưởng rằng ở cạnh ông ta sẽ có rất nhiều cơ hội giết, thế nhưng hôm nay tôi mới hiểu được rằng chờ đợi quá lâu bên cạnh người đàn ông như ông ta, sẽ càng có nhiều cơ hội... yêu người ấy!

Không biết từ lúc nào tôi đã có thói quen thấy ông ta trở về tôi mới về phòng, đợi ông ta đắp lại chăn cho tôi, hôn lên trán tôi, tôi mới có thể đi vào giấc ngủ.

Có thói quen mỗi sáng mở mắt ra nhìn thấy ông ta rồi mới có thể tỉnh hẳn từ trong giấc ngủ, sau đó quan sát màu sắc quần áo của ông ta để đoán xem tâm trạng của ông ta thế nào.

Có thói quen yên lặng ngồi trên sofa cùng với ông ta, cho dù cả đêm chẳng nói lời nào.

Tôi đã cố gắng bảo vệ trái tim mình, chung quy vẫn đánh mất rồi!

...

Đến giờ đi học, tôi vác khuôn mặt uể oải đi xuống tầng, đang muốn đi ra khỏi nhà, thím Lý đã gọi tôi lại: “Tiểu thư, tiên sinh dặn cô ăn xong rồi mới đến trường?”

Lòng tôi run lên, vội vã xoay người: “Ông ấy trở về rồi à?”

“Không! Sáng sớm ngày ấy gọi điện về, bảo tôi chuẩn bị bánh kem và sữa tươi cho cô.”

Tôi hơi thất vọng buông cặp xách ngồi xuống ăn sáng, đối diện với ghế ngồi trống trơn, trong ngực cũng cảm thấy thiếu vắng một cái gì đấy, ngay cả bánh kem bình thường vẫn ghét nay ăn cũng không ra mùi vị gì khó ăn hết...

Bởi vì đầu óc tôi chất đầy những câu hỏi chưa có lời giải đáp: Ông ta đi đâu? Có ôm người phụ nữ nào khác ngủ qua đêm không? Có phải sẽ hôn người phụ nữ khác giống như hôn mình không?

Những câu hỏi nực cười đến thảm thương, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều làm tôi đau lòng!

Không yêu ông ta sao? Lừa mình dối người đi!

Ngồi ngơ ngẩn nghe giảng cả một giờ mà không biết là tiết học gì, cuối cùng cũng chịu được đến giờ ra chơi, tôi thu thập mọi thứ chuẩn bị trốn học.

Vừa ra khỏi cổng đã thấy lái xe chuyên phụ trách đưa đón tôi đứng chờ ngoài đó, tôi tò mò đi đến hỏi lái xe: “Vì sao anh còn ở đây?”

Anh ta nói: “Sáng nay ông chủ có dặn về sau đều phải đứng đây chờ cô, một phút cũng không thể rời!”

“À, đúng lúc quá!” Tôi mở cửa, lên xe: “Hôm nay có một vở ballet tôi rất muốn xem...”

“Nhưng...”

“Lái xe!”

Những cảnh lộng lẫy trong vở diễn, kỹ thuật múa điêu luyện, động tác uyển chuyển, giai điệu sâu lắng động lòng người, kết hợp cùng với nhau tạo nên câu chuyện thần thoại tuyệt vời nhất, khó trách “Hồ Thiên Nga” lại trở thành tác phẩm kinh điển thế giới.

Thế nhưng dường như các giác quan của tôi hơi có vấn đề, khi ma quỷ chết đi, mọi người vui vẻ cười nói, chỉ có một mình tôi khóc...

Một kiếm kia dường như không đâm vào trái tim của ma quỷ, mà đâm vào trái tim tôi!

Vẻ mặt trống rỗng tuyệt vọng kia không phải của ma quỷ, mà là vẻ mặt của Hàn Trắc Thần khi nghe thấy tôi hét lên.

Giữa những tiếng vỗ tay sôi nổi, tất cả mọi người đều đứng dậy cảm ơn, một mình tôi gục đầu vào đầu gối, đau lòng khóc gần chết.

Tôi rõ ràng cảm nhận được người ấy chết đi trong lòng tôi, trái tim tràn ngập sự yêu thương kia ngừng đập. Sự đau xót làm tôi nghẹn thở, như cần kề với cái chết..

Tôi hận chính bản thân mình dù cho rất hận người, đã tự đẩy dọa, thế nhưng cuối cùng vẫn vướng vào tình yêu.

Tôi thật sự đã từng nhắc nhở bản thân mình vô số lần, không thể yêu người ấy, không thể yêu ông ta...

Thế nhưng, mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác, tôi không thể không nhìn, không thể không cảm nhận được.

Dĩ theo người ấy, hiểu được người ấy, cũng là yêu!

Tôi thật sự muốn rời khỏi, chạy trốn khỏi tình yêu này, cũng là chạy trốn sự hận thù

Cảnh tượng cả nhà tôi bị giết hại hiện ra trước mắt, trông thấy rõ ràng từng giọt máu rơi xuống trên nền đất, loại hận thù này thâm nhập vào máu thịt, đi tới chỗ nào cũng không thể trốn tránh được.

Tôi cắn lấy cánh tay, để chính bản thân mình tìm lại được sự kiên cường từ trong đau đớn.

Tôi không thể đi, dù chết cũng không thể đi.

Mãi cho đến lúc mọi người mang khuôn mặt cười vui vẻ rời đi, tôi mới một mình đứng dậy, từng bước rời khỏi hội trường.

Có người nói, ngày người ta đau lòng nhất, trời sẽ mưa.

Không nghĩ đến là thật, tôi đứng ở cổng nhà hát, mưa phùn rải rác phủ lấy tôi trong sự đau thương mịt mùng.

Từng hạt mưa rơi trên nền xi-măng cứng lạnh, vỡ tan, đó dường như cũng là nước mắt của tôi...

Tôi bỗng nhiên rất muốn gặp một người, muốn ôm người ấy khóc to một trận.

Tôi ngồi gục xuống nền đất, dùng đầu gối đè nén chỗ đau đớn, tôi không thể ôm người ấy khóc, ôm rồi, sẽ không buông tay được!!!

Một chiếc ô trong suốt xòe ra trước mắt tôi, ngăn lại những giọt mưa đầy rét lạnh.

12. Chương 12

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 12

(Rating: 16+)

*

Tôi vừa định nói: Cảm ơn! Tôi không cần.

Vừa nâng mi mắt lên lại thấy... Hàn Trạc Thần đang mỉm cười nhìn tôi.

Sắc mặt của ông ta trông có vẻ nhợt nhạt hơn thường ngày, đôi mắt vẫn lên tơ máu, nhất định là đêm qua ông ta không ngủ ngon!

“Sao em lại khóc?” Ông ta vội vàng cúi người nâng tôi dậy, trên người thoảng qua mùi thuốc lá và rượu.

Tôi lắc đầu.

Ông ta dùng tay áo lau đi nước mắt của tôi, đôi lông mày vì đau lòng mà nhíu chặt: “Không phải kết thúc là hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc cùng nhau sao?”

“Nhưng... ma quỷ đã chết!”

Tôi nhìn ông ta gần trong gang tấc, chỉ xa nhau một đêm thôi mà tôi có cảm giác dường như một năm đã không gặp.

Tôi rất muốn ôm chặt lấy ông ta.

Trái tim tôi nói cho tôi biết: Ôm một lần, dựa một lần. Để mình có thể cảm nhận sự ấm áp của cái ôm đấy, để mình nhớ kỹ tiếng tim đập của người ấy, mình không tham lam, một lần là đủ.

Lý trí tôi lại gào lên giận dữ với tôi: Mày không thể ôm ông ta! Một lần cũng không thể!

Tôi thở dài một hơi, lùi về sau từng bước, đè nén sự kích động tội lỗi.

Chẳng nghĩ tới chuyện ông ta lại vươn tay ra ôm lấy tôi vào lòng.

Trái tim ông ta đập vững vàng, êm tai đến như vậy!

Nếu như có thể lựa chọn, tôi không muốn ông ta phải chết, thế giới của tôi đã không thể không có người này!

“Thiên Thiên, em là người con gái lương thiện nhất mà tôi từng gặp!” Ông ta nhẹ giọng than thở.

Lương thiện? Ông ta sai rồi, tôi là người phụ nữ xấu xa nhất trên đời này.

Ông ta che chở tôi trong lòng bàn tay, cho dù tôi có làm tổn thương trái tim ông ta bao nhiêu, ông ta vẫn còn nhớ dẫn dắt tôi ăn sáng, nhớ sai người bảo vệ tôi, trong ngày mưa như này sẽ mở ô che chắn cho tôi.

Những việc tôi làm với ông ta chỉ có căm ghét, lừa dối, thậm chí có thể có một ngày tôi sẽ dùng dao đâm vào trái tim luôn luôn chứa đựng sự yêu thương bao dung kia.

Ông ta thấy tôi không nói lời nào, chiều chuộng vỗ về lưng tôi, dịu dàng dỗ tôi: “Đừng khóc nữa. Mai tôi mời người đến diễn lại cho em vở này, để công chúa yêu ma quỷ, để hoàng tử yêu thiên nga đen, để công chúa sống hạnh phúc cùng ma quỷ, được không?”

“Công chúa thiên nga sẽ yêu ma quỷ tàn bạo sao?”

“Đương nhiên là có thể! Nếu như tôi làm nhà biên kịch thì chắc chắn sẽ thế!”

Tôi thừa nhận: Đúng, ông ta có thể!

“Có phải ông sẽ biến ma quỷ trở nên tuần tú, còn có pháp lực vô biên, không gì không làm được, phải không?”

“Trừ những thứ đó ra, tôi sẽ tạo ra ma quỷ còn si tình hơn cả hoàng tử, kiên quyết hơn, quyến rũ hơn...”

“Được! Tôi sẽ đợi xem!”

Tôi mỉm cười, kéo cánh tay ông ta, nắm lấy ma quỷ động lòng người nhất thế giới này.

...

Chưa bao giờ tôi có thể nghĩ rằng những ngày mưa trong giấc mơ của tôi lại trở thành hiện thực, thật sự có một người đàn ông che ô cho tôi rảo bước trên đường, ông ta nắm lấy tay tôi rẽ sang một con phố khác.

Đáng tiếc người này là kẻ thù của tôi, những thứ mà ông ta muốn tôi không thể cho ông ta được, nhưng thứ mà tôi có thể cho ông ta trước sau đều là thương tổn.

Tôi rút bàn tay đang bị ông ta nắm lấy, bước ra khỏi chiếc ô, lần thứ hai ông ta đuổi theo tôi, nắm lấy tay tôi, kéo tôi lại bên người.

“Ông buông tay đi.” Tôi đã dùng hết sức lực toàn thân, thế nhưng âm thanh vẫn còn yếu ớt như vậy: “Không có khả năng tôi sẽ yêu ông.”

“Em sẽ.”

“Chúng ta không có kết quả tốt đâu.”

Ông ta nhìn tôi, ánh mắt hoàn toàn ngang ngược: “Cái em gọi là kết quả tốt là cái gì, em có thể nói ra, tôi có thể làm được!”

Tôi ao ước giữa chúng ta không có sự thù hận, không có sự dối lừa, cả đời đều sống như bây giờ, cho dù không yêu, cũng không phải xa cách!

Nhưng mà những thứ này ông ta dù có làm cách nào cũng không thể làm được.

Bởi vì ông ta đã giết cả nhà tôi.

Tôi thở dài, không muốn quanh quẩn tại vấn đề này nữa, đổi chủ đề. “Vì sao ông lại ở đây?”

“Lúc tôi gọi điện thoại cho Tiểu Lý, nghe cậu ta bảo em tới xem múa ballet, ban đầu tôi nghĩ muốn xem cùng em, không lường được rằng loại sân khấu này sau khi mở màn sẽ không cho phép người nào vào nữa... Chẳng còn cách nào khác, tôn trọng nghệ thuật một chút vậy! Tuy rằng tôi cũng không hiểu!”

“Ông vẫn đứng đây đợi tôi suốt?”

Ông ta cười cười, khoác cánh tay lên vai tôi, ôm lấy tôi đi về phía trước: “Tôi tìm cho em một cô giáo dạy dương cầm khá tốt, khi nào em không muốn đi học thì tới chỗ cô ấy học dương cầm... Được rồi, trước khi đi thì nhớ gọi điện thoại hẹn trước.”

“Vì sao?”

Vì sao ông ta lại quan tâm chăm sóc tôi đến thế.

Tôi không cần đưa ra bất kỳ đòi hỏi gì, ông ta vẫn cứ hiểu tôi muốn cái gì.

“Tôi có gọi điện hỏi thành tích của em ở trường, tuy rằng tôi cũng không trông mong thành tích của em xuất sắc bao nhiêu, thế nhưng không nghĩ tới chỉ có điểm nhạc lý của em trên 60.” Ông ta xoa đầu tôi, giọng nói tràn ngập sự yêu chiều: “Giấc mơ của mỗi người đều khác nhau, tôi không muốn gò ép em cái gì hết!”

Tôi nghĩ rằng ông ta vĩnh viễn không đoán ra được ước mơ của tôi là gì.

“Ông có ước mơ nào không?” Tôi hỏi.

“Có!” Ông cười giễu cợt chính bản thân, nhìn lên bầu trời u ám: “Ước mơ của tôi chính là làm một cảnh sát!”

Một phần tử xấu giết người như không có cảm giác nói rằng ước mơ của ông ta là làm một cảnh sát, thật sự đây là chuyện đáng cười nhất mà tôi từng nghe qua.

Đi lượn qua mấy con đường không có mục đích, tôi phát hiện ra một cái poster rất đặc biệt: “Gì đây? Đây là phim điện ảnh sao?”

Hình ảnh trên poster thật sự rất đặc biệt, một người phụ nữ ngồi trên cái đống của người đàn ông, bàn tay đuổi sau lưng nắm lấy một thứ nhìn giống như một loại vũ khí sắc bén, còn hai tay người đàn ông kia bị trói vào thành giường, vẻ mặt bùng bùng phấn khích, hoàn toàn không hề có sự sợ hãi khi cái chết đến gần.

Tôi đảo mắt nhìn qua phần giới thiệu, bộ phim này tên là “Bản năng gốc”[1], hôm nay đúng trong đợt trình chiếu.

Tôi nhìn về phía Hàn Trạc Thần đang khẽ nhíu mày: “Ông đã từng xem chưa?”

“Đã nghe An Dĩ Phong nói qua một chút...”

“Tôi muốn xem!”

Không thấy ông ta trả lời, tôi quay đầu lại nhìn, thấy ông ta đang dùng ngón trỏ và ngón cái giật giật vùng da giữa hai lông mày, có vẻ như đang suy xét kỹ lưỡng cái gì đó.

Tôi cho rằng ông ta không nghe được những lời tôi nói, nhắc lại một lần: “Tôi muốn xem bộ phim này!”

“Được rồi!” Ông ta cuối cùng cũng nghe thấy được: “Tôi đi mua vé.”

Không biết vì sao vẻ mặt của ông ta làm tôi cảm thấy ông ta không cam lòng, không tình nguyện!

Người phụ nữ bán vé nghiêng mắt nhìn ông ta, rồi lại liếc nhìn bộ đồng phục trên tôi, khinh thường lườm tôi một cái: “Tầng trên hay tầng dưới?”

“Uhm... Tầng trên!” Ông ta nói.

“Có loại hai trăm, có loại bốn trăm...”

“Bốn trăm!”

“Một bộ phim điện ảnh tốn tận bốn trăm? Sao lại đắt như thế?” Rạp chiếu phim này cũng liệt vào hạng không cao cấp lắm, một bộ phim đủ cho tôi tiền ăn trưa một tháng.

“Không đắt! Rất bình thường.”

Đợi đến khi lên tầng, đi vào gian nhỏ tôi mới hiểu được cái gì gọi là: Không đắt! Rất bình thường.

Gian phòng rất hẹp, hẹp đến mức chỉ có thể chứa được một chiếc ghế sofa màu hồng hơi có phần khoa trương và một chiếc TV màu đen gắn lên trên tường, không có các thiết bị nào khác.

Thấy thiết kế như thế, tôi cuối cùng cũng hiểu rõ vẻ mặt trầm tư suy nghĩ kia của ông ta mang nội dung gì.

Ông ta ngồi trên sofa, bật TV lên: “Em cứ từ từ xem một mình, tôi ngủ một lúc! Khi nào hết thì đánh thức tôi!”

Nói xong, ông ta cởi áo khoác ra đắp lên trên người, nửa nằm nửa dựa trên sofa, gối đầu lên thành ghế, nhắm mắt lại.

“À!” Tôi ôm gối bông ngồi xuống, cố gắng hết sức giữ khoảng cách với ông ta, dựa trên thành ghế còn lại.

Trong hoàn cảnh này, cứ nên cẩn thận một chút thì hơn.

Khi phim bắt đầu chiếu tôi mới biết tình tiết không giống như những gì tôi nghĩ.

Tôi cho rằng đây sẽ là một bộ phim báo thù, mong đợi nhân vật nữ chính đã từng trải qua những việc giống như tôi, yêu kẻ thù của cô ấy thế nên mới thân mật với người đàn ông kia như thế...

Chỉ có điều cho dù không có tình tiết tương tự, nhìn cách cô ấy giết người đàn ông cường tráng kia như thế nào cũng không uống công tôi xem một lần.

Do đó tôi xem cực kỳ chăm chú, nhất là đến thời điểm máu chốt...

Mặc dù đoạn dạo đầu quá dài, quá kịch liệt, hai người điên cuồng vụn vụn cơ thể không dừng, còn tôi thì cắn răng, nhịn....

Trước đây tôi đã từng xem qua quá trình này khi đọc tiểu thuyết tình cảm, đại khái là hiểu nhưng không có phải ứng gì quá mức mãnh liệt.

Hôm nay thấy người thật biểu diễn tôi lại cảm giác không giống như thế, thấy hai cơ thể hai người dây dưa với nhau, tiếng thở dâm loạn, tiếng thét phóng đảng, lòng tôi cũng nổi lên từng cơn hoảng loạn, mặt mày tựa như đang phát sốt.

Chỉ có điều vì chờ đợi đến tình tiết then chốt, tôi nhịn!

Cuối cùng cũng thấy người phụ nữ kia từ từ buộc người đàn ông vào thành giường, tôi ngừng thở chờ đợi cô ấy lấy ra cái dùi đục từ nơi nào.

“Có thể tập trung xem đến mức như thế sao?” Giọng nói của Hàn Trạc Thần làm tôi giật mình, nếu ông ta không nói tôi gần như quên mất sự tồn tại của ông ta.

“Ồ.. uhm...” Tôi có cảm giác như mình là một đứa trẻ con xem trộm phim người lớn bị người khác bắt gặp, nhất là lại bị ông ta trông thấy, tôi lại càng chán nản hơn, đồng thời còn bất an rứt rề: “Không phải ông đã ngủ sao?”

“Bị đánh thức...” Ông ta chống tay lên sofa rồi ngồi xuống, dạt dào hứng thú nhìn tôi: “Có hứng thú à?”

Tôi đoán chắc rằng khuôn mặt tôi bây giờ có thể đun sôi một hồ nước, vội vàng dùng mu bàn tay làm giảm nhiệt độ. “Tôi chỉ muốn nhìn một chút thôi...”

Nhớ tới mục đích của mình, tôi vội vàng ngẩng đầu xem tiếp, đáng tiếc là đã bỏ lỡ mất thời điểm máu chốt, người phụ nữ kia không biết đã lấy từ đâu ra cái mũi dùi, đâm vào ngực người đàn ông đấy!

Thật đáng tiếng là không thấy rõ!

“Trông em có vẻ như đang thất vọng, có muốn tôi tua lại cho em nhìn kỹ thêm lần nữa không?”

Không đợi tôi trả lời, ông ta đã tua lại một chút, tôi lại càng ngượng ngùng hơn, tay chân không biết đặt đâu hết.

“Tôi có thể hỏi ông một vấn đề không?” Tôi thử tìm cách đổi chủ đề câu chuyện, dời đi sự ngượng ngùng của chính mình. “Ông có thể để phụ nữ cột ông vào thành giường không?”

“Trừ khi tôi không muốn sống nữa!”

Tôi cũng nghĩ như vậy, cái loại người tính cách trời sinh đa nghi như ông ta làm sao có thể để phụ nữ có cơ hội như thế.

Tôi suy nghĩ thêm một lát, hỏi dò: “Vậy... Nếu là tôi thì sao? Không phải ông đã nói tôi là người suy nhất ông tin tưởng sao...”

Đến lúc tôi trông thấy sự hưng phấn khó có thể đè nén được trong mắt ông ta, tôi mới ý thức được rằng câu hỏi của mình có bao nhiêu mờ ám...

Đây là kết quả của việc không giỏi toán, khi giả sử... mệnh đề ban đầu đã xuất hiện sự sai lầm vô cùng nghiêm trọng!

Cơ thể của ông ta nghiêng về phía tôi, hai cánh tay đặt bên sườn tôi, vừa vặn quây tôi lại trong không gian nhỏ hẹp.

Khuôn mặt của ông ta tới gần bên tai tôi, dùng giọng nói gợi cảm hơi mang theo ý cười nói: “Nếu như cứ theo lời em nói... tôi lại càng muốn trói em lại trên giường, nghe em cầu xin tôi... Chuyện đây quả thật rất kích thích...”

Khi ông ta nói, hơi nóng phe phẩy sau tai tôi, cánh tay tôi cứng lại, gối bồng trên tay rơi xuống, vung vãi khắp mặt đất.

Không chỉ có giọng nói của ông ta biến đổi, ánh mắt cũng rất bất thường, trong mắt lóe lên những đốm sáng như lửa, tràn ngập sự điên cuồng chiếm giữ và cướp đoạt.

Nhưng sự khác thường nhất chính là ông ta dùng đầu lưỡi liếm sau tai tôi, cảm giác trơn trượt ẩm ướt kéo theo những xúc cảm không dự đoán trước được của cơ thể, tôi sợ đến nỗi lùi mình lẩn tránh, thế nhưng đằng sau đã chạm vào tay vịn sofa, không còn đường trốn thoát!

Tôi bị động tác của ông ta dọa đến ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ!

Đôi môi ông ta hôn từ sau tai tôi dọc theo cần cổ, trần trọc trên làn da đang lộ ra ngoài áo, nhẹ nhàng mút lấy, nụ hôn lúc nhẹ lúc sâu, lúc nhanh lúc chậm, đôi khi còn có thể dùng hàm răng khê cắn, cơ thể đang căng cứng vì sợ của tôi dần dần trở nên bủn rủn, không còn sức lực...

Trước đây khi đọc tiểu thuyết viết, sau khi phụ nữ thân mật với đàn ông, trên người sẽ lưu lại nhiều dấu hôn, tôi không hiểu vì sao đàn ông lại phải thô lỗ như thế, hiện giờ tôi mới hiểu được, sự đau đớn kiểu này sẽ làm người ta có loại cảm giác hưởng thụ đặc biệt, thân thể bắt đầu dấy lên nhiệt độ làm tôi kinh hoàng!

Hưởng thụ! Nghĩ đến một tính từ như vậy, trái tim tôi lại càng kinh hoàng thêm.

Tôi vừa muốn ra sức đẩy ông ta, gào lên: Đứng!

Chợt nghe thấy gian phòng sát vách vọng đến tiếng rên nũng nịu của một phụ nữ: “Đừng mà!”

Cái chữ tôi vừa muốn hét ra bị kẹt lại trong cổ họng, không hét được nữa.

Ngay cả bàn tay của tôi đặt trong ngực ông ta, cũng bắt đầu bị ông ta đè chặt.

Trời ơi, nơi này suy cho cùng là chốn nào hử!

Tôi đây không phải tự mình chủ động dâng đến miệng người ta sao?

“Muốn thử không?”

Khóe miệng ông ta thoáng nhếch lên, mi mắt chớp động, ý cười kia mang theo chút tà ác mỉa mai hoặc, tôi nghĩ rằng ngay cả An Dĩ Phong cũng phải cảm thấy xấu hổ muốn chui đầu xuống đất, tự thấy không bằng!

“Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng, không làm đau em đâu...”

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, hô hấp bắt đầu không cân bằng, thấy rõ ngực mình bắt đầu phập phồng không theo quy luật, cơ thể bắt giác trở nên nóng bỏng.

Tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời ông ta nói, thật là sẽ không đau không?

Tôi lắc đầu, vấn đề cần suy nghĩ lúc này không phải đau hay không đau, mà là hình như ông ta thật sự muốn làm những chuyện không bằng cảm thú với tôi.

Không thể, nếu như ngay cả cơ thể tôi cũng dâng cho ông ta, tất cả mọi thứ sẽ không còn kiểm soát được nữa.

“Tôi nghĩ có thể ông đang hiểu lầm ý của tôi...” Tôi đang nghĩ cách làm thế nào để giải thích, ông ta nghiêng người nằm xuống bên người tôi, một tay ôm lấy vai tôi, kéo chặt tôi vào trong lồng ngực, tay kia nâng lên chân tôi đặt trên sofa, dùng ngón tay nhẹ nhàng trượt dọc theo chân tôi đến bắp đùi, tiếp tục lần vào bên trong, thăm dò vào bên trong chiếc váy tôi, lực tay vừa đủ khiến người ta có cảm giác tê ngứa tới từng khớp xương.

Sự kích động trong TV lại bắt đầu, nhân vật nữ chính thở dốc, rên rỉ, người đàn ông thét lên một tiếng rồi lại một tiếng càng trầm luân hơn.

Cách vách còn vọng tới một tiếng kêu còn ứ đọng hơn cả trên TV: “Mau lên một chút, mau nữa...”

Ông ta thản nhiên cười, ngón tay dài lại chậm chậm lướt trên đùi tôi, tựa như có sức quyến rũ kỳ lạ, khiến cơ thể tôi run rẩy từng cơn.

“Đừng...” Giọng nói này bật ra, tôi mới phát hiện ra rằng độ ứ đọng so với người phụ nữ cách vách dường như chỉ có hơn chứ không có kém.

“Mẫn cảm thế sao...” Ông ta tựa hồ như càng lúc càng thích thú, hôn nhẹ lên môi tôi: “Như thế thì chúng ta cứ từ từ mà làm là được rồi.”

Ngón tay linh hoạt của ông ta mê mẩn luồn vào trong đồng phục của tôi, lực tay cùng tốc độ rất chậm khiến tôi không nhận được hít một hơi.

Tay ông ta cách một lớp áo nắm lấy ngực tôi, đầu ngón tay xoay vòng trên vị trí mẫn cảm nhất, vờn quanh.

Tôi phải cắn chặt môi mới có thể không bắt ra tiếng rên khiến người ta cảm thấy mất thể diện kia.

Dục vọng mà tôi muốn cự tuyệt dần dần trở nên mãnh liệt dần....

Ông ta dường như phát hiện ra tôi không muốn bật ra thành tiếng, liền hôn lên đôi môi, dùng lưỡi đẩy ra hàm răng đang cắn chặt lấy môi, đi sâu vào dò xét bên trong, nuốt hết tiếng kêu rên của tôi.

Trong lúc triền miên điên cuồng, sự khó chịu của cơ thể được giảm đi đôi chút, khi môi lưỡi dây dưa tiếng kêu rên cũng có thể không cần phải kìm chế, cứ mặc nó bật ra...

Tôi thở gấp gấp, tận một chỗ sâu nào đó trong cơ thể bắt đầu nóng lên, nóng lên, vô thức khao khát mong muốn nhiều hơn cái gì đó.

Bàn tay tôi đặt trên ngực ông ta dần dần chuyển qua sau lưng người ấy, hôn trả lại ông ta, học cách khi ông ta lần đầu tiên hôn tôi, đầu lưỡi duyên lấy lưỡi ông ta, mút lấy môi của người ấy.

Trong cổ họng ông ta bật ra một tiếng than trầm đục, xoay người đè tôi xuống, một vị trí nào đó của cơ thể cố gắng đặt trên bắp đùi tôi...

“Suy cho cùng em là thiên sứ hay là yêu tinh hả!” Giọng nói của ông ta khàn đặc mà khô khốc, hô hấp nặng nề, hỗn loạn.

Ông ta không hề dục dãn, rút bàn tay đang đặt trên ngực tôi ra, rất nhanh chóng mở từng cúc áo của tôi ra, luồn tay vào trong áo lót, cảm giác mát lạnh của ngón tay ông ta mang theo cảm giác kích động đặc thù, tôi muốn tránh né, cơ thể dưới người ông ta vận vẹo không yên.

Ông ta rút lại bàn tay ôm lấy vai tôi, vỗ về dọc theo đầu gối, hướng về nơi bí ẩn mềm mại nhất...

Tôi không có cách nào động đậy, chỉ có thể lấy ngón tay giữ chặt lấy áo sơ mi của ông ta, để kệ bàn tay ông ta di chuyển trên toàn thân tôi, khuấy động trong tôi một loại dục vọng tội lỗi...

Cơ thể của tôi hoàn toàn bị ông ta chinh phục, nhắm mắt lại, tìm kiếm đòi hỏi nục hột của ông ta, cùng ông ta sa vào cảm giác kích thích cùng vực sâu dục vọng...

[1] Phim Bản năng gốc (Tiếng Anh: Basic Instinct) là một bộ phim hồi hộp của điện ảnh Mỹ được sản xuất năm 1992. Phim được Paul Verhoeven đạo diễn và viết kịch bản bởi Joe Eszterhas, các diễn viên chính tham gia phim là Sharon Stone, Michael Douglas, Jeanne Tripplehorn và George Dzundza. Bộ phim xoay quanh nhân vật thám tử Nick Curran (Douglas), người phụ trách điều tra về một vụ giết người man rợ mà nạn nhân là một cựu ca sĩ giàu có, một nhà văn quyền rũ giàu sang tên là Catherine Tramell (Stone) cũng liên quan đến vụ án và mối quan hệ của Nick Curran với người phụ nữ bí ẩn. (theo wiki Việt Nam)

13. Chương 13

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 13

*

Người đàn ông trong phim hét lên một tiếng trước khi chết, khiến tôi giật mình.

Trước mắt tôi hiện lên cảnh cha xin tha, mẹ gào thét, nỗi thù hận không thể quên được nhiều năm qua quần quanh làm tôi khó thở.

Một màn đẫm máu, khiến tôi rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục, vì chính người đàn ông đang ôm tôi, luôn miệng nói yêu tôi này.

Tôi nổi điên cắn lưỡi ông ta, tôi hận nộ hôn làm tôi quay cuồng, hận lời nói khiến tôi tan nát cõi lòng.

Ông ta gầm nhẹ một tiếng, phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi che miệng, khoang miệng sực mùi máu tanh.

“Sao em có thể đùa như thế...” Ông ta nhổ ra một ngụm máu trên mặt đất, giọng nói hơi mơ hồ, nhưng không tức giận, “Sẽ đùa chết tôi đấy”.

“Tôi hận ông! Tôi hận ông!”. Tôi tát ông ta một cái, khi ông ta chưa bắt được, tôi vừa cài lại cúc áo, vừa lau nước mắt chạy ra khỏi cửa.

Vệ sĩ đứng ngoài thấy quần áo tôi toán loạn, lập tức dời tầm mắt, nhìn lên trần nhà.

Vẻ mặt của mỗi người đó đều hiện lên sự thông cảm.

Nếu họ biết người đàn ông suýt nữa chiếm được tôi là kẻ thù không đội trời chung với tôi, biểu cảm của họ sẽ ra sao?

Chẳng biết từ lúc nào mưa rơi tầm tã, khiến cả thế giới lạnh lẽo tắm tới giống địa ngục.

Tôi đứng giữa trời mưa, gió thổi kèm theo cơn mưa xối xả đập vào người kéo tôi tỉnh lại từ ảo tưởng hạnh phúc.

Tôi lại có thể mê muội như thế, nằm dưới thân kẻ thù giết cả nhà tôi, suýt chút nữa tự dâng bản thân lên cho ông ta.

Tôi vùi mặt vào tay, hối hận ngồi sụp xuống trong mưa!

“Thiên Thiên!” Hàn Trạc Thần đuổi theo, kéo tôi ôm vào trong ngực: “Xin lỗi! Là tôi quá xúc động, tôi đảm bảo với em về sau sẽ không thế nữa.”

“Vì sao ông lại đối xử với tôi như thế? Vì sao ông lại đối xử với tôi như thế!”

Tôi gồng mình tránh khỏi, lùi về sau vài bước.

Tôi không hận ông ta, tôi hận chính mình.

Ông ta cười khổ, lắc đầu, lại nhổ xuống đất một ngụm máu tươi, mưa rất nhanh làm nhòa đi màu đỏ nhạt, hòa tan vào dòng nước xiết.

“Trong cái hoàn cảnh vào đây xem một bộ phim... như thế, em hỏi tôi một câu ám chỉ rõ vậy, tôi không có phản ứng thì không phải đàn ông rồi!”

“Tôi không hỏi ông chuyện đó! Vì sao ông đối xử tốt với tôi như vậy? Vì sao ông muốn yêu tôi? Tôi không mong chờ tình yêu của ông, tôi không nhận nổi đâu!”

“Thiên Thiên...”

Vì sao giọng nói của ông ta luôn luôn dịu dàng, mỗi tiếng gọi đều khiến tôi khó kìm nén mà chìm vào trong đó.

Tôi bịt tai, không muốn nghe thêm: “Ông đừng gọi nữa! Tôi là đứa con gái độc ác nhất trên đời, lúc nào cũng ngu xuẩn đến tức cười! Căn bản tôi cũng không hiểu bản thân tôi muốn cái gì!”

“Em đừng nói thế, em còn nhỏ, chuyện tình cảm, sau này trưởng thành em sẽ hiểu thôi!”

“Tôi hiểu! Tôi hiểu tất cả!”

Tôi ở bên cạnh ông ta tám năm, suy cho cùng tôi đã làm được cái gì đây!

Một đứa con gái ngu ngốc như tôi đây, chẳng những muốn chờ ông ta chết già, mà còn ngu ngơ yêu ông ta, tơ tưởng ông ta.

“Đừng khóc!”

Thấy ông ta vươn tay về phía tôi, tôi lùi về sau vài bước: “Ông đừng chạm vào tôi! Tôi hận ông, tôi ghét ông!”

“Thật sao, thật sự hận tôi?”

Trong cơn mưa, ông ta giống một pho tượng vững vàng, đứng trước mặt tôi. Tôi nhìn ra được sự đau lòng, sự bất đắc dĩ của ông ta, thêm cả sự kiên trì.

Vì sao ông trời tàn nhẫn thế, vì sao lại khiến tôi hận ông ta thấu xương, nhưng lại bị tình yêu của ông ta tác động!

“Có lẽ tôi sai rồi... Tôi cũng không muốn ép em! Nếu bây giờ em hai mươi bảy tuổi, em hiểu cái gì gọi là tình yêu, tôi có thể cho em lựa chọn. Thế nhưng em vẫn còn nhỏ, em hoàn toàn không hiểu yêu là gì, thích là gì. Em có thể hiểu được cậu ấy bao nhiêu? Cậu ta cùng lắm chỉ là giấc mơ của em mà thôi!

Người ở cùng với em trong tám năm là tôi, em không nói tôi cũng hiểu em cần gì, mơ ước cái gì. Tình yêu của tôi đối với em mới thật sự là yêu...”

“Ông đừng nói nữa!”

“Rời khỏi tôi em sẽ hối hận. Một ngày nào đó, em sẽ phát hiện ra em không thể rời khỏi tôi, giống tôi không thể rời khỏi em vậy!”

“Thế ư?”

“Em muốn tôi nói thế nào thì em mới hiểu hả?”

“Tôi hiểu!”

Tại khoảnh khắc đó, tôi hiểu ra một chuyện, tôi không thể rời khỏi ông ta, giống ông ta không thể rời khỏi tôi vậy!

Yêu hận đan xen là một sự bế tắc, không giải quyết được. Ông ta tiếp tục sống thì tôi còn đau đớn; ông ta mà chết tôi lại càng đau đớn hơn. Ở bên người ông ta, sống không bằng chết, rời khỏi ông ta... tôi còn sống làm gì?

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, tôi ra một quyết định thông minh nhất mà cũng là ngu xuẩn nhất. Tôi bước dần về sau, quay người...

Nếu như tôi không giết được ông ta, cách duy nhất có thể trả thù ông ta chính là làm cho ông ta sống trong đau đớn cả đời!

Nếu cái chết của tôi đối với ông ta là một loại giày vò, thì với tôi, đó là cách giải thoát tốt nhất!

Cơn mưa rào gột rửa sạch bong con phố.

Đèn ô tô xa xa sáng đến nỗi con người ta không mở mắt ra được.

Tôi đi tới, đứng giữa con đường...

Tiếng phanh chói tai, tiếng va chạm nặng nề...

Tôi không hề cảm thấy đau đớn, vì tôi hoàn toàn được ông ta ôm vào lòng. Tôi ngơ ngẩn nhìn ông ta, cả người đầy máu.

Giây phút kia, tôi mới biết: hóa ra muốn giết ông ta, dễ dàng như vậy đấy!

Tôi ngồi trong mưa, ra sức ấn cái chân chảy máu không ngừng của ông ta. Nhớ lại ngày xưa khi còn bé, tôi ngã, đầu gối bị rách, ông ta còn lấy cồn rửa cho tôi. Tôi sợ đau, ôm chân không chịu. Ông ta không còn cách nào khác đành dùng miệng... Khi đó tôi rất thích lấy bàn tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay của ông

ta, cười cười. Về sau, tôi có thể nắm cả bàn tay ông ta, thậm chí mười ngón tay luồn vào nhau, xen kẽ, hai chúng tôi nhìn nhau cười!

Vì sao chúng tôi không thể mãi mãi sống như thế, không hận cũng không yêu, cả đời nắm tay nhau, nhìn nhau cười như vậy cũng đủ rồi!

Có thể buông khúc hận này xuống sao?

Tôi không thể tìm được đáp án, có ai trả lời được cho tôi không?

Từ ngày Hàn Trạc Thần xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi cho rằng bản thân mình đã chết.

Tôi cho rằng đợi tôi mở to mắt nhìn ông ta chết đi, tôi mới có thể giải thoát khỏi nỗi đau đớn, rời khỏi thế giới này, nơi tôi đã sớm chẳng còn lưu luyến gì, thần nhiên đối mặt với cha mẹ nơi chín suối.

Hôm nay, tôi tận mắt nhìn thấy ông ta không hề động đậy trong lòng tôi, tôi không hề có một chút vui vẻ khi đã trả thù được, mà tôi lại một lần nữa ném trái mìn vị mất đi tất cả mọi thứ trên đời.

Ông ta nói rất đúng, lúc tôi hoàn toàn mất đi ông ta, tôi sẽ ân hận!

Bên ngoài phòng cấp cứu, tôi ngồi im lặng dựa vào vách tường.

Chưa đến hai mươi phút, An Dĩ Phong đến, lạnh lẽo khắc nghiệt. Sau anh ta có hơn mười người đi theo, trong một thoáng, cả hành lang đã chật kín người.

Anh ta vắt áo khoác trên tay, áo sơ mi đen chỉ cài một nút, lại còn cài sai vị trí. Tóc đen phiêu dạt nay bị mưa làm ướt nhẹp, mang đầy sức quyến rũ dã tính. Đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng, nhìn qua rất tàn bạo u ám. Đôi mắt đen nheo lại, giống báo hoang khát máu.

Người lái xe đang mang về mặt oan ức bị anh ta liếc qua, sợ đến nỗi bước lùi dần về sau.

An Dĩ Phong túm lấy cổ áo lái xe: “Ai sai mày hả?”

“Không, không ai sai tôi cả...”

Anh Dĩ Phong đá một phát vào bụng dưới của người ấy, trầm giọng nói: “Đánh đến khi nào nó khai thì thôi...”

Thuộc hạ của anh ta lập tức vây lấy.

Người lái xe run lấy bầy, co lại trong góc tường, ôm đầu, không ngừng kêu cứu mạng, liên tục nói: “Không liên quan đến tôi, tôi chạy rất bình thường, là con bé kia nổi điên lao đến, sau đó người đàn ông kia cũng chạy ra ôm lấy cô ta, tôi phanh lại, không tin anh cứ đến hiện trường mà xem. Tôi đã phanh trước đây năm mét rồi.”

Anh Dĩ Phong nhìn tôi: “Đúng không?”

Tôi gật đầu: “Là tôi lao ra đường, không liên quan đến chú ấy.”

Anh ta không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng đang hỏi tôi: Cô phát điên cái gì đấy?

Đúng vậy, tôi điên rồi, trong khoảnh khắc tôi lại nghĩ ra cái ý nghĩ nực cười như thế: Tôi không thể cùng sống với ông ta nữa. Không phải ông ta chết thì là tôi mất mạng!

Ông ta thực sự chạy đến, vì tôi mà ngay cả mạng cũng không cần!

Vệ sĩ của Hàn Trạc Thần đến bên người An Dĩ Phong, anh ta tự cho là mình rất hiểu nội tình bên trong, giải thích: “Lão đại, ông chủ đưa tiểu như đi xem phim “Bản năng gốc”, hình như hơi có chút... không.. quá...”

An Dĩ Phong nghiêng răng nghiêng lợi tròng tôi một cái, chắc đang muốn hỏi tôi: Thời nào rồi mà cô vẫn còn thà chết cũng không theo? Giở chiêu cương liệt quái gì chứ!

Chỉ có điều anh ta không nói, đâm mạnh vào tường một cái, phát tiết sự bức tức trong lòng.

Có thể làm An Dĩ Phong hận đến nghiêng rằng mà vẫn không dám nói gì, đủ thấy trong lòng anh ta, Hàn Trạc Thần quan trọng đến mức nào. Lẽ nào đây là thứ người ta gọi là tình cảm anh em?

Tôi chợt cảm thấy rất kính trọng thứ tình cảm này của họ....

Một bác sĩ nữ đi ra từ phòng cấp cứu, liếc qua người tài xế ngồi run lấy bối trên đất, rồi nhìn đám đàn ông mặt mày hung tợn đứng đầy hành lang, cô hừ một tiếng: “Các vị có thể nói nhỏ một chút không!”

“Thương thế của anh ấy thế nào?” Mặc dù tôi không muốn nghe trả lời, thế nhưng khi An Dĩ Phong hỏi, tôi vẫn căng thẳng đến nỗi trái tim nhức nhối.

“Không có vấn đề gì! May mà phản ứng đủ nhanh, cơ thể được rèn luyện khá tốt, nếu như là người khác thì khẳng định không cứu được.”

Tôi thở ra nhẹ nhõm, chưa bao giờ biết ơn trời xanh tàn nhẫn như thế, chưa bao giờ hiểu rõ trái tim mình như thế.

Hàn Trạc Thần còn sống, ông ta còn sống, quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Bác sĩ nữ tiếp tục nói: “Chỉ là bị gãy một chân, ba xương sườn mà thôi, à, cộng thêm mất hơi nhiều máu.”

“Thế này mà mẹ nó gọi là không có vấn đề gì?” An Dĩ Phong nổi giận rõ ràng.

“Đối với các người, mấy vết thương kiểu đấy coi như là có chuyện hả?”

“Cô...” An Dĩ Phong vừa muốn nói, người đứng sau anh ta vội vàng ngăn lại: “Lão đại, anh bớt giận, cô ấy là bác sĩ chính...”

Đợi khi vị bác sĩ kia đi rồi, An Dĩ Phong trầm giọng nói: “Điều tra cho tôi về người phụ nữ này, tôi muốn cô ta cả đời này không quên được ba chữ An Dĩ Phong!”

Hàn Trạc Thần mê man từ khi được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, tới tận đêm khuya mới tỉnh lại, không kêu rên, chỉ là, từng giọt mồ hôi trên trán rơi xuống.

“Rất đau đúng không?” Tôi nắm lấy tay ông ta, tay ông ta rất lạnh, chẳng hề có độ ấm thường ngày.

Ông ta mở miệng, âm thanh mong manh, tôi không nghe rõ, nhưng tôi đọc được ông ta đang nói gì.

Tôi nói: “Tôi không sao, không hề bị thương.”

Ông ta vui vẻ cười, khi cười trên trán từng giọt mồ hôi vẫn đều đều rơi xuống.

Bác sĩ nói vẫn trong thời gian quan sát, không thể uống thuốc giảm đau. Tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh, nắm lấy một ngón tay ông ta như hồi còn bé, nắm thật chặt.

Có lẽ ông ta quá đau, nên nói rất nhiều.

Ông ta nói: “Vì sao em thà chết cũng không muốn ở cùng tôi?”

Ông ta nói: “Nếu như em thật sự không quên được cậu ta, tôi sẽ không ép em nữa.”

Ông ta nói: “Vì cậu ta phải bảo vệ luận án nên thời gian về bị hoãn lại, cậu ta sẽ trở về...”

Ông ta còn nói: “Cả đời này tôi đã trải qua rất nhiều sự chia ly, tất cả những người tôi quan tâm đều rời khỏi tôi, từng người từng người một. Em là người tôi yêu nhất, cũng là người tôi quan tâm nhất... Cho dù em không yêu tôi, cũng ở lại bên tôi, đừng rời khỏi, cứ như lúc trước thôi...”

Tôi không hề nói một câu, ghé đầu vào bên gối của ông ta, lắng lắng nghe những lời nói mơ mơ hồ hồ ấy, lén để nước mắt thấm xuống ga trải giường.

Tôi cũng yêu người ấy, yêu không ít hơn chút nào.

Người ấy có thể nói ra chẳng hề do dự, còn tôi phải kìm nén khát vọng của chính bản thân mình, không thể nói dù chỉ một chữ!

Em cũng yêu anh, có thể nói ra dễ dàng thế ư!

Sau đó thì sao, để anh cuồng nhiệt yêu một lần, để anh nhận được tất cả những gì anh muốn?

Đợi đến khi tình yêu của anh với tôi ăn vào máu thịt, tôi sẽ cầm một con dao vào ngực anh!

Vậy thì quá tàn nhẫn. Cho dù anh có chết hay không, trong lòng vĩnh viễn tồn tại đau đớn...

Thế nên, nếu đoạn tình này đã định trước không có kết quả, hãy để nó dừng bắt đầu.

...

Ngày thứ hai tôi về nhà lấy cho Hàn Trạc Thần vật dụng hàng ngày, lúc trở lại An Dĩ Phong đang nói chuyện với anh.

Anh đã uống thuốc giảm đau, tinh thần đã phục hồi khá nhiều.

“Em thật mẹ nó khâm phục anh!” An Dĩ Phong ầm ục nói: “Vì một con đàn bà mà ngay cả mạng sống cũng không cần! May mà phản ứng của tên lái xe kia rất nhanh, phanh lại trước đấy năm mét! Đổi lại là một tay lính mới, anh bây giờ đã nằm trong nhà tang lễ rồi.”

“Nếu như tôi chết dễ dàng thế, sao còn sống được tới tận bây giờ?”

An Dĩ Phong kéo ghế gần lại, vẻ mặt hiện lên nụ cười xấu xa, hỏi: “Cái loại phim gây buồn ngủ như “Bản năng gốc” mà cũng có thể khơi dậy thú tính của anh à, rồi cục là bao lâu rồi anh không đụng vào phụ nữ?”

“Lúc đầu, bộ phim kia hoàn toàn không đáng xem thật... tôi cũng suýt chút nữa là ngủ.” Hàn Trạc Thần nhấp nháy mắt, nét cười say mê, thú vị vô cùng: “Chẳng qua là biểu tình của cô ấy quá mê người, đáng người cũng khá hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều...”

“Đến một con bé mười bảy tuổi cũng không nắm giữ được, làm đàn ông như thế, em nghĩ anh nên chết đi thôi!”

“Tôi cũng như này rồi, cậu có thể đừng đả thương tôi nữa không!”

“Aiz! Em đã sớm nói với anh, anh chẳng biết gì về chuyện tình cảm hết, lúc nào rảnh em đây cao thủ tình trường sẽ đến dạy cho.”

“Cậu ấy hả?” Hàn Trạc Thần khinh bỉ liếc anh ta một cái: “Cậu từng theo đuổi bao nhiêu cô gái hả?”

“Một người!” An Dĩ Phong im lặng một lát, còn cười rất tự hào: “Em dám chắc thế là nhiều hơn so với anh rồi!”

“...”

Tôi thật không biết nên hình dung bọn họ như nào, hai nam sinh hai mấy tuổi nói thể loại chuyện này còn có thể chấp nhận được, còn hai người đàn ông thượng hạng trải qua nhiều sóng gió lại nói những lời như thế, tôi không thể không khâm phục họ!

Tôi đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe thấy An Dĩ Phong nói: “Thôi được rồi, anh có thấy tình nhân nhỏ của anh giống một người không?”

“Ai?”

“Là...” An Dĩ Phong ngần ngại một lúc, nói: “Không có gì, không nhắc đến chuyện này nữa.”

...

Để thuận tiện chăm sóc anh, tôi xin nghỉ ở trường, còn đặt thêm một chiếc giường ngay sát đó.

Khi tôi thuê người mang giường tới, anh liếc qua không hề có ý kiến gì, còn An Dĩ Phong chẳng biết vì sao lại cười ngặt, suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Trong thời gian anh dưỡng bệnh, tôi đều ở bên anh mỗi ngày, giúp anh ăn, rửa mặt, đọc báo cho anh nghe. Thịnh thoảng còn giúp anh thay quần áo, tiện thể lấy khăn ẩm lau đỡ mồ hôi trên người anh.

Đáng người anh cũng đẹp hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Làn da màu đồng nở nang, co dãn, nhưng không hề có cơ bắp quá lớn. Đây là đường cong của người đàn ông cường tráng khỏe mạnh.

Trên người anh có rất nhiều vết sẹo, nhưng không làm người ta thấy xấu xí, ngược lại mang sự kiên cường, hấp dẫn đầy nam tính.

Khi tôi lau đến ngực, thấy anh cắn răng, đôi mày cau chặt lại.

“Tôi làm đau ông sao?” Tôi nghĩ mình đã rất nhẹ tay rồi.

Anh đột nhiên kéo tôi lại, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ôm lấy hai vai, hôn lên đôi môi một cách cướp đoạt.

Tôi muốn vùng ra, nhưng vừa nghĩ đến những vết thương trên người anh, sợ anh đau, liền để tùy anh hôn, mặc lưỡi anh chạy dọc, mang theo chút dụ dỗ, khiêu khích ngang ngược.

Hôn rồi lại hôn, tôi bắt đầu chóng mặt, bị sự triển miên của anh rút đi toàn bộ năng lực phán đoán, dè dặt đáp lại anh. Nụ hôn càng lúc càng kịch liệt, thế nên tôi cũng không biết tôi đã luồn tay vào tóc anh như nào, dần dần lại mê mẩn khuôn mặt say lòng người của anh ấy. Làn da của anh trơn mượt, mát mẻ...

Mùi vị của nước khử trùng biến thành mùi thơm dịu thấm đẫm ruột gan, căn phòng toàn màu trắng đẹp giống thiên đường ảo mộng.

Tôi thầm cầu mong nụ hôn này không kết thúc, để tôi chìm đắm vào đó nhiều thêm một phút, để yêu anh nhiều hơn một chút, để trái tim chúng tôi gắn sát nhau hơn, không tách rời.

Dường như anh nghe thấy khẩn cầu của tôi, hương vị tuyệt vời kia vẫn kéo dài. Tôi đoán rằng nếu như không có một tiếng đồ vật rơi vỡ kia, anh sẽ duy trì nụ hôn này đến cả đời...

Đáng tiếc, bị một người nào đó mở cửa vào cắt ngang.

Tôi vội vàng đứng dậy nhìn về phía cửa, là Sĩ quan Vu đang đứng hình thành người gỗ.

Về mặt của ông có kinh ngạc, có phần nộ, còn có chút đau đớn...

Kinh ngạc, tôi có thể hiểu. Nếu như tôi gặp một người đàn ông ba mươi mấy tuổi hôn đứa con gái mới hơn mười tuổi của mình mãnh liệt như thế, tôi sẽ kinh ngạc hơn so với ông.

Còn những biểu tình khác, tôi không hiểu được.

Hàn Trạc Thần nhìn ông, cười gằn khinh thường: “Sĩ quan Vu, hôm nay rảnh rồi thế? Là việc công hay tới thăm bệnh đây?”

“Các người... các người...” Sĩ quan Vu lấy lại tinh thần, không ngừng nói mấy từ “các người...”. Ông không thể diễn tả trọn vẹn ý của mình thành lời, đủ thấy ông đang kinh ngạc đến mức nào.

Không ngờ Hàn Trạc Thần khá quan tâm mà giúp ông nói: “Loạn luân? Đúng không?”

“Sao ngay cả loại chuyện này mà cậu cũng làm được?”

“Loạn luân thì sao? Phạt tù hay xử bắn?”

“Cậu...”

Sĩ quan Vu giận đến nổi hồi lâu cũng không nói được gì, quay người đi luôn.

Tôi giúp Hàn Trạc Thần mặc quân áo, cài xong khuy cuối cùng, đỡ anh nằm xuống. “Vì sao ông không nói cho chú ấy biết tôi không phải là con gái ông?”

“Vì sao tôi lại phải nói cho ông ta?”

Tôi cười nhìn anh, cảm thấy anh hơi giống một đứa trẻ bốc đồng.

Tôi nhặt mấy thứ gì đó từ trên mặt đất, “Đều là mấy đồ dinh dưỡng, hình như chú ấy đến thăm bệnh đây.”

“Ném đi.”

Tôi vừa muốn đi, anh gọi lại: “Ném đi thì lãng phí quá, đưa cho tôi xem là những đồ gì nào, có loại bổ máu không?”

Tôi không nhịn được cười ra tiếng, “Có!”

“Em cười cái gì?”

“Không có gì, tôi thấy thái độ của ông hơi giống thái độ một người đang giận dữ cha mình!” Lời vừa nói xong, thấy không khí có vẻ không ổn, tôi vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, tôi không có ý gì đâu!”

“Không sao!” Anh thở dài nói: “Ông ấy là cha tôi!”

14. Chương 14

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 14

*

15. Chương 15

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 15

*

“Em đói chưa? Anh đưa em đi ăn?”

“Vâng!”

Tôi đứng dậy phẩy mấy lá cỏ trên người. Lúc tôi cúi đầu nhìn anh, thấy anh đang xoa bóp cánh tay.

Khi đấy tôi mới nhớ ra mình đã chiếm đoạt cánh tay anh cả buổi chiều, muôn vàn cảm xúc nổi lên trong đầu...

Anh đưa tôi đến một cửa hàng bánh ngọt, mua một chiếc bánh gateaux thật to cùng ăn với tôi.

Ăn được một nửa, anh hỏi tôi: “Vì sao em lại thích thứ khó ăn thế này nhỉ?”

“Em ghét nhất mùi vị này, nhưng mỗi ngày anh đều bắt em ăn!”

Sau đó, chúng tôi nhìn nhau, cười bất đắc dĩ, đẩy phần còn lại sang một bên!

Anh lấy ngón tay lau vệt kem dính trên môi tôi! Trước đây anh vẫn thường xuyên làm như vậy, nhưng tôi không có cảm giác gì đặc biệt.

Hôm nay tôi bỗng thấy môi mình tê dại, lén lấy tay lau đi lau lại mới trở về trạng thái bình thường.

“Em thích ăn gì nhất?” Anh hỏi.

“Em...” Tôi muốn một ngụm nước đào mật ông, nghĩ một lát: “Em muốn ăn cơm do chính tay anh làm!”

“Em thật biết thưởng thức!” Anh vội vàng kéo tôi về nhà, tự mình xuống bếp nấu cho tôi một đĩa cơm rang trứng thơm ngào ngạt.

Đó là thứ ngon nhất tôi đã từng ăn. Tôi ăn không thừa hạt nào.

Anh ngồi bên tôi, nhìn tôi ăn xong: “Ngon không?”

“Là thứ ngon nhất mà em đã từng ăn! Không ngờ anh còn biết nấu cơm...”

“Từ nhỏ cha anh đi đánh bạc ở bên ngoài cả ngày, mẹ đi làm ở phân xưởng từ rất sớm, không có thời gian chăm sóc anh. Anh tự mình làm gì đó để ăn...”

“Chẳng lẽ mỗi ngày anh đều ăn cái này sao?”

“Anh chỉ biết làm cái này thôi! Trải qua bao lần thất bại mới làm được như thế đấy. Nếu em thích, ngày nào anh cũng làm cho em ăn.”

“Không cần!” Tôi liếm sạch mùi vị trên đầu đũa: “Mấy thứ tốt đẹp, có thể hưởng thụ một lần là đủ rồi!”

“Ừ...” Anh kéo tôi vào lòng ngực, môi dán bên tai tôi, nói: “Thế chừng nào em cho anh hưởng thụ mấy thứ tốt đẹp đây?”

“Anh muốn gì vậy?”

“Em thử nói xem?” Bàn tay trượt theo bờ vai tôi xuống đùi, nhẹ nhàng vuốt ve: “Để anh thử một lần đi, anh đợi ngày này lâu lắm rồi.”

“Em...” Dưới sự di chuyển chậm chậm của ngón tay anh, đầu gối trở nên mềm nhũn, cả người dần dần chẳng còn sức lực. Tôi mềm mại ngã vào lòng anh.

“Vài ngày nữa là sinh nhật mười tám tuổi của em rồi! Có muốn anh cho em một sinh nhật khó quên nhất không? Chúc mừng em trưởng thành!”

Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “trưởng thành”. Tôi dù ngốc cũng hiểu được anh có ý gì.

Tuy trong lòng tôi có chút kỳ vọng, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Không cần.”

“Khi phụ nữ nói không cần, tức là muốn...”

Tôi không đáp lại, đẩy anh ra, chạy thẳng lên tầng.

Tôi nằm trên giường cảm nhận lại về ngày hôm nay, còn cười trộm...

Tình yêu là gì? Người chưa từng thử sẽ không biết đến cảm giác mê mết điên đảo vì nó...

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi, anh thật sự đã để tôi trải qua một ngày sinh nhật khó quên nhất trong đời, làm thế nào cũng không quên được...

Hôm đấy là một ngày nắng ráo, mây trắng trong suốt, trời xanh thanh khiết.

Anh đưa tôi đến nhà cô giáo dạy dương cầm, lưu luyến ôm tôi, hôn rồi lại hôn.

“Em bị muộn rồi...”

“Vậy em đi lên đi, anh đến công ty một tí. Lát nữa học xong thì gọi điện cho anh... Anh đưa em đến một nơi rất đặc biệt, chúc mừng em trưởng thành...”

Tôi cười rụt rè, nói: “Em biết rồi!”

Khi tôi chuẩn bị xuống xe, anh lại kéo tay tôi, cười rất không đứng đắn: “Anh chuẩn bị cho em dây lụa trắng rồi đây...”

Dây lụa trắng???

Tôi nghĩ thật lâu mới ngộ ra ý của anh, lẩn vào trong ngực anh, ngón tay vẽ thành những vòng tròn lên vòm ngực ấy: “Anh tính buộc em à, hay là để em buộc anh...”

“Miễn là em vui, em muốn thế nào cũng được!”

“Thật không?” Tôi cười, hôn lên khuôn mặt anh, học theo giọng điệu của anh trước đây, thì thầm bên tai: “Em nhất định sẽ trói anh vào giường, nhìn anh cầu xin em... Cảm giác ấy nhất định rất kích thích!”

Cơ thể anh run lên, cánh tay ôm chặt cơ thể tôi: “Em đừng đi học dương cầm nữa, bây giờ chúng ta đi luôn.”

“Hẹn rồi cơ mà...”

Thật ra anh kiên trì thêm chút nữa, tôi sẽ đồng ý.

Anh vừa muốn nói gì đấy, điện thoại đột nhiên reo, anh tiếp: “Phong, có chuyện gì?”

“Anh đang ở đâu?” Giọng nói của An Dĩ Phong hơi gấp gáp.

“Đưa Thiên Thiên đi học dương cầm, có việc gì không?”

“Có, chuyện rất quan trọng, gặp mặt rồi nói!”

“Cậu đang ở đâu?”

“Tại nhà anh.”

“Được!” Vẻ mặt Hàn Trạc Thần lập tức trở nên căng thẳng. “Tôi về ngay đây!”

Tôi cảm thấy hơi mất mát, xuống xe.

Xe từ từ khởi động, anh còn vươn ra cửa sổ, vẫy tay với tôi: “Gọi điện cho anh sớm chút đấy!”

“Em biết rồi!”

Khi tôi giờ tay vẫy, hạnh phúc đến nỗi khóe miệng không kìm được cong lên.

Bản thân tôi đang đàn cái gì tôi cũng không biết. Tôi hoàn toàn lơ đãng, không biết nói như thế nào.

Sau khi đàn xong bản nhạc ấy, tôi lén nhìn cô giáo dương cầm, đợi cô đưa ý kiến.

“Đàn không tệ! Tiếng đàn của em tràn ngập sự hạnh phúc và chờ mong, tình cảm rất dạt dào.” Sau khi khen xong, vẻ mặt của cô mơ hồ lộ ra chút nặng nề: “Thiên Thiên, em đang yêu phải không?”

Thế giới âm nhạc từ trước đến nay không có cách nào che giấu được tình cảm.

Tôi thành thật gật đầu.

“Em còn trẻ, đừng coi tình yêu là một thứ quá tốt đẹp.”

“Dạ?” Tôi hiểu ý của cô.

Cô đã hơn năm mươi tuổi rồi, thế nhưng vẫn đơn côi bóng chiếc. Tiếng đàn của cô lúc nào cũng khiến người ta buồn bã, nhất định cô đã từng thất bại trong tình cảm.

Cô thở dài, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vỗ vai tôi: “Trước đây tôi có một học sinh, ngây thơ hồn nhiên giống em, coi tình yêu đẹp như tranh như thơ. Cô ấy nói: Nếu như người cô ấy yêu bằng lòng đưa cô ấy đi nhìn biển hoa bỉ ngạn một lần, cô ấy có chết vì anh ta cũng cam lòng!”

Biển hoa bỉ ngạn!

Đúng vậy, loài hoa tuyệt mỹ!

Tôi vô tình chìm đắm vào trong ký ức buổi hẹn hò hôm đấy, môi lại cong lên.

“À, thêm nữa, cô ấy cũng có tên giống em, nhưng cô ấy họ Diệp, tên là Diệp Thiên Vu...”

Nụ cười trên môi trở nên cứng nhắc, Diệp Thiên Vu, người con gái sống trong mơ mộng, người con gái biết đàn dương cầm.

“Diệp Thiên Vu?”

“Cô ấy rất có thiên phú, cô cũng kỳ vọng khá lớn vào con bé, tưởng rằng nó chắc chắn sẽ... Tiếc là, mới hai mươi tuổi đã tự sát, nghe bảo là vì một người đàn ông... thế nên em nhất định đừng đơn giản quá...”

Những câu nói sau đó tôi không nghe thấy nữa, trong đầu vang vọng cái tên của cô ấy.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới bức di thư kia!

Người con gái ấy muốn nghe một câu: Anh yêu em!, muốn một cuộc hẹn hò lãng mạn, đi xem phim rạp, muốn nhìn bờ hoa bỉ ngạn, muốn anh nhớ kỷ ngày sinh nhật của cô ấy, nhớ kỷ tên cô ấy...

Nên anh đã đặt cho tôi tên của cô;

Anh quan tâm chu đáo đến tôi như vậy, che chở tôi dịu dàng như vậy;

Anh bắt đầu mời người dạy đàn cho tôi từ lúc chín tuổi, anh luôn luôn thích nhìn bóng lưng tôi khi ngồi đàn dương cầm;

Anh dịu dàng gọi tên tôi :”Thiên Thiên!”

Hóa ra anh vẫn luôn luôn coi tôi là cô ấy. Tôi chẳng qua chỉ là một người thay thế, để anh có thể kéo dài tình yêu anh thiếu hụt người khác, bù đắp sự tiếc nuối trong lòng anh!

Anh thực hiện tất cả những tâm nguyện mà cô ấy chưa đạt được với tôi!

“Không! Không phải!”

Tôi kêu hai tiếng rồi chạy thẳng xuống tầng. Lúc đấy cô giáo rất kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi muốn hỏi anh: Người anh yêu là tôi hay là cô gái kia? Mỗi lần anh gọi Thiên Thiên, trong lòng anh đang nghĩ tới tôi hay là cô ấy?

Xe tới cổng nhà, tiền tôi cũng không đưa mà chạy với tốc độ nhanh nhất qua bãi cỏ, vào đến phòng khách.

Cửa vẫn đóng, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng An Dĩ Phong hét lên: “Loại đàn bà này chỉ để đùa bỡn thôi, bán vào hộp đêm đi!”

Tôi rất ít khi thấy anh ta tức giận như thế, không biết là vì ai!

Tôi đẩy cửa ra, thấy Hàn Trạc Thần ngồi trên ghế sofa, hai tay vùi sâu vào trong tóc, đầu cúi gằm, cắn chặt môi dưới, mặt trắng như cắt không còn hột máu.

Trong trí nhớ của tôi, anh luôn luôn lạnh lùng và điềm tĩnh, có tức giận thế nào cũng mỉm cười, đau đớn thế nào cũng có thể che giấu, chưa bao giờ anh lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng thế này...

An Dĩ Phong thấy tôi sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn Hàn Trạc Thần.

Hàn Trạc Thần dường như nghe được tiếng mở cửa, mở mắt ra nhìn tôi, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lùng.

Tôi cũng muốn thử lạnh lùng bình tĩnh chút, biết không nên làm phiền anh lúc tâm trạng anh không tốt. Thế như thật sự tôi không đề nén được khát vọng muốn có câu trả lời, tôi nhìn thẳng vào anh tầm nửa phút, cuối cùng cũng hỏi: “Cô ấy tên là Diệp Thiên Vu đúng không?”

Anh không trả lời, với lấy điều thuốc từ trên bàn, châm lửa.

“Vì sao anh lại đặt cho em tên của cô ấy? Vì sao lại bắt em học dương cầm? Người anh yêu là cô ấy phải không? Lúc anh gọi Thiên Thiên, người trong lòng anh là cô ấy! Hoa bỉ ngạn, sinh nhật khó quên, hẹn hò

lặng mạp... mấy thứ đó đều là những thứ anh muốn làm cho cô ấy! Cô ấy là người đã chết, nhưng cô ấy vẫn sống trong lòng anh, em chẳng qua chỉ là một người thay thế, phải không?”

Tôi đợi anh trả lời. Anh chỉ cần nói một câu không phải là được rồi!

Tôi sẽ tin anh!

...

Anh im lặng hút hết một điếu thuốc. Trời gian trầm mặc đó khiến tôi hô hấp ngày càng khó khăn. Trái tim nhiệt tình dần dần trở nên băng giá...

Đợi đến lúc anh mở miệng, tôi đã chẳng còn sức lực, đứng không vững. Bởi vì từ trong ánh mắt thờ ơ của anh, tôi đã tìm được câu trả lời.

“Đúng, cô ấy tên là Diệp Thiên Vu!”

“Vậy anh có yêu em không?”

“Chuyện giữa chúng ta thôi quên đi.”

Thôi quên đi?

Đây là lời chia tay của anh, lạnh lùng không chút tình cảm, ngay cả áy náy tối thiểu cũng không có!

Một giờ trước anh và tôi vẫn yêu đến nỗi không thể tách rời, sao có thể đối xử với tôi không hề có tình cảm như thế!

Tôi dùng chút tự trọng cuối cùng đi tới bên anh: “Thật sự không yêu em? Tám năm, anh làm tất cả là vì cái tên này? Đối với anh, em không hề quan trọng?”

“Loại phụ nữ như cô hoàn toàn không đáng để tôi yêu!”

Tôi tức giận đến run rẩy cả người, lại không biết làm thế nào để biểu đạt cảm xúc của mình. Tôi không tranh cãi âm ỉ với anh nữa, dứt khoát tát một cái: “Loại đàn ông máu lạnh bạc tình như anh lại càng không đáng để tôi yêu!”

“Cô yêu cũng tốt, không yêu cũng tốt! Tôi vốn không quan tâm!”

Anh đứng dậy, đẩy tôi ra, tiện tay lấy áo khoác đi ra ngoài cửa.

“Hàn Trạc Thần!” Tôi ngẩng đầu lên, không hề để nước mắt rơi, người như anh không đáng để tôi rơi nước mắt.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói với anh: “Cám ơn anh đã dạy tôi thế nào là không bằng cảm thú!”

Anh quay đầu lại, khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười chế nhạo khinh thường.

Trong ánh mắt của anh, tôi đã không tìm được sự triền miên dịu dàng trong trí nhớ.

Tôi nghĩ, nếu có thể tìm được một chút không muốn hoặc khó xử, tôi đều có thể tự khuyên bản thân mình rằng anh có sự nổi khổ bất đắc dĩ. Thế nhưng nụ cười của anh lạnh như đá ngọc...

Anh Dĩ Phong đuổi theo. Trước khi đóng cửa, tôi nghe thấy An Dĩ Phong nói: “Phản ứng của anh trở nên chậm chạp từ khi nào vậy? Một cái bạt tai của phụ nữ mà cũng không tránh được!”

“Cô ấy thích đánh thì để cô ấy đánh đi. Dù thế nào cũng không đau.”

“Mẹ kiếp! Đau bất tử anh thì có...”

Nghe tiếng xe khởi động, tôi mới giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng. Nước mắt không nhịn được nữa cứ tuôn rơi...

Tôi ngồi gục bên ghế sofa, mặt úp vào ghế khóc không thành tiếng. Không phải tôi không muốn khóc rống lên, mà tôi đã không còn sức nữa. Hơi sức để khóc dường như đều bị anh rút sạch!

Tám năm nay, tình yêu thấm dần vào trong máu. Sự cố chấp và lẳng mạn kia đã làm tan chảy sự kiên định của tôi. Bỗng nhiên phát hiện ra mọi thứ đều là giả, tất cả chỉ là hư ảo, chỉ có anh vẫn tàn nhẫn lạnh lùng như tám năm về trước. Anh chỉ nói một câu vô cùng đơn giản, cười một cái, lại đẩy tôi vào vực thăm...

Thím Lý gần đây vốn không hay nhiều chuyện, lấy một chiếc khăn ẩm lau mặt cho tôi.

“Đừng khóc nữa, có lẽ tâm trạng hôm nay của tiên sinh không tốt.”

“Thím Lý, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ông ấy lại đối xử với cháu như thế?”

“Ôi! Tôi cũng không biết nữa. Họ về thì bảo tôi tránh đi... Tôi nghĩ tiên sinh yêu thương cô như thế, đợi khi ông ấy hết giận, nhất định sẽ dỗ cô cho xem.” Bà còn chỉ vào chiếc bánh gateaux trên bàn, nói: “Cô xem, hôm nay tiên sinh tự mình đi mua bánh sinh nhật từ sáng sớm, còn nói muốn dành cho cô một sự bất ngờ...”

Tôi lấy khăn ẩm lau khô nước mắt, mới nhìn rõ trên mặt có một chiếc bánh sinh nhật được gói rất đẹp.

Tôi nhẹ nhàng tháo sợi dây vàng óng ánh, gần như bị kinh ngạc bởi chiếc bánh gateaux đẹp tuyệt kia, đến nỗi quên đi đau đớn!

Trên chiếc bánh gateaux màu vàng, phủ lên một lớp hoa bỉ ngạn trông rất sinh động, dường như còn hơi đọng đưa trong gió. Trên đó, một đôi tình nhân dựa sát vào nhau, ngồi giữa những đóa hoa...

Một đóa hoa gần họ nhất dưới nền vàng, nổi bật lên vì ánh sáng bảy màu lấp lánh.

Tôi thật cẩn thận tìm tòi chính giữa bông hoa đó, bên trong chôn sâu một chiếc nhẫn...

Một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương khảm hình hoa bỉ ngạn, màu sắc rực rỡ.

Vật này nhất định là quà sinh nhật anh dự định tặng tôi, một lời hứa hẹn cả đời!

Giả sử hôm nay tôi không phát hiện ra bí mật này, anh sẽ đeo vật này vào ngón tay tôi, nói với tôi tình yêu của anh sẽ không bao giờ héo mòn; còn tôi sẽ thỏa mãn nằm trong lòng anh, cùng anh hưởng thụ khoảnh khắc đẹp nhất, tuyệt diệu nhất của đời người, có phải không?

Bây giờ nghĩ đến những thứ này còn có tác dụng gì nữa đâu!

Tôi ngồi trước bàn, ăn từng miếng, từng miếng bánh. Nhớ tới tình cảnh tám năm nay ngày nào cũng ăn một phần bánh như thế, nước mắt lại rơi, hòa vào với bánh. Vị ngọt của bơ mang theo cả vị mặn của nước mắt...

Yêu, không từng trải qua thì không biết vị ngọt ngào của nó. Trải qua rồi mới hiểu được nó cay đắng, nhưng lại khiến cho người ta không ngừng được!

Tôi ăn sạch cái bánh, không hề để thừa. Tôi có cảm giác dạ dày tôi đau đến co giật.

Xoa nhẹ cái dạ dày yếu ớt của tôi rồi đứng lên, tôi mới nhìn thấy Hàn Trắc Thần đang đứng ở cửa.

Anh đứng trước mặt tôi, cả thế giới đều trở nên nhỏ bé. Bờ vai anh như chống đỡ được cả trời đất, khiến tôi có loại cảm giác muốn nhào tới ôm, dựa dẫm vào anh.

“Anh về lúc nào...” Nói chưa hết lời, dạ dày tôi cuộn lên, tôi chạy vào phòng vệ sinh nôn như đứt gan đứt ruột.

Nếu như có thể, tôi thật sự muốn nôn ra trái tim đang vỡ thành từng mảnh, để nó dừng giãy vò tôi nữa. Đáng tiếc là ... không thể!

Cuối cùng tôi cũng nôn sạch mọi thứ, tôi chống vào tường khó khăn đứng dậy. Mọi thứ trước mắt quay cuồng, bao gồm cả anh đang đứng bên người tôi...

Tôi vừa muốn đi ra ngoài, đột nhiên bị anh kéo lại: “Em có yêu tôi không?”

Tôi rút tay ra, cười nhạt: “Anh quan tâm sao?”

Tôi men theo tường cố gắng đi thêm được hai bước, nghe thấy anh gọi: “Thiên Thiên...”

Nghe được hai chữ này, sự giận dữ không thể kiểm soát được nữa. Tôi quay đầu hét lên với anh: “Tôi hận anh! Tôi hận sao anh không chết đi!”

Sau đó tôi choáng váng, không chống đỡ thêm được nữa.

Khi tôi ngã xuống, sàn đá hoa cương lại mềm mại như thế, còn ấm áp nữa...

16. Chương 16

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 16

*

Từ sau ngày đó, chúng tôi chưa hề nói chuyện lại với nhau.

Mỗi buổi sáng thức dậy, tôi đều đứng trước gương trang điểm thật cẩn thận rồi mới xuống tầng ăn sáng.

Nhưng lúc ăn sáng, anh chỉ ngồi đọc báo, cho dù phải xem quảng cáo cũng không muốn liếc nhìn tôi.

Rất nhiều lần tôi nhìn anh, thấy tầm mắt anh khá mơ hồ. Tôi hy vọng đường mắt chúng tôi có thể giao nhau, tôi có thể nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của anh như trong ký ức, để tôi tin rằng anh có yêu! Thế nhưng từ đó đến nay, anh không hề nhắc mí mắt.

Buổi chiều tan học trở về, anh không ở nhà, cũng không về ăn cơm tối.

Tôi đã từng chờ anh, hy vọng dạt dào chờ đợi đến tận nửa đêm. Tôi tưởng rằng anh vẫn sẽ ôm vai tôi, tiễn tôi về phòng ngủ. Thế nhưng, anh coi như không thấy tôi, đi ngang qua, một mình lên trên phòng.

Sau ngày đó, tôi không đợi anh nữa, về phòng ngủ rất sớm, mặc dù hoàn toàn không ngủ được.

Tôi tự nói với chính mình rất nhiều lần: Kết thúc thì kết thúc! Tiếp tục đi con đường của mày, làm những chuyện mày muốn làm.

Nhưng tôi vừa nhìn thấy anh, cái gì gọi là lý trí cũng đều vắt ra sau đầu.

Đã từng muốn tìm lại ánh mắt của anh, đã từng muốn xác định anh vẫn còn yêu tôi giống ngày xưa cũ vậy...

Đôi khi tôi cảm thấy kích động cho rằng để có lại những ngày hạnh phúc như thế, cái gì tôi cũng không quan tâm nữa.

Đã từng nghĩ rằng nhớ nhung là thứ đau đớn nhất. Hiện tại mới biết có thứ còn đau hơn cả nỗi nhớ nhung, nỗi đau mang tên thất tình!

Nửa tháng trôi qua, tôi thấy bản thân mình như trải qua một vạn năm, thêm một ngày nữa tôi sẽ điên mất.

Một buổi tối, chín giờ, tôi thật không thể chịu được căn phòng u ám lạnh lẽo này nữa. Tôi chạy đi tìm Tiểu Thu.

“Thiên Thiên?” Chị nâng cằm tôi lên, quan sát khuôn mặt gầy gò phờ phạc của tôi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh ấy không cần em! Anh ấy không cần em nữa...”

Chị cũng không kinh ngạc, cười cay đắng: “Em ngây thơ quá rồi! Loại đàn ông đã nếm qua bao nhiêu mỹ vị như anh ta làm sao có thể yêu một người lâu được? Đã từng có được là tốt rồi, em tự thấy thỏa mãn đi.”

“Anh ấy không yêu em cũng không sao, nhưng anh ấy không nên lừa em! Không nên sau khi khiến em yêu anh ấy rồi quăng em đi như rác rưởi!”

“Cái này không gọi là lừa gạt! Đàn ông ấy, khi chưa chiếm được em thì thấy rằng em là người phụ nữ tốt nhất trên đời, khi chiếm được rồi thì lại thấy bất kỳ con đàn bà nào cũng hấp dẫn hơn em... Ôi! Không sao, lần đầu tiên đều đau khổ như thế, sau này sẽ không có cảm giác gì nữa!”

Hóa ra tình cảm là trò chơi như thế!!!

Xem ra tôi bị tổn thương chỉ có thể trách tôi không hiểu luật chơi mà thôi!

Chị mở một chai rượu: “Đến đây, chị gái uống rượu cùng em, uống say đi rồi về nhà ngủ một giấc ngon lành... sáng mai khởi đầu mới!”

Lần đầu tiên uống rượu, mùi vị của rượu cực kỳ giống nước mắt, vị đắng mang theo vị mặn chát.

Tôi không thấy khó uống lắm, vì tôi đã quen với mùi vị này từ rất lâu rồi.

Tôi vừa mới uống tới chén thứ ba, dường như thấy hình bóng tao nhã của Hàn Trạc Thần hiện ra trước mắt. Tôi cười tự giễu, mới uống ba chén mà đã say.

Uống hết hai chai, tôi say thật rồi!

Mọi thứ trước mắt đều trở nên quay cuồng. Tôi lúc nào cũng muốn cười, cho dù nhớ tới chuyện gì cũng thấy tức cười.

Nhất là khi nhớ đến mọi chuyện Hàn Trạc Thần làm, tôi cười đến nỗi nước mắt tuôn rơi!

Tôi thật quá ngu dốt, đại dột cho rằng ác quỷ sẽ nhân từ, sẽ lương thiện...

Đại dột cho rằng có thể yêu đương cuồng nhiệt với kẻ thù một lần, chìm sâu vào hạnh phúc hư ảo.

Tôi nhìn lên bầu trời sao qua cửa kính, tựa như thấy cha mẹ bắt đắc dĩ nhìn xuống tôi, giống đang nói: Lúc này con nên tỉnh táo lại đi?

Tôi thừa nhận tôi sai rồi, nhưng thật sự tôi không cam lòng...

Tôi vào toilet rửa mặt, dưới dòng nước lạnh, bộ óc tôi cuối cùng cũng tỉnh táo lại đôi chút.

Nhưng cơ thể vẫn bị chất cồn làm tê liệt, lảo đảo. Khi đứng ngoài cửa chờ Tiểu Thu, tôi hầu như đứng không vững. Không còn cách nào khác, tôi đành dựa người vào bức tường thủy tinh lập lòe ánh đèn đỏ, chờ dần nhìn lên chiếc đèn nhấp nháy bảy màu trên trần nhà.

Hiện tại đã mười một giờ rồi, không biết anh đã về nhà chưa, có biết tôi chưa về không...

Không biết anh có để ý tới không...

Ngay lúc đấy, cánh cửa đối diện hé mở, một người đàn ông ăn mặc sang trọng đi ra.

Tầm mắt tôi xuyên qua khe hở của cánh cửa đang dần khép lại, vừa vặn thấy Hàn Trạc Thần đang ngồi trong đó. Bên cạnh anh là một cô gái vô cùng thuần khiết. Cô ta nhìn anh cười, mang theo chút mẩn mọt rụt rè. Khoảng cách vừa phải, cũng đủ mờ ám...

Khi cánh cửa sắp sập lại, trong chớp mắt ngắn ngủi, tôi nhìn anh cười, tôi cũng thấy khóe miệng anh hơi cong lên cười với tôi, nụ cười lạnh như băng...

“Thiên Thiên, em nhìn cái gì đấy?” Tiểu Thu đẩy đẩy vai tôi.

“Nhìn ông cha nuôi không bằng cầm thú của em!”

Khuôn mặt chị không hề mang vẻ kinh ngạc. “Chị vốn không muốn nói cho em. Gần đây anh ấy hầu như đến nơi này hàng ngày... Vừa mắt một người mới rất...”

“Rất thuần khiết... Em thấy rồi!”

Nếu như đã từng có chút khó dứt bỏ, có chút không cam lòng, thì giờ đây cái gì cũng không còn.

Trái tim hoàn toàn không còn cảm giác, tình yêu hoàn toàn biến mất rồi.

“Đừng nhìn nữa, lát nữa chị giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai!”

“Chị Thu!” Tôi lướt qua chiếc váy ngắn màu đen trên người chị, hỏi: “Chị có thể cho em mượn quần áo của chị không?”

“Ôi! Với người đàn ông không yêu em, em cần gì phải dây dưa đau khổ chứ?”

“Vì sao em lại phải dây dưa với anh ta... Trên đời này cũng không phải một mình anh ta là đàn ông! Em ghét bộ dạng của em thôi, cực kỳ ghét!”

Trong phòng hóa trang, tôi mặc vào chiếc váy ngắn trễ ngực màu đen của Tiểu Thu.

Vai và eo tôi nhỏ hơn chị ấy một chút, những phần khác thì không chênh lệch nhiều. Nên sau khi mặc, chiếc váy này cũng không bó sát vào người tôi lắm, đường cong cơ thể lộ ra càng mềm mại hơn.

Tiểu Thu ngà ngà say đưa tay ôm eo tôi: “Ôi chào! Bình thường mặc đồng phục không lộ ra, hóa ra đáng người em chuẩn thế!”

“Chị Thu, ngày thường không thấy rõ, thật ra chị rất thuần khiết đó!”

Thuần khiết... Đàn bà có thể dùng trang phục để giả trang sự thuần khiết và sạch sẽ, cái đấy cũng không chỉ mình tôi có!

Hôm nay tôi mới ngộ ra đạo lý này, đã quá muộn rồi!

Tiểu Thu trang điểm cho tôi khá nhạt, tóc cũng không uốn, trông rất hiền thực, không hề có dáng vẻ gợi cảm. Chị ấy dứt khoát làm tóc tôi hơi mang vẻ ướt át.

Tôi thấy tôi giống như đã lâu không rửa mặt sạch, chị ấy nói thế này gọi là quyến rũ.

Tôi nhẩn nhẩn ngồi trong phòng trang điểm một tiếng đồng hồ, chênh vênh đi trên đôi giày cao gót của chị tới quầy bar, học người khác gõ ngón tay xuống mặt bàn thủy tinh: “Cho tôi một chai XO!”

Người phục vụ hơi khó xử nhìn tôi, rồi lại nhìn sang người phục vụ bên cạnh.

“Cậu sợ tôi không có tiền à?” Nghĩ lại thì tôi không có tiền thật, tôi đổi cách nói khác: “Ghi lại vào sổ của ông chủ mấy người, ông ấy là cha tôi, không tin cậu...”

“Tôi biết, nhưng...”

“Cậu biết tôi à?”

“Quản lý vừa dặn chúng tôi để ý tới cô, không để cô uống quá nhiều rượu...”

“Tôi mời bạn tôi uống, được chưa?”

“Vâng!” Cậu ta lập tức cung kính đưa cho tôi một chai.

Tôi uống rất say, đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Chẳng qua tôi cảm thấy lời dặn dò này không giống thái độ của quản lý, mà giống tác phong của Hàn Trạc Thần...

Cầm chai rượu và chén rượu, tôi không thêm gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa xông vào phòng bao của Hàn Trạc Thần.

Người ngồi bên trong không nhiều lắm, quần áo cũng rất trang trọng, thoạt nhìn không giống những anh em trong giới.

Gian phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào vị khách không mời tôi đây, ngoại trừ Hàn Trạc Thần đang cúi người rót rượu.

Tôi lướt nhìn qua loa đám đàn ông trong phòng một lượt, thấy không rõ lắm, nhưng có cảm giác đều là mấy lão bốn mươi năm mươi tuổi, đầu hói bụng to khiến người khác nhìn rất muốn nôn.

Có một trường hợp ngoại lệ.

Cậu ta nhìn qua trông khá trẻ, tuổi khoảng hai mươi mấy, cả người mang hơi hướng văn hóa phương tây, nhìn cũng khá hợp mắt.

Tôi đi về phía cậu ta, nháy nháy mắt, nở nụ cười ngọt ngào hơi ngà ngà say.

Không biết có phải không đi quen giày cao gót của Tiểu Thu hay là do ảnh hưởng của chất cồn, chân tôi mềm nhũn, cả người ngã về phía trước. Cậu con trai kia phản ứng nhanh hơn hẳn người bình thường, bước lên trước đỡ lấy tôi.

“Cám ơn!” Tôi rời đến vị trí có thể thấy rõ khuôn mặt cậu ấy. Trông cũng không tồi, làn da trắng bóc, đôi mắt trong veo, mũi thẳng, đôi môi mỏng hồng nhạt. Phong thái cả người rất kiêu ngạo.

Nói một cách đơn giản, đây là điển hình cho loại đẹp trai giống hoàng tử bạch mã.

Khi tôi nhìn cậu ta, cậu ta cũng nhìn lại tôi. Anh mắt lóe lên chút kinh ngạc lúng túng.

Cậu ấy khá kiềm chế, giữ lễ, tác phong nhanh nhẹn, buông bàn tay đang ôm eo tôi ra.

“Tiểu thư, hình như cô đi nhầm phòng rồi.”

“Không đâu...” Tầm mắt của tôi lách qua mặt cậu hướng về Hàn Trạc Thần ở phía sau, không biết vì sao, bây giờ tôi thấy rất rõ.

Lúc này ánh mắt tôi và anh vẫn không chạm nhau, chỉ thấy rượu trong ly của anh sóng sánh dữ dội, nên tâm tình của tôi rất tốt, giọng nói cũng dịu dàng: “Tôi uống rượu một mình buồn chán quá! Anh uống với tôi đi?”

“Rất tiếc, tôi còn có việc...”

Tôi không đợi cậu ta nói xong, trực tiếp ngồi xuống bên người cậu ấy, học tập mỹ nữ gọi cảm ngồi đối diện, cùng một điệu bộ như thế...

“Không sao, tôi có thời gian... Tôi đợi anh!”

Một lão dùng ánh mắt háo sắc nhìn tôi từ đầu đến chân, đặc biệt là dao động trên đôi chân mảnh khảnh của tôi một lúc lâu, cười nói: “Đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đúng là có điểm phúc, mỹ nữ mê người thế này mà cũng chủ động đến với cậu...”

“Có lẽ cô ấy hơi say!” Tu dưỡng của anh chàng đẹp trai không tệ, ung dung ngồi xuống cạnh tôi, cũng không đuổi tôi đi, chỉ làm như không thấy tôi mà thôi.

Mấy người đẩy tiếp tục nói chuyện, toàn nói về những chuyện kinh tế và chính sách mà tôi không hiểu.

Không ai để ý đến tôi, tôi day day thái dương đau nhức, tự mình rót rượu, uống một hơi cạn sạch.

XO không giống với mấy thứ rượu khác. Uống XO tựa như có một con dao nhỏ rạch một đường từ cổ họng xuống dạ dày, họng cháy bỏng nhức nhối.

Tôi che miệng ho cật lực, hoàn toàn chẳng còn chút hình tượng gì.

Anh chàng đẹp trai đang nói chuyện ăn ý với mọi người đột nhiên đưa một chiếc khăn tay tới trước mặt tôi, rồi tiếp tục nói chuyện với người khác.

Tôi cũng không nói lời cảm ơn, thâm nghĩ tìm một cốc nước lọc.

Nhìn trên bàn đều là đủ loại rượu.

“Đi lấy một cốc nước đá!” Giọng nói của Hàn Trạc Thần nhàn nhạt vang lên, vệ sĩ sau anh mau chóng bước ra ngoài.

Nước đá được đem tới rất nhanh, tôi uống một hớp, cuối cùng cũng không ho khan nữa.

Tôi cầm trong tay cốc nước lạnh buốt, lại nhớ tới lời anh từng nói: “Em không nói tôi cũng hiểu em cần gì...”

Chưa sót xộc lên khoang mũi, trái tim tan nát bắt đầu ngưng kết lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy cô gái bên cạnh anh, trái tim lại rời rạc.

“Mới tìm được người thay thế mới hả? Chúc mừng nhé!” Mặc dù tôi có hơi choáng váng, âm thanh cũng mơ mơ hồ hồ, tôi vẫn cố duy trì nụ cười: “Trước khi chơi thì phải nói rõ luật chơi, đừng đánh lừa tình cảm của người ta đó!”

Cô gái có hơi tủi thân nhìn Hàn Trạc Thần, dường như muốn nghe anh giải thích, nói một câu: “Không phải đâu, người anh yêu là em!”

Nhưng Hàn Trạc Thần cũng không thèm liếc cô ta một cái, lạnh lùng nói: “Em say rồi! Tôi gọi người đưa em về!”

“Tôi không say, tôi không về!” Tôi kéo cánh tay anh chàng đẹp trai, cơ thể dựa vào vai cậu ấy: “Đêm nay tôi muốn ở cùng anh ta...”

“Choang!” Một tiếng thanh thúy vang lên, chén rượu trong tay Hàn Trạc Thần nát bươm. Những mảnh thủy tinh nhỏ cắm sâu trong lòng bàn tay, rượu vang hòa lẫn với máu, nhỏ từng giọt từng giọt trên bàn.

Cô gái bên cạnh anh hoảng hốt lau vết máu trên tay cho anh, như vô tình như cố ý dùng ánh mắt độc ác lườm tôi một cái.

Những người khác vẫn còn đắm chìm trong cảm dỗ tửu sắc. Còn anh chàng đẹp trai bên cạnh tôi rất nhạy cảm nhận ra được không khí khác thường, cúi đầu nhìn tôi đang dựa vào vai cậu ấy, rồi lại nhìn qua khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Trạc Thần, lặng lẽ rút tay ra.

“Anh chàng đẹp trai!” Tôi khẳng khái ôm cánh tay cậu ấy, đôi mắt nhấp nháy ánh cười, nói: “Còn không biết anh tên là gì!”

“Tôi họ Mực... tên là Mực Cảnh!”

“À... Tên nghe rất êm tai...”

Tôi thuận miệng nịnh nọt một câu, vừa muốn nâng ly rượu lên, bất chợt bộ não bị rượu làm tê liệt được đánh thức, đầu óc cũng không hề mụ mị nữa.

“Anh nói gì? Anh tên là Mực Cảnh???”

Cảnh!!!

Là Tiểu Cảnh

Tôi nhìn Hàn Trạc Thần một cách khó tin, muốn khẳng định phán đoán của tôi thông qua vẻ mặt của anh.

Anh nhìn tôi, bàn tay nắm chặt lại lần nữa... nắm chặt những mảnh thủy tinh nhỏ vẫn còn cắm trong tay kia...

“Đưa tiểu thư về nhà!”

Thấy vệ sĩ bước về phía tôi, tôi vội vàng nắm lấy tay Tiểu Cảnh: “Anh Tiểu Cảnh... Là em...”

Vệ sĩ kéo tôi từ trên sofa dậy, tôi gắt gao bám chặt ống tay áo của anh ấy không chịu buông, gọi Tiểu Cảnh: “Anh Tiểu Cảnh, em là đứa bé trong cô nhi viện đây! Anh còn nhớ em không... Anh chăm sóc em hai năm trời...”

“Thiên Thiên!” Tiểu Cảnh cuối cùng cũng hồi tỉnh lại sau mười giây ngây ngốc, nắm lấy tay còn lại của tôi: “Em là Thiên Thiên?”

Mọi người trong phòng đều há hốc mồm nhìn chúng tôi, chắc nhìn thấy cảnh này bọn họ đều liên tưởng đến: Người con gái lành đênh, phiêu bạt chốn phong trần gặp lại người trong lòng xa cách từ lâu...

Thấy tôi gật đầu, Tiểu Cảnh ngay lập tức giữ cổ tay của vệ sĩ, “Buông cô ấy ra!”

Vệ sĩ nhìn Hàn Trạc Thần, buông tay, lùi về phía sau.

“Thiên Thiên?” Tiểu Cảnh vuốt ve mái tóc hơi ẩm ướt của tôi, chạm đến khuôn mặt tràn đầy nước mắt, lúc này trong mắt anh ấy không còn sự kinh ngạc mà là tự trách. “Xin lỗi, anh về muộn, em nhất định rất tủi thân rồi.”

Tôi cô đơn bất lực, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, như tìm được người thân xa cách từ lâu. Tôi nhào vào lòng anh, khẽ nức nở: “Anh Tiểu Cảnh, em nghĩ anh sẽ không trở lại, em cho rằng cả đời này sẽ không được gặp lại anh!”

“Là anh không tốt!” Anh ôm chặt vai tôi, giọng nói tràn ngập áy náy: “Anh đã trở về, về sau anh nhất định sẽ bảo vệ em, không cho bất kỳ ai bắt nạt em cả.”

Nghe được lời nói dịu dàng như thế, tôi không kìm chế nổi sự khổ sở tám năm chờ đợi, tổn thương tinh thần trong nhiều ngày, nước mắt tuôn rơi trong vòm ngực anh ấy: “Cuối cùng anh cũng trở về...”

Tám năm trôi qua, anh ấy không hề thay đổi, vẫn dịu dàng, hết lòng che chở tôi như trong ký ức. Vào lúc tôi đau đớn nhất, anh cho tôi một cái ôm ấm áp, khiến tôi có thể dựa vào!

Anh nâng khuôn mặt tôi lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt: “Vì sao em lại ở chỗ này? Anh nghe nói em sống tốt lắm...”

“Em...” Tôi đang không biết giải thích thế nào.

Hàn Trạc Thần đột nhiên kéo tôi ra từ trong lòng Tiểu Cảnh, “Thân mật đủ chưa? Thân mật đủ rồi thì về nhà với tôi, ngày mai còn phải đi học.”

“Buông tôi ra!”

Tôi đánh anh, lôi lôi kéo kéo, anh vẫn nắm chặt tay tôi, không hề buông lỏng.

“Chuyện của tôi không đến lượt ông quản!”

Anh nghiêng răng nói: “Cô cho rằng tôi muốn quản cô lắm hả. Tôi không muốn người khác cho rằng tôi bán con gái vào hộp đêm tiếp khách... Buông thả cũng phải có mức độ, cô cũng không xem bản thân mình bây giờ trông thế nào, về nhà với tôi... đừng ở ngoài làm mất mặt tôi nữa...”

Nghe những lời Hàn Trạc Thần nói, Tiểu Cảnh thở ra nhẹ nhõm, cười hiền hòa với tôi: “Đã khuya rồi, em về đi, ngày mai anh sẽ đi tìm em!”

“Vậy em sẽ đợi anh...”

...

Hàn Trạc Thần nhét tôi vào trong xe anh, không nói thêm câu nào nữa. Tôi cũng ngồi im không muốn nói gì.

Thấy anh châm thuốc, tôi mới thấy lòng bàn tay anh đầy máu, vết thương vẫn còn sót lại rất nhiều mảnh thủy tinh nhỏ. Lớp trên còn nhuộm màu rượu vang.

Tôi hận anh thật đấy. Bao nhiêu hận, bấy nhiêu yêu!

Tôi tìm khăn tay trong túi áo để đưa anh, mới phát hiện ra đây là quần áo của Tiểu Thu. Tôi đành phải nói: “Tay anh.... có muốn đi bệnh viện xử lý vết thương không?”

“Khỏi cần!”

“Vậy thì em giúp anh gấp mấy mảnh thủy tinh đấy ra.”

“Không cần!”

Tôi quay đầu không để ý đến anh nữa, một lát sau vẫn không kiểm chế được liếc lòng bàn tay anh, khẽ nói: “Sẽ bị nhiễm trùng đấy. Để em giúp anh chút xíu thôi.”

Anh không nói gì, tôi ngồi lại gần anh một chút, bật đèn trong xe lên, cẩn thận từng tí một, rút mấy mẫu thủy tinh ra ngoài.

Vẫn còn một vài mẫu nhỏ, tôi thử vài lần nhưng vẫn không gấp ra được, lại không dám động mạnh, sợ làm anh đau. Tôi căng thẳng đến toát mồ hôi.

Sau tôi lại quỳnh lên, dứt khoát cúi xuống đặt miệng vào lòng bàn tay anh, muốn hút mấy mảnh này ra...

Ai ngờ tôi vừa muốn hút, anh bất tình linh rụt tay lại, tự mình hút rồi phun ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm.

Chiếc xe lao băng băng, mấy chiếc đèn đường lùi về sau rất nhanh. Chỉ thấy trên khuôn mặt mờ mờ ảo ảo của anh, hàng mày nhíu lại thành một đường, điều thuốc giữa hai ngón tay đã sớm vụn vụn từ lâu.

Ngay cả thuốc cũng không muốn hút, có thể thấy tâm trạng của anh vô cùng không tốt.

Lâu thật lâu sau, anh ném điều thuốc trong tay xuống, dùng giọng điệu chế giễu nói: “Cuộc trùng phùng sau lâu ngày xa cách rất cảm động!”

“Việc đấy cũng đâu làm anh cảm động được, con người ý chí sắt đá, vô tình máu lạnh!”

Anh quay đầu nhìn tôi, ý giễu cợt càng lúc càng đậm: “Nếu Cảnh biết nửa tháng trước em vẫn còn muốn lên giường với tôi, không biết còn có thể có cảnh tượng cảm động này không...”

17. Chương 17

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 17

*

Tôi không còn lời nào để nói.

Bao nhiêu ngọn đèn, bao nhiêu ngôi sao cũng không thể chiếu sáng màn trời đen tối.

Bao nhiêu lời nói, bao nhiêu nước mắt cũng chẳng thể cứu vãn nỗi tình yêu.

Tôi nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, rất muốn nghỉ ngơi một chút. Nửa đầu tôi đau đến nỗi muốn nổ tung...

Tiểu Thu nói sau khi uống rượu có thể ngủ ngon một giấc, nhưng tôi không ngủ được.

Gió đêm thổi vào trong xe lạnh đến cắt da cắt thịt, tôi ôm chặt cơ thể mình. Quần áo của Tiểu Thu quá mỏng manh, gần như không thể che chắn được gì cho tôi.

Ngay lúc này, có ai đó đắp một chiếc áo lên người tôi, tôi nhận ra hơi thở đó, không muốn mở mắt, chỉ sợ rằng mở mắt rồi sẽ phát hiện ra đây là ảo giác.

Khi xe dừng lại, tôi vừa định ngồi dậy, bất chợt một đôi tay mạnh mẽ nâng tôi lên, bế tôi ra khỏi xe.

Cái ôm đã lâu không thấy, ấm áp như thế đấy, tôi không nỡ xa rời ôm lấy eo anh, vùi mặt vào lồng ngực của anh, giống hồi còn thơ bé.

Cơ thể anh hơi cứng lại, bàn tay đặt trên lưng tôi rõ ràng rất căng thẳng. Tiếp theo, tôi lại nghe thấy anh tự than thở: “Phụ nữ ấy! Mà y vĩnh viễn không biết khi cô ấy nằm trong lòng mà, người đàn ông cô ấy đang nhớ đến là ai!”

Trái tim tôi quặn lại, đau đến nỗi không hô hấp được, thấy bàn tay anh dính đầy máu còn đặt trên vai tôi. Trái tim vừa lạnh đi bỗng nhiên nóng lên, tôi nói với anh: “Nếu... em nói với anh, người em nhớ là anh! Anh có tin không?”

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh thở dài: “Nếu không phải cách đây mười phút tôi chứng kiến được màn ôm ấp khốc lóc tình cảm kia, có lẽ sẽ tin... Bây giờ, em nói gì tôi cũng không thể tin được...”

Trái tim lại đau đớn hơn rồi!

Nhưng tôi không thể không thừa nhận, đổi lại là tôi, tôi cũng không tin!

Sau khi vào phòng, anh đặt tôi lên ghế sofa, quay người một mình đi thẳng lên tầng.

“Vì sao anh lại đối xử độc ác với em như thế!” Tôi đã sớm muốn hỏi câu này, cho dù không yêu, nhưng vì sao ngay cả sự quan tâm trước đây cũng biết mất.

Tám năm, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ bỏ mặc tôi trên sofa như vậy!

“Cô nghĩ rằng tôi độc ác à? Tôi còn có rất nhiều thủ đoạn độc ác khác đấy, cô muốn nghe không?” Anh dừng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn tôi: “Tôi có thể trói cô vào thành giường, sau khi hưởng thụ sẽ bán cô vào hộp đêm, cho cô biết chính xác sự dơ bẩn của đàn ông. Tôi có thể tiêm ma túy vào người cô, cho dù cô có hận tôi thấu xương cũng phải quỳ dưới chân tôi cầu xin, cho dù tôi muốn gì, cần gì cũng tùy thích... Phương pháp hành hạ cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong còn rất nhiều, cô muốn thử một loại không?”

“Cũng tàn nhẫn đấy! Chỉ có điều anh dùng tình cảm chơi em!” Tôi đứng dậy, chạy đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Sao anh lại nói ra tất cả mọi thứ này đều là lừa dối vào lúc em rất tin tưởng vào tình yêu với anh?”

“Em biết mà!” Anh cầm tay tôi, kéo người tôi sát lại, hét to: “Tôi cho rằng em cũng biết!!!”

Không đợi tôi hồi tỉnh sau cơn choáng váng, anh đẩy tôi ra: “Quên đi, phụ nữ như cô căn bản không hiểu cái gì gọi là tình yêu!”

Tôi vươn tay tóm anh lại, giống như muốn nắm lấy hy vọng cuối cùng: “Anh không cần em vì Tiểu Cảnh đã trở về sao? Vì anh đã đồng ý với anh ấy sẽ đưa em cho anh ấy, đúng không?”

“Cảnh mới trở về từ hôm kia!” Anh đẩy tay tôi ra, vẻ mặt không hề biểu lộ tình cảm: “Tôi không cần cô không liên quan gì đến chuyện của Cảnh, cũng không liên quan đến Diệp Thiên Vu, chẳng qua là tôi không yêu cô nữa, không muốn ở cùng cô, thế thôi!”

“Anh yêu cô gái hôm nay à?”

Anh hừ lạnh một tiếng: “Sao cô không nghĩ lại đàn bà như cô có chỗ nào đáng giá để người khác yêu!”

Anh vất lại một câu khiến lòng tôi băng giá, rồi đi thẳng lên tầng.

Hôm nay tôi cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là tuyệt tình.

Vì sao anh không thể nói: Em là một cô gái tốt, tôi không xứng với em

Hoặc một câu: Tôi không hề có cảm giác với em.

Tôi ngồi gục trên nền nhà, dùng đầu gối đè lên trái tim suýt ngừng đập.

Vì anh, trái tim chìm nỗi hoàn toàn không muốn đập nữa.

Cuộc sống những năm trung học phổ thông của tôi, về cơ bản là bị người ta khinh thường.

Cô chủ nhiệm xếp tôi vào một góc lớp, kệ tôi không quan tâm đến. Các bạn cùng lớp cũng xa lánh tôi, coi tôi như vô hình.

Thực ra cũng không thể trách bọn họ. Trong mắt mấy thầy trò lấy việc thi lên đại học là mục tiêu sống còn, thì tôi là một cá biệt: không học hành đàng hoàng, bình thường còn hay trốn học, không có việc gì thường hay ra vào hộp đêm. Đứng ra mà nói là hình ảnh của một nữ sinh hư hỏng.

Nên loại học sinh như tôi chịu đựng đau đầu và cơ thể mệt mỏi gục vào bàn không dậy nổi, cũng không ai quản tôi hết.

Tôi vốn muốn trốn học, nghĩ đến việc về nhà ngồi trong căn phòng lớn vắng vẻ, tôi thà ngồi chỗ này nghe thầy giảng về lịch sử Trung Hoa huyền bí còn hơn. Nghe về các thế hệ quân vương đều tàn bạo nhẫn tâm thế nào, vì ham muốn quyền lực mà tự chém giết lẫn nhau.

Chẳng ngờ chỉ nghe thôi mà tôi cũng tỉnh ngộ!

Mấy tháng ngọt ngào yêu đương nồng nhiệt làm tôi say, nửa tháng đau khổ vì thất tình làm tôi đau.

Sau khi say, qua khỏi cảm giác đau đớn, tôi bắt đầu bình tĩnh, nhớ tới bản thân mình cần phải làm gì, đối mặt với cái gì.

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, tôi đột nhiên ngộ ra một đạo lý.

Đã từng yêu, đã từng hạnh phúc, thế là đủ rồi!

Tình yêu của chúng tôi chỉ tựa như hoa tươi, mà không phải kim cương...

Là hoa tươi nên mới héo tàn!

Cho dù anh không hề vứt bỏ tôi thì sao?

Sớm muộn cũng sẽ có một ngày tôi tỉnh lại từ trong cơn say tình yêu, đến lúc đó tôi làm sao đối mặt được với anh? Làm thế nào với những mâu thuẫn đó?

Thế nên đoạn tình yêu sai lầm của tôi và anh kết thúc như thế này là kết thúc tốt nhất rồi.

Cuối cùng tôi cũng đợi được đến lúc chuông reo, vẫn còn một tiết học cuối cùng nữa.

Một nữ sinh hét ầm lên, chạy vọt vào trong lớp: “Đẹp trai quá đi, thật sự là rất đẹp trai!”

Đầu tôi vốn đã đau, nghe cô ấy hét, tôi càng thấy đau hơn.

Một đám nữ sinh và nam sinh hóng chuyện chạy ầm ầm ra nhìn, khi quay lại lớp, nam sinh trầm mặc, nữ sinh mê mẩn.

“Không biết đang đợi ai, chiếc xe thể thao đầy cool thật, hoàng tử cũng đẹp trai, trên tay còn cầm một bó tulip lớn như thế nữa chứ...”

“Mình đoán nhất định là cô Lý... Nghe nói cô ấy vừa đổi bạn trai mới!”

“Cô Lý so với anh ấy thì hơi già, mình đoán là hoa khôi trường chúng ta...”

“Rất đẹp trai! Rất đẹp trai ý!”

“Tan học nhất định phải đi xem anh ấy chờ ai!”

“...”

Tôi đối tư thế, tiếp tục ngủ.

Vừa mới tan học, hơn nửa nữ sinh mắt nhắm mắt tích, vài nữ sinh có thành tích rất tốt mang về mặt xem thường, tiếp tục ngồi làm bài tập. Tôi xoa bóp cánh tay đau nhức, cầm lấy cái cặp chưa hề được mở ra, chậm chạp đi ra ngoài.

Xem ra anh chàng đẹp trai kia rất hấp dẫn, một đám nữ sinh chen chúc tại hành lang, nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ.

Đương nhiên cũng có người giống tôi, ung dung nhàn nhã đi ra cổng, nhưng...

Không ai sau khi ra đến cổng lại đứng chết lạng như tôi hết.

Ày, thật sự rất đẹp trai!

Anh ấy mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, ánh mắt mê người không lộ vẻ kiêu ngạo, kính râm màu ghi nhạt khiến cho người ta thấp thoáng nhìn thấy ngũ quan tinh xảo, trong tay anh còn cầm một bó hoa tươi. Anh ấy dựa nửa người vào xe thể thao màu trắng, kiên nhẫn chờ đợi. Nữ sinh ở đây đều rung động trước tình cảm của anh rồi.

Điều quan trọng nhất là anh đứng dưới ánh nắng mặt trời, cả người như phát sáng, vô cùng chói mắt.

Đây tuyệt đối là hình ảnh hoàng tử trong Hồ thiên nga phiên bản hiện đại: cao quý, sáng lạn, thâm tình.

Không hiểu vì sao tôi lại liên tưởng đến một khuôn mặt khác. thâm trầm, nội liễm, tao nhã, và quyết đoán...

Phản ứng đầu tiên của tôi là quay đầu đi về phòng học. Chưa nhắc tới chuyện mất mặt đêm qua, vừa nghĩ tới mấy con mắt hiếu kỳ trong hành lang này, cả người tôi đều phát lạnh.

Nhưng lúc này chạy thì đã quá muộn rồi, anh ấy đã đi tới.

Tôi lau đi mồ hôi lạnh, cúi đầu đi về phía Tiểu Cảnh.

Đi đến nửa đường, anh đã đón được tôi, cầm lấy cặp sách, rồi đặt bó tulip thơm ngát vào lòng tôi. Chính xác là vào trong ngực, vì bó hoa quá lớn, tôi chỉ có thể ôm lấy.

“Anh Tiểu Cảnh... Vì sao anh lại ở đây?”

“Về sau anh chính là lái xe chuyên dụng kiêm vệ sĩ của em!”

“Em... Chúng ta lên xe đi rồi nói.”

Tôi nghe loáng thoáng thấy nhiều nữ sinh kêu trời không có mắt, anh chàng đẹp trai lại bị nữ sinh hư hỏng tôi đây chà đạp!

Trong nhà hàng Tây thanh lịch, một bản dương cầm “Like rain, like music” vang lên quanh quẩn bên tai, đầu tôi cuối cùng cũng không còn đau nữa.

“Anh suýt nữa không nhận ra em. Em hôm nay và em hôm qua thật sự như hai người khác nhau.” Tiểu Cảnh nói.

“Hôm qua em uống say, mắt mắt quá phải không?”

Hôm nay sau khi tỉnh rượu, nhớ lại chuyện đã làm đêm qua, cảm thấy mình không còn mặt mũi để sống!

Chuyện bề mặt nhất chính là người đàn ông tôi quen xưa lại là Tiểu Cảnh.

Vì chuyện này, tôi tự trách mình cả ngày, xin thề từ sau không bao giờ uống một giọt rượu nào nữa.

“Có phải giận lấy Hàn tiên sinh không? Hôm qua trông em có vẻ như muốn chọc giận ông ấy...”

“Ồ! Phải...” Tôi không muốn tiếp tục đề tài nói về Hàn Trạc Thần, nên dù biết rõ rồi vẫn còn cố hỏi: “Anh về lúc nào đấy?”

“Hai ngày trước, công ty có rất nhiều chuyện cần phải làm quen, hơn nữa Hàn tiên sinh nói tâm trạng gần đây của em không tốt. Anh muốn đợi một cơ hội làm em bất ngờ, không ngờ hôm qua lại tình cờ gặp...”

Khi anh nói chuyện, giọng nói cũng mang đậm ý cười, nghe rồi trong lòng cũng cảm thấy rất ấm áp.

Chàng trai như vậy chính là người trong mộng của nữ sinh, đáng tiếc anh ấy trở về quá muộn.

Anh ấy đã hoàn toàn bước ra khỏi cánh cửa trái tim của tôi...

Tôi kiên trì tám năm vì anh ấy, sai lầm vài tháng cuối cùng, chỉ có thể trách ý trời trên người.

Bàn tay anh đang đặt trên bàn vươn đến, nắm lấy bàn tay đang cầm dao của tôi. Sự quen thuộc và thân thiết đã lâu không gặp nổi lên trong lòng.

“Anh Tiểu Cảnh...”

“Em có thể gọi anh là Cảnh không?”

“Em thích gọi anh là anh trai.”

Anh hình như đã hiểu ý tứ của tôi, vậy mà vẫn hỏi: “Em làm bạn gái của anh nhé?”

“Không thể!” Tôi do dự một chút, không muốn lừa dối anh ấy: “Xin lỗi! Trước khi anh quay về, em đã yêu người khác mất rồi.”

Anh rút tay về, rất lâu không nói gì.

Tôi cúi đầu tiếp tục ăn miếng bò bít tết...

Tiếng dao đập vào đĩa nghe rất chói tai.

“Hai người sống với nhau có tốt không?” Anh lại hỏi.

“Đã chia tay rồi! Anh ấy không cần em.”

Anh lại vươn tay ra, nắm lấy tay tôi: “Thế thì anh theo đuổi em thôi...”

“Anh có thể dừng theo đuổi em không?”

Anh ấy cười, nhéo nhéo khuôn mặt của tôi, dường như rất vui vẻ: “Ngại quá, theo đuổi em đâu cần được em đồng ý đâu.”

“Ồ!” Tôi cúi đầu, khẽ nói: “Em rất ngốc đó, chỉ cần mấy câu ngon ngọt thề non hẹn biển, mấy trò bịp bợm lăng mạn thôi là em đã ngốc nghếch rơi vào tròng... Em chỉ xin anh một việc, anh đừng vừa mới theo đuổi em... đã quăng em đi mất.”

Anh nhin không được cười ha hả, các vị khách ngồi sát chúng tôi nghe thấy cũng đều nở nụ cười.

Sao tôi thấy chẳng buồn cười chút nào!

Tôi cúi đầu tiếp tục uống nước chanh, cốc này hình như không phải chanh cốt, không có mùi vị gì hết.

Trong mắt họ, tôi rất ngốc sao! Vậy là bọn họ không biết nỗi sợ hãi của tôi rồi!

Kẻ thù của tôi có thể đơn giản làm trái tim tôi rung động, huống gì là hoàng tử tôi chờ đợi đã lâu...

Tôi thật không muốn ném thử mùi vị tình yêu thêm lần nữa, rất đáng ghét!

Sau đó sự thật chứng minh, tôi lo lắng quá nhiều. Sự khác nhau trong phương pháp làm việc của Tiểu Cảnh và Hàn Trạc Thần căn bản không chỉ tính là một vài cấp bậc.

Một chàng trai thanh lịch như Tiểu Cảnh theo đuổi bao lâu cũng chỉ là ân cần, không hề mãnh liệt!

Đàn ông như Hàn Trạc Thần – là người có thể theo đuổi tôi rồi lại vất, vất rồi lại đuổi theo... Còn có thể khiến tôi mơ mơ màng màng mà một lòng một dạ với anh.

Lúc sắp ăn xong, tôi nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, thấp giọng hỏi: “Anh Tiểu Cảnh, anh có súng không?”

“Súng?” Anh mở to mắt, may mà cũng không lớn tiếng.

“Em thấy những người bên Hàn Trạc Thần đều có súng! Ông ta có đưa cho anh không?”

“Sao em lại ngốc nghếch như vậy hả?” Anh ấy chiều chuộng xoa đầu tôi: “Anh chịu trách nhiệm quản lý việc kinh doanh cho ông ấy thôi. Mặc dù anh có tập luyện sức khỏe và giao đấu, nhưng việc chính vẫn là về kinh tế và quản lý.”

Tôi hơi thất vọng, anh không có súng. Kế hoạch giết người được lập từ mấy năm trước lại đi tong.

Phải trở về thiết kế lại lần nữa thôi!

Ăn cơm xong, tôi vốn không muốn quay về.

Thế nhưng Tiểu Cảnh nói đã đồng ý với Hàn Trạc Thần, trước tám giờ mỗi ngày sẽ đưa tôi về nhà. Anh ấy không muốn làm trái giao ước.

Tôi đành phải quay về.

Khi vào nhà tôi hơi sững sốt, hiếm có lúc nào Hàn Trạc Thần lại ung dung ngồi trên sofa đọc báo như thế, lại còn là báo giải trí.

“Về rồi à!” Anh liếc nhìn bó hoa trong lòng tôi, nhìn đồng hồ, rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Tiểu Cảnh rất cung kính nói với anh: “Nếu như ngài không bận gì nữa, tôi về trước. Sáng mai tôi sẽ đến đưa Thiên Thiên đi học.”

“Ừ!”

Tiểu Cảnh vỗ vai, thì thầm bên tai tôi: “Mai gặp.”

Tôi nhỏ giọng đáp: “Mai gặp!”

Tờ báo trên tay Hàn Trạc Thần nhăn lại.

Tiểu Cảnh đi rồi, thím Lý đi qua nhận lấy bó hoa trong người tôi, “Tiểu thư, để tôi cắm hoa giúp cô.”

“Vâng! Cảm ơn thím!”

“Vất đi!” Hàn Trạc Thần lạnh lùng nói: “Tôi ghét mùi phấn hoa.”

“Thế thì tôi đặt trong phòng mình là được rồi!” Tôi ôm bó hoa quay đi, chạm rã đi lên tầng, cả tối ngồi lì trong phòng không đi ra.

...

Sáng hôm sau, tôi chuẩn bị thật tốt rồi xuống tầng.

Trên bàn vẫn chưa bày bữa sáng, Hàn Trạc Thần ngồi cạnh đó uống cà phê.

“Tiểu thư! Hôm nay dậy sớm vậy?” Thím Lý nói: “Để tôi bê bữa sáng lên.”

“Không cần đâu, cháu ra ngoài ăn!”

Anh ngẩng đầu lên, liếc nhìn tôi, không nói gì.

Tôi cũng không muốn nói chuyện với anh, chỉ quay sang dặn thím Lý: “Cháu đi ăn McDonald’s với bạn. Với cả, sau này cháu đều ăn ba bữa ở ngoài. Thím đừng phần cháu làm gì.”

Lần này tôi không nhìn anh, nhưng khóe mắt thoáng thấy anh đang nhìn chăm chăm vào tôi, lại còn nhìn rất lâu.

Nếu là ngày hôm qua, e rằng tôi sẽ vui vẻ. Hôm nay thì không, tôi không muốn tìm hiểu ý tứ từ trong ánh mắt đấy nữa!

Tôi cuối cùng cũng tìm lại chính bản thân mình từ trong đoạn tình yêu làm tôi mất phương hướng này!!!

18. Chương 18

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 18

*

Tôi và Tiểu Cảnh rất hợp nhau. Hàng ngày chúng tôi cùng ăn sáng, sau khi tan học thì đi ăn cơm chiều, kể cho nhau nghe về cuộc sống tám năm qua của hai người, nghe về công việc của anh ấy hiện nay.

Ở bên anh ấy tôi muốn làm gì cũng được, không hề phải để ý gì, nói chuyện khá thoải mái. Thế nên tôi đã nói gì tôi cũng không nhớ rõ, anh ấy nói cái gì tôi cũng không nhớ được.

Có lẽ là Tiểu Cảnh đã trở về, có người trợ giúp Hàn Trạc Thần quản lý việc kinh doanh, nên anh rất nhàn rỗi. Mỗi buổi tối khi về, tôi đều thấy anh ở nhà, đôi khi đọc báo, đôi khi hút thuốc, thậm chí thỉnh thoảng còn ngồi chờ đợi.

Tôi vô cùng nghi ngờ không biết niềm vui mới của anh bị anh quẳng đi đằng nào rồi.

Bất quá, việc này hình như cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Hôm nay cũng giống mấy ngày thường, chưa đến tám giờ Tiểu Cảnh đã đưa tôi về trước cửa nhà.

Khi đi tới cửa, tôi kéo anh ấy lại, nói: “Em không muốn vào.”

“Sao vậy? Tâm trạng không tốt à?”

“Vì sao ông ta bảo anh đưa em về trước tám giờ mỗi ngày thì anh sẽ không muộn dù chỉ một phút. Anh nhất định phải làm theo lời ông ta sao?”

“Nếu anh đã đồng ý với ông ấy, anh sẽ làm được.”

“Em đây cũng có tự do của em mà! Em có quyền quyết định mấy giờ mình về nhà, em không muốn người khác quyết định cuộc sống của em.”

Tôi không phải đang bướng bỉnh, mà cũng không muốn làm khó Tiểu Cảnh. Chỉ là tôi không muốn trở lại gian phòng bé nhỏ ngột ngạt kia, buồn chán đứng trong phòng nghe tiếng Hàn Trạc Thần đóng cửa, hoặc đôi khi là tiếng bước chân anh ngoài hành lang.

Tôi rất muốn rời đi, đi tới một thế giới thuộc về chính tôi mà không hề có anh, nhưng tôi lại không muốn buông xuôi nỗ lực nhiều năm.

Trừ những thứ đó ra, tôi còn rất ghét anh sắp xếp cuộc sống của tôi và Tiểu Cảnh, đặc biệt càng không thích thái độ phục tùng mệnh lệnh của Tiểu Cảnh với anh.

“Thiên Thiên!” Tiểu Cảnh khoác vai tôi rất tự nhiên, dịu dàng giống như người anh trai của tôi trong trí nhớ: “Em đừng thái độ mãi với ông ấy thế! Thật ra ông ấy đối với em không tệ mà. Ở Mỹ anh nghe thuộc hạ của ông ấy nói: ông đối xử với em như con gái ruột vậy.”

Con ruột?

Ồ, đủ châm biếm đó!

“Khi anh về đây, ông ấy còn nói với anh tâm trạng em không tốt, bảo anh năng đi với em, cho dù công việc bận rộn cũng không muốn em cô đơn... Anh nghĩ, giữa hai người có hiểu lầm gì đấy, mới có thể...”

“Anh có thể đừng nhắc đến ông ta được không, em không muốn nghe về chuyện của ông ấy!”

“Được rồi!”

Bàn tay Tiểu Cảnh dần dần di chuyển lên khuôn mặt tôi, tay anh ấy rất mềm, rất áp áp, rất dễ chịu...

Không giống đáng ghét như tay Hàn Trạc Thần, để chỗ nào cũng khiến người ta khó chịu, khó nén được cảm giác tê dại...

Ánh mắt Tiểu Cảnh mờ sương, rất nhanh tôi hiểu ra anh ấy muốn làm gì, vô thức cúi mặt xuống né tránh nụ hôn của anh ấy.

Anh ấy đọc được sự cự tuyệt của tôi, cũng không ép buộc tôi, chỉ hôn nhẹ lên trán tôi một cái. Anh khẽ kéo tôi ôm vào trong ngực, giọng nói dịu dàng: “Anh biết em chưa quên được người kia, anh có thể chờ, chờ em từ từ quên đi...”

Có lẽ đây là điểm khác nhau trong lối tư duy của hoàng tử và ác ma.

Nếu như là Hàn Trạc Thần, anh nhất định sẽ ôm lấy eo tôi, kéo lại gần. Một tay anh ghì chặt lấy gáy mà hôn xuống, hôn đến khi tôi khuất phục thì thôi, hôn đến khi nào tôi đáp trả thì mới thôi...

Nếu như là Hàn Trạc Thần, nhất định anh sẽ nói: Em chỉ có thể nghĩ đến tôi, em không được nghĩ đến ai khác. Sau đó sẽ ngang ngực chiếm giữ lấy suy nghĩ của tôi, để tôi không còn thời gian nhớ đến những thứ khác nữa.

Ngay cả thù hận cũng không nhớ được...

Tôi lắc đầu, cố gắng vứt bỏ suy nghĩ trong đầu để tâm trạng đang hoảng hốt của mình bình tĩnh lại.

“Em vào trước đây, mai gặp nhé!” Tôi rời khỏi cái ôm của Tiểu Cảnh, vẫy tay tạm biệt anh ấy.

Anh cũng cười vẫy tay với tôi, đôi mắt Tiểu Cảnh lấp lánh giống những ngôi sao trên bầu trời, rực rỡ như thế...

Không giống như người ấy, đôi mắt sâu như biển, mệnh mông không bờ bến...

Khi tôi về đến nhà, chạy lên tầng, anh vừa lúc đi từ trên cầu thang xuống.

“Tôi về rồi.”

Lúc tôi cúi đầu đi qua anh, liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh: “Hai người muốn hôn nồng nhiệt thì đi khách sạn thuê phòng, đừng có đứng ở cửa chính!”

“Biết rồi, lần sau tôi sẽ làm...”

“Em!” Anh đột nhiên giữ chặt lấy tay tôi. Tôi càng vùng vẫy, anh càng nắm chặt.

Cuối cùng anh khóa hai tay tôi lại sau lưng, hai tay anh quây lấy tôi, làm tôi chẳng còn không gian giãy giụa.

Tôi chỉ có thể nhìn anh giận dữ, nhìn vòm ngực nhấp nhô dữ dội của anh, nhìn sự giãy dụa và lửa tình trong đôi mắt anh.

Khi tôi phát hiện ra tầm mắt của anh đang dừng lại trên môi tôi, trái tim tôi dường như dừng đập, mắt đi cảm giác...

Trong tích tắc đôi môi tiếp xúc, tôi gắng hết sức quay mặt đi tránh nụ hôn của anh, nhưng phong cách của anh vẫn không hề thay đổi...

Cho dù tôi có tránh thế nào, anh ấy cũng đón được môi tôi, điên cuồng gặm cắn, điên cuồng xâm lược!

Tôi giống chìm vào trong ác mộng, không rõ đâu là mơ, đâu là thật.

Tôi không nhớ nổi anh vất bỏ tôi là mơ, hay nụ hôn này mới là mơ đây...

Tình yêu có thể chơi đùa như thế sao?

Chúng tôi đã đi đến nước này rồi, anh vẫn còn muốn hôn tôi!

May mà nụ hôn này đến bất chợt mà đi cũng bất chợt.

Anh đẩy tôi ra, hơi hoảng loạn lùi về sau hai bước.

Tôi vuốt lại mái tóc bị anh làm rối tung, đóng lại hai cúc áo bị mở ra trên người, bình ổn hơi thở một chút rồi nói: “Em có thể hỏi anh là cuối cùng anh muốn cái gì không?”

Anh nói một câu mà cả đêm tôi vẫn chưa nghĩ ra nổi anh muốn gì.

“Tôi muốn em ở lại cạnh tôi, cho dù em hận tôi, cả đời không tha thứ cho tôi, thì tôi vẫn muốn em giữ lấy nguyện vọng không có khả năng trở thành hiện thực... Ở lại bên tôi... Ít nhất, mỗi ngày tôi mở mắt còn biết mình vẫn có thể nhìn thấy em...”

Đây là kết quả của việc không chịu học ngữ văn, anh nói tiếng Trung mà sao tôi không hiểu được...

Tôi ngây ngốc đứng đực chỗ ấy, quên mất phải hô hấp thế nào.

Hiện tại tôi bắt đầu thấy hâm mộ Hoa thần và Diệp thần, dù vĩnh viễn không gặp lại nhưng ít nhất vẫn có thể sống chung gốc, tâm đầu ý hợp.

Như chúng tôi thì sao đây. Ở bên nhau sớm chiều, mỗi ngày đều phải gặp mặt người mà mình yêu sâu sắc, nhưng lại phải thường xuyên nhắc nhở bản thân mình không thể yêu.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi vừa nhìn thấy đôi môi sưng đỏ trong gương, lắp tức từ bỏ ý nghĩ muốn đi học.

Tôi xuống tầng gọi điện thoại cho Tiểu Cảnh, bảo anh ấy hôm nay tôi có việc không đến trường được.

Anh nói ‘được rồi’, cũng không hỏi tôi là có chuyện gì.

Tôi cảm thấy hơi mất mát ngắt điện thoại. Có lẽ đây là phương thức tôn trọng người khác của phương Tây. Tôi thì lại quen với việc quan tâm ngang ngược hơn...

Lúc ngồi vào bàn ăn đợi bữa sáng dọn lên, thím Lý nói với tôi: “Tiểu thư, cô biết không? Trước đây cô ăn bữa sáng ở nhà, tiên sinh dù dậy sớm bao nhiêu cũng ngồi đây chờ cô, đợi cô ăn xong đến trường rồi ông ấy mới đi. Khoảng thời gian này cô không ăn ở nhà, ông ấy cũng không hề ăn gì cả, vừa xuống tầng là đến công ty luôn...”

“Thật không?”

Chúng tôi đang nói chuyện thì Hàn Trạc Thần đi từ trên tầng xuống, anh đã mặc áo khoác, hình như muốn đi ra ngoài.

Thấy tôi ngồi ở bàn ăn, anh chần chừ một chút rồi cởi áo khoác ra ngồi đối diện tôi.

Càng hiềm thấy hơn là anh ấy lại nói chuyện với tôi: “Hôm nay không ra ngoài ăn à?”

Tôi liếc đôi môi vẫn còn hơi sưng: “Không dám gặp người khác!”

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, lộ ra ý cười. Nói thật là đã lâu không thấy anh cười, suýt nữa đã quên mất nụ cười dịu dàng của anh.

Bỗng nhiên trông thấy nụ cười ấy, trái tim của tôi đập bình bịch, thật lâu sau mới trở lại bình thường.

“Em không đi học, thế trưa về nhà ăn cơm à?”

“Vâng!”

“Tôi đến công ty một chuyến, sẽ sớm trở về thôi. Em chờ tôi về ăn cùng.”

“Ồ!”

Không thờ ơ, không yêu, không hận! Đơn giản chỉ là ăn một bữa trưa, lại xa xôi như thế đấy.

Tám năm sớm tối bên nhau, phẳng phất như đã cách mấy đời.

Anh vừa đi khỏi nhà, tôi đã gọi điện cho Tiểu Thu, hỏi chị ấy có rảnh không.

Chị nói khoảng mười một giờ chị đi làm, bảo tôi đến hội quán chờ chị trước, chị sắp qua đó.

Hôm nay là thứ ba, lại là sáng sớm, hội quán cơ bản không có khách.

Tôi vừa vào cửa đã thấy niềm vui mới của Hàn Trạc Thần mắng chửi một phục vụ nữ.

Cô phục vụ ấy khóc như hoa lê dầm mưa, một cậu trai cũng cúi đầu nhận lỗi, ngay cả quản lý bên cạnh cũng không dám nói gì.

Niềm vui mới của anh khoanh tay trước ngực, bộ dáng như kiểu ta đây là nhất thế giới, mắng chửi rất khó nghe.

Nếu có tư cách tôi thật muốn kéo Hàn Trạc Thần qua đây xem, xem niềm vui mới của anh “thuần khiết” đến mức độ nào.

Ngồi được một lát thì Tiểu Thu tới, tôi vẫy chị ấy: “Ồ đây!”

Niềm vui mới của anh liếc tôi một cái rồi tiếp tục mắng cô phục vụ kia.

Tiểu Thu đến rồi quay đầu lại nhìn, vẻ mặt có vẻ không chịu được, nói: “Loại đàn bà này, ý vào là người tình mới của ông chủ mà ra vẻ như bà chủ. Thật khiến người ta không chịu được!”

“Thế cô phục vụ kia làm sai gì mà bị chửi thế?”

“Là tâm trạng cô ta không tốt!” Tiểu Thu nói thầm với tôi một cách thần bí: “Từ khi em mặc quần áo của chị vào trong đó làm loạn, bố già nhà em không thấy qua đây nữa...”

Bố già nhà tôi?

Tôi lại cúi đầu uống nước chanh.

“Em xem, chỉ là một con gái bao mà tự coi mình như phượng hoàng.”

“Sao các chị phải sợ cô ta?”

“Tiểu nhân loại này không thể đắc tội được, một ngày nào đó cô ta nói bậy bạ trước mặt ông chủ thì bọn chị phải thu thập đồ đạc mà đi khỏi đây mất thôi.”

“Không làm ở đây thì làm ở nơi khác không được sao?”

“Chỗ khác đâu tốt được như bên này! Chị có một đứa bạn nhảy ở một hộp đêm khác, toàn có mấy khách nhân yêu cầu quá đáng, bảo cởi quần áo là phải cởi.... Em đấy! Nhất định là trưởng thành trên vũ trụ rồi, chẳng biết gì về cái mặt tối của cái xã hội này cả.”

Có lẽ là vậy, Hàn Trạc Thần bảo vệ tôi quá tốt. Việc tôi không muốn làm anh sẽ không ép tôi làm, tôi muốn gì anh đều không từ chối, còn lựa chọn thứ tốt nhất cho tôi.

Lớn lên trong sự chiều chuộng của anh, không hề áy náy hưởng thụ sự che chở của anh, lại còn chẳng hề cảm kích anh chút nào.

Hiện giờ nghĩ lại mới thấy tôi không tim không phổi, vô tâm đến một cảnh giới nhất định!

“Gì đây?” Tiểu Thu chú ý đến môi tôi, cười cười, chớp chớp mắt với tôi: “Miệng em làm sao kìa? Bạn trai mới mạnh mẽ quá hả!”

“Chị Thu, em thấy tinh thần Hàn Trạc Thần hơi có vấn đề!”

Tiểu Thu suy nghĩ từ trên ghế xuống, sau khi ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc nói với tôi: “Chị thà tin rằng tinh thần em có vấn đề hơn đấy.”

“Hôm qua anh ta hôn em một cách bất thường, lại còn nói với em: Thà em hận anh ấy cũng phải ở bên anh ấy! Đây là ý gì vậy?”

“Hả!” Chị mở to mắt nhìn tôi, nói: “Có phải anh ta muốn nói lại tình cũ với em không?”

“Cái gì gọi là nói lại tình của hả!!!!”

Có đùa với tôi cũng không thể đùa theo cách đấy chứ, tôi vất vả lắm với đứng dậy được từ trong nỗi đau thất tình.

Thế nhưng nhớ đến vẻ mặt tối qua của anh, tôi vô cùng hoài nghi rất có khả năng này! Chẳng lẽ là Tiểu Cảnh đã khơi dậy bản năng chiếm hữu của anh, khiến anh phát hiện ra tôi vẫn còn điểm đáng để yêu.

Nội tâm kích động một hồi rồi bình tĩnh trở lại.

Tôi đã sai một lần là do không biết gì, sai thêm lần nữa sẽ trở thành ngu xuẩn.

Tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục kéo dài đoạn tình cảm này với anh nữa, có chết cũng không!

Niềm vui mới của anh dường như nghe thấy chúng tôi nói chuyện, đi về phía này, đôi mắt quyến rũ lườm Tiểu Thu một cái: “Tiểu Thu, hôm nay là ca của cô đúng không?”

“Chị Ngải!” Tiểu Thu cung kính đứng lên chào cô ta: “Ca của tôi hôm nay bắt đầu lúc mười một giờ, còn hai tiếng nữa.”

“Còn hai tiếng sao không vào trang điểm đi, đứng đây buồn chuyện làm gì.”

“Vâng! Vâng!”

Vào trang điểm trước hai tiếng? Đây là quy tắc gì đấy!

Tôi đưa tay kéo Tiểu Thu lại. “Còn hai tiếng nữa cơ mà, chị gấp làm gì!”

Cô nàng kia đưa mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nét mặt khinh bỉ. Cô ta bĩu môi: “Tôi tưởng là ai, hóa ra là đồ dê tiện bị Thần vất bỏ!”

Tôi uống một ngụm nước tranh thông họng, nói nhàn nhạt: “Ồ, cô cho rằng anh ấy yêu cô à? Anh ấy cũng chỉ đùa chơi với cô thôi, sớm muộn gì mà chẳng vất...”

Tôi còn chưa nói hết, cô ta đã đến tát tôi một cái. Tôi ngã từ trên ghế xuống đất. Đau đớn hơn cả cảm giác đau trên mặt, là sự tổn thương lòng tự trọng.

Tôi đứng lên muốn tát lại, nhưng bị cô ta nắm được bàn tay mới giơ lên, tát tôi thêm một cái.

Đáng ghét nhất là: tát vào cùng một bên, đã đau lại càng thêm đau!

Tiểu Thu thấy cô ta vẫn còn muốn đánh, vội vàng kéo tôi đến một bên, nói: “Chị Ngải, cô ấy là con gái ông chủ...”

“Tôi biết, con gái nuôi của Thần mà thôi!” Khi cô ta phun ra ba chữ con gái nuôi, tỏ ra khinh bỉ và coi thường. “Chính cô cũng bị vất bỏ mà dám chạy đến bảo tôi là đồ thay thế, còn nói Thần đùa chơi với tôi...”

“Anh ấy vốn chỉ...” Tôi còn chưa nói hết, Tiểu Thu vội vàng giật nhẹ áo tôi, cắt lời: “Chị Ngải, xin lỗi! Cô ấy còn nhỏ, không hiểu biết!”

“Khi nào thì đến lượt cô nói chuyện ở đây?”

Tiểu Thu vội vàng nhận lỗi với cô ta: “Là lỗi của tôi! Chị Ngải, chị là đại nhân độ lượng... Tôi lập tức đi chuẩn bị ngay đây...”

“Không cần, lập tức thu dọn đồ đạc, rút ngay cho tôi!”

“Cô dựa vào cái gì mà đuổi chị ấy đi!” Tôi thật sự chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào đáng ghét như này! Tôi nhìn về phía quản lý, quản lý đã sớm không thấy bóng dáng, tất cả mấy người khác vội vàng làm chuyện của chính mình.

Đây là thế giới gì hả!

Tiểu Thu oán hận nhìn cô ta, lớn tiếng nói: “Được, tôi đi! Loại đàn bà như cô sớm muộn gì cũng có báo ứng...”

“Cút nhanh một chút!”

Tôi lần đầu tiên phát hiện ra bản thân vô dụng thế nào, áy náy nhìn Tiểu Thu: “Chị Thu! Em đi nói với Hàn Trạc Thần...”

“Không cần, chị không đi thì con mụ này cũng không để chị sống yên ổn!”

“Tại em liên lụy tới chị!”

“Người như thế có ai chịu được, nếu không phải là người phụ nữ của Hàn Trạc Thần, sớm đã bị người ta kéo ra ngoài hiếp rồi!” Chị ấy quan sát khuôn mặt tôi, nói: “Thiên Thiên, em xem mặt em sưng lên thế này rồi, trở về sớm đi. Về sau đừng tới nơi này nữa... Em biết tranh giành chút đi, cướp Hàn Trạc Thần trở về, trả lại hai cái tát này cho cô ta.”

Tiểu Thu đi vào trong hậu đài, bóng lưng cô độc chao đảo của chị ấy làm ngực tôi muốn nổ tung.

Tôi bị đánh, lại liên lụy Tiểu Thu mất việc làm! Loại giọng điệu này thế nào tôi cũng không nuốt trôi.

Tôi khẽ mím môi, đuổi theo, kéo Tiểu Thu lại.

“Em không thể cho qua chuyện này như thế!”

Tôi trở lại vị trí vừa ngồi, lấy điện thoại từ trong túi gọi cho Hàn Trạc Thần.

“Thiên Thiên, có việc gì sao?” Giọng nói của anh rất nghiêm túc, tôi nghe không quen.

Vốn muốn anh tới giúp tôi, nhưng nghe thấy giọng của anh, khí thế cũng giảm đi một nửa, tức giận nói: “Cuối cùng là anh là ông chủ hay cô nàng kia là bà chủ hả, cô ta dựa vào cái gì mà đuổi bạn em đi?”

“Em là bà chủ, em quyết định đi!” Anh dừng lại một lát rồi nói: “Không có việc thì đừng đến những chỗ như thế nữa... Đợi một lúc nữa tôi sẽ qua đón em.”

“À! Vậy được rồi!”

Điện thoại treo.

Tôi dùng ánh mắt tìm kiếm vị quản lý biến mất không thấy bóng dáng. Cô nàng chết tiệt kia mang vẻ mặt phản đối cũng đi vào.

Ôi! Tôi quyết định nhưng cũng phải có người nghe tôi mới được chứ!

Tôi lại gọi điện thoại cho Tiểu Cảnh, giọng nói của anh ấy dịu dàng hơn Hàn Trạc Thần nhiều lắm, chỉ là âm thanh bị đè xuống hơi thấp: “Thiên Thiên, anh đang trong cuộc họp.”

“Khi nào anh mới ra được khỏi cuộc họp?” Càng nói, khuôn mặt càng thấy đau hơn, “Có một cô nàng đánh em, nhưng em không đánh lại được...”

“Đánh em!”

Tôi thấy âm thanh trong điện thoại hơi hỗn loạn, lại nghe Tiểu Cảnh nói: “Em chờ một chút, bọn anh lập tức đến ngay!”

Điện thoại lại treo!

Bọn họ?

Chẳng lẽ muốn dẫn rất nhiều người đến báo thù cho tôi sao?

Tôi nhìn về phía Tiểu Thu đang mang vẻ mặt mong đợi: “Anh Tiểu Cảnh của em lập tức đến! Em sẽ bảo anh ấy đánh đuổi người phụ nữ kia đi!”

Tôi ngồi trên ghế tiếp tục uống nước chanh.

Lúc hút nước chanh, khuôn mặt cũng đau quá là đau.

Thế nên tôi ôm mặt ngồi nghĩ nên trả thù như thế nào, tôi muốn trả lại cho cô ta hai cái tát thật mạnh! Không! Phải tát nhiều hơn đến khi cô ta xin tha thứ, thì sẽ đuổi cô ta đi, dù sao Hàn Trạc Thần cũng đã nói tôi là bà chủ...

Trong lúc tôi đang chìm đắm trong thủ đoạn trả thù “độc ác” của mình, cánh cửa hơi có động tĩnh. Tôi nghĩ là Tiểu Cảnh, vui vẻ chạy ra nghênh đón.

Không lường được người đi vào trước tiên là Hàn Trạc Thần!

Tôi vừa muốn mở miệng nói chuyện, ngón tay anh đã nâng cằm tôi lên, ánh mắt lạnh lẽo khiến sống lưng người ta rét run.

Tiểu Cảnh vào sau dịu dàng hơn Hàn Trạc Thần một chút, ôm lấy vai tôi, ân cần hỏi thăm: “Đau không?”

“Tốt hơn nhiều!”

“Ai dám đánh em...”

“Ông chủ!” Quản lý kính sợ chạy ra đón tiếp.

Khi cúi đầu anh ta còn lén liếc tôi một cái, khóe miệng lộ ra ý cười.

Thấy vẻ mặt của anh ta tôi mới hiểu được vì sao khi tôi bị đánh không ai quản, chẳng phải bọn họ sợ người phụ nữ kia.

Họ chỉ muốn chờ xem tôi báo thù thế nào!

19. Chương 19

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 19

Khi thấy cô nàng hư hỏng kia đi ra, tôi suýt cho rằng tôi mới là người sai.

Cô ta nhìn Hàn Trạc Thần bằng đôi mắt khổ sở đến động lòng người, tình cảm chân thành, cực giống vẻ đáng thương hề hề trước đây của tôi.

“Thần, em không nhận ra cô ấy. Cô ấy vừa vào cửa đã mắng em rồi...” Ấy, khả năng diễn kịch của cô ta khá tốt, nói dối không chớp mắt: “Cô ấy nói em sớm muộn gì cũng bị anh vất bỏ... Em mới nhất thời tức giận.” Cô ta sụt sịt hai tiếng, nghẹn ngào nói: “Em biết sai rồi!”

“Rõ ràng cô nhận ra tôi...”

Tôi đang muốn đầu lý với cô ta, Hàn Trạc Thần bình tĩnh chặn lời tôi: “Không sao! Tôi sẽ để cho cô ấy nhận ra.”

“Thần!” Người phụ nữ kia căng thẳng nắm lấy hai tay Hàn Trạc Thần, đôi mắt đong đầy ánh nước nhìn anh: “Em thật sự không nhận ra cô ấy! Em biết sai rồi, anh đánh em đi, đừng không cần em là được!”

Hàn Trạc Thần mỉm cười rút tay ra: “Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ!”

Tôi vội bước lên, biết Hàn Trạc Thần thương hoa tiếc ngọc không muốn đánh. Vậy thì tôi đây tự mình động tay.

Tôi xắn tay áo lên, thấy khuôn mặt đáng thương hại lại thêm đáng người gầy yếu, đang do dự không biết đánh chỗ nào, thì anh đã bắt được tay tôi, cười nói: “Chút sức lực của em... cứ giữ lại để đánh tôi thôi!”

“Nhưng...”

Khuôn mặt của cô nàng hư hỏng kia tập tức lộ ra vẻ nhẹ nhõm, đang định làm nũng thì...

Hàn Trạc Thần quay người nhìn vệ sĩ đứng gần anh nhất: “Kìm chế một chút, đừng chơi đến chết người!”

Đợi khi cô nàng hư hỏng kia sắc mặt tái nhợt bị hai người vệ sĩ lôi vào một gian phòng, anh lại hỏi tôi: “Thiên Thiên, vừa rồi khi em bị đánh, có ai nhìn thấy không?”

“Hả?” Tôi nhìn sắc mặt biến đổi cực nhanh của quản lý, lại thêm những người phục vụ khác, nói: “Không có, cô ấy đánh tôi trong toilet. Chỉ có chị Thu bạn tôi đứng đấy... Còn vì giúp tôi mà suýt bị cô ta đuổi việc.”

“Ừ!” Anh nhìn lướt qua Tiểu Thu đang đứng đấy rơi nước miếng xem náo nhiệt, chẳng nói câu nào.

Trong phòng vang lên tiếng hét thê thảm: “Đừng!”

Tình huống hình như không giống dự đoán của tôi.

Trong phòng vọng ra tiếng khóc vô vọng, kèm theo tiếng rên thảm thương.

Nhất thời trước mắt tối đen.

Tôi hoàn toàn quên đi đau đớn trên mặt, nhìn anh một cách khó tin: “Vì sao anh có thể làm cái loại chuyện... loại chuyện... vô liêm sỉ thế?”

Anh không để ý đến tôi, hỏi người quản lý đang cung kính đứng cạnh: “Có máy quay phim không?”

“Có!”

“Tìm một thợ quay phim chuyên nghiệp tới đây, quay rõ nét vào! Hiện nay rất nhiều người thích xem loại này đấy.”

Lần này tôi quên cả việc mắng anh! Tôi không thấy anh độc ác, chỉ cảm thấy anh có thể nghĩ ra được phương pháp này, thật là quá đáng sợ!

Anh đang hủy hoại cả cuộc đời của một người con gái!

Tôi lại nghe thấy tiếng van xin đau khổ trong phòng, thật sự không chịu đựng thêm, lớn tiếng nói với anh: “Vì sao anh có thể đối xử với người yêu anh tàn nhẫn như thế...”

“Vì sao sự nhân từ của em không thể dành cho người nên cho!”

“Hàn Trạc Thần, đây không gọi là nhân từ, đây gọi là nhân tính!”

Mọi người đứng bên hít một hơi lạnh, nhìn Hàn Trạc Thần.

Anh cắn chặt răng, tiếng nói thoát ra từ trong kẽ răng: “Hàn Thiên Vu, tôi làm gì không cần em phải dạy. Tôi tự mình phân biệt được đúng sai! Tôi đối xử với bất cứ ai đều có tiêu chuẩn xử lý chính xác! Tôi hiểu rõ người nào đáng để tôi vất bỏ tính mạng, người nào tôi không thể có tính đàn bà... trừ em ra!”

Khi tôi vẫn đang ngây ngốc thì anh đã nắm tay tôi, kéo tôi rời khỏi: “Theo tôi về nhà bôi thuốc!”

Lúc tôi đi, trên mặt mọi người đều hiện vẻ ngỡ ngàng.

Ngay cả Tiểu Cảnh, khuôn mặt anh không hề có đồng tình, dường như còn nặng nề buông mắt, hiểu ra điều gì đấy.

Hai bàn tay anh ấy nắm chặt lại, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn tôi!

Vì sao ngoại trừ tôi không ai đồng tình với người con gái bị xúc phạm trong kia.

Lẽ nào tôi sai rồi?

Hay nơi đây dù cao cấp tới đâu, vẫn chỉ là hộp đêm mà thôi.

Nơi này là thiên đường của đàn ông, là địa ngục của đàn bà.

Phụ nữ đi vào nơi này nên biết rõ cái gì cô ấy cần đối mặt.

Nhưng đâu là thiên đường của tôi, đâu là địa ngục của tôi...

Về sau khi gặp lại Tiểu Thu, chị lớn tiếng cảm thán: “Đẹp trai quá! Nếu như anh ấy có thể yêu chị một lần, chị chết cũng đồng ý!”

Tôi gượng cười: “Nếu như anh ấy vất bỏ chị một lần, chị sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết...”

Về đến nhà, tôi không để ý đến anh, đi thẳng về phòng mình.

Anh cầm lọ thuốc mỡ, cũng không gõ cửa, xông thẳng vào.

“Anh còn có phương pháp nào tàn ác hơn không?” Tôi hỏi.

Thấy được kết cục của cô nàng kia, tôi đã từ bỏ nguyện vọng bị anh đánh tới chết rồi.

Anh thật quá nguyên tắc, không đánh phụ nữ!

Không phải do anh thương hoa tiếc ngọc, mà anh có biện pháp khiến phụ nữ sống còn đau đớn hơn so với chết, cả đời phải sống trong sự lằng nhằng.

Tôi nghĩ một ngày anh phát hiện ra tôi đang lừa dối anh, tôi sẽ lựa chọn tự sát! Một lần giải quyết hết mọi chuyện!

“Phải xem là đối với ai nữa.”

“Với em thì sao?”

Anh đang ngồi cạnh tôi, không biết có phải do ánh đèn không mà sắc mặt anh có vẻ hơi tái nhợt.

“Nếu là em...” Anh dùng ngón tay từ từ bôi thuốc mỡ lên mặt tôi. “Tôi sẽ trói em vào thành giường... nghe em cầu xin tôi...”

Chủ đề này hình như đã từng thảo luận qua trước đây khá lâu.

Luẩn quẩn một hồi, dường như đó không phải là dấu hiệu gì tốt cho lắm.

Tôi nuốt nước bọt, nói: “Em đang hỏi anh rất nghiêm túc đấy!”

“Tôi cũng rất nghiêm túc trả lời em!”

Tôi im lặng, để yên cho anh nhẹ nhàng bôi thuốc lên mặt.

Giống vài năm trước khi tôi bị thương, anh cũng mang vẻ mặt đau lòng như thế...

“Em rảnh thì ngồi nhà là được rồi! Đừng có đi ra ngoài đánh ghen với người ta!”

“Ai đánh ghen vì anh chứ! Em không quen nhìn cô nàng ấy lên mặt tự cho mình là giỏi thôi.”

Anh lại dùng ngón tay xoa thuốc lên môi tôi, “Lần sau em không vừa mắt ai thì nói cho tôi biết! Đừng có đánh nhau với người ta, biết chưa?”

Đôi môi tôi tê rần. Tôi vội vàng tránh né, “Vì sao khi em có thể đánh anh, mà lại không thể đánh cô ta?”

“Bởi vì em rất có bản lĩnh bắt nạt tôi... Trời sinh em ra nhất định để hành hạ tôi!”

Tôi lại nuốt nước miếng, lúc này cảm giác tê dại đã không còn chỉ ở đôi môi.

Chiếc rèm lụa ren che đi ánh sáng bên ngoài, cả gian phòng tôi nhuộm một màu cam diễm lệ.

Anh im lặng nhìn thẳng vào mắt tôi. Tầm mắt của chúng tôi giao nhau trong căn phòng tĩnh mịch, dính lấy nhau...

Trong căn phòng ngủ tràn đầy hương thơm thiếu nữ...

Tôi đang dựa nửa người vào chiếc gối, bắt đầu cảm thấy trái tim đang không ngừng sa lầy.

Tôi dường như cũng thấy lý trí trong mắt anh đang trật khỏi đường ray...

Cơ thể anh càng lúc càng gần tôi, ngón tay mân mê theo bắp vai, vuốt ve dần xuống dưới...

May mà tại thời điểm mấu chốt, chuông điện thoại của tôi vang lên!

Bản thân tôi cảm thấy may mắn không gì sánh được khi tìm lại được linh hồn đang phiêu đảng từ tiếng chuông reo vang.

Tình huống quá nguy hiểm, suýt nữa thì ánh mắt khiến người ta hồn xiêu phách lạc của anh đã câu đi “bản thân” khó khăn lắm mới tìm được về của tôi...

Tôi muốn ngồi dậy tiếp điện thoại, tay anh lại dùng lực ấn tôi xuống giường.

“Em có thể nghe điện thoại không?”

Số di động của tôi không mấy người biết, vào tình huống này thì chỉ có Tiểu Cảnh mới có thể gọi cho tôi.

Tôi nghĩ có lẽ anh ấy muốn hỏi thăm tình hình vết thương của tôi sao rồi.

Anh đưa tay với chiếc điện thoại giúp tôi, thoáng nhìn qua số điện thoại. Sắc mặt của anh nhất thời kém đi rất nhiều, quăng điện thoại vào ngực tôi.

Tôi liếc nhìn qua thông báo gọi đến, quả nhiên là “Anh Tiểu Cảnh...”

“Mặt của em đỏ hơn chút nào chưa?”

“Bôi thuốc rồi, không còn đau nữa.”

Anh im lặng một lát rồi nói: “Anh có chuyện muốn nói với em. Bây giờ em có thời gian không?”

Tôi nhìn trộm Hàn Trạc Thần đang đứng bên cửa sổ. Hàng mày anh nhíu chặt, quan sát khung cảnh bên ngoài, có vẻ như anh đang cực kỳ khó chịu.

“Có chuyện gì quan trọng sao?”

“Đúng vậy! Anh đang ở dưới nhà, nếu tiện thì em xuống một lát được không?”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, qua chiếc rèm ren mờ làm bằng tơ tằm, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, nhưng từ bên trong nhìn ra có thể mơ hồ thấy được bên ngoài.

Xe của Tiểu Cảnh đang đỗ dưới tầng, anh dựa vào cửa xe, nhìn lên cửa sổ phòng tôi.

Tôi cảm giác có một thứ đau thương xuất hiện trong giọng nói của anh ấy, khi anh ấy ngẩng lên nhìn.

Sự đau thương này còn đậm đặc hơn rất nhiều so với lúc tôi từ chối làm bạn gái anh ấy!

“Được rồi, em xuống ngay bây giờ đây.”

Tội đập máy, vừa muốn đi xuống tầng chợt nghe Hàn Trạc Thần nói: “Không được đi!”

“Anh có tư cách gì quản em! Anh không phải là bạn trai em!”

Sắc mặt anh ấy tái mét, giống đang cố gắng khống chế tâm tình của chính bản thân. “Em rất yêu cậu ấy hả?”

Tôi lạnh lùng nhìn anh. “Vì sao anh không nghĩ xem loại đàn ông như anh có gì đáng để người ta yêu!”

Khi chạy qua hành lang, trong đầu tôi đều hiện lên nụ cười chua chát sau cùng của anh...

Trước lúc lên xe Tiểu Cảnh, tôi không khống chế được bản thân mình, lưu luyến liếc nhìn lên ô cửa kính phủ rèm hồng kia.

Tựa như tôi có thể thấy hình bóng cô đơn của anh, ánh mắt hối hận của anh.

Tôi nở một nụ cười rạng rỡ nhất, trong lòng lặng lẽ nói với anh: “Người em yêu chính là anh... Em sẽ không rời khỏi anh. Nếu có một ngày anh xuống địa ngục, em nhất định sẽ đi cùng anh! Chúng ta không thể cùng sinh, nhưng có thể cùng chết!”

Mưa phùn rả rích, tí tách tí tách rơi, va đập vào cửa kính, chảy dọc xuống nền đất...

Xuyên qua làn mưa bụi, tôi thấy một đôi tình nhân đang dựa sát bên nhau, cùng che một tán ô dạo bước trên đường.

Tôi dường như thấy anh vẫn đang đứng bên cửa sổ, nhìn xuống tầng, chờ tôi trở về để rồi cùng tôi che ô đi tản bộ.

Vẫn thường gặp những ngày mưa...

Mà ngày mưa đó, đã không thể trở lại.

Tiểu Cảnh hỏi tôi: “Em đang suy nghĩ cái gì đấy?”

“Không có gì!”

Tôi đang nghĩ đến câu chuyện vừa mới nghe được từ hai người phụ nữ ngồi ở bàn bên.

Một người phụ nữ nói: “Hàng xóm của mình xảy ra chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

“Người phụ nữ kia độc ác quá cơ! Ông chồng cô ta ngoại tình bên ngoài, cô ta giả vờ không biết gì hết. Buổi tối đợi ông chồng cùng cô ta thân thiết đến kiệt sức, ngủ say như chết thì lén đâm ông ta từ sau lưng.”

“Thật hả! Cô ấy cực đoan quá!”

“Chắc có lẽ yêu càng sâu, hận càng nhiều!”

Từ khi nghe các cô ấy nói chuyện, một ý tưởng giống cỏ dại bắt rễ lan tràn trong đầu tôi rất nhanh.

Nếu tôi dâng hiến thân xác cho anh, anh có thể vì hưng phấn quá đến nỗi sức cùng lực kiệt, muốn ngủ không?

Khi đó anh sẽ không bị giết mình thức giấc bởi những tiếng động nhỏ nữa phải không?

Với sự tin tưởng mà anh dành cho tôi, có thể ngủ bên cạnh tôi khi anh mệt mỏi không...

“Thiên Thiên?”

“Hả? Xin lỗi! Anh vừa nói gì?”

“Anh vừa hỏi em: Mấy năm nay Hàn tiên sinh có thật đối xử tốt với em không?”

“...”

Anh đối với tôi không tốt?

Nương theo câu hỏi của Tiểu Cảnh, trí nhớ tôi quay lại nhiều năm về trước.

Tôi hợp một ngụm cà phê, tỉ mỉ kể cho Tiểu Cảnh nghe những việc vụn vặt trong cuộc sống trước đây của chúng tôi.

Không nhớ là lúc tôi mấy tuổi. Nói chung khi ấy tôi còn rất nhỏ.

Trong lớp mỹ thuật, cô giáo giao cho chúng tôi bài tập tự mình vẽ một bức tranh. Đến sát hạn nộp mà tôi vẫn chưa nghĩ ra vẽ về cái gì, thì bạn cùng lớp đã vẽ xong.

Bức tranh của cậu ấy là hình ảnh cậu ấy nắm tay cha, cùng đi bộ trên bãi cỏ, bên cạnh có hàng chữ xiêu vẹo: Con yêu cha!

Có một ngày Hàn Trạc Thần vô tình nhìn thấy bức tranh chẳng đáng giá đồng nào kia trong cặp tôi, anh đã nhìn rất rất lâu, hỏi tôi rằng có thể tặng anh không...

Bây giờ bức tranh đấy vẫn được cất giữ trong ngăn tủ trong phòng đọc sách của anh, chưa hề bị hao tổn.

...

Còn có một lần, anh trở về với tâm trạng không tốt.

Khi đó tôi còn có nhỏ, không biết cách đoán ý qua sắc mặt lời nói. Tôi thấy thời tiết khá lạnh, bèn bưng cho anh một cốc nước nóng, đặt vào trong tay anh.

Anh nổi giận đánh bay cốc nước, nước nóng bắn lên tay anh.

Tôi không ngừng nhận lỗi, nói: “Xin lỗi..., xin lỗi...!”

Sau đó tôi quỳ trên mặt đất thu nhặt mấy mảnh thủy tinh đã vỡ. Bàn tay bị thủy tinh rạch đứt, trong lòng tôi vẫn khiếp sợ, tiếp tục nhặt.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, cẩn thận gạt đi mấy mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay tôi.

Anh ôm tôi ngồi lên sofa, lau nước mắt cho tôi, còn rửa sạch vết máu trên tay tôi nữa.

“Thiên Thiên, cháu không sai đâu, cháu là đứa bé hiểu chuyện nhất mà tôi đã từng gặp.” Anh nói với tôi: “Xin lỗi! Tại tâm trạng của tôi không tốt, sau này sẽ không thế nữa!”

Từ sau lần đó, anh dù giận cũng không bao giờ hất đổ cốc nước nóng tôi bưng lên cho anh nữa.

...

Nhiều năm như vậy, anh chẳng những không quên ngày sinh nhật của tôi, mà còn chưa từng quên những ngày dày vò tôi đau đớn hàng tháng. Anh sẽ bảo thím Lý nấu một thang gừng đường đỏ cho tôi uống.

...

Thậm chí vì cứu tôi mà anh lao thẳng vào ô tô...

Cả một buổi chiều tôi nói rất nhiều. Đến khi Tiểu Cảnh đưa giấy ăn cho tôi, tôi mới phát hiện ra trên mặt mình đầy nước mắt.

Tôi xấu hổ cười: “Xin lỗi! Ông ấy đối xử với em tốt lắm, trước đây em không phát hiện ra!”

“Đúng vậy! Hôm qua lúc đang mở cuộc họp cổ đông, ông ấy nghe nói có người đánh em liền không họp hành gì nữa...”

Tôi cúi đầu uống một ngụm cà phê lạnh, mặn chát hòa đắng cay.

“Có thể cho em uống rượu không?” Tôi hỏi.

“Champagne được không?”

“Champagne à! Được thôi... rất hợp để uống lúc này.”

Mưa rơi càng lúc càng lớn, bọt nước bắn tung tóe trên ô cửa kính, tan vỡ.

Đến bảy giờ, tôi vẫn chưa uống hết một ly champagne.

Tiểu Cảnh nhìn đồng hồ, hỏi tôi có muốn về không.

Tôi lắc đầu! Hôm nay trời rất âm u, tôi không nhìn thấy sao!

Thế nhưng không sao cả! Tôi và gia đình sẽ đoàn tụ với nhau sớm thôi...

20. Chương 20

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 20

Rating: 18+

Đúng tám giờ, chuông điện thoại của Tiểu Cảnh reo lên. Anh ấy nhìn tôi hơi khó xử, vừa muốn bấm nút nhận cuộc gọi, tôi đã cướp lấy điện thoại anh ấy, tắt máy. Nhân tiện tôi cũng tắt luôn máy của chính mình.

Thế giới tĩnh lặng chỉ còn vang vọng tiếng mưa rơi. Mưa rơi từng giọt từng giọt nghe đau đớn xé lòng.

Tôi ngả người, dựa vào ghế, quan sát vẻ mặt của Tiểu Cảnh đang biến đổi dần. Tôi nhìn anh ấy rất lâu, nhiều lần muốn nói rồi lại thôi.

Hồ thiên nga! Một câu chuyện cổ tích đẹp tuyệt vời.

Thế nhưng câu chuyện ấy chỉ dùng để lừa dối những cô bé mới biết yêu. Thế giới này không có ác ma vô tình tàn nhẫn, tương tự như vậy, cũng chẳng có hoàng tử dũng cảm bạo gan.

Lại càng không có công chúa thiên nga xinh đẹp lương thiện!

Cái này người ta gọi là hiện thực.

Chín giờ, tôi cuối cùng ra một quyết định.

Việc báo thù đã lên kế hoạch nhiều năm, tôi không còn sức để đợi nữa, cũng không có có tâm lực để kéo dài yêu hận với anh trong mâu thuẫn, trong giày vò thêm nữa.

Tối nay, hãy để mọi thứ kết thúc đi.

Để yêu và hận đi tới một cái kết!

Tôi bảo Tiểu Cảnh ở trong xe đợi tôi, một mình đi vào siêu thị mua một con dao rất sắc bén nhét vào trong cặp.

Tôi còn gọi điện cho Tiểu Thu, hàn huyên với chị gần một tiếng đồng hồ.

Chị nói cho tôi biết: “Đàn ông như Hàn Trạc Trần duyệt người vô số, đàn bà với anh ta chỉ như nước lã, nhạt nhẽo đơn điệu, nhưng vì nhu cầu sinh lý nên không còn cách nào khác. Với em thì khác, đối với anh ta, em là một tách trà, hương thơm tỏa ra bốn phía, còn về phẩm trà thì... phải xem có thích hợp với khẩu vị của anh ta không. Nên lần đầu tiên em phải biểu hiện thật tốt vào! Để anh ta cảm nhận được em là cốc trà chanh, hương trà mê người, hộp một hộp thấy khoan khoái, sau lại cảm thấy trong vị ngọt có cả vị chua, thơm ngon vô tận...”

Tôi ghi chép lại cẩn thận mỗi bước chị dạy tôi, đọc đi đọc lại cho đến khi thuộc lòng.

1. Đầu tiên là nói những lời âu yếm.

2. Chủ động hôn anh.

3. Giúp anh cởi quần áo.

Chị nói phải dịu dàng, cởi quần áo anh thật từ từ, vuốt ve cơ thể anh...

4. Phải chủ động ngênh hợp.

Chị nói đàn ông không thích mình nằm cứng đờ trên giường giống xác chết. Chị còn nói cho tôi một bí quyết, tư thế mà đàn ông thích nhất là: đàn bà ngồi trên người anh ta...

Kích thích các giác quan sẽ làm gia tăng kích thích thị giác... Lúc này, phụ nữ gọi tên đàn ông, bày tỏ tình yêu say đắm, anh ta tuyệt đối sẽ rất cuồng nhiệt!

...

Đến mười giờ, Tiểu Cảnh lái xe vào sân, mở cửa đỡ tôi xuống xe.

“Thiên Thiên, anh không tiễn em vào.”

Giọng nói của anh rất dễ nghe, về sau có lẽ không có cơ hội được nghe nữa.

“Xin lỗi!” Tôi nói: “Em không yêu anh, em chỉ xem anh như anh trai. Cho dù có xảy ra chuyện gì, anh đừng vì em mà khổ sở. Về sau nhất định anh sẽ gặp được một người con gái tốt hơn em!”

“Anh hiểu, anh chỉ không nghĩ tới người em yêu lại là ông ta... Mai anh tới đón em!”

Tôi ngây ngốc nhìn anh lái xe đi. Chiếc xe của anh ngày càng xa dần.

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, xối xả, làm cả người tôi ướt đẫm.

Nguyên nhân ban đầu anh muốn gặp mặt hôm nay là cái gì tôi đã quên hỏi. Bây giờ tôi mới hiểu ra: Anh ấy muốn xác định người tôi yêu là ai!

Đợi đến khi chiếc xe của anh khuất bóng, tôi mới hít một hơi thật sâu, lau nước mưa trên mặt, đi vào nhà.

Đối lập với sự tối tăm ngoài trời, ánh đèn thủy tinh trong phòng khách rực rỡ đến chói mắt!

Hàn Trạc Thần khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người đứng dựa vào vách tường.

Anh mặc bộ đồ ngủ màu trắng, xem ra là vừa mới tắm rửa. Mái tóc ẩm ướt vẫn còn dính những giọt nước trông có vẻ hơi lộn xộn, mang theo chút gợi cảm. Trên người anh tỏa ra mùi thơm khoan khoái dễ chịu.

Trái tim tôi loạn nhịp.

“Vì sao bây giờ mới về?” Giọng nói của anh khó chịu rõ ràng.

Bàn tay cầm cặp sách của tôi siết chặt lại.

Nếu như không nắm chặt một chút, tôi lúc nào cũng có thể ném nó xuống đất.

Anh nhìn đôi mắt sưng đỏ của tôi, lửa cháy rực trong đôi mắt cũng dần dần bị dập tắt, hóa thành ánh sao giữa mây mù tăm tối: “Em lại bị bỏ rơi à?”

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cúi đầu, rồi trông thấy điện thoại di động bị đập tan tành trên mặt đất.

Chiếc cặp trong tay tôi càng lúc càng nặng.

So với những cơn gió mạnh ngoài trời, thì trong phòng lại cực kỳ yên lặng, yên lặng đến nỗi tôi có thể nghe được tiếng thở dài mong manh của anh. “Đã khuya rồi, đi tắm rồi ngủ sớm một chút đi.”

“Em... Em...” Tại giây phút này, tôi không thốt ra được những lời ngon ngọt mà tôi định sử dụng. Tôi chỉ cảm thấy khi đối mặt với anh, đầu hơi choáng váng, choáng đến nỗi tôi không biết mình nên làm cái gì, muốn làm cái gì, chỉ nhớ mang máng bước thứ hai là hôn anh.

Tôi nhất thời bất động, rồi hai tay đặt lên bờ vai anh. Trong lúc anh còn đang kinh ngạc, cơ thể cứng đờ, tôi kiễng chân, hôn lên môi anh...

Khoảnh khắc môi chạm môi, tình cảm cuồng nhiệt như châm thuốc nổ. Anh vô cùng nhiệt tình, hoàn toàn đánh tan toàn bộ lý trí của tôi.

Tôi chỉ có thể yếu ớt đáp lại anh trong lúc môi và môi dây dưa, cọ xát. Tôi cố gắng hết sức để ngênh hớp với anh.

Anh ôm eo tôi đẩy tôi dựa vào tường, nụ hôn kích động như mưa to bão giạt, gần như cắn nuốt cả người tôi. Lưỡi anh không hề kiêng dè hoành hành trong khoang miệng, đưa qua đưa lại...

Chiếc cặp trong tay tôi cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất. Hai tay của tôi được tự do, ôm chặt cổ anh.

Nhiệt độ cơ thể anh làm ấm lên cơ thể bị mưa làm lạnh của tôi, cũng làm tan chảy niềm tin kiên định trong chính tôi. Tôi không còn sức lực ngã vào trong lồng ngực anh, ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt cơ thể khiến tôi thấy cả người như đang lan tràn thứ nhiệt độ tôi không tiếp nhận được.

Không biết từ lúc nào tay anh đã lần vào trong áo tôi. Bàn tay ấm áp lướt qua phần lưng, nhẹ nhàng tháo móc cài áo ngực...

Bầu ngực vừa thoát khỏi sự ràng buộc rất mau chóng bị một thứ khác khóa chặt. Nơi mềm mại nhất của bản thân giữa sự giầy vò của ngón tay anh lại có cảm giác mất hồn như thế. Tôi không nhịn được kêu rên một tiếng, say mê ngẩng đầu lên, cơ thể đang dựa vào bức tường dần dần trở nên khô nóng.

Khi tôi ngẩng mặt lên, đôi môi anh mân mê từ cằm xuống cần cổ, dọc theo xương quai xanh, men theo hàng khuy đã bị cởi đến ngực, lưu lại một chuỗi hô hấp dồn dập đến nóng rực...

Khi anh ngậm lấy nụ hoa mẩn cảm nhất, tôi hoàn toàn quên đi mọi thứ. Tôi không nhớ được mình là ai, không nhớ được cách đây một giây trước mình đã nghĩ gì. Điều duy nhất tôi nhớ đến là người đàn ông trước mặt tôi nói với tôi: Anh yêu tôi!

Tôi cũng yêu anh!

Vào giữa lúc cơ thể tôi đang chìm vào trong khát vọng, anh bất ngờ buông tôi ra.

Anh dùng lưng ngón tay vuốt ve khuôn mặt tôi, khoe miệng cong lên, lộ ra nụ cười mỉa mai: “Bị cậu ta bỏ rơi, lại nghĩ đến tôi?”

Tôi hô hấp dồn dập, bộ não sớm bị thiêu đốt thành tro tàn. Tôi nhìn anh ngây ngốc không nói nên lời.

Anh quay mặt đi, không để tôi nhìn thấy. Ngực phập phồng một lát rồi anh thản nhiên nói: “Đã khuya rồi, về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Người em yêu là anh!” Trong lúc anh vừa định quay người, tôi đột nhiên nắm chặt tay anh. Tôi không muốn lừa anh, không muốn nói những lời âu yếm mà Tiểu Thu đã dạy. Tôi chỉ muốn nói ra những điều sâu thẳm nhất trong tim.

“Hôm nay em tự hỏi mình vô số lần: Nếu như mạng sống chỉ còn một ngày cuối cùng, em muốn làm gì? Đáp án mỗi lần đều giống nhau: Em muốn quay trở lại ngày sinh nhật mười tám tuổi. Em muốn cùng anh thực hiện xong giấc mơ ấy! Em muốn... trao cho anh thứ tốt đẹp nhất. Em muốn anh biết rằng: Em thật sự yêu anh. yêu đến mức không cách nào thoát khỏi... Yêu đến mức sẵn lòng vì anh mà quên mất mình là ai, quên mất anh là ai. Em chỉ một lòng một dạ yêu anh, cho dù chỉ còn một ngày...”

Tôi nói chưa hết, anh đã dùng hết sức ôm tôi vào lòng. Ngón tay thon dài của anh lùa vào mái tóc ẩm ướt của tôi, để khuôn mặt tôi áp vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập như trống dồn.

“Thiên Thiên! Nhưng lời em nói là thật đúng không?”

Tôi không do dự đáp lại. “Đúng!”

Là thật! Là lời nói thật lòng nhất mà tôi đã từng nói!

Tôi không lừa anh, thậm chí không lừa được chính bản thân mình!

“Tôi sẽ tin em thêm một lần...” Anh ôm ngang eo tôi, bế tôi lên cầu thang. “Chúng ta sẽ quay trở lại ngày sinh nhật mười tám tuổi của em, làm lại mọi thứ từ đầu...”

Tới khúc ngoặt của hành lang, tôi nhìn thấy cặp sách vắt vướng trên nền đá hoa cương trơn bóng...

Tôi thấy lạnh lẽo trong tim, không nhịn được run rẩy...

“Lạnh không?”

“Một chút!”

Anh cúi đầu nhìn quần áo ướt đẫm của tôi, rồi ôm tôi chặt thêm chút nữa.

Sau khi vào phòng, tôi cho rằng anh sẽ đặt tôi lên giường, ôm hôn cuồng nhiệt triền miên.

Nhưng anh lại bế tôi vào phòng tắm, vặn vòi hoa sen...

Một lúc sau, anh đặt tôi vào trong bể tắm, ngay dưới vòi nước.

“Ôi!” Nước nóng nhanh chóng chảy qua mặt, tóc, quần áo đã bị cởi một nửa. Tôi muốn rời khỏi trong vô thức, lại bị anh đè lại.

“Em vừa mới bị dính mưa, phải tắm nước nóng để xua đi khí lạnh...”

Thấy anh ngồi cạnh bồn, không có ý định bỏ lỡ mất cảnh tôi tắm. Tôi đang tự hỏi mình có phải cởi quần áo hay không...

Anh từ từ cởi giúp tôi bộ quần áo dính nước trong suốt trên người, đầu ngón tay chạy dọc theo nửa người trần trụi đến eo. Anh tìm được khóa kéo của chiếc váy rất dễ dàng, giật xuống...

“Vì sao anh biết là ở chỗ này?” Khóa kéo của đồng phục được thiết kế khá kín đáo. Tôi nhớ lần đầu tiên tôi mặc đồng phục phải tìm mất một lúc lâu.

Anh nở nụ cười, đôi mắt sâu thăm thẳm trở nên hấp dẫn người: “Tôi đã quan sát rất nhiều lần từ trước...”

“Anh...”

Anh cúi người kề sát bên tai tôi, hô hấp hỗn loạn vờn quanh tai: “Tôi vẫn luôn thấy vô cùng chúng mắt với bộ đồng phục này của em, thế nên hàng ngày tôi đều tự hỏi làm thế nào có thể cởi nó ra một cách nhanh nhất.”

Tôi cắn chặt môi dưới, hai gò má nóng hừng hực, chẳng còn lời nào để nói với sự xấu xa không thềm che dấu của anh.

Ánh mắt của anh còn thẳng thắn hơn cả ngôn ngữ, tràn đầy dục vọng. Đối mặt với đôi mắt ấy, càng lúc tôi càng thấy tim mình đập dồn dập, điên đảo...

Khi tôi vẫn còn đang trong tình trạng ngượng ngùng, quần áo trên người đã bị anh lột sạch hoàn toàn.

Ngoài phòng tắm, gió to mưa lớn. Trong phòng tắm, mưa gió càng mạnh, nước bắn tung tóe...

Những giọt nước trong suốt chảy dọc theo làn da trắng ngần, men theo những đường cong lung lung, ánh lên màu sắc thật mỹ lệ.

Giữa làn hơi nước, khuôn mặt anh đã cởi bỏ sự thâm trầm, giảm đi khí phách. Ánh mắt anh càng trở nên trong suốt hơn, sóng mắt long lanh ẩn chứa ánh yêu tà, dường như chỉ cần nháy mắt cũng có thể hút linh hồn tôi vào trong đó...

Dưới ánh mắt nồng nàn của anh, dòng nước nóng giống thấm thấu vào da thịt, nhập vào trong dòng máu, chảy dọc khắp người tôi...

Tôi không kìm được bắt đầu mong chờ, chờ đợi anh thực hiện những điều tốt đẹp nhất.

Không biết có kiểu diễn như trong tiểu thuyết không...

Tôi thăm khát khao, rồi bỗng nhiên thấy anh cầm lọ dầu gội đầu, tôi bắt đầu có cảm giác mê man, nghi ngờ chính mình có suy nghĩ quá nhiều không? Hôm nay anh có định lên giường với tôi không vậy?

Anh sẽ không chỉ tắm cho tôi rồi bế tôi lên giường, nói chúc ngủ ngon đấy chứ?

Nhìn mấy động tác thông thả này của anh, tôi thấy vô cùng có khả năng đấy.

Anh cúi đầu nhìn tóc tôi, tầm mắt đảo qua bầu ngực mướt mà no đủ, lướt qua thắt lưng, rồi hai chân đang cuộn tròn... Anh hít một hơi, ho nhẹ một tiếng, cất lọ dầu gội đầu đi, thay vào đây là một lọ sữa tắm.

Bọt sữa tắm dính đầy tay anh, màu hồng nhạt trong suốt, hương hoa hồng vương vất, xoa trên người có cảm giác rất mềm mại. Chỉ tiếng là cái cảm giác kia rất nhanh bị nước ấm cuốn trôi, chỉ còn lại cảm giác nóng rẫy truyền lại từ lòng bàn tay anh đang di chuyển trên cơ thể tôi...

Tôi khẳng định tay anh sớm đã chẳng còn sữa tắm, thế nhưng anh vẫn rất tập trung xoa cho tôi.

Vào lúc tay anh trượt từ cần cổ đến bờ vai mảnh khảnh, tôi nhất thời cảm thấy thiếu dưỡng khí, không chịu được phải mở miệng hít thở, hít thở...

Khi đầu ngón tay anh xoa nắn bầu ngực phập phồng của tôi, tôi không chỉ khó thở, mà trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực....

Đến lúc tay anh chuyển đến đùi, tôi thật sự không chịu đựng được nữa, cảm thấy bản thân mình sắp bị tay anh đốt cháy.

Tôi bắt lấy tay anh, hoảng hốt nhìn anh: “Đừng...”

Đôi mắt anh đột nhiên tối sầm, một tay nâng gáy tôi rồi cúi đầu hôn. Tay kia vượt qua trở ngại luồn vào giữa hai chân đang khép chặt...

Khu vực yếu ớt kia chỉ cần đụng chạm khe khàng cũng giống như đụng chạm đến vạn dây thần kinh. Bị ngón tay anh quấy rầy, vuốt ve chậm chậm, cả người tôi đều run rẩy, thở gấp từng cơn từng cơn suy yếu dần...

Nếu như có thể nói, tôi thật muốn xin anh tha cho tôi, cảm giác này thật khó chịu, giống khát khao mà không thể đạt được vậy.

Thân thể trở nên hư không. Tôi cần một cái loại nhiệt tình nào đó để lấp đầy sự trống rỗng này...

Tôi mở mắt ra, muốn xin anh ngừng lại, nhưng lại thấy mặt anh ửng đỏ kích tình, đôi mắt cong lên mê hoặc chiếm cứ lòng người...

Tia chớp lóe lên trong nháy mắt, linh hồn tôi đã thật sự bị anh cướp lấy, hoàn toàn đắm chìm trong sự gọi cảm mê người của anh.

Người này là người tôi chờ đợi hàng đêm?

Người này là người luôn lạnh lùng với bất cứ ai, ngoại trừ tôi anh không hề tiếc cho đi sự dịu dàng?

Người này là người đã từng dùng tính mạng bảo vệ tôi trong cơn mưa?

Người này chính là người đàn ông tôi yêu thương nhất...

Giữa trận co rút đau đớn của trái tim, tôi chưa xót ôm lấy vai anh, điên cuồng hôn trả.

Nụ hôn kích động cuồng nhiệt, thế giới xung quanh tựa như quay cuồng. Tôi hoàn toàn quên đi ngưỡng ngừng, toàn bộ cơ thể dựa sát vào anh, dùng đường cong lung linh của cơ thể mình để cảm nhận những đường cong anh tuấn của anh...

Anh thở hổn hển, nâng thắt lưng tôi lên, ôm tôi đặt trên đùi anh, để hai chân tôi quấn lấy eo anh...

Khi chúng tôi hôn tới khi không thể hô hấp được nữa, anh cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi tôi. Anh vừa hít thở, hỗn loạn dồn dập, vừa dùng môi lưỡi từ từ quấn lấy bầu ngực phập phồng của tôi, ngậm nụ hoa nho nhỏ, lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích.

Một luồng điện truyền tới đầu ngón tay, toàn bộ người tôi bị giật không còn cảm giác.

“Đừng mà! Ôi...” Tôi rên rỉ trong bể tình hỗn loạn, bất giác nâng hai chân quặp lấy eo anh...

Khu vực mẫn cảm nhất của phụ nữ đối diện với vật cứng rắn và nóng rẫy không hề tầm thường kia, cảm giác ấy là tội nghiệt xen lẫn diễm lệ.

Khát vọng của chúng tôi đột ngột giảm xuống khi tiếp xúc với bộ quần áo ngủ tơ tằm của anh. Chúng tôi cứ cọ xát như có như không một hồi, quấy rối tâm trí rối bời của tôi, khát vọng mãnh liệt anh có thể thâm nhập vào cơ thể tôi, xuyên qua cách trở kia.

Cuối cùng không kiềm chế được, tôi giật xé vạt áo anh, hai tay luồn vào trong ôm lấy thắt lưng anh — dùng toàn bộ sức lực của tôi.

Tôi ôm anh giống như ôm toàn bộ thế giới này vào trong lòng, an toàn và thỏa mãn...

Anh ôm tôi như muốn tôi hòa vào cùng anh...

“Xin anh đừng...” Tôi hô hấp dồn dập, không khí ẩm ướt, khe thì thầm ngấm nga bên tai anh.

Cơ thể anh trở nên căng cứng, đứng dậy rất nhanh: “Tôi đợi những lời này của em, đợi đã lâu lắm rồi...”

Anh ôm tôi bước nhanh rời khỏi phòng tắm, cùng tôi lăn xuống giường....

Tôi cởi bỏ thắt lưng trên đồ ngủ của anh, chẳng hề kiên nhẫn dịu dàng, xé quần áo anh xuống...

Cơn mưa tối nay, lâu hơn thường ngày rất nhiều.

Ánh đèn đêm nay dường như cũng tuyệt diệu hơn mọi ngày rất nhiều.

Ánh đèn dịu dàng mở ảo chiếu lên hai bóng hình trần trụi trên giường, tạo nên màu mật sáng bóng nhuốm thêm mùi vị của tình dục.

Sau khi tắm xong nằm trên giường, thần kinh căng chặt cũng trở nên thư thái hơn. Mỗi tác da tác thịt đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, cảm nhận được những đường cong cường tráng, cả thân dưới nóng bỏng găng gượng chịu đựng ham muốn....

Tôi vô cùng chờ mong anh đi vào tôi, nhưng anh không hề vội vã làm bước tiếp theo, mà anh chỉ dịu dàng hôn tôi như mưa rơi, xuống trán, cằm, gò má, bờ môi, đôi mắt, thậm chí cả viền tai tôi, khiến tôi nghe rõ hô hấp trần trọc của anh.

Mỗi khi đôi môi anh di chuyển, cảm giác ẩm ướt kéo theo sự khiêu khích, cơ thể tôi ngứa ngáy tê dại tới đó. Cho dù tôi đã cắn chặt môi, nhưng vẫn không thể kiềm chế được tiếng rên rỉ yếu ớt của chính bản thân mình.

Trong sự liếm mát của anh, tôi cảm thấy luồng nhiệt chạy về giữa hai chân, dịch thể dính dáp ẩm ướt chảy xuôi xuống. Luồng nhiệt bí ẩn tuôn ra lại cảm làm cho người ta ngứa ngáy hơn..

Khó chịu đến nỗi tôi không thể khép lại nữa, từ từ mở ra để khu vực kia lộ trong không khí, dưới ánh đèn màu cam...

Anh làm như không hiểu sự mời mọc của tôi, ngón tay dài thâm nhập vào nơi ẩm ướt dậy mùi đó...

Kích thích đặc biệt từ nơi ấy truyền ra toàn cơ thể. Tôi khổ sở cắn chặt môi dưới, vặn vẹo cơ thể nhưng dù thế nào vẫn không thoát được ngón tay anh đang vùi sâu trong người.

Anh cau mày nhìn tôi hơi lo lắng...

Tôi nhìn thấy dục vọng bùng nổ của anh, lập tức hiểu anh đang lo lắng cái gì. Còn tôi bây giờ thực sự không có thời gian nghĩ đến những vấn đề như vào được hay không, có đau hay không. Tôi chỉ cảm thấy cơ thể mình tê dại nhu nhược dần đi, máu chảy ngược, xông lên bộ não. Dưới thân nóng đến nỗi mở ra rồi co rút, co rút...

Tôi không biết đây là phản ứng gì, nói chung từ nơi ngón tay anh đặt tại, cảm giác tê dại mãnh liệt truyền đến toàn thân, thậm chí bộ não cũng mất hết cảm giác, do đó, tôi đã làm một chuyện khiến tôi hối hận cả đời.

Tôi thô lỗ lật người anh lại, ngồi trên đùi anh, nắm lấy vật cực kỳ thẳng và cứng kia, cắn răng ngồi xuống...

Lúc bắt đầu có hơi đau, tôi nhìn không được rên vài tiếng đau đớn, vẫn chấp nhận được...

Anh nâng eo tôi lên, giọng nói khàn khàn khô khốc: “Thiên Thiên, sẽ đau đấy.”

Tôi nhìn anh, khuôn mặt trước mặt tôi trở nên mờ ảo: “Thần... em yêu anh!”

Anh gầm nhẹ một tiếng khàn khàn, đồng thời với việc nâng người anh dậy, anh ấn eo tôi xuống!

“Á...!” Tôi thê thảm hét lên một tiếng, thật sự quá đau. Sự đau đớn khi bị xé rách đã hoàn toàn lôi lý trí tôi trở về, hối hận vô cùng.

Mà điều khiến tôi hối hận nhất chính là lời nói bất chợt của Hàn Trạc Thần: “Thiên Thiên! Trong cuộc sống từ xưa đến nay của tôi, việc mất mặt nhất chính là bị một cô bé mười tám tuổi cưỡng ép...”

21. Chương 21

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 21

Rating: 18+

Nghe anh nói như vậy, đồng thời nhớ lại bộ dạng không kìm chế nổi vừa mới rồi của mình, mồ hôi nóng trên trán tôi biến thành mồ hôi lạnh!

Tôi rất muốn tìm một cái tường để đâm đầu vào, tiếc rằng tay anh vẫn giữ chặt bên eo tôi không cho tôi rời khỏi. Lại thêm cái vật lạ làm người ta xấu hổ kia vẫn đặt giữa hai chân tôi, kiên quyết không rời khỏi cơ thể mảnh mai.

Chẳng còn mặt mũi mà đối diện với anh nữa! Dưới ánh nhìn dạt dào hứng thú của anh, tôi vội vàng quơ lấy chiếc chăn lên che mặt!

Anh nâng eo tôi, lôi lại chiếc chăn tôi đang cố giữ. Bàn tay anh với lên, lau đi từng giọt mồ hôi trên trán tôi. Giọng nói mềm mại như nước, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Tôi hít một hơi thật sâu, ngọn lửa vừa thiêu đốt cơ thể theo từng lỗ chân lông thoát ra thành những giọt mồ hôi, cơ thể đã không còn bị dày vò như trước.

Đặc biệt là cảm giác trống rỗng đã được lấp đầy, vô cùng thoải mái...

“Khá hơn nhiều, không còn đau nữa!”

Anh cười, nhào nặn khuôn mặt tôi: “Anh đang hỏi em cảm giác lên đỉnh thế nào cơ mà?”

“Hả?”

Câu hỏi này!!!!!!

Thấy đôi mắt anh nhấp nháy đợi tôi trả lời, rồi lại nhớ tới khao khát không kìm được, thậm chí cả cảm giác mê mết không thể khống chế vừa mới rồi... tôi nói lí nhí: “Chẳng ra sao cả!”

“Ồ?” Anh tiện người đè tôi xuống giường: “Vậy cho em thử lại lần nữa xem...”

...

Tay anh chống bên cạnh, từ từ rút khỏi cơ thể tôi. Tôi vừa mới thấy trong lòng hơi trống rỗng, anh đã lại chôn sâu vào, tiến từng tắc từng tắc một, lấp đầy sự hư không trong cơ thể.

Sự đau đớn vẫn còn, nhưng dễ chịu hơn lúc này rất nhiều.

Mưa bay gió giạt trong đêm đen, chúng tôi đã lên xuống, mây mưa như thế đấy...

Dưới ánh đèn vàng nhạt, anh nhìn thẳng vào mắt tôi. Tay phải chống xuống giường, tay trái dịu dàng mơn trớn khuôn mặt tôi, rồi vùi vào tóc tôi, vuốt ve chiều chuộng...

Ở nơi bí ẩn chật hẹp, trong khi anh ra vào chậm chậm, không chỉ sự thuần khiết đã mất đi, mà sự oán hận của tôi vì bị vất bỏ đã không còn nữa. Ngay cả mối thù cất giấu sâu đáy lòng cũng bị sự khoái cảm tràn đầy kia vùi lấp...

Tôi đặt tay mình vào tay anh, cảm nhận mười ngón tay dài mảnh khảnh, mười ngón đan chặt nhau.

Trong lúc si mê nhìn sâu vào đôi mắt ẩn chứa tình yêu của người ấy, tôi hoàn toàn quên đi đau đớn. Cả thể xác lẫn tinh đều bị anh chinh phục, chỉ muốn làm người phụ nữ của anh.

Nét cười dập dờn trên khuôn mặt chúng tôi...

Tình yêu sâu thẳm trong tim xuôi theo dòng nước....

Không cần che giấu, từ bỏ những ràng buộc, giây phút này trở thành vĩnh viễn!

Anh cúi người hôn nhẹ bờ môi tôi, nói: “Cuối cùng anh cũng hiểu cái gì gọi là yêu!”

Tôi nói: “Em cuối cùng cũng biết cái gì là tốt đẹp nhất!”

“Hưởng thụ một lần là đủ rồi?”

Tôi cười, hôn nhẹ môi anh: “Đủ rồi!”

“Nhưng anh thấy chưa đủ!!!”

Quá trình kia bắt đầu. Rung động xuất hiện từ những lúc làn da thân cận. Tình yêu xuất hiện qua ánh mắt nhìn cùng mười ngón tay đan chặt.

Cảm giác tuyệt vời đến thế, đã thử một lần thật sự sẽ thấy không đủ. Nó làm con người ta trở nên tham lam, một lần lại muốn thêm một lần nữa.

Trải qua một lần thâm nhập, rút cạn, chần chừ, chậm chậm, di động.

Khi tôi dần dần thích ứng được với sự căng chặt đau nhức, cơ thể mới mây mưa lần đầu đã thích ứng trọn vẹn với tiết tấu của anh. Anh bắt đầu tăng tốc, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, lan tràn khắp tay chân, mọi góc ngách của cơ thể, tôi từng lỗ chân lông.

“Ừm, dừng...” Tất cả hưng phấn bùng nổ tại chỗ tiếp xúc của nơi bí mật nhất, luồng nóng từng đợt từng đợt kéo tới. Tôi ôm chặt bờ vai rộng của anh, cố gắng nhích người lên....

“Thiên Thiên! Anh yêu em!” Anh hôn môi tôi, không hề dịu dàng mà vào rất nhanh, ra vào quyết liệt. Mỗi lần vào sẽ chạm tới nơi mỏng manh nhất ở sâu trong tôi, làm tôi mê muội trong loại tiết tấu hành hạ vừa ngọt ngào lại vừa đau đớn này.

Cơ thể của tôi đột nhiên siết chặt lại, một trận đau đớn đến choáng váng khiến cả người tôi co giật, run rẩy. Tôi điên cuồng gặm cắn môi anh. Khi cơ thể tôi bùng nổ khoái cảm, anh thét một tiếng, ôm chặt lấy tôi, chất dịch vừa là yêu vừa là dục trào vào trong cơ thể tôi, dung hợp!

Trên đỉnh vui sướng, tôi không rõ đây là đau đớn hay là hạnh phúc. Tôi chỉ cảm thấy trừ bỏ người đàn ông trước mắt này thì cái gì tôi cũng không muốn!

Anh là thế giới của tôi, tôi không thể chạy trốn!

Cho dù mọi chuyện đã kết thúc, tôi vẫn không nỡ buông tay, ôm chặt hông anh. Chung quy chỉ là sợ nếu buông lỏng tay, sẽ mất anh.

Anh cũng không buông tôi, ôm chặt cơ thể tôi. Một nụ hôn không hề mang theo hơi tình dục rơi xuống trên trán, trên môi tôi...

“Thích không?”

“Rất đau đớn, rất dày vò...” Tôi lén bổ sung thêm một câu trong lòng: “Nhưng mà rất thích!”

Tôi chưa bao giờ biết đời người có loại sung sướng thế này, lại bao gồm cả đau đớn, cả dày vò.

Tám năm bên nhau, chúng tôi chưa hề thân mật như thế, chẳng nghĩ rằng anh cũng có lúc dịu dàng tình tứ như vậy.

Đầu ngón tay tôi lướt qua khuôn mặt anh, chạm vào gò má đầy mồ hôi, cùng mái tóc đang ẩm ướt đó.

Tôi rất rất yêu anh, không thể xa anh dù chỉ một ngày! Làm sao bây giờ...

Anh cắn môi dưới, rút thân thể ra, rút đi cả linh hồn tôi.

“Anh phải đi sao?” Tôi lưu luyến nắm tay anh. Đây là một đêm tuyệt vời nhất trong đời tôi, rất muốn nó có thể kéo dài một chút!

“Đi?” Anh sửng sốt rồi bật cười, bàn tay từ sau lưng di chuyển, dịu dàng nắm bầu ngực mềm mại của tôi, hôn lên vai, lên lưng tôi.

“Anh cho rằng... tôi nay chỉ vừa mới bắt đầu thôi...”

“Em chỉ muốn anh ngủ cạnh em...”

“Nhưng anh không muốn...”

...

Không biết thời gian qua đi bao lâu, ngoài trời đã hết mưa, bầu trời xám xịt.

Tôi chôn người vào trong chăn, khuôn mặt đặt trên gối, lớn nhưng vậy mà chưa bao giờ có khao khát ngủ như lúc này.

Anh kéo chăn ra, bàn tay tìm được sống lưng tôi, lưu luyến vuốt ve.

“Em xin anh đấy!” Tôi dối nhìn anh: “Anh để em ngủ một lát, một lát thôi.”

Đôi mắt anh còn sáng hơn cả đêm qua, trên mặt không hề có dấu hiệu của sự mệt mỏi.

Đáng thương cho tôi! Cả người đau nhức, chân tay bủn rủn, đầu nặng như búa tạ. Ngoài muốn đi ngủ cũng chỉ có muốn ngủ mà thôi.

“Vây em qua đây để anh ôm.”

“Không cho!” Lúc này anh cũng nói muốn ôm. Ôm rồi lại bắt đầu trêu chọc tôi, đầu lưỡi liếm mát những điểm mẫn cảm toàn thân, khiến tôi đầu hàng, khuất phục...

“Chúng ta tâm sự!”

“Tâm sự? Anh không mệt sao?” Tôi ngẩng đầu, đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn anh: “Có phải anh từng luyện tập thể lực đặc biệt không?”

“Không có luyện tập gì đặc biệt. Nhưng ngày trước muốn làm cảnh sát, nên trước đây, trong những năm trung học, mỗi ngày đều tập chạy đường dài thôi!”

“Thật thế hả?” Tôi mà muốn đợi anh sức cùng lực kiệt chắc phải đợi đến khi anh sáu mươi tuổi mới có chút hy vọng!

Có vẻ như An Di Phong rất nhìn xa trông rộng, trước đây đã có một câu nói rất kinh điển, hiện nay mới nghĩ đến thì đã quá muộn: “Cơ thể này xương cốt cũng mong manh quá... có thể chịu được anh làm đi làm lại nhiều lần sao? Anh cũng đừng làm đến chết người đấy!”

Nhớ tới Anh Dĩ Phong, tôi đột nhiên nhớ tới một câu hỏi đã nghĩ ra từ rất lâu.

Tôi kéo theo chăn chui vào lòng anh, gối đầu lên ngực anh, hỏi: “Vì sao anh lại đi lặn lội trên xã hội đen?”

Anh ôm vai tôi tôi, hỏi vặn lại: “Vì sao em lại hỏi như vậy?”

Bởi vì với những hiểu biết của tôi về anh, anh không phải là một người không có tự chủ. Lôi lão đại cũng sẽ không ép anh làm những việc anh không muốn làm.

Một người có mục tiêu rõ ràng như vậy làm sao có khả năng từ bỏ giấc mơ của mình ngay trước kỳ thi đại học.

“Anh thì muốn làm cảnh sát, cách giấc mơ chỉ còn một bước thôi. Trừ khi có chuyện bất đắc dĩ, anh cũng sẽ không đi trên con đường này.”

Gương mặt anh cọ vào tóc tôi, như cương nhiều, như buồn bã: “Em là người duy nhất nói với anh những lời này... Thiên Thiên, trên thế giới này chỉ có em hiểu được ‘bất đắc dĩ’ của anh! Thế nên anh mới có thể yêu em, không thể kiềm chế mà sa chân vào...”

Nói đến đây, tôi không nhịn được thở dài: “Nhưng tình yêu của anh có thể duy trì được bao lâu! Một tháng, hay là hai tháng?”

Anh ngạc nhiên nhìn tôi, không chừng đang nghĩ tôi sao có thể lý trí thế.

Tôi tiếp tục nói: “Tiểu Thu đã hỏi: Đàn ông ném qua bao nhiêu mỹ nữ như anh không thể yêu ai cả đời. Nhưng em không quan tâm...”

“Cô ta!” Anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, rất nghiêm túc hỏi tôi: “Em tin không?”

Tôi cũng rất nghiêm túc gật đầu.

Anh ngồi bật dậy, nhìn tôi giận dữ, giận đến nổi vài lần muốn nói rồi lại nuốt vào. Cuối cùng anh cũng mở miệng: “Trước khi gặp được em, anh cũng không tin bản thân mình sẽ yêu một người phụ nữ. Em... vừa sinh ra đã là kiếp số của anh!”

“Anh mới là kiếp số của em!”

Yêu, hận, rõ ràng là hai từ trái nghĩa nhau, nhưng đáng thương thay, nó lại cùng tồn tại.

“Có lẽ thế.” Anh ôm cả chặn lẫn tôi vào lòng: “Thiên Thiên, anh yêu em rất lâu rồi. Cho dù với em có ý gì với anh, anh cũng không muốn mất đi em!”

Tôi túm chặt, khóe miệng không kìm được cong lên, tựa như vừa rót vào lòng một cốc nước đào mật ong, mùi vị ngọt ngào lan truyền theo mạch máu đến các bộ phận.

“Anh thích những khi tâm trạng không tốt, em ngồi yên lặng bên cạnh anh; thích những đêm anh mệt mỏi về đến nhà, thấy ánh đèn phòng khách, và em đang nằm cuộn tròn trên sofa. Lúc nào em cũng yên lặng mà sống cạnh anh, không quan tâm anh đi đâu, khi nào về, nhưng mỗi ngày em đều chờ anh. Em làm anh có cảm giác chính mình có một cái nhà... Đôi khi ở bên ngoài xã giao, anh sẽ không ngừng nhìn đồng hồ, vừa nghĩ đến dáng em đang nằm cuộn mình trên sofa, tìm anh sẽ rất đau.”

Anh ôm tôi chặt thêm một chút, chặt đến nỗi đường cong cơ thể chúng tôi kết hợp vừa khít với nhau: “Thiên Thiên, cái gì cũng có thể là giả, kể cả việc em yêu anh... Chỉ cần từng thứ từng thứ làm anh rung động tám năm nay là thật!”

Nụ cười trên khóe môi tê liệt, dòng máu đang sôi trào nhất thời đóng băng.

Tôi nhắm mắt lại, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi. Tôi chôn khuôn mặt vào vai anh.

Ông trời cho chúng ta một câu chuyện thật hài hước.

Nếu có một ngày anh thấy tôi đâm một dao vào tim anh, biết rằng tất cả đều là giả — từng thứ từng thứ làm anh rung động kia đều là giả.

Anh sẽ mang về mặt ra sao?

Anh sẽ hận tôi đến mức nào?

Tôi mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi.

Trong lúc gối đầu ngủ trên vai anh, trong giấc mơ, anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi, nói: “Anh tin là em yêu anh thật. Anh tin tưởng!”

Tôi nói: “Đúng, em yêu anh, nhưng anh khẳng định người anh yêu thật là em sao...”

Ngày thứ hai, chuyện thứ nhất tôi nhớ tới sau khi mở mắt chính là nhìn xem anh có ngủ bên cạnh tôi không. Đáng tiếc, cái gối bên cạnh tôi trống không.

Chuyện thứ hai tôi nhớ tới là dao của tôi, anh có phát hiện ra dao của tôi không...

Tôi vội vàng mặc quần áo xuống tầng, trên sàn đá hoa cương lấp lánh ánh mặt trời vàng rực trơn nhẵn, không có gì hết.

Chiếc cặp của tôi được đặt trên sofa, may mà khóa kéo vẫn như cũ, xem ra chưa từng bị mở ra.

Tôi thở dài một hơi, quay người nhìn thấy Hàn Trạc Thần đang ngồi uống cà phê. Anh dường như không có ý định ra ngoài. Anh chỉ mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, đáng vẻ hơi ung dung tự tại.

Anh không nói với tôi, chỉ cười. Nụ cười làm người ta ấm áp.

Bất chợt, trong lòng tôi có nghìn vạn câu từ, nhưng lại không nghĩ ra nên nói cái gì.

“Chào buổi sáng!” Tôi hơi mất tự nhiên ngồi đối diện anh. Rõ ràng cái bàn không lớn, vậy mà như tách chúng tôi ra hai đầu chân trời góc bể.

“Ngủ dậy sớm thế?” Anh bỏ tờ báo trên tay xuống, đổ một ít cơm rang trứng vẫn còn nóng vào đĩa tôi: “Anh vừa mới làm bữa sáng cho em, vẫn còn nóng đấy.”

Hạt cơm trắng nóng, từng hạt từng hạt óng ánh. Hương thơm của trứng gà vàng ươm lan tỏa bốn phía, là mùi thơm tuyệt vời nhất trong trí nhớ.

Khi ăn không còn là mùi vị của cơm nữa mà là mùi vị của tình yêu!

“Ngon không?”

Tôi vui đầu vào đĩa, khẽ gật đầu.

Một buổi sáng với bữa ăn như thế này, hưởng thụ tình yêu động lòng người... hạnh phúc thất lạc của tôi đã trở về.

Anh với tay sang, vuốt ve mấy ngón tay tôi đặt trên bát, thản nhiên hỏi: “Khi em đi học, trong cặp sách phải có dao à?”

Tôi đột nhiên ngồi thẳng dậy, sống lưng toát mồ hôi lạnh. Miệng nhai đồ ăn sáng giống nhai thuốc độc.

Tôi giả bộ bình tĩnh nuốt cơm xuống, giải thích rõ lý do: “Em sợ lại có người bắt cóc.”

“À!” Anh ngồi nghịch mấy ngón tay tôi, lại hỏi thêm một câu làm tôi mù mịt: “Có phải em thấy Cảnh bảo vệ em không có cảm giác an toàn?”

Tôi nghĩ rất lâu vẫn không hiểu ý của anh là gì, tôi trả lời thẳng: “Em không hiểu ý anh.”

“Cảnh nói, em từng hỏi cậu ấy có súng không... Nếu như em thấy cậu ấy cần thì anh sẽ đưa cậu ấy một cái!”

“Em chỉ tùy tiện hỏi thôi. Em nghĩ là anh ấy không được dùng.”

Lòng bàn tay tôi đầy mồ hôi, còn tay thì lạnh lẽo khác thường. Không biết anh có cảm giác được gì không.

Tôi muốn tìm tòi xem tâm tình của anh có gì không giống trước, nhưng anh vẫn bình tĩnh như thế. Nét cười không hề thay đổi, rất ấm áp.

“Ăn cơm đi, nguội rồi thì không ăn được nữa.”

Tôi cúi đầu ăn cơm, nhưng không thấy vị gì hết.

Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, muốn vội vàng trốn đi.

Cuối cùng cũng ăn xong, tôi cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình bình ổn: “Em đi học dương cầm đây.”

“Đừng đi nữa. Ăn xong thì lên đi ngủ đi.”

“Nhưng em hẹn với cô giáo rồi.” Thật ra tôi hoàn toàn không hẹn. Hôm nay hình như cô có ca của một học sinh khác.

Anh cười cười, hôn lên ngón tay của tôi, vuốt ve tóc tôi: “Cảnh vừa mới đến công ty, hôm nay anh sẽ đưa em đi.”

“Vâng.”

Dọc đường đi, anh hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt kinh hoàng của người lái xe, ôm tôi vô cùng thân mật. Anh nói bên tai tôi: “Chiều nay về sớm một chút, anh chờ em.”

“Vâng. Em biết rồi!”

Tôi cực kỳ biết rõ đàn ông như Hàn Trạc Thần kín đáo thế nào. Anh tuyệt đối sẽ không tin trong cặp sách của tôi có dao là vì đề phòng người khác bắt cóc.

Với cá tính đa nghi của anh, anh nhất định sẽ nhanh chóng điều tra thân thế của tôi.

Nếu có một ngày anh điều tra ra tôi là ai, trả thù tôi thế nào không phải điều quan trọng, quan trọng là tôi sẽ không có cơ hội giết anh nữa.

Trước mắt, tôi chỉ có hai con đường.

Một là chạy trốn. May mắn thì anh sẽ không tìm được tôi, mặc dù khả năng cực bé, như cha mẹ tôi trốn đông trốn tây, cả ngày nơm nớp lo sợ vẫn bị anh tìm được đấy thôi.

Hai là làm như không có việc gì trở về. Đêm nay sẽ ra tay giết anh, tuy rằng xác suất cũng gần như bằng không. Nhưng dù thế nào thì tôi cũng đã cố gắng, không làm thất vọng cha mẹ nơi chín suối, không làm thất vọng bản thân mình...

Tôi đang hoang mang rối bời, chợt thấy ngón tay có cảm giác mát lạnh. Tôi cúi đầu nhìn thấy trên ngón áp út được đeo một chiếc nhẫn kim cương, trạm khắc tinh tế một bông hoa bỉ ngạn, màu sắc rực rỡ. Đó chính là chiếc nhẫn tôi đã vất đi.

“Anh?”

“Thiên Thiên, chúng ta kết hôn đi!”

“Hả?”

Anh nhìn tôi say đắm: “An Dĩ Phong nói anh biết, phụ nữ chỉ tin tưởng vào việc lấy kết hôn làm lời hứa, không tin tưởng vào tên đàn ông không thể lấy cô ấy... mà cứ luôn miệng hứa hẹn cả một đời.”

“Nhưng, không phải anh đã nói...”

“Anh nghĩ rồi, anh có thể đưa em rời khỏi đây, ra nước ngoài tìm nông trường không ai biết đến chúng ta, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Tôi tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập cố chấp của con người này. Nếu như có thể, tôi chỉ mong anh vĩnh viễn không biết tôi là ai, cả đời cũng không biết tôi làm ra vẻ lương thiện và thông cảm để đánh lừa anh tám năm trời.

Chiếc xe dừng lại, tôi lưu luyến xuống xe. Vừa nghe thấy tiếng xe anh khởi động, tôi chạy tới bên cửa sổ, lừa anh một lần cuối, nói: “Đến lúc đó, em muốn trồng trong nông trường một vườn hoa bỉ ngạn thật to. Nếu như anh đồng ý, chúng ta sinh một đứa con...”

“Em chịu ở bên anh là tốt rồi.”

22. Chương 22

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 22

*

Tôi đứng trên ban công, dựa người vào tấm kính trong suốt, thưởng thức âm nhạc bay bổng hư vô như trong giấc mộng. Tâm tình tôi bị những âm thanh khát khao hướng tới tương lai tốt đẹp này lây nhiễm. Tôi không kìm được ảo tưởng về những hình ảnh đuối bắt, đùa vui của tôi và Hàn Trạc Thần trong nông trường rộng mênh mông.

Con người đôi khi rất bi ai. Lúc có đường lui thì luôn luôn kiên quyết lao đầu về phía trước. Đến khi chẳng còn đường về, quay đầu nhìn về phía bờ bên kia, mới phát hiện ra bản thân mình đã bỏ lỡ thứ mơ ước nhất.

Thế nên con người chỉ có thể tự ép bản thân không được quay đầu lại nhìn, tiếp tục đi về phía trước.

“Thiên Thiên!” Cô giáo không biết đứng sau tôi từ lúc nào, hỏi: “Em muốn thi đại học nào?”

“Em?” Tôi đáp: “Em chưa nghĩ tới.”

“Các môn văn hóa của em thế nào: Nếu qua được điểm chuẩn, cô có thể giới thiệu cho em vài thầy cô.”

“Cám ơn cô, nhưng... điểm văn hóa của em không qua chuẩn.”

Nữ sinh đang đánh đàn quay đầu lại cười cười, cô ấy nói: “Em phải cố lên! Đại học là một nơi rất hay ho.”

Trên mặt chị ấy hiện lên nụ cười tươi tắn. Chị nói đại học là một thế giới giống tháp ngà. Ở đấy có rất nhiều người cùng tuổi, lại còn có rất nhiều bạn bè cùng sở thích...

Phòng của họ có bốn người, đến buổi tối có thể ngồi tâm sự với nhau, cùng nhau xem phim truyền hình, có thể cùng nhau cười những khi trêu đùa nhau.

Chị còn nói, họ vừa đàn dương cầm, vừa thảo luận về mấy người bạn trai của nhau.

Mới nghe qua đã thấy là một nơi rất tuyệt, khó trách mấy người bạn cùng lớp của tôi đều ra sức học tập vì nơi đó.

Chỉ tiếc là tôi không còn cơ hội nữa rồi.

Cô gái thấy vẻ mặt tôi ngây ngẩn, khuyên tôi: “Không sao! Dù sao thì điều kiện gia đình nhà em cũng khá tốt. Cô có thể liên hệ với trường học bên nước ngoài, kỳ thi nhập học bên đấy khá dễ.”

Tôi gượng gạo cười với cô.

Cô còn cho rằng tôi không có lòng tin với bản thân nên vẫn khích lệ: “Em mới mười tám tuổi đã có thể đàn được giai điệu như thế, sau này khẳng định sẽ có thành tựu. Cô không nhìn lầm em đâu.”

“Cô ơi, cũng đã muộn rồi, em phải về đây!” Tôi cúi gập người chào cô lần cuối, cũng không hẹn gặp lại, chỉ nói: “Cám ơn cô!”

Buổi chiều hôm ấy, tôi ra công viên nhìn mấy cụ già tập Thái Cực Quyền, nhìn khuôn mặt hằn lên vết tích năm tháng, nhìn bọn họ vì muốn sống lâu hơn một chút mà nỗ lực.

Tính mạng, thật sự đến lúc gần mất đi mới thấy nó quý báu đến nhường nào.

Sau đó, tôi một mình lượn trên những con phố, dọc theo tuyến đường ồn ào, ngơ ngác nhìn những tủ kính trong mấy gian hàng.

Khi đi qua một ảnh viện, tôi bị chiếc áo cưới trắng tuyết mê hoặc. Tôi đi vào trong chụp một bộ ảnh áo cưới.

Sau đó tôi chọn được một cuộn phim khá ổn để rửa. Các cô ở đây đề nghị tôi tháng sau tới lấy. Tôi gật đầu cười, quan sát tỉ mỉ từng bức ảnh trên máy tính lại một lần.

Trong hình, tôi cười rất hạnh phúc, chỉ tiếc rằng đôi mắt đóng đầy ánh nước...

Ra khỏi ảnh viện, mới đi qua được hai con phố, tôi lại quay về nhìn bộ ảnh một lần nữa.

Tôi để lại cho họ địa chỉ nhà tôi, nói: “Nếu khi đó tôi không thể tới lấy, các chị chuyển cho tôi tới địa chỉ này được không? Nếu như người nhận là một người đàn ông rất tuấn tú, các chị có thể chuyển lời giúp tôi không, rằng: Tôi yêu anh ấy! Tôi thật sự, thật sự rất muốn làm cô dâu của anh ấy... Mỗi đêm tôi chờ anh ấy về nhà... là bởi vì tôi muốn chờ anh ấy...”

Khi tôi đang đi dạo một mình không có mục đích khắp các cửa hàng, điện thoại di động reo vang.

Tôi nhìn thoáng qua điện thoại rồi lập tức bắt máy, giọng nói của Hàn Trạc Thần nghe hơi bất an: “Thiên Thiên, em ở đâu?”

“Em ở trong trung tâm mua sắm Thanh Cẩm... Anh đang ở đâu?”

“Anh tới đón em về. Cô giáo em nói là em đã về từ rất sớm.”

“À, em đến trung tâm mua sắm lượn lơ chút.”

“Anh đi đón em, em đang ở tầng mấy?”

“Tầng ba, khu trang phục nữ.”

“Em đừng đi đâu nhé.”

Trong lúc đợi anh đến, tôi lại mò mẫm chiếc váy công chúa lộng lẫy bên cạnh.

Cô nhân viên phục vụ rất nhiệt tình đón tiếp, liếc qua chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của tôi, lập tức cười: “Cái váy này cực kỳ thích hợp với khí chất của cô. Cô mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

“Đưa cho tôi một bộ để thử.”

Tôi ra khỏi phòng thử đồ, đứng trước gương cởi bỏ bộ đồng phục, có cảm giác hoàn toàn thay da đổi thịt, cũng thật có vài phần giống công chúa.

Tôi hỏi cô nhân viên phục vụ: “Tôi mặc thế này có đẹp không? Có thể để một người đàn ông nhớ kỹ suốt đời không?”

Cô ấy cười: “Cô sắp đi hẹn hò à?”

“Đúng vậy!” Tôi cười đáp: “Buổi hẹn hò cuối cùng.”

Cô ấy lập tức nói: “Tuyệt đối có thể khiến anh ta không thể quên được.”

Tôi mân mê dấu hôn lộ ra bên ngoài cổ áo, nhớ tới cuộc triển miên khắc ghi trong trí nhớ ngày hôm qua, nước mắt rơi từng hạt từng hạt trên chiếc váy.

“Xin lỗi, tôi không mua nữa... Nếu như là lần hẹn hò cuối cùng, vẫn là đừng để anh ấy nhớ làm gì. Về sau anh ấy lại nhớ tôi...”

Khi tôi kéo cánh cửa phòng thay đồ muốn đi vào thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Hàn Trạc Thần: “Thiên Thiên!”

Tôi vừa mới quay người, anh đã ôm lấy vai tôi, kéo tôi vào lòng ngực.

Cánh tay anh mạnh mẽ như thế đấy, lặng lẽ biểu đạt tình yêu kiên định của anh dành cho tôi.

Tôi lau mồ hôi trên trán anh: “Rất nóng à?”

“Em có đói không? Bữa tối muốn ăn gì?” Anh vừa hỏi tôi, vừa xé mác váy, đưa cho vệ sĩ. Đồng thời anh còn chỉ vào một chiếc áo gió, nói: “Gộp cả cái này, đóng gói hết lại cho tôi.”

Tôi hiểu rằng bên ngoài nhất định rất lạnh!

Anh đổ mồ hôi vì vội vàng, vì lo lắng cho tôi.

“Xin lỗi. Em không nên đi lung tung.”

Anh không nói gì, nhận lấy áo gió từ nhân viên phục vụ rồi khoác vào cho tôi. Trước khi mặc còn cố gắng nhìn kỹ sau lưng tôi.

“Có gì sao?” Tôi khó hiểu quay lại nhìn.

“Không có gì!” Anh cười rất xấu xa: “Anh đang nhìn xem khóa ở chỗ nào.”

Thấy cô nhân viên không nhìn được cười trộm, tôi xấu hổ nói lảng sang chuyện khác: “Anh thấy em mặc cái váy này đẹp không?”

“Vẫn là không mặc gì thì đẹp hơn...”

Tôi kéo tay anh đi vào trong nhà hàng. Ngay lập tức tôi bị rung động bởi phong cách cổ điển lãng mạn nơi đây!

Đỉnh của nhà hàng này được che phủ bằng tấm kính mờ, mơ hồ có thể thấy ánh sáng xuyên qua. Không biết đó là ánh sao hay là ánh sáng của ngọn đèn.

Ánh sáng của chiếc đèn tường giống lá phong, hòa lẫn với hình ảnh đọng đưa của đôi nến đỏ, tạo nên một thứ ánh sáng mờ ảo trên chiếc bàn u tối

Nhà hàng dùng những cây tử đằng phân cách khoảng cách giữa các bàn, cộng thêm ánh sáng như vậy, khu vực quanh đây bật lên sự cao quý ý nhị.

Đặc biệt nhất chính là chính giữa phòng ăn có một cô gái đàn dương cầm. Tiếng đàn du dương phối hợp với sự đặc biệt của nhà hàng, lãng mạn mà cao quý.

Hàn Trạc Thần giúp tôi cởi áo ngoài rồi đưa cho người phục vụ. Anh kéo ghế mời tôi ngồi xuống.

“Muốn ăn gì nào?” Anh nhận lấy thực đơn từ phục vụ, đưa tới trước mặt tôi.

“Em muốn ăn đồ hải sản! Cua hấp, tôm tươi nướng.”

Cánh tay đang đưa thực đơn cho tôi của Hàn Trạc Thần chững lại, rồi rút về trả nó lại cho người phục vụ về mặt ấy này.

Rất rõ ràng, trong khung cảnh thanh nhã như này, tôi nên gọi thịt bò bít tết, lịch sự cầm dao giả bộ thanh lịch. Nhưng tôi thật sự rất muốn ăn hải sản.

Dù sao đây cũng là bữa tối cuối cùng trong đời của tôi.

“Cậu đi tìm cách đi, chúng tôi cũng không vội, có thể chờ được.” Anh nói với người phục vụ.

“Vậy xin ngài đợi một chút, tôi đi hỏi.” Một lát sau người phục vụ nhanh bước tới, nói cho chúng tôi biết: “Không có vấn đề gì, đồ ăn sẽ lên rất mau.”

Quả nhiên rất nhanh, mới hai mươi phút họ đã bưng lên hai đĩa hải sản. Màu sắc và mùi thơm đậm đà giống hệt quán hải sản nổi tiếng làm ra.

“Tốc độ của bọn họ nhanh thật đấy.” Tôi cảm thán từ tận đáy lòng: “Hai mươi phút mà đã có thể mua về đây.”

“Hai mươi phút không kịp để mua về. Chắc là bên kia mang sang.”

“À!” Thấy anh đưa tay ra, tôi vội vàng kéo cả hai chiếc đĩa về phía tôi: “Em bóc cho anh ăn.”

“Em hả?”

...

Trong nhà hàng lãng mạn, mỗi người đều yên lặng mà tao nhã ăn cơm Tây, duy có mỗi tôi hai tay bần bần chiến đấu miệt mài với con tôm trong tay năm phút đồng hồ. Cuối cùng khi ly rượu vang của anh chỉ còn lại một ngụm, tôi đã lột xong con tôm đặt lên đĩa anh.

Anh nhìn thịt tôm tươi tắn bày trong đĩa, hỏi tôi: “Em xác định là em tính dùng tốc độ này ăn cơm hả?”

Tôi kiên quyết gật đầu, lại cầm một con cua, bắt đầu nghiên cứu xem bên hành động từ chỗ nào

Tôi nghe thấy anh bắt đầu nói với người phục vụ: “Lấy cho tôi thêm hai chai rượu vang nữa.”

“...”

Từ lần đầu tiên tôi ăn đồ sẵn bị đứt tay, về sau mỗi khi đi ăn hải sản anh đều bóc vỏ giúp tôi, vào trong đĩa tôi thì chỉ có thịt hoàn chỉnh.

Trước đây, tôi cứ ăn và coi đó là điều đương nhiên.

Hiện tại tôi muốn bóc cho anh một lần, mới hiểu được rằng, ngón tay chậm chậm tách vỏ cứng và thịt trắng muốt kia, có bao hàm rất nhiều thương yêu và chiều chuộng.

Trái tim đều đã bị sự hồi hận cay đắng chiếm giữ.

Một lát sau, anh thấy tôi vẫn còn vẩn con cua, lật đi lật lại để xem, anh không nhin được nói với tôi: “Thiên Thiên... Chúng ta nói chuyện đi.”

“Được!”

Tôi cúi đầu tiếp tục nghiên cứu xem làm sao chiếc vỏ cứng rắn của con cua làm sao mà vỡ ra được.

“Em ở với anh lâu vậy, em nghĩ anh quan tâm đến cái gì nhất?”

Tôi suy nghĩ cẩn thận một lát, cuộc đời của anh coi như có thể gọi là thành công. Tiền tài, sự nghiệp, danh vọng, cái cần có thì đều có. Mà hình như anh cũng không để ý mấy thứ này.

“Chắc là tình cảm.” Tôi đáp

Anh nhìn người phục vụ rót rượu vang, mỉm cười, có thể thấy tôi không làm anh thất vọng.

Vậy em thấy trong tình cảm không thể chấp nhận được điều gì nhất?”

Tầm mắt của anh vẫn gắn chặt vào ly rượu vang. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, khuôn mặt anh hơi tối tăm.

Không đợi tôi trả lời, anh đã tự mình đưa ra đáp án: “Là lừa dối!”

Tôi bất an cúi đầu, vỏ ngoài cứng cáp của con cua đâm vào tay tôi.

Anh tiếp tục nói: “Loại người như bọn anh lẫn lộn trong giới bất cứ lúc nào cũng có thể bị người bán đứng. Thế nên bọn anh coi tin tưởng và trung thành quan trọng hơn bất cứ thứ gì! Anh và An Dĩ Phong cùng đi được tới ngày hôm nay chính là vì bọn anh tin cậy lẫn nhau.”

Tôi nhất thời thấy đáy lòng chìm xuống, vì hô hấp không thông mà mọi thứ trước mặt tối đen như mực!

Chắc hẳn anh không tùy tiện mà nói ra hai chữ “lừa dối” lúc này.

Nhưng anh đang ám chỉ cái gì đấy? Là vì lời giải thích hôm nay của tôi về con dao, hay là anh đã biết rõ thân phận của tôi...

Mạch máu toàn thân tôi như đảo chiều, sự kinh hoàng bám chặt trên mỗi dây thần kinh. Tôi có cảm giác như đang rơi xuống vực sâu không đáy, hoàn toàn mất đi trọng lượng.

Không biết thời gian tôi qua bao lâu, tôi cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Tôi suy nghĩ cẩn thận, chắc anh chưa biết thân phận thật sự của tôi, nếu không thì anh sẽ không dùng giọng điệu bình tĩnh nói chuyện với tôi thế này đâu.

Tôi chú ý quan sát sắc mặt anh, thử hỏi dò: “Trước đây anh nói anh tin tưởng em nhất, nếu như... em nói là nếu! Nếu em lừa anh, có phải anh sẽ rất tức giận không? Có thể tha thứ cho em không?”

Tầm mắt anh chuyển qua khuôn mặt tôi. Ánh mắt sắc bén như xuyên thấu cơ thể tôi, thẳng tiến vào nơi sâu thẳm của tâm hồn.

Tôi hơi hoảng loạn cúi đầu tránh né.

“Thiên Thiên.” Anh lấy con cua trong tay tôi, mân mê ngón tay đã sưng đỏ của tôi. “Anh yêu em! Bất kể trước đây em có lừa anh cái gì, anh cũng đều không so đo nữa. Nhưng từ giờ trở đi, nếu em lại lừa anh, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho em!”

Tôi thật sự không hiểu, vì sao anh lại muốn nói như vậy?

Anh đã biết thân phận thật sự của tôi, hy vọng tôi chủ động nói ra để đối lấy sự tin tưởng cuối cùng của anh. Hay là anh không biết nhưng anh không muốn lén lút điều tra tôi, muốn tôi thẳng thắn với anh...

Cuối cùng tôi nên nói như thế nào.

Đây là lựa chọn khó khăn nhất trên đời mà tôi phải đối mặt. Nếu tôi nói thật thì chứng tỏ tôi sẽ phải từ bỏ cơ hội báo thù cuối cùng. Nếu tôi không nói sẽ mất đi cơ hội cuối cùng để yêu anh.

Một bên là kẻ thù không đội trời chung, một bên là tình yêu khắc cốt ghi tâm, tôi bị hai loại sức mạnh giằng xé. Tôi rất muốn bản thân mình bị xé nát vụn thành những mảnh nhỏ, không bao giờ phải quyết định nữa.

“Em...”

Anh cắt lời tôi: “Anh không muốn nghe em giải thích gì hết. Anh chỉ muốn nghe một câu, em nên hiểu...”

Trong lòng tôi rất hỗn loạn, hỗn loạn đến mức cái gì cũng không nghĩ ra được.

Thứ tôi cần nhất hiện giờ là bình tĩnh.

Trong lúc đầu óc phiến loạn, tôi đột nhiên trông thấy chiếc dương cầm giữa nhà hàng, tôi lập tức nói: “Đã lâu rồi anh chưa nghe em đánh đàn. Hôm nay em sẽ đánh cho anh nghe bản nhạc em yêu thích nhất.”

Anh trầm mặc nhìn tôi, không nói gì.

Tôi làm như không phát hiện ra sự thất vọng của anh, đi về phía chiếc dương cầm màu trắng đặt giữa phòng.

Khi tiếng đàn vang lên, tôi thấy ánh mắt Hàn Trắc Thần đông lại, hàng mày xiết chặt.

Đúng thế, cho dù ai nghe thấy một bản “Hóa điệp” có một không hai này, tim đều bị xiết lại.

...

Khi đàn được nửa bài, rất nhiều hình ảnh đẹp đẽ dường như thoát ra từ trong bộ phim đen xưa cũ.

Tôi cười với anh, và cũng thấy anh cười với tôi, cho dù nụ cười có hơi trống rỗng.

Sau khi đàn hai phần ba bài, toàn bộ nhà hàng đều trở nên yên lặng, nước mắt tôi rơi từng giọt từng giọt trên phím đàn.

Tiếng đàn dưới ngón tay run rẩy của tôi càng lúc càng thê lương.

Tôi khó khăn lấy chút can đảm cuối cùng mà nhìn anh, mỉm cười với anh...

Anh đang bóc vỏ cua rất thành thực, đặt thịt cua vào đĩa tôi...

Thế giới của tôi trong nháy mắt bị phá hủy, toàn bộ lý trí đều hóa thành hư vô!

Khi đoạn nhạc dạo cuối cùng vang lên, ánh mắt của tôi và anh gặp nhau dưới ánh sáng màu đỏ rực rỡ. Chúng tôi chăm chú nhìn nhau, giây phút vĩnh hằng ngắn ngủi nhất...

Đệm với tiếng đàn, tôi chậm rãi nói:

“Tôi gặp một người đàn ông không nên gặp, cũng yêu người đàn ông không nên yêu này. Cho dù câu chuyện của chúng tôi có kết cục thế nào, tôi cũng đều cảm ơn số phận đã để tôi gặp gỡ anh, yêu anh... Bởi vì, cho dù trong mắt người khác anh là loại người gì, trong mắt tôi anh vẫn là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, không có người đàn ông nào... hoàn hảo hơn anh!”

Một loạt tiếng vỗ tay lịch sự vang lên, tôi đứng dậy, khép lại nắp dương cầm.

Ngón tay tôi vô cùng lưu luyến trượt trên nước sơn bóng mượt kia...

Anh đứng lên, trong đôi mắt sâu thẳm nhìn không ra là vui mừng hay là lo lắng.

Tôi đi tới bên anh, mỉm cười. Hai chúng tôi ôm lấy nhau.

Có cái ôm này há chẳng phải như có một loại hạnh phúc trong cuộc đời dễ dàng khô héo như hoa tươi sao.

“Thiên Thiên, em là người con gái đẹp nhất anh từng thấy...”

“Thần, em hứa với anh... Từ giờ phút này, em sẽ không bao giờ lừa anh nữa.”

Tôi biết điều anh muốn nhất định là những lời này!

Cho dù tương lai có ra sao, ít nhất tôi đã thể hiện được giây phút xinh đẹp nhất vì anh!

Tôi đã thật sự trải qua sự tuyệt vời của tình yêu tội nghiệt...

23. Chương 23

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 23

RATE: 18+

Đây là bữa tối ngon nhất mà tôi được ăn từ khi ra đời tới nay. Tôi học theo anh cách bóc tôm và cua, bắt chước anh thưởng thức rượu vang.

Mùi vị của rượu vang hơn hẳn XO và bia, đây mới là thứ chân chính làm người ta ngây ngất.

Chỉ cần nhìn chất lỏng nửa trong suốt đọng đưa trong ly rượu, cùng với màu hồng như bảo ngọc rực rỡ động lòng người, âu cũng là một loại hưởng thụ.

Ly rượu đặt bên môi, không khí pha trộn mùi hương thoang thoảng lâu năm, giống mùi vị trên người anh vậy.

Tôi không kìm được uống một hớp. Vị rượu vang dịu ngọt tinh tế, trong hương thơm tinh khiết có mang theo chút ngọt ngào, giống như mùi vị giữa đôi môi anh.

Tôi liếc trộm môi anh, tim đập dồn dập, hơi thở rối loạn.

“Hóa ra trên đời lại có loại rượu ngon như này. Chẳng trách anh thích.”

Anh lắc đầu, ngón tay nổi bật dưới nền rượu đỏ, nhìn cô độc như thế.

“Trước đây anh thích uống rượu trắng và bia, đặc biệt thích uống từng chén từng chén với hội đại ca đến khi say không biết gì nữa. Khi đó mỗi dây thần kinh đều bị rượu gây phấn chấn, luôn cho rằng toàn bộ thế giới này đều là của bọn anh... Sau khi đại ca ra đi, anh chỉ uống rượu vang, vì anh phải luôn luôn nhắc nhở mình duy trì tỉnh táo, luôn luôn nhắc nhở bản thân, mình là một người bình thường...”

“Xin lỗi!”

“Không sao, nhiều năm qua anh đã quen rồi.”

Câu ‘xin lỗi’ này là tôi nói hộ cha tôi.

Cha tôi quả thật đã làm chuyện không nên làm. Sự phản bội của ông không chỉ hại chết Lôi lão đại, mà còn hủy diệt nhân tính của Hàn Trạc Thần.

Nếu không với sự hiểu biết của tôi về Hàn Trạc Thần, anh sẽ không giết người vô tội.

“Thiên Thiên, em đừng rời khỏi anh có được không.” Anh lo lắng nhìn tôi: “Hôm nay khi anh đi đón em, thấy cô giáo em nói em đi đã lâu rồi, anh tưởng em đã rời khỏi...”

“Em sẽ không đi đâu hết.” Tôi nhìn xuống ngón tay đặt trên ly thủy tinh trong suốt, viên kim cương lấp lánh soi sáng sự mù mịt trong lòng tôi. “Cho dù thế nào em cũng ở bên anh.”

Cho đến ngày em chết!

“Chúng ta kết hôn đi! Ngay mai luôn!”

“Kết hôn? Ngày mai?” Đầu tôi nóng lên, lập tức gật đầu. “Em không cần hôn lễ đâu. Em muốn đi châu Âu hưởng tuần trăng mật.”

“Được! Mai chúng ta đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, rồi anh đưa em đi du lịch trăng mật.”

Ngày mai tôi sẽ trở thành bà Hàn!

Tôi thật sự không thể tin được chuyện này là sự thực.

Trước đây tôi đã từng thề son sắt: Tôi không quan tâm anh có thể lấy tôi hay không!

Nhưng có người phụ nữ nào lại không để tâm đến lời hứa hẹn cả một đời? Có người phụ nữ nào không muốn kéo người đàn ông mình yêu đi đến trước mặt người khác, nghe anh gọi một tiếng: “Bà xã!”

Là phụ nữ, có mấy ai có thể thoát khỏi thứ hạnh phúc tầm thường này.

“Em có thể hỏi anh một câu rất quan trọng không?” Tôi rất nghiêm túc hỏi anh: “Anh lấy em có phải vì anh đã từng hứa với A May là anh sẽ kết hôn với cô ấy không?”

“Cái gì hả?” Anh bị sặc rượu vang, với giấy ăn che miệng ho khan, trừng mắt nhìn tôi không nói nên lời. “Em...”

“Ngày sinh nhật mười tám tuổi của em, anh từng nói em là người thay thế cô ấy!”

“Anh chưa bao giờ nói.” Cuối cùng anh cũng hết ho khan, điều hòa hơi thở rồi nói: “Là em nói.”

“Nhưng anh lấy tên của cô ấy đặt cho em, cho em học dương cầm, dẫn em đi xem phim, rồi đưa em đi xem vườn hoa bỉ ngạn, lại còn buổi hẹn hò lãng mạn thế này. Rõ ràng đều là những thứ cô ấy muốn.”

“Anh thừa nhận là anh đặt tên cho em vì muốn nhớ rõ tên cô ấy, để anh hoàn trả được những gì anh nợ cô ấy. Nhưng anh cho em học dương cầm là vì anh thích âm sắc của dương cầm, vả lại anh cho rằng, lúc phụ nữ ngồi trước dương cầm, rất mê người! Về phần đi xem phim rạp, em không nói đến anh còn không giận.”

Anh uống một hớp rượu vang, giận dữ nói: “Rất cuộc An Dĩ Phong thấy anh thua trong tay một phụ nữ, hưng phấn đến nỗi có cơ hội thì đều làm tổn hại thanh danh anh, khiến cho toàn bộ anh em đều biết: Anh lợi dụng phim sex dụ dỗ một cô bé vị thành niên, người ta thà chết cũng không theo! Anh phản bác lại: Tôi cho rằng cô ấy muốn lợi dụng phim sex dụ dỗ tôi... Kết quả là anh càng bị khinh thường. Sự trong sạch cả đời anh bị em hủy hoại hoàn toàn rồi đấy!”

Chuyện này... Ừm!

Nghĩ kỹ lại thì hình như đúng là bản thân tôi lèo nhèo đòi đi xem.

“Thế còn hoa bỉ ngạn và hẹn hò lãng mạn thì sao?”

Anh day day trán, thở dài: “Mấy cái đấy thật ra là ý kiến của An Dĩ Phong. Cậu ta ra vẻ là cao thủ tình trường, phê bình phương pháp của anh rất tầm thường. Cậu ấy nói rằng anh chỉ biết tán tỉnh, căn bản không biết nói chuyện yêu đương. An Dĩ Phong còn nói cho anh biết: ‘Anh đừng tưởng rằng anh đưa cô ấy lên đỉnh nhiều lần, muốn ngừng mà không được, thì cô ấy sẽ một lòng yêu anh! Một cô bé mười bảy tuổi thích lãng mạn, ví dụ như hoa tươi, trời sao, hoặc là ôm nhau ngủ không dính dáng gì đến tình dục...’ Anh nghe cũng thấy rất có lý nên mới thử xem.”

“Không phải đâu...” Tôi rụt rè nói: “Em bằng lòng ở bên anh, chẳng liên quan đến lãng mạn, cũng không liên quan đến tình dục...”

Anh nhìn tôi, chăm chú chờ đợi câu trả lời.

Tôi cười, uống thêm một hớp rượu vang, rất ngọt, rất say lòng người.

“Là bản thân anh... khiến em say, không tỉnh được!”

Anh quay mặt ra chỗ khác, nhưng khi tôi nhìn thấy sườn mặt của anh, những đường nét cương nghị trở nên nhu hòa, khóe miệng giương lên, hàng mày cong cong...

“Ngủ ngon!” Ăn xong trở về, anh đưa tôi đến tận cửa phòng ngủ, tôi lưu luyến không muốn rời, tay kéo lấy tay anh, khẽ hôn lên mặt anh. “Anh ngủ sớm chút nhé.”

“Hoàn thành xong việc đã...”

Cánh tay tôi đang muốn đẩy cửa lại buông xuống. Tôi cười, quay đầu lại, kiễng chân lên hôn vào môi anh. Không đợi anh khôi phục bình thường đã đỏ mặt chạy vào phòng.

Khi dựa vào cánh cửa, trái tim vẫn còn đập dữ dội vì hưng phấn.

Trong phòng tắm mờ sương, tôi nằm trong bồn, ngón tay lướt qua những dấu hôn trên người, trái tim rung động theo từng vết đó.

Thật nhớ vòng ôm mạnh mẽ của anh, nụ hôn cuồng nhiệt, và cả sự trêu đùa của đầu lưỡi...

Đặc biệt nhớ nhung nguyên nhân làm anh thỏa mãn, thở dốc.

Nhớ nhưng cảm giác cơ thể của tôi được anh lấp đầy, ra vào. Tôi có loại xúc động muốn lao vào phòng anh. Nếu như...

Tôi đột nhiên chạy vọt vào phòng anh, bò lên trên giường, anh sẽ có biểu tình như nào?

Có lẽ với sự ‘đáng ghét’ của anh, anh nhất định sẽ nói: “Thiên Thiên, có phải lại tới cường ép anh không?”

Nếu thế, tôi sẽ làm như mặt dày, nói: “Em cưỡng ép anh đấy, anh có thể làm gì được em?”

Anh sẽ có biểu tình như nào?

Tôi không nhịn được nằm sát vào thành bồn, cười ngọt ngào ra tiếng.

Tôi không biết tôi lại là một sắc nữ thế này đấy!

Sắc đến nỗi chỉ nhớ đến cơ thể cường tráng của anh, hoàn toàn không thèm nhớ anh là ai.

“Ôi!” Tôi thở dài từ đáy lòng, ngẩng đầu nằm dựa vào bồn, để cả người chìm vào trong dòng nước vô hình.

Là ai cũng không quan trọng, có thể yêu bao lâu cũng không quan trọng. Quan trọng là tôi nhớ anh. Vừa mới xa nhau có vài phút, lại thêm chúng tôi cách nhau có mấy mét, tôi đã nhớ anh đến nỗi khó nén nổi...

Thật muốn nhìn xem anh đang làm gì!

Có đang nhớ tới tôi không?

Tắm rửa đến suýt nữa ngủ trong đây, tôi mới cầm khăn đứng dậy, vừa lau người, vừa mở cửa phòng tắm.

“Anh!” Khi thấy bóng hình cao gầy đang đứng bên ban công nhìn cảnh đêm bên ngoài, tôi kinh ngạc đến ngất người, thậm chí quên luôn là mình vẫn chưa mặc quần áo.

“Anh... sao lại ở đây?” Thấy anh quay đầu lại, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào cơ thể tôi, tôi mới giật mình nhớ rằng tôi đang khỏa thân. Tôi vội vàng dùng khăn lau đầu quần quanh người một cách qua quýt, cào cào mái tóc rối bù.

Anh cười, nói: “Anh gõ cửa rồi nhưng em không trả lời.”

“À. Xin lỗi, em không nghe thấy.”

“Không sao, anh không để ý!”

Tôi thật chẳng có tiền đồ! Trong tình huống này tôi hẳn là nên lớn tiếng chất vấn: Sao anh có thể tùy tiện vào phòng em như thế hả!

Cuối cùng, giống như tôi là người sai.

Tự trách rồi tự trách, hai chân tôi lại không khống chế được đi ra ban công, đứng cạnh anh.

Anh đã thay quần áo, mặc bộ đồ ngủ màu ghi nhạt. Trên người sực nức mùi hương bạc hà. Mỗi lần anh tắm xong đều tỏa ra mùi vị này.

“Lần nào em tắm cũng lâu như vậy hả?” Hàn Trạc Thần ôm lấy eo tôi từ sau lưng, khuôn mặt vùi vào mái tóc tôi, chớp mũi cọ xát lên bờ vai trần.

Hai tay tôi phải chống vào tấm kính mới đứng vững, bộ ngực nhấp nhô mãnh liệt. “Hả, rất lâu à?”

“Chắc là tắm sạch bong hả... Ừm, hương thơm mát khiến người ta muốn liếm chút...”

Đại não của tôi bị anh kích thích đến tê liệt, đột nhiên trong đầu tôi bật ra một câu mà tôi nhớ đến trong phòng tắm: “Có phải anh lại tới cưỡng ép em không?”

Anh rõ ràng ngây ngốc mất hai giây, chớp chớp mắt, nụ cười gian ác: “Anh sẽ cưỡng ép em đấy, em có thể làm gì anh nào?”

“Hả?”

Chẳng lẽ đây là thứ người ta gọi là tâm ý tương thông! Tư tưởng cũng đều tột tệ như nhau...

Anh cầm cổ tay tôi đặt lên tấm kính, cúi người hôn xuống, rất dịu dàng, rất dịu dàng...

Cơ thể ma sát với cơ thể! Chiếc khăn tắm vốn quấn qua loa sơ sài rơi xuống.

Bầu trời hôm nay ít sao. Màu đen của màn trời chỉ còn là phong nền.

Phong cảnh tuyệt đẹp nhất chính là chúng tôi thấp cho nhau những ngọn lửa trong đêm tối.

Trước đây, tôi ít khi ra ban công, vì từ nơi này luôn luôn có thể thấy được bể bơi mà anh dùng để hành hạ tôi. Từ mấy tháng trước, tôi lại càng ghét nó. Mỗi lần thấy bể bơi kia, tôi liền nhớ tới ngày bị anh đoạt đi nụ hôn đầu tiên, và cả trái tim đã bị đánh mất...

Nước bể đêm nay dường như vô cùng đẹp. Bóng trắng phản chiếu trên mặt nước, mờ mờ.

Tôi bị anh hôn đến nỗi thần trí cũng bay đi đâu mất, hoàn toàn bị dục vọng bắt giữ, chinh phục.

Không hề kiềm chế, không hề mâu thuẫn, trong nụ hôn nồng nhiệt của anh, tôi lại quên chuyện phải giết anh, quên không còn một mảnh.

Bờ môi anh chuyển qua tai tôi. Anh dùng đầu lưỡi vẽ lại đường viền tai, nói bên tai tôi bằng âm thanh giàu từ tính:

“Trước đây mỗi đêm đi qua cửa phòng em, anh đều muốn vào chiếm giữ em trên giường của em, nhưng lại sợ làm bẩn sự thuần khiết của em...”

Tôi nhắm mắt dựa vào tấm kính, thủy tinh lạnh lẽo cơ hồ bị cơ thể nóng rực của tôi làm tan chảy.

Mấy câu ngắn ngủi chất chứa biết bao nhiêu tình yêu và giãi dụa, khát khao và tôn trọng của anh.

Tôi chưa bao giờ khóa cánh cửa này, đó là thử thách tàn nhẫn thế nào với tự chủ của anh?

Bản thân có một phần yêu này, tôi còn trông mong gì nữa!

Tôi rút cổ tay đang bị anh nắm lấy, vuốt ve dọc theo khung xương vai anh, tựa như đang lướt qua từng phím đàn, nghe tiếng nhạc vang vọng.

“Thần... Về sau, anh có thể làm gì tùy thích!”

Tôi vừa mới nói xong, cơ thể bỗng nhẹ hẫng. Tôi bị anh ôm bổng lên...

Nằm trên chiếc giường quen thuộc, môi anh dịu dàng lướt qua từng chỗ trên cơ thể, đi đến đâu đều khiến tôi rên rỉ. Trải qua đêm trước, anh đã đều nắm rõ những vị trí mẫn cảm trên người tôi.

Anh hôn lên ngực, đầu lưỡi hồng nhợt vờn quanh đầu ngực hồng hồng non mềm đang dựng thẳng.

Không chỉ có cảm giác tê liệt ở nơi ấy, mà cả người tôi đều thấy dần dần yếu ớt...

“Ừm...” Tôi kêu rên, dùng âm thanh chênh vênh nói ra những cảm nhận chân thực nhất: “Em yêu anh! Ừm... Chuyện có ý nghĩa nhất trong đời này của em là yêu anh!”

Anh nâng mắt nhìn tôi, trong đôi mắt tràn đầy dục vọng trộn lẫn cả sự cảm động và thỏa mãn mịm mờ.

“Chuyện có ý nghĩa nhất đời này mà anh làm là đã khiến em yêu anh!”

Chúng tôi nhìn nhau rất lâu, nhiều năm ăn ý, tất cả mọi thứ đều không cần phải nhiều lời.

Anh mở chân tôi, tiện dùng đầu gối đệm dưới người tôi.

Tôi tưởng rằng anh sẽ vào, cắn răng chờ đợi, khát vọng...

Nhưng anh vẫn ngồi trên giường, cúi người xuống một chút, bờ môi tiến gần đến...

Tôi kêu lên sợ hãi. “Anh muốn làm gì?”

“Anh nghe nói phương thức này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, anh còn chưa thử bao giờ... Nếu như làm đau em thì em cứ nói anh biết.”

Cơ thể tôi run rẩy, cổ sức muốn khép chân lại.

“Dừng mà...”

Anh kìm chặt hai chân tôi, đôi môi trượt dần từ bụng dưới xuống nữa, từ từ bao phủ lên nơi bí mật ẩm ướt..

Loại giao hợp này hoàn toàn khác biệt với ra vào. Kích thích mang chút thẹn thùng, trộn thêm sự xấu hổ kinh ngạc, vui mừng khi được yêu thương.

“Em xin anh... Dừng! Dừng lại đi...”

Anh không chỉ không dừng lại, mà dùng lưỡi tham dò bên trong, khéo léo đảo quanh. Tôi hoàn toàn không có cách nào chống đỡ được loại kích thích này. Tôi thét chói tai, lui về phía sau, muốn chạy trốn, nhưng lại bị anh kéo trở về, cố định eo tôi.

Anh cúi đầu, cố gắng liếm mát. Thậm chí anh còn dùng răng khê cắn một bên cánh mẫn cảm...

Tôi thật sự bị loại kích thích mãnh liệt này làm cho điên cuồng, thét lên.

Tôi bất lực nắm chặt chân, cơ thể rung động kịch liệt.

Anh si mê nhìn tôi, dục vọng ngẩng cao khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Dần dần, dưới sự trêu đùa của môi lưỡi anh, cả người tôi run rẩy, bùng cháy, toàn bộ máu đường như đều đang tụ hội về nơi anh đang liếm mát...

Tôi bắt đầu mê mị, rên rỉ, thở gấp.

Những chấm nhỏ trên bầu trời rơi rạc rơi xuống, thế giới như đang vỡ vụn. Nếu tôi được quyền lựa chọn, tôi đã nghĩ cứ chết đi như này...

Khoái cảm đạt tới đỉnh điểm, tôi khó nhịn được mà co giật và co rút, máu trong người tôi như bị bốc cháy đến khô cạn.

Cùng lúc khi đỉnh điểm cuốn sạch cơ thể, tôi hoàn toàn tan vỡ..

Tôi trào lên người anh, khóc lóc ôm lấy anh: “Vì sao phải làm vậy? Vì sao?”

“Vì anh yêu em?”

“Em không xứng!”

“Thiên Thiên!” Anh ôm bờ vai run run của tôi, nói: “Em không hiểu rồi, làm cho người mình yêu nhất không khổng chế được, phải rên rỉ dưới thân mình, là chuyện vô cùng thỏa mãn.”

...

Tôi cho rằng vì anh muốn an ủi tôi nên mới nói thế. Nhưng khi tôi ngồi trên người anh, cố gắng học theo những phương pháp Tiểu Thu dạy, chống vào giường, để cơ thể lên xuống, vào lúc cơ thể tôi vận vẹo, anh không kìm chế được rên rỉ, hơi thở hỗn loạn, thở dốc, tôi mới thấy máu mình sôi trào. Loại thỏa mãn và hưởng thụ khoái cảm tình dục này thật hoàn toàn khác biệt...

Chinh phục anh làm người ta điên cuồng hơn chinh phục toàn bộ thế giới.

Nhất là khi nghe giọng anh khàn khàn nói với tôi: “Thiên Thiên, em cứ như thế này.... anh sẽ không kìm chế được...”

Anh nắm lấy tôi, càng nắm càng chặt. Mỗi ngón tay đều nói cho tôi biết tôi đang khiến anh dung hòa đau khổ và sung sướng thế nào.

Tôi hoàn toàn lún sâu vào trong hưng phấn phục thù. Không chỉ không dừng lại mà còn vận vẹo cơ thể càng mau hơn.

Dị vật trong cơ thể càng lúc càng cứng lên, cơ hồ đâm xuyên cơ thể tôi. Tôi chịu không nổi ngẩng đầu lên rên rỉ, cả người bủn rủn.

Nhưng tôi vẫn còn muốn buông thả mà chiếm lấy anh...

Mãi đến khi anh ngồi dậy ôm chặt lấy tôi, hét lên một tiếng chôn sâu vào trong người tôi bắn ra, tôi mới mệt lử nằm trên vai anh thở dốc.

“Em đúng là yêu tinh nhỏ. Em học ai chiêu này?” Anh xoay người đè lên tôi, trên mặt bao phủ sung sướng khoái cảm, nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt, dường như muốn cắn nuốt tôi mới vừa lòng.

“Tiểu Thu! Anh thích không?”

“Rất tuyệt vời!” Anh khàn giọng nói: “May mà trái tim anh đủ khỏe mạnh.”

“Thế chúng ta đổi sang một tư thế khác nhé?”

Anh cười xấu xa: “Em biết bao nhiêu loại?”

Tôi đếm ngón tay, không quá đủ.

Tôi cũng không biết có bao nhiêu loại, dù sao chúng tôi đều thử qua tất cả một lần.

Cuối cùng, hai người chúng tôi đều không còn sức, ôm nhau ngã xuống giường...

“Hôm nay anh có thể ngủ bên cạnh em không?” Tôi ôm eo anh, không muốn anh rời khỏi tầm mắt của mình.

“Miễn là em thích, về sau anh đều ngủ cạnh em. Em có thể yêu cầu bất cứ lúc nào, sai bảo bất cứ lúc nào!”

“Anh nghĩ tốt thật đấy!”

Tôi dựa vào lồng ngực anh, hít sâu mùi vị trên người anh, tư tưởng mông lung.

Ngày mai sẽ kết hôn, thật tốt...

Tôi dạt dào hạnh phúc mặc áo cưới màu trắng, đứng trước gương soi đi soi lại.

Tiểu Thu vừa giúp tôi trang điểm, vừa trách tôi: “Bà Hàn, em đừng cười nữa. Tiếp tục cười chị không có cách nào trang điểm cho em đâu.”

Tôi không kìm được, vẫn tiếp tục cười.

Cuối cùng trang điểm cũng xong, tôi nhấc váy trắng chấm đất, mỉm cười đi về phía Hàn Trạc Thần khôi ngô khác thường.

Đi về phía hạnh phúc mà lòng tôi khao khát nhất.

Nhưng tôi không lường tới, anh vẫn luôn luôn dịu dàng như nước đột nhiên bóp cổ tôi, đôi mắt vẫn tơ máu trừng lên hỏi: “Tám năm nay cô đều gạt tôi đúng không? Tất cả những chuyện cô làm khi ở cạnh tôi đều là vì giết tôi đúng không?”

Bó hoa bỉ ngạn trong tay tôi rơi xuống mặt đất, bị anh giẫm nát...

Tôi khóc lóc cầu xin anh tha thứ cho tôi.

Anh nói: “Tôi sẽ không tha thứ cho cô. Cái gì tôi cũng có thể tha thứ, duy chỉ có việc từng thứ từng thứ tám năm nay khiến tôi động lòng... là giả.”

Ngón tay anh bóp chặt, tôi nhìn anh, nhìn đến khi hai mắt đầm nước mơ hồ, thế giới trở nên tối đen như mực...

Đột nhiên thời gian quay ngược, tôi lại thấy nụ cười ác quỷ của Hàn Trạc Thần, thấy anh nói: “Cậu không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Cha tôi đã cầu xin như thế, anh không hề có chút thương hại.

Cha bị bắn chết bằng một phát súng, mẹ lao ra từ ban công, chết trong lòng ông...

Còn có anh trai tôi, máu của anh đổ rục một mảng...

Tôi giật mình tỉnh lại từ trong giấc mơ, hoảng hốt vỗ về trái tim đang đau nhức, cúi đầu lại thấy...

Khuôn mặt giống hệt trong giấc mơ đang ở trước mắt tôi.

Anh trong giấc mơ thật đáng sợ, hoặc là nên nói, anh vẫn là một người đáng sợ như thế...

Tôi sợ run trèo xuống giường, không ngừng lùi về sau.

Tôi cảm thấy lòng bàn chân trần đau đớn, cúi đầu nhìn thấy cặp sách của tôi.

Cặp của tôi? Dao của tôi?

Chẳng lẽ đây là thời cơ ông trời thương hại tôi sau tám năm chịu đựng?

Tôi tựa như thấy được ánh bình minh trong đêm đen như mực, tâm trạng không hiểu vì sao mà xúc động.

Đầu tôi nóng lên, lấy dao từ trong cặp ra, từng bước từng bước tới gần anh.

Đến gần anh tôi mới phát hiện ra anh hoàn toàn không giống trong mơ.

Khuôn mặt khi ngủ của anh bình thản như vậy. Lông mày cương nghị biến thành đường cong nhu hòa, hàng mi dày rung động theo từng nhịp thở. Đôi môi mỏng khẽ nhếch, tạo nên đường cong khêu gợi, khiến người ta không nhịn được muốn hôn.

Ngón tay anh...

Vai anh...

Ngực anh nhấp nhô vững vàng theo quy luật...

Tiếng tim đập dồn cổ chấp kiên định của anh...

Vì sao anh lại ngủ ngon như thế? Vì đêm qua do tôi cuồng nhiệt mà mệt mỏi sao? Là vì anh tin tưởng tôi sẽ không hại anh sao? Là vì anh yêu tôi phải không?

Không biết trong giấc mơ của anh có tôi không?

...

Bao năm ả nhĩn chỉ vì ngày này. Vậy mà tay cầm dao run run, nước mắt rơi từng giọt từng giọt trên mặt đất...

Mục đích sẽ được thực hiện! Vậy mà điều tôi nghĩ tới không phải là giết anh sẽ sung sướng thế nào, mà là một dao này đâm xuống anh sẽ rất đau phải không? Sẽ chảy rất nhiều máu đúng không? Ánh mắt cuối cùng của anh sẽ là ánh mắt như thế nào...

Mũi dao dưới ánh đèn mờ lóe lên ánh sáng sắc bén. Chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay tôi dường như đang đốt lên một ngọn lửa.

Tôi nhớ tới bờ hoa bỉ ngạn và ráng hồng tà dương.

Nhớ anh làm cho tôi cơm rang trứng;

Nhớ anh khi anh ra khỏi phòng cấp cứu, câu nói đầu tiên mà anh không thể nói thành tiếng: “Em có bị thương không?”

Vì sao tôi lại muốn giết anh?

Vì sao nhất định phải giết một người đàn ông yêu tôi đến vậy!

Tôi cố gắng nhớ lại ngày cả gia đình tôi chết, nhớ tới mẹ tôi lao ra từ ban công.

Bà biết mình sẽ chết mà vẫn lao ra. Không phải thương tâm, không phải xúc động, mà là bà căn bản muốn chết cùng một chỗ với cha...

Tâm tư tôi rối bời, tư duy cũng bắt đầu hỗn loạn. Bất chợt, tôi tự hỏi bản thân: Nếu có một ngày Hàn Trạc Thần nói anh bằng lòng tử sát, không muốn liên lụy đến tôi, liên lụy đến con.

Tôi sẽ làm thế nào?

Đáp án tuyệt nhiên không cần nghĩ, tôi nhất định sẽ không do dự nói: “Không thể! Không có anh, em và con sống sót thế nào!”

Tôi cũng lựa chọn giống mẹ, thà cược một lần, cho dù cuối cùng người trong nhà đều phải chết cùng một chỗ, cũng không muốn anh tự sát.

Nhưng tôi biết, nếu Hàn Trạc Thần là cha tôi, anh sẽ tự mình quyết định. Đến chết cũng không cho tôi biết...

24. Chương 24

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 24

RATE: 18+

*

25. Chương 25

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 25

*

Tôi không biết người khác kết hôn như nào, nhưng tôi đoán không ai lại “bình thản” hơn chúng tôi.

Chúng tôi vừa mới bước vào cửa thì đã có một đôi tình nhân thì thầm bàn tán, nói chúng tôi chắc kém nhau mười tuổi.

Mười tuổi? Thì lực họ làm sao đây?

Hàn Trạc Thần coi đây như chốn không người, kéo tôi đi đến trước mặt nhân viên công chức, lôi ra sổ hộ khẩu đặt trên bàn. Người nhân viên công chức vốn bình tĩnh chột dần mặt, mở to mắt nhìn chúng tôi một cách khó tin: “Hai người là cha con?”

“Cha nuôi, con gái nuôi! Sửa vào cột quan hệ là được.” Hàn Trạc Thần không kiên nhẫn trả lời.

“Nhưng...” Nhân viên công chức liếc qua tên của anh, rồi ngẩng đầu nhìn hai vệ sĩ đi sau, thận trọng nói: “Tôi đi hỏi một chút.”

Một lát sau, cô ấy quay lại, cấp tốc đưa chúng tôi bản khai: “Hai người khai vào bản này, rồi ký tên.”

Lúc điền vào bảng khai, tôi rớt cục cũng không nhận được, hỏi ra vấn đề muốn hỏi: “Nếu đã hạn em, vì sao còn muốn kết hôn với em?”

Tay cầm bút của anh dừng lại một chút, chiếc bút bi nhựa trong lòng bàn tay anh phát ra tiếng vỡ.

Anh không nói chuyện, lại tiếp tục viết.

“Nếu vì anh muốn để anh ấy hết hy vọng, thật ra không cần thiết...”

Anh chột ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn tôi: “Để được pháp luật bảo hộ! Hàn Thiên Vu, lát nữa tốt nhất em phải thực hiện nghĩa vụ của một người vợ cho tôi xem!”

Nói xong, anh ký tên rất nhanh, lại giật lấy bản khai của tôi, điền hộ tôi.

Nghĩa vụ người vợ nhất định phải thực hiện?

Hơi không hiểu! Đến lúc mấy người khác cười trộm, tôi mới bừng tỉnh ngộ ra.

Nhất thời giận dữ, tôi suýt buột miệng nói: Giết người anh cũng không sợ phạm tội, cường hiếp đối với anh coi như một tội!

Thấy con mắt toàn bộ người trong phòng đều lên nhìn chằm chằm vào chúng tôi, tôi nhin.

Tôi giận dữ cướp bản khai về, ký tên tôi thật nhanh, vất bản khai lại cho anh, lớn tiếng nói: “Hàn Trạc Thần, anh cũng đừng quên cho tôi thấy rõ quyền lợi mà một người vợ được hưởng!”

Không hiểu vì sao căn phòng vốn đang hơi ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh. Gần như tất cả mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn chúng tôi.

Sau khi chụp ảnh qua loa, chưa đến mười phút, nhân viên công chức đã đưa giấy chứng nhận kết hôn cho chúng tôi, nói cho chúng tôi là đã có thể đi.

Tôi ngỡ ngàng nhận lấy tờ giấy đơn giản ấy. Đây là kết hôn, quả thật đủ gọn gàng.

Chúng tôi vừa mới ra khỏi cửa, chột nghe thấy bên trong vang lên tiếng hét chói tai: “Anh ta là Hàn Trạc Thần!”

“Cô gái kia vừa gọi thế, là anh ta!” Tôi nghĩ mình lại phạm phải một sai lầm.

“Lấy con gái của chính mình! Việc này ngoài anh ta ra thì chẳng ai làm được!”

“Tôi thấy cô gái kia rõ ràng không muốn...”

Anh dừng bước, ngón tay đang nắm tay tôi siết chặt lại.

Tôi đẩy anh đi: “Đi thôi! Đã làm được thì đừng sợ người ta nói.”

Anh đứng nguyên không nhúc nhích.

Tôi lại đẩy đẩy anh: “Anh sợ người ta nói ra nói vào thì bây giờ đi làm thủ tục ly hôn.”

“Em mơ à!” Anh lườm tôi một cái, quay người nói với vệ sĩ đứng sau: “Đi cảnh cáo bọn họ, tin tức kết hôn của tôi nếu truyền ra ngoài, bọn họ dù chỉ một đôi cũng đừng nghĩ đi vào lễ đường kết hôn.”

Về phần cuộc sống trắng mật, cũng không tính là lạnh lẽo lắm. Nhiều nhất chỉ có một chuyện là người chồng mới cưới của tôi ngoài lúc làm chuyện ấy thì không bao giờ gặp.

Tôi bị nhốt một mình trong gian phòng nhỏ bé, ngồi đếm ngày, nhìn giờ trong sự chờ đợi giày vò.

Thật không có việc gì làm. Sách ngữ văn đọc hơn mười lần, mấy bài văn đều đã thuộc lòng. Tôi dứt khoát lật sách toán ra làm vài đề toán đơn giản, rồi lại tìm sách tiếng Anh lôi ra học vài từ đơn.

Hôm nay, ngẫu nhiên tôi tìm được một quyển nhạc phổ tưởng đã mất từ lâu ở trong ngăn tủ.

Tôi như tìm được cửa quý, cho dù không có dương cầm, tôi vẫn ngồi vào bàn học, nhắm mắt lại, tưởng tượng dưới tay tôi là những phím đàn, đầu ngón tay nhảy nhót trên bàn, âm nhạc ngân nga trong đầu, tâm trạng cũng không sa sút nữa.

Đàn xong bản nhạc cuối cùng trong quyển sách, tôi gấp quyển nhạc phổ lại, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, quan sát tầng dưới.

Xe của anh đỗ ở dưới tầng, anh đã về?

Tôi lập tức hưng phấn ngồi thẳng trên ghế, đưa mắt tìm từng góc nhỏ. Tôi thích nhất là tìm kiếm anh như vậy, nếu như có thể tìm thấy, dù nhìn từ xa cũng sẽ rất hài lòng.

Có lẽ trong mắt người khác tôi quá buồn chán. Trên thực tế, vô ý bắt được bóng hình của người mình yêu mến là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Đáng tiếc hôm nay tôi không tìm thấy.

Tôi cũng không từ bỏ, tôi trèo lên trên ghế, chống bệ cửa sổ để mình cao hơn một chút, cố gắng mở rộng phạm vi tầm nhìn.

“Em đang nhìn cái gì?” Giọng nói Hàn Trạc Thật làm tôi sợ đến mức chân tay mềm nhũn, ngã từ trên ghế xuống.

Tôi hoàn toàn chìm đắm trong thế giới âm nhạc ảo tưởng của chính mình, ngay cả anh vào lúc nào cũng không biết.

Đợi khi tôi hồi tỉnh lại từ trong sự choáng váng, mới phát hiện ra mình ngã vào vòng ôm mà tôi chờ đợi nhất.

Tôi ôm vai anh, đã lâu lắm rồi không có cảm giác thân thiết như vậy. Ngay cả khi cơ thể hoàn toàn hòa hợp, tôi cũng không có loại cảm giác hạnh phúc này, vì anh đang nhìn tôi, trong đôi mắt của anh hiện lên khuôn mặt tôi.

“Em đang nhìn anh, xe của anh đỗ ở dưới tầng.”

Anh trầm tư một lát, nhìn thoáng qua đồng hồ trên bàn tôi, đột nhiên lại hỏi: “Hôm qua tôi về lúc mấy giờ, em biết không?”

“Chín giờ.”

“Hôm kia thì sao?”

“Sáu rưỡi.”

“Trước đó một ngày.”

“Anh không đi ra ngoài...”

Anh nhìn tôi, thứ tình cảm đã lâu không thấy bắt đầu nảy lên trong cái nhìn chăm chú của chúng tôi.

Tôi thử đi tới, môi chạm vào môi anh, có cảm giác mềm mại tươi mát.

Anh không tránh, cơ hội tốt như thế làm sao tôi có thể bỏ qua. Tôi ôm cổ anh, hôn sâu, đầu lưỡi liếm cánh môi anh, dùng sự nhiệt tình sưởi ấm bờ môi lạnh lẽo của anh...

Anh đột nhiên dùng sức, đẩy tôi xuống giường. Tôi có hơi thất vọng, vừa định ngồi dậy, anh đã đè lên người tôi, mạnh mẽ hôn lên môi tôi.

Nụ hôn của anh giống ngọn lửa dữ dội, là mưa to gió lớn. Nói chung, đó là thứ tình cảm mãnh liệt dâng trào phá tan hết thấy mọi thứ. Không có kỹ xảo, không có tình dục, chỉ có cướp đoạt, dường như phải hút được trái tim tôi ra mới vừa lòng.

Giữa những nụ hôn nóng rẫy, chúng tôi cởi quần áo nhau ra, tìm kiếm và thỏa mãn mọi thứ của đối phương...

Khi sự kích tình đạt đến đỉnh, tôi hoàn toàn bất chấp anh có tin hay không, hôn anh, mơ hồ rên rỉ: “Thần, em yêu anh. Anh hãy tin em, em thật sự yêu anh.”

Anh cười cười bất đắc dĩ, nói với tôi: “Thiên Thiên, yêu không nói bằng lời, càng khẳng thể nghĩ trong lòng, mà là làm, xem hành động ra sao! Nếu em thật sự yêu tôi, nhất định sẽ không ở trong lòng tôi mà giờ con dao kia lên...”

“Em sẽ không, không bao giờ thế nữa!”

“Nhưng tôi không thể tha thứ cho em, không thể như trước không do dự yêu em.”

“Vậy anh muốn em làm thế nào anh mới vừa lòng?”

Anh vuốt tóc tôi, nâng khuôn mặt tôi lên, nhẹ nhàng hôn: “Ở lại bên anh, đừng rời khỏi.”

Tôi nằm trong lòng anh gật đầu. Đã tới nước này rồi, đương nhiên anh sẽ không tin lời tôi nói.

Tôi không quan tâm, chỉ cần chưa từng xa nhau, chung quy vẫn còn hy vọng. Biết đâu có một ngày anh sẽ không hận tôi nữa, sẽ phát hiện ra tình cảm tôi dành cho anh là thật. Biết đâu chúng tôi có thể bắt đầu lại một lần, miễn là tôi kiên trì chờ đợi...

Chúng tôi vẫn ôm nhau, vẫn hôn nhau, có chuyện gì là không thể!

Thời gian sẽ thay đổi tất cả, mà thứ tôi có chính là thời gian.

Tôi nở nụ cười, đã bao nhiêu ngày tôi chưa cười vui vẻ thế này.

Ngày thứ hai, anh vừa ra khỏi cửa vệ sĩ đã bê đàn dương cầm vào phòng tôi.

Tôi vui vẻ ghé người bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, trong tay cầm một chiếc áo khoác màu đen, nhìn rất đẹp trai.

Vừa muốn cúi người vào xe, anh đột nhiên đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn lên cửa sổ phòng tôi.

Tôi vui vẻ mở toang rèm cửa, cười cười, vẫy tay với anh. Mặc dù biết anh không nghe thấy nhưng vẫn ngọt ngào gọi anh một tiếng: “Ông xã, em chờ anh về!”

Khóe miệng anh hơi cong lên, đi vào xe.

Tôi cười, ngồi bên đàn dương cầm.

Tôi biết anh vẫn còn yêu tôi, không yêu thì làm sao hận sâu như vậy.

Chúng tôi có thể bắt đầu lại một lần nữa. Chỉ cần còn yêu, tất cả mọi thứ đều có thể bắt đầu lại từ đầu.

...

Tôi đang đàn rất say mê, đột nhiên chợt nghe tiếng vệ sĩ ngoài cửa nói: “Ông chủ dặn không cho phép bất cứ ai vào trong.”

Ngay sau đó là tiếng đánh nhau, đại khái duy trì qua vài phút, cánh cửa rất nhanh được đẩy ra, Cảnh chạy vào không giải thích gì kéo tôi đi: “Đi, anh đưa em đi.”

“Anh?” Tôi nhìn ngoài cửa, hai người vệ sĩ ngất xỉu trên mặt đất.

Trước đây Cảnh nói anh có học đánh nhau. Ban đầu nhìn dạng phong cách nhẹ nhàng của anh, tôi cũng không hy vọng gì nhiều về bản lĩnh của Cảnh, bây giờ thì... Tôi nuối nước bọt, quả là quá xem thường anh ấy rồi.

Thấy anh ấy kéo tôi đi ra ngoài, tôi vội vàng vùng ra khỏi tay anh, kiên quyết nói: “Em không đi, em phải đợi anh ấy.”

“Anh biết em có nỗi khổ tâm, em tin anh... Cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng có thể bảo vệ em.”

“Em không có nỗi khổ tâm gì hết, em đây là tự nguyện.”

“Nếu em tự nguyện sao ông ta lại để vệ sĩ canh cửa em hàng ngày?” Cảnh dặt tay tôi, hoàn toàn mặc kệ tôi phản kháng thế nào cũng kéo tôi ra cửa.

“Anh Tiểu Cảnh, chuyện của em anh đừng quan tâm.” Tôi bám lấy cánh cửa, nhìn Cảnh khẩn khoản: “Em yêu anh ấy...”

“Nhưng ông ta không yêu em, ông ta có chút yêu em sẽ không nhốt em trong này.” Cảnh từ trước đến giờ tính tình rất tốt cũng bị sự cố chấp của tôi chọc giận. Anh ấy hét lên với tôi: “Thiên Thiên! Chẳng lẽ em muốn ở trong một cái lồng giam cả một đời?”

“Anh ấy sẽ không nhốt em cả đời, đợi khi anh ấy tin rằng em yêu anh ấy, tin rằng em sẽ không rời khỏi anh ấy, anh ấy sẽ cho em tự do! Em vẫn còn trẻ, em có thời gian...”

Cảnh bị tôi chọc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ nói: “Em chưa đợi được ông ta yêu em, thì đã bị ông ta hủy hoại đến điên rồi!”

“Sẽ không đâu.” Tôi vẫn ngoan cố mà kiên trì, tôi có dương cầm, tôi có anh, tôi sẽ không điên.

“Em tin anh đi, anh đã từng học qua tâm lý học. Người bình thường bị nhốt thế này quá ba tháng thì tinh thần sẽ không còn bình thường!”

Tôi còn muốn phản bác lại, anh đã tách ngón tay tôi ra khỏi cánh cửa.

Ngày thường thấy anh rất dịu dàng, không ngờ lại khỏe như thế. Tôi thật sự bị anh kéo đến đầu cầu thang.

Không phải tôi không muốn tự do. Nếu có thể lựa chọn, tôi cũng không muốn ở trong căn phòng không thấy bóng mặt trời, sống một ngày dài bằng một năm. Nhưng nếu có thể trốn tôi cũng sẽ không trốn!

Tôi cực kỳ hiểu tính cách của Hàn Trạc Thần, tôi không trốn thoát. Cho dù có chạy tới chân trời góc bể anh đều có thể bắt được tôi trở về.

Tôi không sao, nhiều nhất là về sau hàng ngày bị anh trối trên giường, dùng đủ loại cách ác nghiệt để dày vò. Nhưng Cảnh là người vô tội. Hàn Trạc Thần đối xử với người đàn ông chọc giận anh thế nào, tôi biết rõ hơn bất cứ ai khác.

Thấy bảo vệ trong sân chạy vào, tôi vội vàng dùng sức kéo Cảnh: “Anh nghe em giải thích. Quan hệ giữa em và anh ấy không giống như anh nghĩ đâu...”

“Đợi ra ngoài rồi hãy nói.”

Cảnh hơi nôn nóng lôi tôi xuống tầng, vừa mới đi đến nửa đường, mấy người bảo vệ chạy tới, bắt đầu vung gậy sắt về phía anh ấy. Anh ấy nhanh chóng nghiêng mình tránh né.

Thật ra khả năng của anh không tệ, phản ứng nhanh nhạy, đáng tiếc là bị tôi trối buộc.

Bảo vệ thừa dịp tôi với Cảnh lôi lôi kéo kéo, tấn công về phía cánh tay anh ấy đang lôi tôi đi.

Cảnh mất thấy chiếc gậy sắt đang đánh tới, do dự một chút, nhưng vẫn không buông tay tôi ra.

Chiếc gậy sắt đánh vào khuỷu tay anh ấy. Cảnh kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay đang nắm lấy tôi nhất thời mất đi sức lực.

Tôi thành công thoát khỏi sự kìm chế của anh, đồng thời cơ thể cũng mất đi trọng tâm. Chân đạp vào khoảng không, người lặn từ trên tầng xuống.

Trong lúc trời đất nghiêng ngả, tôi chỉ có cảm giác cả người đau đớn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tôi không đi, chết cũng không đi!

Trong bệnh viện, tôi chịu đựng sự đau đớn dưới mắt cá chân, mặt áp vào gối, dùng hết sức cắn mu bàn tay của mình, nước mắt trào ra như thác.

Hối hận, đã quá trễ rồi.

Cảnh cầm tay tôi, không ngừng nhận lỗi với tôi: “Xin lỗi.”

Khi tôi lắc đầu, nước mắt rơi liên miên.

Tôi không trách anh ấy, anh ấy bảo vệ cho tôi. Là tôi sai, tất cả đều là tôi sai!

“Thiên Thiên.” Anh ấy cầm khăn tay nhẹ nhàng giúp tôi lau nước mắt: “Em có thể nói cho anh biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Anh đừng quan tâm nữa, anh đi đi.”

Đội Hàn Trạc Thần đến, với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ không buông tha cho Cảnh một cách đơn giản. Nói không chừng, anh sẽ giết Cảnh.

Tôi đẩy đẩy Cảnh. “Anh mau đi đi! Đi càng xa càng tốt!”

Cảnh vỗ vai tôi, nói: “Anh là người dựng chuyện, anh sẽ không đi.”

“Anh ấy sẽ giết anh...”

Tôi còn chưa nói hết câu, chợt nghe âm thanh trầm thấp lộ vẻ lo lắng vọng từ ngoài cửa vào.

“Bác sĩ, bà nhà tôi bị thương có nặng không?”

Nước mắt tôi không thể kiểm soát, không ngừng lại được, tủi thân nhìn ra cửa. Tôi rất muốn ôm anh, muốn hôn anh.

Trước đây tôi không biết bản thân mình lại yếu đuối thế, yếu đuối đến mức cần sự dỗ dành của anh.

Bác sĩ nói: “Mắt cá chân bị bong gân, không nghiêm trọng lắm. Về nhà một tháng không đi lại nhiều sẽ không có chuyện.”

“Cám ơn!”

“Tuy nhiên phần dưới bị chảy máu, là sinh non.”

“Ông nói cái gì!”

Tôi cuối cùng cũng thấy Hàn Trạc Thần. Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, bờ vai hình như rộng hơn, ấm áp hơn so với thường ngày...

Khiến tôi không nhịn được muốn ngã vào anh.

Hai mắt tôi đầm nước, mờ mịt nhìn anh. “Xin lỗi!”

Về mặt anh vốn lo lắng, trông thấy Cảnh ngồi bên cạnh đang lôi kéo tay tôi, đôi mắt lập tức nổi lên ngọn lửa.

Anh cố gắng kiềm chế sự tức giận, lớn tiếng hỏi vệ sĩ: “Xảy ra chuyện gì?”

Vệ sĩ nhìn bảo vệ, bảo vệ sợ đến nỗi lùi về sau một bước, giải thích: “Là Cảnh muốn đưa tiểu thư đi, chúng tôi ra ngăn cản, không ngờ lại hại tiểu thư ngã cầu thang...”

Sắc mặt Hàn Trạc Thần nhất thời biến đổi, anh bước từng bước về phía Cảnh, cả người đầy đặc sát ý.

“Mục Cảnh, hôm qua tôi đã cảnh cáo cậu thế nào?”

Cảnh từ từ đứng dậy, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Hàn Trạc Thần đang trong cơn thịnh nộ: “Tôi nói rồi, chỉ cần cô bị tổn thương, tôi sẽ không đứng nhìn!”

Tôi thấy mười đốt ngón tay của Hàn Trạc Thần trở nên trắng bệch, tay chậm rãi vươn đến chỗ vệ sĩ, tôi lập tức ý thức được độ nghiêm trọng của sự việc.

“Đừng!” Tôi chịu đựng chân đau đi xuống giường, vươn tay che trước Cảnh: “Thần, không liên quan đến anh ấy, là em sai! Em cam đoan với anh không có lần sau, em sẽ không rời khỏi anh, tuyệt đối không bao giờ.”

Ánh mắt Hàn Trạc Thần dời về phía tôi, rút lại bàn tay đang hướng tới vệ sĩ. “Không liên quan đến cậu ta...”

Tôi gật đầu. “Anh tha cho anh ấy đi.”

Anh quay mặt nhìn ra cửa sổ, những chiếc lá vàng rơi lác đác. Bất chợt, tôi nhìn thấy sự đau thương trong đáy mắt anh.

Thứ ánh mắt bóp nghẹt mọi sự hy vọng và chờ đợi của tôi trong thoáng chốc, tôi đưa tay nắm lấy tay anh: “Con, chúng ta còn có thể sinh...”

Anh tránh né, cười gằn, giọng nói hơi khàn: “Về sau đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!”

“Thần!!!”

Tôi hơi hoảng hốt, vội vàng giữ vạt áo anh. Anh lùi lại về sau từng bước, tuyệt tình xoay người.

Anh đi ra ngoài, không hề dừng lại một giây, không hề có chút lưu luyến.

Thì ra ánh mắt cuối cùng của anh mang tên: Buông tay!

Cuối cùng, anh đã lựa chọn tha thứ, lựa chọn buông tay, lựa chọn sự buông tay của anh để thành toàn cho tương lai của tôi!

Mấy ngày nay, anh là hận, là oán, nhưng anh tình nguyện thà đôi bên giày vò nhau như vậy cũng không muốn tôi rời khỏi anh.

Anh biết, không có ràng buộc thù hận, tôi sẽ không cam tâm tình nguyện ở bên anh, thế nên anh muốn dùng tất cả mọi phương pháp.

Đe dọa, giam lỏng, bao gồm cả kết hôn, anh làm những việc này, chỉ để tôi có thể ở lại bên người anh.

Mà tôi lại khiến anh tưởng rằng tôi muốn theo Cảnh trốn đi, không tiếc mọi thứ mà rời khỏi anh...

Tôi cố chịu đựng mất cá chân đau nhức, khắp khiêng đuổi theo anh.

Tôi gọi to: “Thần...”

Anh nghe thấy tôi gọi anh, nhưng bước chân anh vẫn không hề ngừng lại, mở cửa lên xe.

Anh đóng cửa thật mạnh.

Tôi chạy tới, nắm lấy tay cầm cửa của xe, đập đập cánh cửa.

“Anh tin em lần nữa đi...”

Anh không thèm liếc nhìn tôi: “Lái xe!”

Xe chạy...

Tôi đuổi theo xe vài bước, ngã trên mặt đất.

Tôi mở to mắt nhìn anh đi xa dần, nhìn anh cúi đầu, mười ngón tay chôn vào trong tóc...

Tôi lại sai rồi!

Từ lúc tôi che chắn trước người Cảnh, liều lĩnh bảo vệ Cảnh, chẳng khác nào tôi đã vứt bỏ cơ hội cuối cùng của mình.

Cho tới nay tôi chưa bao giờ hận bản thân mình như thế, nếu tôi có được một nửa kiên quyết của anh, một nửa khoan dung của anh, cho dù là một nửa thâm tình của anh, chúng tôi cũng không đi tới ngày hôm nay.

Thế nên, tôi đã xác định sẽ mất đi hạnh phúc thoáng qua dễ dàng như vậy.

Cảnh ôm lấy tôi đang ngồi chờ dẫn trên đường, nói: “Thiên Thiên, quên ông ta đi! Cuộc sống của em vừa mới bắt đầu.”

Vừa mới bắt đầu sao? Sao tôi cảm thấy tôi đã trải qua tất cả đau đớn mà một đời người có thể có.

Sự đau đớn của cơ thể, sự đả kích to lớn về mặt tinh thần, tôi không chịu nổi nữa, ngất xỉu trong lòng Cảnh.

Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu thâm ý trong câu nói kia của Hàn Trạc Thần: “Điều không thể chấp nhận được nhất trong tình cảm là sự lừa gạt.”

Không có tin tưởng, tình cảm của chúng tôi mong manh đến thế, không chịu nổi một đòn.

26. Chương 26

Tôi ngồi trong quán cà phê, khi thấy xe anh từ đằng xa, tôi đã vội vàng nghiêng người dán vào kính cửa sổ cố sức nhìn ra ngoài, chỉ sợ bỏ sót bất kì vẻ mặt, động tác nào của anh.

Mỗi ngày đều như vậy, anh không vội xuống xe, đợi vệ sĩ đi sau lên mở cửa cho anh, rồi anh mới bước xuống, lấy ngón tay bóp đầu thuốc, vất đi.

Tôi đưa ngón tay cách một tấm kính vuốt ve bóng hình anh.... cho đến tận lúc anh đi vào tòa nhà nguy nga sang trọng kia.

Tôi đã từng chờ anh, ôm anh một cách quang minh chính đại. Vậy mà bây giờ, nhìn trộm anh một cái từ xa cũng xa xỉ như thế.

...

Vài ngày trước, tôi về nhà tìm anh, bảo vệ nói anh đã dặn: không cho phép tôi qua cổng chính.

Thấy vẻ mặt khó xử của bảo vệ, tôi đành ngồi trên thềm đá một cách đáng thương hại, đợi anh.

Đợi đến khi gần tối, vài người khiêng một đồng hồ vật ra, quăng vào đồng rác cách đấy không xa...

Vào buổi chạng vạng đấy, tiết trời đầu thu, gió thổi quần áo mong manh.

Tôi cảm thấy lạnh run quỳ xuống đất, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, tôi nhặt mấy thứ trước thùng rác lên.

Bức tranh, hoa bỉ ngạn héo rũ, chiếc đèn màu cam bể nát, còn có cả chiếc ga trải giường chúng tôi đã từng nằm... những thứ mà anh đã từng rất quý trọng...

Mỗi một đồ vật đều quý báu như ký ức của tôi, anh lại vất đi như rác...

Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua đàn ông như anh, cầm lên được thì cũng bỏ xuống được.

Anh dùng phương thức quyết tuyệt như thế nói cho tôi biết, chuyện anh muốn làm không ai có thể ngăn cản, cũng đồng nghĩa với việc, chuyện anh không muốn làm không ai có thể lay động được anh.

Nếu anh đã quyết định, tôi nên tôn trọng.

Yêu anh thì làm như anh mong muốn, không để anh thấy tôi nữa...

Lúc rời khỏi, tôi lưu luyến quay đầu nhìn về cửa sổ phòng tôi một cái, chiếc rèm ren tơ tằm đã không còn.

Căn phòng trống không, tựa như cuộc sống trống rỗng của chúng tôi...

Trên con đường tôi đã đi qua hơn nghìn lần, mắt cá chân đau theo từng bước đi...

Bác sĩ nói lúc còn nhỏ mắt cá chân của tôi đã từng bị thương, lúc này vết thương cũ tái phát, lại chịu kích thích lặp lại nhiều lần, khả năng phục hồi hoàn toàn không quá lớn.

Nhớ tới tình cảnh còn bé ngã bị thương, ngoại trừ cười khở ra tôi còn có thể làm gì.

Thù hận cũng giống một loại vết thương trong xương, khi nó không đau, bạn sẽ quên nó.

Nhưng bạn không biết lúc nào nó dùng sự đau đớn nhắc nhở bạn rằng nó đã từng bị tổn thương. Bạn có thể dùng hạnh phúc trộm được mà gây tê nổi đau, nhưng bạn không thể phủ nhận nó còn tồn tại...

Anh không tin tôi là đúng, tôi có thể cầm dao sau thời gian triền miên mãnh liệt, có ai dám cam đoan nhiều năm sau, vào một đêm nào đó tôi sẽ không giương súng khi ở trong lòng anh?

Có lẽ, chia ly với tôi là lối thoát tốt nhất.

Cả đời không gặp, để yêu và hận mai táng theo thời gian...

...

“Nhìn ông ta thế này, có ý nghĩa gì sao?” Không biết Cảnh ngồi xuống đối diện tôi từ bao giờ.

Tôi cũng biết không có ý nghĩa gì, tôi đã cố gắng hết sức để khống chế bản thân, nhưng tôi thật sự nhớ anh.

Tôi vừa mở mắt đã muốn xuống tầng ăn sáng cùng anh;

Đi tới đâu cũng muốn về nhà;

Mỗi đêm tôi không làm gì, ngồi trong căn phòng xa lạ, ngồi trên chiếc ghế sofa xa lạ chờ anh, nghĩ đến không bao giờ gặp anh nữa, tôi hoàn toàn không muốn vượt qua ngày thứ hai...

Nên tôi chỉ có thể tới đây mỗi ngày, nhìn anh đi từ xa tới, rồi dõi mắt nhìn anh đi.

Cảnh cầm lấy tay của tôi, ôm lại trong lòng bàn tay anh: “Thiên Thiên, anh đã liên hệ cho em bác sĩ chỉnh hình tốt nhất, vé máy bay... anh đã mua rồi, cuối tuần đi.”

“Tâm trạng gần đây của anh ấy không tốt, rất không tốt! Em lo cho anh ấy.” Tôi còn đang nhìn vào cánh cửa anh đã đi khuất.

“Sao em biết?”

“Khi tâm trạng của anh ấy không tốt sẽ vô thức chọn áo sơ mi tối màu. Một ngày hôm nay anh ấy toàn mặc màu đen... Anh là một người có khả năng kiềm chế rất tốt. Người khác chỉ nhìn thấy sự quyết đoán của anh ấy, thật ra, anh ấy cũng có những lúc phân vân mâu thuẫn... Có chuyện gì khiến anh ấy rất khó quyết định, thì anh ấy sẽ châm một điếu thuốc, đặt bên môi từ từ hút... Đợi đến khi quyết định được, sẽ lấy ngón tay dập thuốc...”

“Quên ông ta đi.”

“Điều em lo lắng nhất chính là buổi tối khi anh ấy về nhà, không ai chờ anh ấy...”

Tôi rút tay về, cầm chiếc bút trong tay, cẩn thận viết lên chiếc lót cốc đã sớm bị tôi viết đến lộn lạo mờ mờ: “Thần, em yêu anh! Em đợi anh!”

Tôi không biết bản thân mình cuối cùng viết bao nhiêu lần, dù sao những hàng chữ giao nhau, mực nước xanh đen, trừ tôi ra có lẽ không ai thấy trên đó viết cái gì...

Thật ra Hàn Trạc Thần nói rất đúng, yêu không phải dùng miệng để nói, cũng không giữ trong lòng mà nhớ đầu.

Với anh, tình yêu của tôi chỉ là để chống đỡ nỗi hận của anh, chẳng qua chỉ là để bảo vệ Cảnh mà thôi.

Và so với tình yêu của anh dành cho tôi, tình yêu bé nhỏ này của tôi hoàn toàn không xứng với lời thề mà tôi đã từng nói!

...

Trước khi ra nước ngoài, tôi lại trở về nhà của chúng tôi một lần.

Bảo vệ vẫn nói một câu: “Xin lỗi, ông ấy không cho phép cô bước qua cánh cổng này lần nữa.”

“Tôi biết.” Tôi đưa cho anh ta đĩa CD tôi thu mất một đêm: “Phiền anh giúp tôi đưa cho thám Lý cái này, chuyển lời của tôi cho thám Lý: nếu tâm trạng của ông ấy không tốt, bật nó lên cho ông ấy nghe.”

Đó là những bản dương cầm mà tôi đã đàn, đều là những dòng nhạc rất êm dịu nhẹ nhàng, cũng đều là mấy bài anh thích nghe khi tâm trạng không tốt.

Mặc cho anh có cần hay không, đây là chuyện duy nhất tôi có thể làm cho anh.

Khi rời khỏi, tôi liếc mắt nhìn căn biệt thự chúng tôi đã sống với nhau tám năm này lần cuối.

Nó thật Khang trang lộng lẫy!

Trước đây chưa từng nhìn kỹ, bởi trong mắt tôi chỉ có anh.

Con người đôi khi cũng có lúc nực cười thế này.

Trước đây thấy bánh gauleaux rất khó ăn, nay lại nhớ lại chiếc bánh mình ăn trong nước mắt ngày sinh nhật mười tám tuổi, rất ngọt...

Không thể quay trở lại khoảng thời gian hạnh phúc nhất, trở lại cái đêm ngày sinh nhật mười tám tuổi cũng tốt, ít nhất tôi còn có thể trông thấy anh mỗi ngày, nghe tiếng bước chân anh mỗi ngày...

Đi được một đoạn rất xa, tôi lại quay đầu nhìn về cửa sổ phòng đọc của anh, dưới ánh nắng mặt trời lóa mắt, tôi không nhìn thấy rõ bên trong...

Nhưng tôi cảm nhận được, ánh mắt của anh — quyết tuyệt!

Tôi ngẩng đầu lên không để nước mắt rơi xuống, để lại cho anh nụ cười cuối cùng.

“Em đi đây! Sẽ không để anh phải nhìn thấy em nữa! Nếu như đây là điều anh muốn...”

“Em chỉ xin anh, đừng nhớ em...”

...

Khi đi vào cửa kiểm tra an ninh, tôi không cam lòng đưa mắt nhìn khắp ngõ ngách của sân bay.

Biết rằng anh sẽ không tới nhưng vẫn không bỏ được sự hoang tưởng không thực tế đó.

Anh không cần giữ em lại, để cho em nhìn từ xa một lần, để em biết màu áo sơ mi của anh, có phải màu trắng hay không...

Tôi mất mát quay người, hít một hơi thật sâu, đi theo Cảnh ra cửa khởi hành.

Từ nay về sau, tôi sẽ một mình đối mặt với cuộc sống của tôi.

Tương lai? Không ai đoán trước được điều gì, thế nên mới làm cho người ta hy vọng!

Khi còn ở bên anh, tôi chưa từ suy nghĩ tới tương lai, đối với tôi, tương lai là một giấc mơ rất xa vời.

Rời khỏi anh, chợt phát hiện ra trong nỗi đau khổ tuyệt vọng, bản thân mình cái gì cũng không có, chỉ có tương lai!

Thời gian thật là một thứ gì đó rất tuyệt diệu, vết thương sâu bao nhiêu đều có thể điều trị khỏi, ngay cả nỗi đau đớn xé rách tim gan đều có thể yên bình trở lại.

27. Chương 27

Hai năm sau...

Tôi ngồi một mình trong một góc quán hải sản, thành thạo bóc vỏ tôm, đặt miếng thịt tôm toàn vẹn không hao tổn gì vào trong chiếc đĩa đặt trước mặt.

Người phục vụ lại bưng lên tiếp một đĩa tôm, nhắc chiếc đĩa trống trơn trước mặt tôi đem đi...

“Cần giúp đỡ gì không?” Một giọng nói rất lịch sự vang lên bên cạnh tôi, hơn nữa là tiếng Trung.

Tôi lắc đầu, tiếp tục bóc vỏ tôm trong tay.

Khóe mắt mờ mờ thoáng thấy một người đàn ông xa lạ mặc áo sơ mi màu xám nhạt ngồi xuống đối diện tôi, trên người anh ta mang theo một sự tự tin từ trong ra ngoài, khiến người khác thấy anh ta làm cái gì cũng đều là hợp tình hợp lý.

“Xin lỗi!” Tôi rất nghiêm túc nói với anh ta: “Nơi này đã có người, anh ấy vừa đi toilet, sẽ trở lại mau thôi.”

“Đi ba tiếng đồng hồ à?” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt có loại sắc bén xuyên thấu lòng người: “Người ấy sẽ không tới, nếu muốn tới thì đã sớm tới rồi.”

Nước mắt tuôn rơi, tôi cắn cắn môi, lau đi nước mắt, kiên quyết nói: “Anh ấy sẽ đến!”

Anh ta nhẹ than một tiếng. “Tay cô chảy máu rồi.”

“Đó là tương ớt.”

Trong ánh mắt lạnh lùng của anh ta bất chợt có một loại tâm tình khác lạ, nhìn ly rượu vang trước mặt và cái đĩa chất đầy thịt tôm, nhìn ngón tay dính đầy dầu mỡ và vết thương nhiễm máu của tôi, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi không để ý tới anh ta, chỉ tập trung tinh thần bóc vỏ con tôm trong tay.

Nước muối và tương ớt thấm vào vết thương, đau đớn truyền dọc theo ngón tay vào trong máu, thế mới có thể tạm thời che giấu sự đau lòng.

Dùng chờ đợi để lừa dối chính bản thân mình, tôi mới có thể kiềm chế nỗi nhớ thương, mới có sức lực để hô hấp...

Mặc dù trong mắt người khác, tôi đây vẫn là đang tự hủy hoại chính mình.

...

Anh ta nâng ly rượu vang trong tay, lẳng lặng đặt bên môi, sau đó, ăn từng miếng từng miếng tôm đặt trong đĩa.

Động tác ăn gì đó của anh ta trông có vẻ rất có giáo dục, lại có loại kiên trì không cho phép từ chối.

Tôi nhìn anh ta ăn, thấy nước mắt lại làm mờ đi tầm nhìn.

Thời gian bắt đầu chảy ngược, tôi lại nhìn thấy Hàn Trắc Thần uống rượu vang, tao nhã ăn thịt tôm tôi bóc cho anh, mỉm cười dịu dàng với tôi.

“Ăn ngon không? Đủ ăn không?” Tôi nhìn anh, thì thầm hỏi, sợ âm thanh chính mình quá lớn sẽ gây ồn ào làm phiền anh.

Anh chăm chú nhìn tôi, lặng lẽ gật đầu.

Tôi thử thăm dò đưa tay vuốt lưng anh, dọc theo khung xương gầy, cảm xúc vẫn còn trong trí nhớ...

Nước mắt trượt từ trong hốc mắt, rơi xuống, thế giới trở nên rõ ràng hơn. Tôi mới bất chợt phát hiện ra người ngồi đối diện mình lại là người đàn ông xa lạ đó.

Mất mát, nhớ nhung lại khiến tôi gần như tới ranh giới sụp đổ.

Tôi gắng sức kiểm soát bản thân, hít thật sâu thật nhiều lần, tâm trạng mới coi như bình ổn trở lại.

“Xin lỗi...” tôi vừa muốn rút tay về, anh ta đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi, nhìn ngón tay của tôi, khẽ lắc đầu: “Tôi cho rằng thứ mà phụ nữ đàn ông cần quý trọng nhất là đôi tay...”

Tôi nghi ngờ, quan sát tỉ mỉ các đường nét trên khuôn mặt anh ta một lần, trông đặc biệt không tệ, xem ra chưa tới ba mươi tuổi, mà có phong thái tràn đầy tự tin lại không kiêu ngạo, đoán chừng là có sự nghiệp thành công.

Nhưng tôi không nhớ ra chính mình có biết anh ta.

Anh ta nhìn thấy sự mù mịt của tôi, hơi có chút sững sốt, có lòng tốt mà nhắc nhở tôi: “Chúng ta đã từng gặp mặt, tôi vốn định mời cô đi ăn cơm chiều, cô nói cô phải ăn uống điều độ, ngày khác sẽ mời tôi đi ăn sáng...”

“Ồ!” Tôi gật đầu, rút tay về.

“Nhớ ra chưa?”

“Với người đàn ông nào tôi cũng đều nói như thế.”

Anh ta giật mình nhìn tôi một lát, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Cái kiểu từ chối khéo léo này mà anh ta cũng có thể coi là thật, thì chỉ có hai loại khả năng.

Một là là EQ của anh ta quá thấp, không am hiểu giao tiếp xã hội. Khả năng thứ hai là anh ta chưa từng bị phụ nữ từ chối, hoàn toàn không nghĩ tới lại có cô gái sẽ cự tuyệt lời mời của anh ta.

“Tôi là Mạnh Huân...” Anh ta thấy tôi mang vẻ mặt dờ dẩn, đành phải lấy từ trong ví ra một chiếc danh thiếp đưa cho tôi.

Tôi đảo mắt nhìn qua, giám đốc điều hành của công ty giải trí nào đó, có chút ấn tượng.

Nửa tháng trước tôi tham gia một buổi diễn từ thiện, sau khi kết thúc buổi diễn, anh ta tới gần bắt chuyện với tôi, tùy ý hàn huyên vài câu, sau đó công ty họ có người đến, ý định nói về chuyện ký hợp đồng với tôi, bị tôi khéo léo từ chối.

Anh ta thấy tôi không nói lời nào, tiếp tục nói: “Tiếng đàn của cô làm cho người nghe rất thoải mái, nụ cười của cô cũng rất yên bình, tôi nghĩ rằng người như cô phải là... bình thần, không ngờ rằng cô lại... kịch liệt như vậy.”

“Cám ơn sự khéo léo của anh.”

Nếu như anh ta gặp tôi trước kia, thì sẽ biết tôi bây giờ bình thần bao nhiêu.

Tâm tình của tôi hôm nay cực kỳ không tốt, không muốn nghe anh ta nói, cúi đầu nhìn đồng hồ. “Ngại quá, sắp đến giờ tôi phải đi làm rồi.”

Tôi gọi nhân viên phục vụ đến, phục vụ nói đã có người thanh toán rồi.

“Cám ơn!” Tôi đứng dậy, đầu hơi choáng, tôi phải chống vào bàn mới đứng vững.

Anh ta vội vàng đứng lên. “Cô đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

“Không cần!”

Tôi vốn muốn từ chối khéo anh ta, nhưng lại sợ anh ta nghe không hiểu.

...

Cách thời gian đi làm vẫn còn một tiếng, tôi không gọi taxi, đi bộ về phía nhà hàng.

Có lẽ là trước đây từng trải qua quá nhiều khó khăn, hai năm nay mọi thứ của tôi đều qua được rất suôn sẻ.

Khi điều trị chân ở nơi đây, cô giáo trong nước giới thiệu tôi cho một giáo sư nhạc viện. Người giáo sư ban đầu vốn chẳng có hứng thú gì sau khi nghe tôi đàn một bài “Hóa điệp”, rất lâu không nói gì.

Ngày hôm sau ông gọi điện cho tôi, nói rằng ông đã liên hệ với nhà trường, chỉ cần tiếng Anh của tôi có thể thông qua kỳ kiểm tra nhập học, sẽ đồng ý phá lệ nhận tôi vào.

Mặc dù như vậy, tôi vẫn phải thi hai lần mới miễn cưỡng coi như là thông qua.

Giáo sư dù sao vẫn nói tôi là học sinh có thiên phú nhất mà ông đã từng gặp, bất kể kỹ thuật ngón ông dạy tôi có khó bao nhiêu, đòi hỏi tôi ngại nghèo bao nhiêu, ngày hôm sau tôi có thể đàn được rất tốt.

Thật ra ông không biết, cái này không gọi là thiên phú.

Tôi luôn sống qua từng đêm trước đàn dương cầm, làm sao có thể đàn không tốt!

...

Khi đi qua một cửa hàng tiện lợi, tôi thấy chiếc giá sắt trên cửa bày hai tạp chí tiếng Trung, vội vàng chạy tới. Mỗi lần gỡ một trang, tôi lại không tìm được run rẩy, vội vàng muốn nhìn trang tiếp theo, lại vừa sợ hãi trang sau sẽ làm mình thấy vọng.

Sau khi gỡ hết hai cuốn tạp chí, tôi thất vọng đặt xuống giá.

Chỉ cần có thể cho tôi tìm được một tấm ảnh mơ hồ, xem hình dạng anh thế nào cũng là tốt rồi, tiếc là... Anh rất kín đáo, chưa bao giờ chịu nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào, mấy thông tin ít đến thăm thương trên Internet tôi đã có thể thuộc lòng.

Đi được hai bước, tôi lại trở về chỗ cũ, không cam lòng gỡ hai cuốn tạp chí lại một lần.

Ôi! Ngay cả cái tên cũng không có.

Đang muốn gấp cuốn tạp chí thì lại thấy một khuôn mặt trông rất tự tin, là người đàn ông xa lạ vừa mới rồi.

Tùy ý lướt nhìn qua vài chữ, tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao anh ta lại ngạc nhiên như vậy.

Cái công ty giải trí mà anh ta đảm nhiệm là sản nghiệp của gia tộc nhà họ, không biết năng lực cá nhân anh ta như nào, dù sao xuất thân cũng không đơn giản, giá trị con người mà tính ra cũng phải đến hàng trăm triệu, không nghĩ tới một cô gái không thức thời như tôi đây lại từ chối lời mời có thành ý của anh ta như thế.

Lật vài trang sau, toàn bộ đều viết về anh ta...

Tôi khinh thường lắc đầu, đặt tạp chí về chỗ cũ.

Quả đúng là làm công việc giải trí, thật phách lối!

Tôi vẫn tương đối thích sự thâm trầm và nội liêm của Hàn Trạc Thần hơn.

Trong phòng trang điểm, tôi thay lễ phục quý phái, dùng lớp phấn đậm để che giấu khuôn mặt trắng bệch và tiêu tụy. Tôi hít một hơi thật sâu, đi lên trên sân khấu.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng với mọi người, ngồi bên dương cầm đàn lên thứ âm nhạc vui vẻ nhất.

Thấy trên mặt mỗi vị khách đều tràn ngập sự vui sướng và hưởng thụ, tôi cũng thấy bản thân mình rất thoải mái, thấy rằng tôi sống còn có chút ý nghĩa.

Trong lúc lơ đãng, tầm mắt của tôi và tầm mắt trần ngập hiếu kỳ cùng thăm dò của Mạnh Huân chạm nhau. Anh ta ngồi ở vị trí rất gần tôi, nâng ly rượu vang hướng về phía tôi, mỉm cười ra hiệu, tôi cũng mỉm cười với anh ta, chính là việc tôi thường làm với mọi vị khách.

Sau khi đàn hết ba bản nhạc, tôi đi vào hậu trường nhận cơm công tác ngày hôm nay, thay quần áo, ngồi tại bàn ăn trong góc hậu trường người đến người đi, dùng bữa tối lạnh ngắt.

Một cốc nước xông vào tầm mắt của tôi, tôi ngẩng đầu thấy nụ cười hòa nhã của Mạnh Huân.

Cười đến nổi tôi thấy đau đầu, tôi cúi đầu tiếp tục ăn mấy thứ đó.

Anh ta ngồi xuống trước mặt tôi, “Vì sao lại không ký hợp đồng với công ty chúng tôi? Với hình tượng và tài năng của cô, có lẽ có thể thành danh chỉ sau một đêm.”

“Âm nhạc của tôi không rẻ mạt như anh nghĩ.”

“Rẻ mạt? Ba bản nhạc một trăm bảng Anh, tôi trả cô chắc chắn nhiều hơn so với chỗ này...”

“Tôi thừa nhận là bây giờ tôi rất tầm thường, một trăm bảng Anh đã có thể làm tôi bán rẻ âm nhạc của mình, bất kỳ người nào muốn tôi đánh đàn cho người ấy nghe tôi cũng đều không từ chối. Nhưng, tôi sẽ thành công, không cần đi đường tắt.”

“Cái cô gọi là thành công chính là ở trong sảnh điện thanh cao này mà diễn tấu cho những vị người thuộc xã hội thượng lưu kia nghe sao? Vì sao cô không thể để càng nhiều người thưởng thức đến sự cuốn hút và hấp dẫn trong âm nhạc của cô.

“Mạnh tiên sinh.” Tôi ngồi thẳng người, khiến bản thân có thể nhìn thẳng anh ta: “Anh hiểu về dương cầm không? Anh hiểu nghệ thuật không? E rằng tôi đàn bài gì anh cũng không biết? Tôi rất rõ ràng, tiếng đàn của tôi trong mắt anh căn bản không hề đáng một đồng, cái mà anh xem trọng là khuôn mặt tôi đây.”

Tôi vốn đã không nuốt trôi cơm, giờ xem ra lại càng không nổi.

Tôi cầm lấy túi, ngay cả tiếng “tạm biệt” cũng lười nói với anh ta.

Loại đàn ông như anh ta tôi gặp nhiều lắm rồi, nói rất êm tai: công thành doanh toại?

Quy tắc của giới giải trí tôi biết, mặt ngoài giống một cái bình hoa để mọi người bình luận, sau lưng dùng cơ thể đi theo chân bọn họ làm những giao dịch dơ bẩn.

Lối tắt như vậy tôi tuyệt đối không đi. Bởi vì, cái gì tôi cũng có thể bán rẻ, ngoại trừ cái thứ tốt đẹp nhất trong đời...

Tôi đi tới cửa nhà hàng, giai điệu tươi đẹp của Mozart bay tới, đây chẳng phải là bản nhạc tôi vừa mới đàn sao?

Tôi dừng chân, từ từ quay người lại, Mạnh Huân đang ngồi trước dương cầm mỉm cười với tôi...

Trong chớp mắt ấy, mọi thứ đều trở nên tối tăm, chỉ còn một chùm sáng màu lam nhạt chiếu rọi trên ngón tay như bay như múa của anh ta. Bên khóe môi mỏng hiện lên nét cười, hòa cùng với sự ập ập trong đôi mắt ấy.

Với tôi, tiếng đàn dương cầm của anh ta nghe cũng không tốt lắm, nhưng thứ âm nhạc vui vẻ thư giãn này thật rõ ràng mà chân thành mà lướt qua trái tim lạnh lẽo của tôi.

Tôi kéo chiếc áo khoác vào sát người, quay mình rời đi, không hề dừng lại một phút nào, đi vào màn đêm đen...

Tôi sẵn lòng dùng âm nhạc của tôi đi an ủi sự thê lương của người khác, còn sự giá lạnh của tôi, không cần bất kỳ ai giúp tôi sưởi ấm.

Nửa đêm, tôi một mình lặng lẽ đi về phía trường học dưới ánh đèn neon.

Điện thoại di động vang lên, tôi không hề nhìn màn hình mà tiếp luôn, lúc này, ngoại trừ Cảnh thì không có người nào khác.

“Em trở về trường chưa? Anh qua đón em?”

“Không cần đâu, em muốn đi một mình.”

“Thiên Thiên?”

“Em không sao, chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Được rồi, về đến trường thì gọi điện thoại cho anh.”

Dập máy, tôi tìm một băng ghế ngồi xuống, đấu tranh rất lâu, vẫn ấn nút gọi một dãy số đã khắc sâu trong tim.

Giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên: “Xin lỗi, số điện thoại bạn đang gọi không tồn tại...”

Tôi cười cười, kéo chặt chiếc áo khoác chống chọi với gió lạnh, nói vào điện thoại: “Hôm nay anh không tới, có phải vì nhiều việc không? Không sao, em biết anh bận. Được rồi, hôm qua em lại đàn đến hồng dương cầm của nhà trường, anh nói xem có phải em làm người khác rất tức giận không... chẳng có cách nào, em đàn nhập tâm quá... còn có, hai ngày tới em có một cuộc thi rất uy tín, giáo sư chọn ra đúng bản “Hóa điệp” cho em. Em biết, ông ấy hy vọng em có thể từ một bản nhạc mà thành danh, thật ra có thể nổi tiếng hay không đối với em cũng không quan trọng, hiệu tại bây giờ em sống cũng rất tốt, rất thỏa mãn...”

Tôi ngẩng đầu nhìn trăng non trên bầu trời, hôm nay là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của tôi.

Anh từng đồng ý với tôi, mỗi ngày sinh nhật sẽ đều trải qua cùng tôi. Vì vậy trên thế giới này ngoại trừ anh không ai biết ngày sinh nhật của tôi cả.

“Thần, anh nói với em đi có được không? Dù chỉ một câu thôi, em không tham lam... nói một câu thôi.”

Trong máy điện thoại vang lên giọng nói nhắc nhở tôi đã quay sai số một lần rồi lại một lần, bàn tay tôi vùi vào trong đầu, ngón tay không tự giác kéo căng những sợi tóc.

Tôi hết sức khống chế tâm tình của chính mình, nhưng máu toàn thân đã đều ngưng tụ lại vì nhung nhớ.

“Em chỉ muốn biết anh sống có được không mà thôi... Anh có thể không nghe điện thoại của em, tắt máy cũng được, vì sao lại làm mọi việc tuyệt tình đến nhường này... Không cho em thấy anh, thì để em nghe chút âm thanh của anh cũng không không được sao...”

“Chỉ cần nói với em một câu anh sống tốt lắm, anh đã quên em rồi, em cũng không cầu gì thêm...”

Không biết Mạnh Huân chạy đến từ nơi nào, cướp lấy điện thoại của tôi.

Anh ta hơi giận dữ đặt điện thoại đến bên môi, vừa muốn nói chuyện, bỗng sững sốt, nhìn tôi... Đóng điện thoại.

Người đàn ông này vì sao luôn luôn xuất hiện tại những thời điểm không nên xuất hiện.

Tôi lau nước mắt, tức tối đứng lên, đoạt chiếc máy điện thoại từ trong tay anh ta.

“Mạnh tiên sinh, tôi công nhận là anh hiểu dương cầm, anh hiểu nghệ thuật, nhưng tôi...”

“Nhưng tôi không hiểu cô.”

Câu nói tiếp theo của tôi bị anh ta chặn ngang phải nuốt vào.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của cô, nghe tiếng đàn của cô, tôi cảm nhận được rõ ràng trong linh hồn cô tràn đầy tình yêu, tình cảm mãnh liệt như thế, cho dù mọi người không hiểu âm nhạc cũng có thể được lấy niềm sự hạnh phúc của cô.” Anh kéo cổ tay áo tôi ra, cầm đôi tay tôi giơ lên trước mặt, “Nếu tôi không tận mắt nhìn thấy, tôi hoàn toàn không tin cô sẽ diễn được âm nhạc của Mozart dưới tình trạng mười ngón tay đầy máu, động lòng người đến thế!”

“Tôi không cần anh biết!”

Tâm tình hôm nay của tôi thật sự tệ hại, không có tinh thần và sức lực chơi nghệ thuật ngôn ngữ với anh ta.

Tôi rút tay lại, sửa sang đầu tóc, tiếp tục đi về phía trường học.

“Cô là một người rất mâu thuẫn.” Anh ta nói khiến lòng tôi chột căng thẳng. “Vì sao cô lại hận chính mình như thế?”

Ai nói anh ta không hiểu.

Anh ta không những hiểu nghệ thuật, hiểu dương cầm, anh ta còn hiểu tôi...

Bước chân tôi hơi cứng lại.

“Hàn Thiên Vu, chúng ta ký hợp đồng đi, tôi bảo đảm có thể thực hiện giấc mơ của cô.”

“Giấc mơ của tôi không cần người khác thực hiện giúp.”

Giấc mơ của tôi căn bản không cần người khác thực hiện giúp.

Nếu như giấc mơ của tôi chỉ là dùng tiếng đàn và sự si mê của tôi làm rung động người ta, vậy thì giờ khắc này, một bản “Hóa điệp” dừng lại trong sự rạo rạo và bi thương, hơn ba mươi giây đồng hồ trầm lặng kia đã có nghĩa rằng tôi thành công rồi...

Nếu như giấc mơ của tôi là muốn bản nhạc có một không hai này có thể tiếp tục thêm, thế thì... nó không có khả năng thành hiện thực.

Hai năm nay, rơi biết bao nhiêu nước mắt, chịu đựng biết bao nhiêu đau lòng, luyện tập biết bao nhiêu ngày đêm, hôm nay, tôi cuối cùng cũng mang theo nụ cười rạng rỡ nhất đứng lên, trong tiếng vỗ tay sôi nổi, cúi chào thật sâu những người đang rừng rưng nước mắt ấy.

Cũng là cúi người vì con người năm chín tuổi cho tôi học dương cầm, năm mười tám tuổi cho tôi tương lai, để tôi phá kén hóa thành bướm bay đi.

Tôi vẫn còn ở trên sân khấu, giáo sư đã lao lên mắt ngập nước ôm chặt lấy tôi.

“Thầy à, em cuối cùng đã thành công rồi!”

Đây là thành công mà tôi mong muốn nhất, cả đời tôi có thể tầm thường vô danh, chỉ cần có một khoảnh khắc có người rơi nước mắt vì âm nhạc của tôi như vậy...

Còn tôi thì đang mỉm cười!

Trong tiếng vỗ tay liên tục không dứt, tôi đi vào hậu trường.

Cảnh cả người đóng âu phục đã cầm một bó tulip đợi tôi, tôi nhận lấy, rồi cười ôm lấy anh. “Anh trai, em thành công rồi!”

Anh ấy khẽ vỗ về lưng tôi, cánh tay cũng vì xúc động mà hơi không ổn định, “Anh biết một ngày nào đó em có thể cười mà đàn hết bản nhạc này, cuối cùng em đã thành công rồi.”

“Về sau em sẽ không bao giờ rơi nước mắt vì bản nhạc này nữa.”

Muốn chính mình quên đi một người cũng không khó, chỉ cần mỗi ngày tự làm mình bận rộn, không có thời gian nhớ nhung là có thể.

Khó khăn nhất chính là vì không để tình cảm khô cạn trong âm nhạc, tôi phải ngồi trước dương cầm đàn một lần rồi lại một lần, cảm nhận lại loại bi thương này, gửi gắm linh hồn thấm đầy máu và nước mắt vào tiếng đàn.

Thế nên, hai năm nay toàn bộ nỗ lực của tôi không phải để quên đi, mà là để chính mình đủ khả năng thừa nhận sự bi thương này!

“Anh cũng có thể yên tâm rồi.” Cảnh như trút được gánh nặng mà thở dài một tiếng, cười nói: “Thiên Thiên, tối nay anh mời em đi ăn, chúc mừng em bước đầu thành công.”

“Ừ, đợi sau khi kết thúc cuộc thi, em sẽ gọi điện cho anh.”

“Được! Thế anh đi trước đặt chỗ.”

Sau khi Cảnh đi, tôi bắt đầu tháo trang sức, thay quần áo, mấy bạn học dự thi cùng và người quen đều sang chúc mừng tôi.

Đang lúc thu dọn mấy đồ gì đó, một vị khách không mời lại xuất hiện.

Vốn muốn giả vờ không nhận ra, ai dè anh ta lại kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Xem chừng là định nói chuyện lâu, không chỉ đơn giản tới chúc mừng tôi rồi.

Tâm trạng ngày hôm nay của tôi cũng không tệ lắm, nhìn Mạnh Huân cũng không đến nỗi không vừa mắt như thế, gật đầu cười với anh ta.

Anh ta nói: “Hiện tại tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao cô luôn luôn đàn những bản nhạc ảm áp rồi.”

“Thật không?” Tôi gấp quần áo, thuận miệng hòa theo.

“Bởi vì... cô đàn những bản bi thương có thể làm người có loại kích thích muốn tự sát.”

“Ngay cả người con cưng của trời anh đây cũng muốn tự sát, người khác hoàn toàn không có cách nào sống được.”

Anh ta cười cười, nụ cười mang chút cô đơn.

“Tối nay tôi có thể mời cô đi ăn cơm không, bàn chuyện ký hợp đồng.”

Tôi mở to mắt lườm anh ta. “Mấy người chuyên nói chuyện làm ăn có phải luôn luôn có loại tinh thần bẻ cũng không cong này không?”

“Cô có thể hiểu như thế.”

“Mạnh tiên sinh, nơi này có rất nhiều cô gái đàn hay, không bằng anh tiết kiệm chút lời mà đi bàn với các cô ấy.” Tôi chỉ vào mấy cô gái liên tục lén liếc nhìn anh ta.

Anh ta lắc đầu, nhìn vào khuôn mặt đang nửa cúi xuống của tôi. “Tôi chỉ muốn bàn bạc với cô.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cô là số một ngày hôm nay, nếu đã muốn ký tôi nhất định phải ký với người tốt nhất.”

Tôi lại càng thêm kinh ngạc nhìn anh ta, “Cuộc thi còn chưa kết thúc, sao anh biết được?”

“Tôi hỏi giám khảo.”

“Hỏi?” Tôi nhần nhịn rồi lại nhần nhịn mới không ném thứ gì đó ở trong tay vào mặt anh ta. “Là hỏi, hay là dận dò?”

“Sau cô không có lòng tin vào chính mình vậy?”

Tôi dùng sức nhét trang phục biểu diễn vào trong túi.

Tôi vốn cũng không để ý tới vòng nguyệt quế, hiện tại thì hoàn toàn không có hứng thú.

Đây không phải vấn đề có lòng tin hay không. Thế giới này căn bản không có sự công bằng, ngay cả trong giới nghệ thuật thanh cao, tất cả cũng đều được quyết định bằng quyền uy và tiền tài.

“Cuối cùng là cô có điều kiện gì, tất cả tôi đều đáp ứng.”

“Cuối cùng là anh muốn thế nào?”

Anh ta nhìn tôi vô cùng chân thành: “Tôi chính là muốn những người không mua nổi vé vào cửa đất đỏ kia cũng có cơ hội hiểu được sức hấp dẫn của dương cầm.”

Nói nghe thật cảm động, tôi suýt nữa đã rung động vì những lời của anh ta.

Tôi ngẩng đầu lên, cười cười không mang ý tốt, nói: “Được rồi! Nếu như anh chỉ ghi âm, tôi nhận lời anh.”
“Một lời đã định.”

“Cái gì!”

...

Hôm sau khi anh ta cầm bản hợp đồng đến tìm tôi, tôi hoàn toàn bị tinh thần bất khuất của anh ta chinh phục.

Bản hợp đồng tôi nhìn đi nhìn lại mấy lần, cũng không tìm ra lý do gì để từ chối.

Công ty bọn họ thực sự chỉ đảm nhận phần âm nhạc, không cần tôi tham gia bất kỳ buổi tuyên truyền hay phỏng vấn nào, thậm chí tên thật cũng không cần dùng.

Trong kỳ hạn ba năm hợp đồng, tôi có thể tùy ý tham gia bất kỳ buổi biểu diễn hay cuộc thi gì, công ty họ tuyệt đối không can thiệp.

Họ trả cho tôi thù lao cao ngất ngưỡng, chỉ là muốn tôi dùng hết khả năng phối hợp thu âm với họ, mà đương nhiên bản quyền sẽ thuộc sở hữu của họ. Họ có quyền in thành CD để bán, tuyên bố trên các phương tiện truyền thông, cung cấp download miễn phí trên Internet.

“Anh thật sự không cần chụp ảnh tôi? Đến ảnh chụp cũng không cần?”

“Nếu như cô sẵn lòng, chúng tôi hy vọng có thể chịu bóng lưng của cô ngồi bên đánh đàn bên biển, nếu như cô không muốn, chúng tôi cũng có thể dùng máy tính chế tác...”

“Nhưng mà, thế này...”

Anh ta đưa bút cho tôi. “Những yêu cầu này cũng là cô đề nghị, đừng nói với tôi bây giờ cô muốn nuốt lời.”

Tôi nhận lấy bút, ký tên mình rất lớn lên trên.

“Anh tuyệt đối sẽ thua lỗ đến khuynh gia bại sản.”

“Tôi gánh được!”

Về sau, tôi đã bồi thường cho anh ta bằng sự đau đớn.

Tuyên truyền cho tiếng dương cầm của tôi xuất hiện khắp nơi nơi, không chỉ có thể download bất kỳ đâu, hơn nữa mỗi nguồn link đều thông không có gì trở ngại.

Không cần tôi phải ra diễn, nghĩ cũng biết CD của anh ta có thể bán được bao nhiêu tiền.

Điều tôi không đoán ra chính là anh ta không chỉ không sợ gánh thua lỗ, mà còn không sợ lãng phí thời gian, cho dù tôi ở trong phòng ghi âm bao lâu, anh ta cũng nhất định ngồi nghe từ đầu đến cuối, ngay cả cơm cũng cùng ăn cơm văn phòng với chúng tôi.

Trên người anh ta không có sự ngạo mạn của công tử thế gia, đối xử với từng nhân viên đều là cái loại hòa nhã không thân không sơ. Đôi khi, trong khoảng thời gian nghỉ giữa lúc ghi âm, anh ta còn có thể chủ động nói chuyện về âm nhạc cùng tôi.

Trải qua hơn một tháng quen biết cùng nhau, chúng tôi đã không hề xa lạ, trọng tâm câu chuyện càng lúc càng sâu sắc.

Anh ta nói cho tôi biết mẹ anh ta trước kia cũng có chút tiếng tăm trong giới âm nhạc, đáng tiếc là sau khi cưới cha anh, không ra biểu diễn nữa.

Từ bé anh ta đã rất thích dương cầm, chỉ có điều anh ta có “số mệnh không tốt”, đã định không thể trở thành một nhà nghệ thuật.

Anh ta cũng từng hỏi tôi vì sao lại yêu thích dương cầm đến vậy, tôi chỉ cười mà không đáp, anh ta cũng không hỏi đến cùng.

Ghi âm cuối cùng cũng đến giai đoạn kết thúc, tôi về trường tiếp tục lên lớp.

Có ngày tôi lên mạng trong phòng ngủ, vừa mới mở một trang web liền thấy một bức ảnh.

Đó là bức ảnh chụp bóng lưng tôi ngồi cạnh biển.

Tôi đi chân trần, ngồi trước chiếc dương cầm màu trắng, chiếc váy dài bị sóng biển bao trùm, tóc đen như mực và voan trắng mỏng tung bay theo gió biển...

Phía dưới tấm ảnh có hơn mười trang bình luận.

Tất cả mọi người đều tò mò, cô gái này cuối cùng trông như thế nào, là người xấu xí không thể gặp, hay là đẹp như tiên nữ?

Cũng có người nói, trông bộ dáng như thế nào không quan trọng, quan trọng là âm nhạc nghe thật thoải mái.

Lòng hiếu kỳ chính là nhược điểm lớn nhất của con người, càng là thứ gì đó thần bí, lại càng hấp dẫn người chú ý.

Dưới thời đại Internet thế này, không có gì có thể hiệu quả hơn việc làm người ta tranh luận sôi nổi.

Xem xong tất cả bình luận online, tôi không nhận được gọi điện cho anh ta.

“Mạnh tiên sinh, công ty của anh có thể phá sản không?”

“Sắp rồi!” Giọng nói trong điện thoại của anh ta hơi mang ý cười: “Thế nên tôi có thể lấy danh nghĩa cá nhân, mời cô đến tiệc sinh nhật tôi, tặng tôi một bản nhạc vui vẻ một chút, để đền bù thiệt hại kinh tế to lớn này không?”

“Tôi nói rồi, ai trả tôi tiền, tôi cũng sẵn lòng đánh đàn cho người ấy.”

“Không thành vấn đề! Cô ra giá đi.”

“Nể tình anh là ông chủ của tôi, miễn phí cho anh một lần. Ở khách sạn nào? Vào lúc nào?” Tôi dùng cả vai kẹp điện thoại, lấy bút từ trong túi ra.

“Khách sạn Triển Hạo, mừng chín tháng sau.”

Túi và bút trong tay tôi cùng rơi xuống....

28. Chương 28

Hàn Trạc Thần suy cho cùng có bao nhiêu tiền, làm ăn gì tôi cũng chưa từng hỏi, nhưng tôi biết khách sạn Triển Hạo là của anh, bởi vì phòng làm việc của anh ngay ở tầng trên cùng.

Trong giây lát, trong đầu tôi xẹt qua một suy nghĩ, trở về đi, đường đường chính chính đứng trước mặt anh, xem anh nói gì với mình, làm gì với mình....

Cũng chỉ là một suy nghĩ mà thôi.

Tôi cúi đầu nhặt chiếc túi trên mặt đất lên, nói với Mạnh Huân trong điện thoại: “Tôi ở trường vẫn còn có lớp, không đi được.”

Anh ta cũng không kiên trì thêm, hỏi tôi: “Cô đang ở chỗ nào? Tôi đưa cô xem một bản nhạc, nhất định cô sẽ thích.”

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Blue Star, một quán cà phê gần trường học của tôi.”

“Cô chờ tôi, mười phút nữa tôi sẽ tới nơi.”

Tôi đi vào quán cà phê, ngồi bên cửa sổ, còn chưa mở miệng, cô nhân viên phục vụ đã cười, nói với tôi: “Một tách Lam Sơn?”

“Cám ơn!”

“Cô thật đã lâu không tới.”

“Gần đây bận quá.”

...

Cà phê được bưng lên rất chóng, hương thơm đậm đặc vô cùng quen thuộc lan tỏa khắp không gian.

Trước kia không rõ vì sao trong nhiều loại cà phê như vậy, anh chỉ thích cà phê Lam Sơn, Lam Sơn có điểm khác biệt lớn nhất với những loại cà phê khác chính là: nó ngoại trừ có vị ngọt cùng đắng, còn có cả vị chua.

Càng lại vị, vị chua vị đắng càng nồng...

Xuyên qua tấm cửa kính, tôi thấy bóng mình phản chiếu, giống tôi hai năm về trước, nhìn khách sạn Triều Hạo lộng lẫy, ngậy ngốc mà quyến luyến một đoạn tình yêu sớm nên kết thúc.

Tôi hai năm trước vẫn còn trẻ người non dạ, tưởng rằng tình yêu nếu không có kết cục mỹ mãn như trong truyện cổ tích, thì nhất định sẽ bi tráng “hóa điệp” sống chết không rời.

[Ai muốn biết bi tráng giống hóa điệp thế nào thì xem lại lời bài hát tại ĐÂY]

Thế nên, biết rằng tình yêu của tôi đối với anh đã sai lầm như từ điểm xuất phát...

Nhưng vẫn nhẫn nại, quán quýt cùng mâu thuẫn, nói cho cùng thì vẫn là sai.

Đối với sự buông tay của anh, sự kiên quyết của anh, trái tim tôi trước sau vẫn còn tiếc nuối, cuối cùng vẫn cảm thấy nếu anh có thể cho tôi thêm một cơ hội nữa, chúng tôi có thể sẽ có một kết cục mỹ mãn.

Sau hai năm, chứng kiến những lần tan tan hợp hợp của bạn học và bạn bè bên cạnh mình, tôi mới hiểu được tình yêu của anh.

Đối với anh, chia ly cũng giống sự hành hạ xé rách tim gan, nếu không khi anh rời khỏi bệnh viện sẽ không ngay cả nhìn cũng không dám nhìn tôi một lần, nếu không áo sơ mi trên người anh cũng không mất đi màu sắc...

Có một loại tình yêu cao quý nhất trên thế giới này, chính là không vì bên nhau, chỉ vì người mình yêu có thể sống tốt!

Cúi đầu khuấy cà phê, khuấy đảo một bể cô quạnh trong lòng.

Đối với hai người chúng tôi đã định không nên ở cạnh nhau, đây chẳng phải là kết cục tốt nhất sao.

Câu chuyện giữa chúng tôi đã được đặt một dấu chấm.

Nhưng có hai trái tim đang đập cùng nhịp điệu tại hai bờ đại dương, nhưng nhớ lẫn nhau, chúc phúc lẫn nhau.

Đây là tình yêu trong cuộc sống hiện thực, những người yêu nhau thường không đến được với nhau, những người không yêu nhau vẫn cứ vì lợi ích mà kết hợp.

Thế nhưng, cuộc sống vẫn phong phú đa dạng như vậy

“Đang suy nghĩ gì thế?” Là giọng nói của Mạnh Huân.

“Không có gì! Đang nghĩ xem tôi có nghĩa vụ đền bù thiệt hại kinh tế to lớn của anh không.” Tôi quay đầu, nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt anh ta sáng rực mà nhiệt tình.

Loại ánh mắt này có hàm ý gì tôi hiểu hơn bất cứ ai.

“Trước hết cô xem cái này đi.” Anh ta vừa ngồi xuống đã vội vàng đưa vài trang nhạc phổ đến trước mặt tôi, trong giọng nói đều là hưng phấn: “Đây là bản nhạc nền cho một phim điện ảnh được viết bởi một nhạc sĩ vô cùng nổi tiếng, tôi vừa mới nghe qua, cái này quả thật chính là loại âm nhạc sinh ra để dành cho cô, cũng chỉ có cô mới có thể diễn được cái bi thương của bản nhạc này ra.”

Tôi tò mò lật nhạc phổ, nốt nhạc lượn quanh, xông thẳng vào linh hồn.

Giữa giai điệu tưởng niệm dịu êm lộ ra sự bi thương nhẫn nhịn, không phải là sự bi thương của “Hóa điệp”, mà so với “Hóa điệp” lại càng khiến lòng người thương tâm.

“Tôi vừa mới nói chuyện với người chế tác âm nhạc của bộ phim, họ còn muốn tìm người bổ sung lời hát, rồi lại phối nhạc với violoncello cùng cả dàn nhạc, làm thành một bài nhạc thịnh thành kinh điển nhất. Nền như cô tiện, tốt nhất có thể mau về nước, đi theo bọn họ ghi âm hết bài hát này.”

“Mạnh tiên sinh, anh đã làm quá nhiều vì tôi rồi.” Tôi khép nhạc phổ đẩy về trước mặt anh ta: “Khúc ca tốt như vậy nên để cho một danh gia diễn.”

“Tôi không làm vì cô đâu. Tôi làm vì chính tôi, bởi vì...” Anh ta nhìn tôi, trong mắt chợt hiện lên niềm tin kiên định vô cùng: “I love you!”

“I have been married.”

Tôi bình tĩnh nhìn anh ta. Anh ta cũng không kinh ngạc như tôi nghĩ, sau giây phút sững sờ vô cùng ngắn ngủi, vùng chân mây hóa thành suy tư vô cùng lý trí.

“Người ấy... có phải đã không còn trên đời này không?”

“Không phải.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen quanh quẩn trước mắt, bầu trời mờ mịt bao phủ lên thành phố xa lạ.

Không phải sao? Hai người chúng tôi vĩnh viễn không xuất hiện cùng một thế giới, cùng cách biệt âm dương vĩnh viễn có cái gì khác nhau đâu?

“Tôi tin rằng... nếu người ấy còn sống, anh ấy nhất định sẽ không nhẫn tâm vất bỏ người con gái như em!”

Tôi cười chua chát, bất đắc dĩ lắc đầu.

Không đành lòng? Tôi bị anh từ bỏ một lần, rồi lại một lần.

Chẳng qua, không biết hai lần này là anh bị tổn thương sâu, hay chính tôi bị tổn thương sâu.

“Em có nghĩ rằng, nếu như anh ấy nhìn thấy em như này sẽ có cảm giác gì?” Anh ta chậm rãi nói.

“Tôi sống rất tốt.”

“Rất tốt? Ngày đó tại quán hải sản, tôi luôn ở trên tầng hai nhìn em, trong mắt em chỉ có chỗ ngồi trống trơn trước mặt, hoàn toàn không phát hiện ra có bao nhiêu đàn ông đàn thèm thuồng cái đĩa tôm kia, bao nhiêu phụ nữ vì ngón tay em mà nhú mày. Em có biết giọng nói của em khi nói điện thoại làm người ta đau lòng bao nhiêu không. ‘Chỉ cần anh sống tốt, em cũng không cầu gì hơn.’ Thế giới này không có người đàn ông nào nghe được câu như thế mà không chút cảm động...”

“Không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.” Tôi cầm túi, vừa mới đứng lên, anh ta đã nhanh chóng cản đường tôi.

“Thật sự yêu người ấy, thì hãy để người ấy nhìn thấy em xinh đẹp tỏa sáng, để anh ta biết, mất đi anh ta, cuộc sống của em vẫn có ánh sáng rực rỡ.”

Anh ta đặt nhạc phổ vào tay tôi, nói với tôi: “Trở về đàn đi, bản nhạc này hoàn toàn có thể thay đổi cuộc sống của em. Đừng nghĩ rằng em đang nợ tôi cái gì, tôi làm tất cả những thứ này đều là vì chính tôi!”

“Tôi...”

Anh ta cắt ngang lời tôi: “Đừng cự tuyệt tôi, cho dù em không yêu tôi, tôi cũng vẫn yêu thích sự tài hoa của em như thế.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta rời đi, bất chợt phát hiện ra bóng lưng của anh ấy phẳng rộng đến vậy.

Tôi đã trở về, ngay lúc xuống máy bay, tôi còn chưa tin bản thân mình đã thật sự trở về.

Những khu phố quen thuộc, những kiến trúc quen thuộc, ngay cả mùi vị cũng thân thiết như thế.

Tôi kéo cửa sổ xe xuống, đưa tay ra cảm nhận ngọn gió quen thuộc.

“Hàn tiểu thư, đây là lịch trình hàng ngày của cô, cô xem xem có được không? Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ giúp cô điều chỉnh lại?” Người nói chuyện chính là trợ lý Mạnh Huân sắp xếp cho tôi, phụ trách sinh hoạt và công tác của tôi trong khoảng thời gian này.

Tôi nhận lấy, nhìn cẩn thận một lần, thời gian sắp xếp cũng không chặt chẽ cho lắm, mỗi ngày đều dành ra cho tôi rất nhiều thời gian trống”

“Lịch trình hàng ngày không có vấn đề gì... Chỉ là tôi không ở trong khách sạn Triễn Hạo, đổi cho tôi nơi khác.”

“Được, tôi sẽ lập tức đổi lại cho cô.”

Cô ấy không hỏi vì sao, sau khi sắp xếp qua điện thoại, liền nói với lái xe: “Làm phiền anh, chúng tôi đến khách sạn Bán Đảo.”

...

Nụ cười của cô tràn ngập sự áy náy, giọng nói lễ độ đến mức có phần xa cách: “Hàn tiểu thư, rất xin không không thu xếp tốt cho cô được, là sơ sót của tôi.”

Tôi bỗng nhiên ý thức được mình đã thất lễ, cười ngọt ngào với cô ấy: “Xin lỗi, tôi không phải cố tình muốn thêm việc cho cô, thật sự là khách sạn Triễn Hạo để lại cho tôi quá nhiều ký ức không tốt.”

Cô ấy vốn mang nụ cười chuyên nghiệp chợt có chút giật mình, thận trọng nhìn tôi thật lâu, mới nói với tôi một cách không tự nhiên: “Tên tiếng Anh của tôi là Lucia.”

“Lucia, tôi thích người khác gọi tôi là Thiên Thiên, cô gọi tôi là Thiên Thiên đi.”

Cô ấy lại mỉm cười với tôi, nụ cười không hề chuyên nghiệp như trước, mà thêm vào đó là một chút tình cảm.

...

Thu xếp ổn thỏa tại khách sạn, sau khi tắm nước nóng, đi ra thấy Lucia đã treo hết mấy bộ quần áo và lễ phục của tôi lên ngăn tủ.

Cô ấy có một số vật dụng tùy thân đặt ở phòng ngoài, xem ra đúng là định hai mươi tư tiếng theo cạnh tôi để chăm sóc.

“Tôi cần nhiều quần áo vậy sao?” Tôi nhìn quần áo trong ngăn tủ, tuy rằng không hề có nhãn hiệu, nhưng cũng nhìn ra được toàn bộ đều là mới. Tôi không thấy đi tới phòng ghi âm lại cần nhiều quần áo lộng lẫy khoa trương thế.

“Biết đâu sẽ cần!”

Cô ấy dường như có ý trong lời, tôi vừa lấy khăn lau tóc, vừa suy ngẫm giọng điệu đầy thâm ý của cô ấy.

Xem ra mục đích Mạnh Huân cố gắng giúp tôi trở về cũng không đơn thuần.

Nghĩ sang một góc độ khác, nếu đã trở về thì cứ tùy theo anh ta đi, tôi cũng không tin anh ta có thể bán tôi đi.

Mà cho dù có bán thì cũng có thể tha thứ, ai bảo tôi hại anh ta phải bồi thường nhiều tiền như vậy!

“Hàn tiểu thư...”

“Gọi tôi là Thiên Thiên thôi.” Tôi cười với cô ấy, có lẽ là thói quen nghề nghiệp, tôi thích nở nụ cười với người khác, dù sao nụ cười cũng như âm nhạc, đều rất đẹp, sẽ kéo gần khoảng cách không thân thiết rất nhanh chóng với người vốn là xa lạ.

“Thiên Thiên.” Lucia hơi mất tự nhiên gọi một tiếng: “Đây là kịch bản phim, đạo diễn muốn cô hiểu rõ tình tiết câu chuyện mà tình cảm mà âm nhạc phải thể hiện được.

“Được.” Tôi cầm lên tách cà phê Lucia vừa mới pha, vào miệng đã thấy trong vị đắng có vị chua, là Lam Sơn.

Tôi nhìn cà phê, lại nhìn Lucia, cười nói: “Cảm ơn!”

Uống một ngụm cà phê, một dòng nước ấm thấm vào trong máu, thật sự không nghĩ tới Mạnh Huân, người giống như con cưng của trời ấy lại có thể quan sát cẩn thận tỉ mỉ thế.

Không tiếp nhận Mạnh Huân, không phải vì anh ta chưa đủ ưu tú, mà là anh ta quá mức ưu tú.

Trong giới giải trí, ngôi sao được gả vào nhà giàu là lẽ đương nhiên giống như mỹ nữ lấy anh hùng vậy, rất nhiều nhân viên dưới con mắt ngoài cuộc trong công ty Ngu Tấn đều cho rằng tôi lạnh nhạt là kiểu đã muốn mà còn ra vẻ, có ý đồ kích động ham muốn chinh phục của Mạnh Huân.

Trên thực tế tôi đã thấy rất nhiều sự châm chọc khiêu khích của giới truyền thông dành những ngôi sao nữ bị nhà giàu vứt bỏ, thế nên tôi hiểu rất rõ, cho dù quá trình yêu của họ có bao nhiêu cuồng nhiệt, thì trong mắt những người xem, không phải những người đàn ông có tiền này đã sai, mà là những người phụ nữ không biết tự lượng sức mình không thể hiểu được chính mình nông cạn bao nhiêu, không thể hiểu được tình yêu của đàn ông mỏng manh thế nào, dễ dàng trôi qua.

Ngay cả tình yêu của Hàn Trạc Thần đối với tôi cũng không chống được một đòn, vậy sự si mê nhất thời của Mạnh Huân kia có thể duy trì bao lâu?

Tôi nửa tựa ở đầu giường, nhắm nháp chút cà phê, đọc câu chuyện còn đáng hơn cả cà phê trong miệng.

Kịch bản viết về một cuộc ngoại tình rất thực tế, nhân vật nữ chính xinh đẹp và xuất sắc yêu một người đàn ông đã có vợ, yêu đến đau khổ mà không thể nói ra, lại cam tâm tình nguyện.

Có lẽ là chủ đề hòa theo chủ nghĩa hiện thực, kịch bản rất chịu khó để tình cảm chí tình chí nghĩa và đạo đức luân lý xung đột, tránh nhiệm và tình cảm, lý trí và cảm xúc mãnh liệt va chạm nhau.

Nhân vật nữ chính luẩn quẩn trong yêu thương sâu sắc và tự trách chính mình, cuối cùng quyết định rời đi, lấy một người con trai vừa ưu tú lại vừa si tình.

Đến kết cục, trong tiếng dương cầm bị thương, nữ chính thấy nam chính tới tham gia hôn lễ của cô, đứng ở một góc lặng lẽ quan sát, cô kéo cánh tay chủ rể nhìn anh cười ngọt ngào...

Khi đi kính rượu, nhân vật nam chính dè dặt giọng hỏi cô: “Em yêu anh ta ở điểm nào?”

Nhân vật nữ chính cười, trả lời anh: “Em yêu anh ấy, vì anh ấy là người đàn ông em có thể yêu!”

Nam chính thất vọng rời đi, nữ chính nhìn bóng lưng anh mà đôi mắt ngập nước.

Anh biến mất hẳn khỏi tầm mắt của cô, cô vẫn còn nhìn theo hướng đấy...

Chú rể đứng sau cô, ôm lấy bờ vai cô, nói: “Anh tin rằng có một ngày em nhất định sẽ yêu anh!”

Thấy ba chữ “Kết thúc phim”, tôi gấp quyển kịch bản lại, thở dài: “Người biên kịch này thật sự đủ biến thái.”

“Hả?” Lucia đang ngồi bên cạnh xem tập san giải trí bị kinh động bởi lời tôi nói, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn tôi, nói: “Cô là cô gái duy nhất tôi thấy không cảm động đến rơi nước mắt vì kịch bản này đấy.”

Tôi đặt tách cà phê xuống, cào cào mái đầu đã nửa khô. “Nếu như cô ấy thật sự yêu người đàn ông kia thì sẽ không nên buông tay, sao cô ấy biết được người đàn ông kia sẽ không ly hôn vì cô ấy?”

Lucia cười, tò mò nhìn tôi: “Nếu cô là nữ chính thì cô sẽ làm thế nào?”

“Tôi?” Tôi bỏ chiếc chằm tơ tầm mềm mại đang ôm trong ngực sang một bên, đi xuống giường, ngồi bên dương cầm, ngón tay đặt trên những phím đàn lạnh lẽo cứng ngắc: “Cho dù yêu phải một người đàn ông không được phép yêu, tôi cũng không lấy người khác.”

“Cô ấy làm thế là vì muốn thành toàn cho người đàn ông kia. Cô ấy buông tay, đổi lấy sự giải thoát cho người cô ấy yêu.” Lucia thấy tôi không nói lời nào, tiếp tục nói: “Đạo diễn muốn cô có thể lĩnh hội được tâm tình của nữ chính, thử cảm nhận tình yêu và vết thương của cô ấy.”

“Ừ, tôi sẽ cố.”

Phím đàn dưới ngón tay lên xuống ngẫu nhiên, âm thanh bi thương chảy xuôi trong lòng.

“Em yêu anh ấy, vì anh ấy là người đàn ông em có thể yêu!”

Lời thoại thật tuyệt...

Xa cách hai năm, tôi lại trở về, nói không muốn thấy anh, đó là điều không thật.

Nhưng tôi thực sự không nghĩ đến níu kéo cái gì, cũng không muốn nói với anh thêm lần nữa: Em yêu anh!

Lại càng không tầm thường van xin anh cho tôi thêm một cơ hội nữa.

Nếu như có thể, tôi chỉ muốn liếc nhìn anh một cái, nhìn màu sắc áo sơ mi của anh, chỉ cần là màu trắng, tôi có thể thản nhiên nở nụ cười với anh.

Sẽ hoàn toàn xóa đi trong trí nhớ nỗi tiếc nuối hai năm qua...

Bắt đầu lại cuộc sống của tôi từ đầu....

Mạnh Huân đỗ xe ngoài cửa khách sạn Triển Hạo, bước nhanh xuống, rất lịch sự mở cửa xe giúp tôi.

Tôi vừa mới đi xuống xe, đã bị chói mắt bởi mấy ánh sáng chớp trắng, ánh mắt vừa mới thích ứng với loại ánh sáng này, thì thấy vài người cầm máy ảnh không ngừng chụp hình đã bị bảo vệ ra ngăn cản.

Tôi lập tức hiểu rằng vì sao Mạnh Huân cố ý mời nhà thiết kế Pháp đặc biệt thiết kế cho tôi một bộ lễ phục dạ hội, còn mời nhà trang điểm giỏi nhất đến trang điểm cho tôi cả một buổi chiều.

“Mạnh tiên sinh, khổ tâm tính toán nhé!” Tôi dùng âm thanh để chỉ có Mạnh Huân nghe thấy được mà nói.

“Tôi coi như không vi phạm quy ước.” Anh ta nắm tay tôi đặt lên khuỷu tay anh ta, tới gần tôi, dùng thanh âm rất nhỏ nói bên tai tôi: “Em có thể từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào.”

“Cô giáo tiểu học của tôi đã dạy giải thích ‘Giấu đầu hở đuôi’ thế nào.” Tôi rút tay ra, trưng ra một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Anh muốn làm thế nào thì tôi cũng mặc kệ, nhưng anh nghìn vạn lần đừng để tôi thấy trên tạp trí giải trí ngày mai viết về quan hệ mờ ám của chúng ta.”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Vừa thấy thang máy ở trước mặt, tôi hoàn toàn quên mất lời mình vừa muốn nói trước đó.

Tôi chưa bao giờ thấy thang máy đẹp như thế, trên mặt kính màu vàng nhạt mờ hồ sơn biểu tượng màu đỏ sẫm, đường vân cực kỳ giống cánh hoa bỉ ngạn.

Có người nói ngôn ngữ của hoa bỉ ngạn là hồi ức bi thương.

Cũng có người nói là nhớ nhung lẫn nhau...

Vì sao anh lại muốn đặt bên ngoài khách sạn một cái thang máy ngấm cảnh thế này, hơn nữa đối diện còn là cửa sổ của quán cà phê!

Cánh hoa tội nghiệt trong tích tắc kích thích khát vọng tại nơi sâu nhất trong lòng tôi, tôi mơ hồ như thấy anh đang đứng trước mặt tôi, vươn tay về phía tôi: “Thiên Thiên, cái em gọi là kết quả tốt là cái gì, em nói ra, tôi nhất định sẽ làm được!”

Tôi đứng trước thang máy, nét cười bên khóe miệng dần dần không còn sức để duy trì.

Lúc này anh hẳn là đang ở trên tầng cao nhất, nếu tôi đi vào thang máy, chỉ cần hơn mười giây là tôi có thể nhìn thấy anh...

Thế nhưng, tôi chôn chân tại chỗ, không hề bước lên một bước gần trong gang tấc kia.

Gặp thì sao, biết đâu anh cũng giống rất nhiều nam chính trong truyền hình, thờ ơ khi gặp tôi, có lẽ sẽ mỉm cười nhàn nhạt, hỏi một câu: Sống tốt không.

Cần gì phải làm chuyện không hề có ý nghĩ gì!

Đoạn tình yêu khôn kiệt này, cho dù có níu kéo, cũng chỉ càng xoắn bệnh gây tổn thương người thôi!

Tôi cười một cách thoải mái, sánh vai với Mạnh Huân đi vào khách sạn.

Tôi lại không thấy được, sau khi tôi xoay người, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, một người đi ra, người ấy nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười u ám...

Đứng ở cửa hội trường bữa tiệc trên tầng hai, phản ứng thứ nhất của tôi là nhất định chính mình đã đi nhầm nơi rồi.

Đây là party sinh nhật sao? Nhìn thế nào cũng thấy hình như là một buổi lễ trang trọng của ngành giải trí.

Trước mắt đều là trai đẹp gái xinh trang phục rất tỉ mỉ, không chỉ nói đến lễ phục màu sắc lộng lẫy, mà còn đá quý lấp lánh dưới ánh đèn cũng chói đến nỗi khiến người ta hoa mắt.

Để sớm rời khỏi, tôi không đợi người hướng dẫn, đi thẳng tới dương cầm, không để lỡ một phút, đàn cho Mạnh Huân một bản nhạc vui vẻ nhất của Mozart.

Tôi biết, không có mấy người có thời gian nghe tôi đàn, từ lúc những người này thấy tôi đi vào cùng Mạnh Huân, đã bắt đầu thảo luận bằng âm thanh tự cho là “cực kỳ nhỏ” về chúng tôi, biểu đạt mấy lời châm biếm khó nghe...

Đây là giới giải trí, phía sau sự phù phiếm, dưới sự tươi đẹp giả tạo, là những linh hồn khô cạn. Mặc dù họ cũng từng giống tôi, ôm ấp những ước mơ sạch sẽ!

Thế nên, tôi phản cảm nhất với giới giải trí, muốn tôi đứng dưới con mắt bình luận của người người khác, để những người hoàn toàn không hiểu gì về tôi dựa vào hứng thú và suy đoán của họ mà tôn lên hoặc hạ thấp con người tôi, tôi không làm được.

Điều cũng làm tôi không chịu đựng chính là những phóng viên tài hoa xuất chúng kia.

Môn ngữ văn của tôi thật không giỏi, thế nên tôi thế nào cũng không nghĩ ra, bọn họ làm sao có thể mổ xẻ bên trong con người dưới tình trạng hoàn toàn không hiểu gì về người ấy, đến máu chảy đầm đìa, hơn nữa còn có thể làm mọi người tin phục.

Đàn xong bản nhạc, tôi không còn không còn hứng thú tiếp tục nữa, chân thành đứng dậy chào hỏi, cười nhẹ với nhân vật chính của bữa tiệc – Mạnh Huân.

Tôi hiểu được mục đích của anh ta, chỉ đơn giản là anh ta muốn hình dạng của tôi xuất hiện trên giới truyền thông, để có thể phát động những cơn sóng tranh luận suy đoán đã sắp bị dập tắt kia thêm lần nữa.

Tôi biết nhưng tôi vẫn tới, nếu đã không thể đáp lại tình yêu của anh ta, thì ít nhất cũng đáp lại được ơn trọng dụng của anh ta, đừng để anh ta thật phải thua lỗ đến tởm gia bại sản.

Mạnh Huân rất lịch sự cầm lấy tay tôi, in một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay: “Cám ơn âm nhạc của em! Rất đẹp, cả tiếng đàn lẫn người... đều rất đẹp!”

“Cám ơn!” Tôi đáp lại bằng một nụ cười lễ nghi rất khách khí.

“Em dành cho anh một cơ hội có được không?” Anh ta nắm chặt lấy bàn tay tôi đang định rút về, lòng bàn tay rộng lớn ấm nồng như lửa, chỉ tiếc là sự ấm áp đầy cũng chẳng thể sưởi ấm được con tim lạnh lẽo như băng.

Tôi cười cười rút tay lại, tạ lỗi với anh ta một cách lễ phép: “Xin lỗi, phiền anh giúp tôi chuyển lời với Lucia, tôi có việc phải đi trước.”

“Anh có thể mang lại cho em hạnh phúc và thỏa mãn giống như dương cầm vậy...”

“Dương cầm chưa từng mang lại hạnh phúc cho tôi.”

Có lẽ anh ta mãi mãi cũng không biết rằng: Tôi luôn luôn dùng dương cầm để quên đi hạnh phúc đã từng qua, học cách chấp nhận sự bi thương!

Hiện tại tôi đã làm được rồi, tôi có thể giữa đêm khuya nhìn lên bầu trời quen thuộc cười hồi ức đã qua, không trốn chạy, không lãng quên, mà là nghiêm chỉnh nhìn thẳng vào nỗi hận trong lòng mình, cũng là nhìn kỹ tình yêu sa ngã.

Tôi đã trưởng thành, đã hiểu rõ chuyện gì là chuyện tôi nên làm

Cho dù bây giờ anh có đứng trước mặt tôi, tôi cũng có thể kiêu ngạo nở nụ cười rạng rỡ nhất với anh

...

Đúng lúc này, một người waiter đến bên tôi, lén lút nhìn Mạnh Huân đang đứng cạnh, hơi chút khó xử đưa tập ra tập séc trong tay, lúng túng nói với tôi: “Có một vị tiên sinh nói... sau khi tiệc rượu kết thúc, muốn mời ngài ăn bữa khuya...”

Tôi lạnh lùng liếc nhìn tầm séc, ánh mắt ngay lập tức bị chữ ký kia thu hút.

29. Chương 29

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 29

RATE: 18+

Sẽ không khéo thế chứ?

Chẳng lẽ ông trời nghe được lời tuyên thệ tự tin ở đáy lòng tôi, cố tình thử thách tôi?

Để anh lại xuất hiện đột ngột như thế, lại có ý tưởng mới mẻ – dùng tiền “mua” tôi đi ăn khuya cùng anh?

Ngoại trừ anh thì cũng chẳng có người đàn ông nào tuyệt tình như thế.

Tôi kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, vội vàng tìm kiếm bóng hình trong trí nhớ!

Chỉ cần vài giây, tôi đã tìm được anh ngồi trên chiếc ghế sofa trong góc, vẫn tao nhã như trước.

Tao nhã, bởi vì màu áo sơ mi của anh nhẹ nhàng mà chói mắt, màu trắng mà anh yêu thích nhất!

Tôi hít một hơi thật sâu, để không khí tràn ngập trong khoang ngực, mới có thể khiến chính mình không để ý tới sự trống rỗng và mất mát ngẩn ngui trong lòng.

Anh muốn tôi nhớ kỹ: anh sẽ không đầu tư tình cảm vào tôi phải không?

Được, tôi cũng muốn anh phải nhớ: tôi cũng sẽ không!

Tôi nhận tầm séc, viết lên mặt trên khách sạn tôi ở và số phòng, sau đó mở túi xách, lấy ra một tờ tiền có giá trị thấp nhất – 10 dollar Hongkong, mỉm cười nói với waiter: “Phiền anh chuyển lời cho ông ấy, tôi rất có hứng thú với ông ta... Rất mong ông ấy có thể tới khách sạn qua đêm với tôi... Cảm ơn!”

Tôi đoán rằng lời tôi nói thật quá trắng trợn, không khỏi dọa waiter đến đờ đẫn, ngay cả Mạnh Huân luôn luôn đối đáp ung dung cũng kinh ngạc đến nỗi mặt xám như tro.

“Thiên Thiên! Kiểu chơi này không thể chơi loạn, nhất là với ông ta!”

Cơ bản tôi không có lòng dạ nào để ý đến Mạnh Huân muốn nói cái gì, tập trung chờ đợi phản ứng của Hàn Trạc Thần, căng thần đến mức quên cả hít thở.

Waiter đi tới bên người anh, tay cầm đồ gì đó đưa lên một cách sợ hãi, nói một hai câu.

Anh gần như không hề lộ bất kỳ cảm xúc gì, chỉ khi nhận lấy tờ 10 dollar và tấm séc kia, khóe miệng cong lên lộ ra ý chế giễu như không như có.

Mạnh Huân thấy phản ứng của Hàn Trạc Thần, càng thêm lo lắng, vội vàng đưa tay kéo tôi lại, trong khi tôi đang muốn quay về khách sạn: “Thiên Thiên! Em gặp tai họa lớn rồi, ông ta là Hàn Trạc Thần! Em có biết không?”

“Tôi biết, thế thì đã sao?”

Không ai biết rõ anh hơn tôi.

“Ông ta không phải là người thường.” Mạnh Huân dè giọng xuống, nói với tôi: “Ông ta trước đây khi còn trong xã hội đen, muốn tính mạng của ai thì bất kỳ người nào cũng không dám ngăn cản, lại càng đừng nói đến phụ nữ! Chỉ cần phụ nữ nào ông ta nhìn trúng, dù là ngôi sao... không ai dám nói chữ ‘không’.”

“Thật không...” Ngực tôi hơi có chút buồn bực, không có người phụ nữ nào dám nói chữ “không”, tôi chưa bao giờ biết anh làm đàn ông lại có giá đến như vậy, cũng được đấy!

“Mấy năm nay, ông ta thay đổi, làm kinh doanh hợp pháp, thế nhưng vẫn không có ai có can đảm chọc vào ông ta, ngay cả lão đại xã hội đen có thế lực lớn nhất hiện nay khi gặp Hàn Trạc Thần cũng phải gọi ông ấy một tiếng ‘Thần ca’! Em lại dám đắc tội ông ta, thật chẳng biết trời cao đất dày... Với tính cách của ông ta, nếu như ông ta biết em đùa giỡn ông ấy, ông ta nhất định sẽ hành hạ em đến xương cốt cũng chẳng còn...”

Mạnh Huân thấy tôi không nói lời nào thì cho rằng tôi đã bị anh ta dọa đến sợ, vội vàng dỗ dành tôi nói: “Không sao, anh giúp em giải thích với ông ta thử xem. Em nói lời xin lỗi với ông ta là được, ông ta hẳn là sẽ không so đo với em đâu!”

Không đợi tôi phản đối, Mạnh Huân đã lôi tôi bước nhanh qua chỗ đó, cực kì khiêm nhường bắt chuyện với Hàn Trạc Thần, cứ tự cho mình là đúng giúp tôi giải thích: “Hàn tiên sinh, xin lỗi! Bạn của tôi thích đùa, cô ấy cũng không nghiêm túc lắm, xin ngài đừng để ý!”

Hàn Trạc Thần thần nhiên thoáng nhìn qua anh ta, rồi lại nhìn xuống tay chúng tôi đang nắm lấy nhau, sau đó mới giương mắt nhìn tôi, ánh mắt có chút u ám lạnh đến thấu xương: “Trò đùa này tôi chẳng thấy buồn cười gì hết!”

...

Tôi cũng hiểu được là không quá buồn cười, không tự giác rút bàn tay đang bị Mạnh Huân nắm lấy ra.

Dựa vào những lý luận kinh điển về người yêu cũ gặp lại: hai người không có duyên phận sẽ giả vờ không quen biết, hoặc là hai người lặng lẽ đối diện, dùng ánh mắt bi thương biết nói chăm chú nhìn nhau, sau đó làm ra vẻ không có vấn đề gì mà tránh khỏi tầm mắt đối phương.

Chỉ có điều chúng tôi không phải là những điển hình đấy.

Tôi cười ngọt ngào với anh, hai tay mở ra vòng qua cổ anh.”Hai năm không gặp, ngài vẫn trẻ trung như vậy!”

Lúc ôm anh, tôi cảm thấy rõ ràng cơ thể anh cứng lại, tâm tình không hiểu vì sao lại tốt đến như mở cờ trong bụng, nhân tiện khẽ hôn nhẹ hai gò má anh, dùng mức giọng mà mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy nói vào tai anh: “Con rất nhớ người... cha!”

Tôi cảm giác được cơ thể vừa mới buông lỏng của anh chợt cứng đờ, khóe mắt thấy những người xung quanh kinh hoàng nhìn chằm chằm. Nụ cười của tôi càng lúc càng đậm.

Tôi đang định buông tay xem người xung quanh kinh ngạc đến mức độ nào.

Anh bỗng nhiên ôm chặt vòng eo tôi, ngang ngược ôm lấy tôi cố định trong ngực, khẽ nói bên tai tôi: “Tôi cũng vậy...”

Nói xong, anh đã kéo tay tôi ra khỏi phòng khách lộng lẫy choáng ngợp...

“Đi tới khách sạn Bán Đảo!” Hàn Trạc Thần dẫn lái xe một câu, nhét tôi vào xe, rồi theo sát ngồi vào, đẩy mạnh tôi xuống hàng ghế sau xe, lấy người đè lên.

Người lái xe của anh gặp tình huống như vậy, sửng sốt vài giây, lập tức ấn một cái nút, ghế trước và ghế sau của ô tô bị một tấm màn đen ngăn cách.

Không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người chúng tôi.

Hàn Trạc Thần nắm lấy cảm tôi, ép tôi đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh, giọng nói rét lạnh đến thấu xương: “Tôi không phải đã nói với em, đừng để tôi lại thấy em nữa...”

Nếu là khi tôi mười tám tuổi, tôi nhất định sẽ rất ăn hại mà nói: Em chỉ là muốn thấy anh.

Hiện tại tôi hai mươi tuổi, đã không còn là cô gái nhỏ hai năm về trước lớn lên bên cạnh anh, bị “yêu anh” và “hận anh” chiếm giữ toàn bộ suy nghĩ.

Tôi cười đón nhận ánh mắt anh, cố tình đối đầu, trút hết những bất mãn tích góp qua hai năm: “Dựa vào đâu mà anh nói không gặp thì sẽ không gặp? Em càng muốn quay về, càng muốn để anh nhìn thấy! Không phải anh hận tôi sao? Em muốn mỗi ngày anh đều nhìn thấy em sống rất tốt! Anh có thể làm gì được em nào?”

“Em nói xem?” Ánh mắt nóng rực của anh đảo qua ngực tôi, eo và đôi chân nửa vắt trên ghế...

Đèn bên đường vụt qua như bay, vẽ lên những mảng sáng tối lên khuôn mặt anh. Ánh sáng màu hồng nhạt phủ xuống những sợi tóc mềm mại.

Ánh mắt anh bị nhiễm dục vọng, ngực tôi chột đau, khát vọng nguyên thủy nhất dấy lên từ bụng dưới

Sở dĩ tình dục đáng sợ, chinh vì nó là một con đường thông tới địa ngục, nhưng cảnh tượng lại mê người khiến con người không thể tự kiềm chế được.

Lý trí chệch đường ray chỉ trong một giây, dục vọng giữa người với người là kịch độc, không có thuốc nào cứu chữa.

Anh đang ở ngay trước mắt tôi...

Đây không phải là một giấc mơ không để lại dấu tích, sau khi tỉnh lại cô đơn khó ngủ.

Anh tối nay là thật, tôi đưa tay là có thể chạm vào làn da trơn nhẵn của anh, hơi ngẩng đầu lên là có thể hôn bờ môi mềm mại.

Biết rằng có tối nay, không có ngày mai, tôi vẫn...

Tôi cười ngọt ngào đưa tay luồn ra sau lưng kéo khóa bộ lễ phục dạ hội xuống, bộ lễ phục mỏng manh đen nhánh trượt theo làn da trắng ngần mềm mại rơi xuống.

“Anh muốn em? Thoải mái đi, em không để ý...”

Tôi cởi từng cúc áo trên bộ âu phục của anh, nhẹ nhàng lần tới bên eo, cởi thắt lưng cho anh. “Dù sao thì... cũng không phải lần một lần hai, em cũng không quan tâm...”

Anh bắt được hai tay tôi đặt lên đỉnh đầu, đè lên người tôi, hôn môi tôi một cách mạnh mẽ, môi lưỡi dây dưa cùng lúc, cơ thể chúng tôi dâng lên cảm xúc mạnh mẽ mà quấn lấy nhau, dẫn dắt dục niệm mãnh liệt của cả hai người.

Sau khi hôn, anh buông tay tôi ra, vén chiếc váy dài của tôi lên, xé tan đôi tất chân và quần lót, rồi tiếp đến lật mở đôi chân tôi...

Dưới tình huống chẳng hề có khúc dạo đầu, dự vọng cứng rắn nóng bỏng của anh không chút chần chừ tiến thẳng vào trong cơ thể tôi...

“A... không...” Tôi rên lên một tiếng, tại giây phút thân thể được lấp đầy, sự yếu đuối vào chua xót đã lâu không thấy, nay lại bắt đầu dâng lên...

Toàn bộ sự kiên cường đều bị tan rã trong lúc anh kịch liệt cử động.

Tôi nhìn anh say đắm, giống như lần thứ nhất của tôi, giống mọi lần...

Hai năm rồi, tôi cho rằng tôi đã học được cách mạnh mẽ, học được cách thoải mái, học được cách từ bỏ, học được cách khoan dung!

Hóa ra đó chỉ là bởi vì anh không ở bên mình.

Anh nhìn tôi, khuôn mặt mê người vì kích tình mà phấp phồng, ngay cả đáy mắt luôn luôn sâu thẳm cũng nhuốm màu sắc tuyệt diệu như loài hoa bỉ ngạn.

Anh ghé sát vào tai tôi, giọng nói hỗn hển, gọi tên tôi: “Thiên Thiên...”

“Ừ...” Tôi mỉm cười nhìn anh.

Bị anh vứt bỏ, một lần lại một lần, tôi vẫn còn mong ước anh có thể nói một câu như vậy với tôi: “Tôi yêu em!”

Dù chỉ là một câu ngon ngọt trong lúc bị kích thích bởi tình dục!

Thế nhưng anh lại than nhẹ bên tai tôi: “Lần này em lại muốn dùng cách gì để giết tôi?”

Tôi nằm trên chiếc ghế vô cùng không thoải mái, dưới cách phát tiết cuồng dã và chiếm đoạt của anh, cười cay đắng.

Tình yêu đã qua của đàn ông, tựa dòng nước chảy vào biển lớn, không thể xoay chuyển, không thể tìm về...

Tôi sẽ không nói những lời giải thích vô nghĩa, đưa ngón tay thật cẩn thận cảm nhận mỗi một đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt anh, bao gồm cả môi, cả cần cổ.

Cẩn thận đem loại cảm nhận này khắc ghi trong lòng, cho dù tình dục của anh hoàn toàn không còn dịu dàng ngọt ngào như ngày trước.

Mấy thứ tốt đẹp, có được một lần là là tốt rồi.

Anh cũng vuốt ve khuôn mặt tôi, đôi môi tôi, như vuốt ve một một thứ đồ sứ hiếm có.

Anh tới gần hơn một chút, trải qua sự mong chờ dài đằng đẳng, đụng chạm khe khàng giữa môi với môi là một loại hưởng thụ xói mòn xương cốt như thế.

Tôi mê muội mở miệng, đầu lưỡi chạm đầu lưỡi, dục và tình tan vào với nhau.

Anh ôm tôi, ôm càng lúc càng chặt, sau đó dứt khoát ôm tôi ngồi dậy.

Anh ngồi thẳng, đặt tôi lên đùi anh, tay đỡ lấy eo tôi, để tôi nằm trên người anh di chuyển...

Tôi nhắm mắt lại, nỗ lực thoải mái mãi đòi hỏi dự vọng của anh.

Thấy anh khó nhin được ngâm nga trong lúc nhiệt tình... đồng thời vào lúc cơ thể tôi được anh lần lượt lấp đầy, từng cơn sóng khoái cảm bùng nổ nối tiếp nhau cuộn cuộn kéo đến.

Trong sự nhiệt tình của anh, phòng ngự của trái tim tôi từng chút từng chút một bị đánh chiếm. Tiếc là lần này kịch liệt hơn bất cứ lần nào khác, cũng kết thúc nhanh hơn bất cứ lần nào khác.

Tôi còn chưa kịp thổ lộ nỗi nhớ nhung cay đắng, còn chưa hưởng thụ đủ nụ hôn cuồng nhiệt của anh, nhiệt tình cũng chưa kịp giảm xuống, tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Thế giới bên ngoài cửa sổ tối đen, bốn chữ “Khách sạn Bán Đảo” sáng rực càng đặc biệt rõ nét.

Con đường này quá ngắn, nhưng cũng thỏa mãn...

“Đến rồi!” Tôi buông cánh tay đang ôm anh ra.

Anh chống đỡ cơ thể, hít vào một hơi, rút ra.

Sự trống rỗng bất chợt khiến tôi khủng hoảng một hồi, mười ngón tay tôi nắm chặt, mới kìm nén được kích động giữ lại thất lưng anh.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Chúng ta ly hôn đi.”

“Em!” Anh trợn mắt, đáy mắt nhiễm màu đỏ sẫm, giống ngọn lửa tội lỗi bùng cháy vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Tôi mặc lại trang phục đã bị anh xé ngổn ngang, mỉm cười, đoán chừng nụ cười của tôi rất khó nhìn. “Phục vụ của anh thật sự đáng giá mười dollar.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi, rất lâu cũng không nói nên lời.

Tôi cũng nhìn anh, biết rõ đáp án của anh là gì, vậy mà vẫn còn kiên trì chờ đợi câu trả lời của anh.

Không có chờ mong, không có lo lắng, cũng không có thất vọng.

Anh kéo phẳng tay áo, cài cúc, không biết vì sao, anh cài một cúc mất thời gian rất lâu, sau khi cài lại phát hiện là cài sai vị trí, dùng sức gỡ ra, cài lại lần nữa...

Sau khi mặc xong quần áo, anh châm một điếu thuốc, sát khước môi vẫn còn hiện lên một vết son môi nhân nhật, có lẽ trên mặt vẫn còn đọng lại mùi vị của tôi...

“Em trở về vì để ly hôn với tôi sao?”

“Anh không phải cho rằng em về giết anh à, em cũng không có cách nào.”

Tôi mở cửa xe, gió đầu thu thổi qua lạnh lẽo, cơ thể tôi vẫn nóng hừng hực như trước.

Cơ thể tôi run nhè nhẹ trong gió.

“Tôi thà tin rằng em trở về để giết tôi.” Giọng nói của anh còn lạnh hơn cả gió, không phải là lạnh lẽo, mà là thê lương.

“Thiên Thiên” Tiếng gọi của anh vẫn dịu dàng, tôi vờ như không nghe thấy, bước nhanh về phía cửa khách sạn sáng rực.

“Hàn Thiên Vu, tôi nói cho em...”

Tôi nhẩn nhện rồi lại nhẩn nhện, nhưng không nhìn được thêm nữa, từ từ xoay người.

Anh đi xuống xe, gió thổi lay động chiếc sơ mi và mái tóc đơn giản có phần lộn xộn của anh, dường như đã thổi tan đi sự kiêu ngạo và khí thế vốn có của con người ấy.

“Ly hôn...” Ngón tay anh chậm rãi siết chặt, giữa ngón tay đang siết chặt ấy vẫn còn nửa điếu thuốc đang cháy dở: “Em nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Tôi hiểu anh hơn bất kỳ ai, biết rõ anh sẽ không ly hôn với tôi.

Không phải là anh không muốn ly hôn, mà hai chữ “ly hôn” này phải do anh nói ra mới hữu hiệu.

“Vì sao tôi không thể nghĩ?” Tôi nghiêng rắng, cắn đến nổi hàm răng mất đi cảm giác, sự oán hận trong lòng bùng nổ, hơn nữa còn không thể vãn hồi. “Hàn Trạc Thần, người đàn ông chết tiệt như anh có tư cách gì nói với tôi thế hả?”

Không đợi anh nói, tôi lại nâng cao giọng, hét lớn với anh: “Tôi biết anh mười ba năm, anh làm chuyện gì có từng hỏi qua tôi có sẵn lòng hay không chưa? Anh muốn giết cha mẹ tôi thì giết, anh muốn nuôi tôi thì nuôi; anh nói tôi là của anh thì chính là của anh, anh nói chia tay thì chia tay; anh vui vẻ thì yêu, mất hứng thì hận; anh muốn tôi thì nhốt tôi lại, không muốn tôi thì khiến tôi vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh; muốn lấy tôi thì lấy...”

Vốn là tôi muốn nói, nói không yêu thì không yêu.

Lời không có tiền đồ như vậy tôi không nói ra miệng được, suy nghĩ một lát, quyết định kết luận trực tiếp. “Hàn Trạc Thần, anh nghe rõ cho tôi, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, cuộc hôn nhân này tôi đã xác định phải ly hôn rồi!”

Khi tôi quay người, giày cao gót màu đen gợn cảm lại làm tôi trật mắt cá chân.

Tôi tức giận cởi giày cao gót, ném ra đường, chân vững vàng bước vào sảnh khách sạn sáng trưng, bỏ anh lại giữa con đường âm u tăm tối!

...

Vừa vào thang máy, tôi không ngừng ấn nút tầng hai mươi, sợ chính mình không cẩn thận sẽ ấn tầng một, chạy xuống nói những lời thật lòng.

Việc tôi để tâm nhất chính là chưa nói ra miệng câu kia: vì sao có thể nói không yêu thì không yêu!

Tôi cũng muốn không yêu, cũng muốn quên anh, nhưng cuối cùng vào lúc người khác nói yêu tôi, tôi đã buột miệng: Tôi đã kết hôn rồi.

Nhớ lại ông xã nực cười kia của tôi, tôi mới tỉnh ngộ:

Tuy rằng ngoại trừ việc anh lên giường với tôi, không hề cố gắng làm chút trách nhiệm nào của một người chồng...

Tuy rằng cuộc hôn nhân của chúng tôi chỉ là danh nghĩa...

Tuy rằng anh không cần tôi...

... Anh vẫn ngang ngược cướp đoạt quyền lợi đi yêu những người khác của tôi.

Tôi không sao cả, không trách anh.

Tôi trở về, cũng không phải muốn ly hôn với anh.

Thế nhưng anh rất quá đáng, ngay cả người phụ nữ có thói quen âm thầm chịu đựng từ bé như tôi cũng bị anh ép đến nỗi không thể nào nhịn được.

Vì sao anh thà để waiter đưa đến cho tôi một tấm séc một trăm vạn, cũng không đến với tôi một câu: “Chúng ta cùng nhau đi ăn bữa khuya được không?”

Yêu cầu của tôi cũng không nhiều, khi anh đạt tới đỉnh, gọi tôi một tiếng: “Vợ yêu.”

Để tôi cảm giác được là anh yêu tôi, là tôi có thể có cảm giác hài lòng.

Tôi nhất định có thể ngốc ngếch ôm anh, nói với anh rằng: “Em sống tốt lắm, hai năm nay... thật là sống rất tốt. Cảm ơn anh đã cho em tự do!”

Sau đó, mỉm cười rời đi, để đoạn hôn nhân hoàn mỹ này kéo dài từ năm tôi mười tám tuổi đến tám mươi tuổi...

Thang máy cuối cùng cũng tới tầng hai mươi, tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa định ấn mật mã cửa, Lucia đã mở cửa phòng cho tôi.

“Thiên Thiên? Sắc mặt của cô sao lại kém như vậy?”

“Tôi sờ khuôn mặt: “Không có gì, gió hơi lớn.”

Cô ấy gạt đầu, đưa điện thoại của cô ấy cho tôi: “Tổng giám đốc Mạnh gọi cho cô rất nhiều lần, hỏi cô đã về chưa.”

Tôi không đưa tay nhận, hiện tại tôi mệt chết rồi, mệt đến nỗi sức lực nói chuyện với Mạnh Huân cũng không có. “Phiền cô nói cho anh ấy biết là tôi đã về.”

Cô ấy vừa gọi điện, vừa đi tới ban công, tôi không chú ý cô ấy nói với Mạnh Huân cái gì, bởi vì tôi để ý đến ánh mắt của cô ấy luôn không tự giác nhìn ra cửa kính, hướng xuống dưới tầng.

Tôi lặng lẽ đi ra ban công, nhìn dọc theo ánh mắt của Lucia, xe của anh vẫn đỗ dưới tầng...

Mấy người vệ sĩ đứng cách xe không xa, tỉnh táo nhìn xung quanh.

Anh dựa nửa người trên xe, lặng lẽ hút thuốc.

Áo sơ mi màu trắng trong đêm tối vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác, mặc dù đứng trong chốn phồn hoa rục rờ, anh vẫn nổi bật nhất.

Vì sao anh không rời đi? Do dự không phải là tác phong làm việc của anh.

Chẳng lẽ anh đang đợi tôi?

Có lẽ anh không tuyệt tình giống như vẻ bề ngoài, có lẽ anh thật sự không muốn ly hôn với tôi...

Trong một giây, tôi thật sự muốn lao xuống nói với anh: “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu một lần nữa, được không?”

Tôi cười, tự giễu mình: Không được! Một chút cũng không được!

Tôi vấp phải cùng một hòn đá ngã đến hai lần, lần đầu tiên là không biết gì, lần thứ hai là ngu xuẩn, nếu có lần thứ ba, đó là... không có thuốc nào cứu được!

Trong hai năm gian nan nhất trong đời, tôi đã cố gắng quá nhiều, tôi đã có thể cười đàn trợn Hóa điệp, đã có thể đứng trước mặt anh kiêu ngạo ngẩng cao đầu, cần gì phải để yêu và hận va chạm nhau lần nữa.

Xem ai thắng ai thua, ai là người tan xương nát thịt.

Tôi lấy một bộ đồ ngủ trong tủ quần áo, đi thẳng vào phòng tắm.

Nằm trong bồn tắm rộng lớn, để dòng nước từ từ chảy khắp cơ thể, chôn vùi mỗi tấc da bị anh hôn, che đậy từng dấu hôn tuyên bố tình yêu và dục vọng của anh.

Không biết từ lúc nào, tôi thích cảm giác nằm trong nước, được sự ấm áp bao bọc, để mặc cho đắm chìm.

Đắm chìm cho đến khi nước trở lạnh, lạnh cơ thể, cũng lạnh cả trái tim... Cuối cùng không ngửi được mùi vị của anh xâm nhập trên làn da tôi.

Tôi mặc đồ ngủ đi ra khỏi phòng tắm, Lucia vẫn còn đứng trên ban công, mày ngài tựa như núi xa ngàn dặm hơi cau lại, trên khuôn mặt tuyệt đẹp lại xuất hiện chút sầu lo.

“Có gì đẹp à?” Âm thanh của tôi hơi lạnh, có thể là do lạnh từ trong buồng tắm ra.

“Không có gì...” Cô ấy ngẩn ra khoảng nửa phút, rồi bỗng nhiên hoàn hồn, có chút xấu hổ rời khỏi sân thượng, “Thiên Thiên, Hàn Trạc Thần là cha cô?”

“Đúng!” Tôi nằm trên giường, ôm lấy chiếc chăn, cảm bản kịch bản đã nhìn qua mấy lần ra xem lại.

“Không ngờ... ông ấy có con gái lớn như cô rồi.”

Tầm mắt của tôi chuyển từ kịch bản sang khuôn mặt Lucia, trong ấn tượng của tôi, cô ấy không chỉ rất đẹp, mà còn rất có khí chất, sự giỏi giang và lý trí bộc lộ trong lời lẽ cử chỉ đặc biệt mê người.

Không ngờ khi gặp Hàn Trạc Thần, người phụ nữ như cô ấy cũng có vẻ mặt tựa như mơ màng thế.

Để cứu vớt một linh hồn sắp rơi xuống địa ngục, tôi cực kỳ tốt bụng xua tan tưởng tượng huyền ảo của cô ấy, trình trọng nói cho cô ấy biết: “Ông ấy không còn trẻ như cô thấy đâu.”

“Tôi biết.” Cô ấy lại đi ra ban công, nhìn xuống dưới tầng. “Tôi đã sớm biết...”

Tôi nghiêng rằng, đang định lao xuống tầng đuổi anh đi, điện thoại khách sạn vang lên.

Lucia chạy nhanh tới nhấc máy, âm thanh hơi run nói: “Chào ngài!”

“...”

“Xin đợi một chút.”

Thấy cô ấy đưa điện thoại cho tôi, không cần nói cũng biết lại là người đàn ông vô vị kia.

Cầm lấy điện thoại, tôi cực kỳ lễ phép nói với anh ta: “Anh có thể tập trung hưởng thụ Party sinh nhật của anh chút không, đừng có gọi điện cho tôi mãi thế...”

Người trong điện thoại không hề trả lời, tiếng hít thở thoát ản thoát hiện trong điện thoại rung động khác thường.

Có một người, cũng chỉ có một người, không cần bất kỳ câu nói nào, tôi cũng có thể nghe ra người ấy là ai từ tiếng hít thở mong manh.

“Có chuyện gì sao?” Âm thanh của tôi rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, cảm ổng nghe gần hơn một chút.

Trong điện thoại im lặng một lát, giọng nói trầm thấp từ trong ổng nghe truyền tới: “Tôi sẽ không ly hôn với em, tuyệt đối không.”

Điện thoại bị cắt, kiên quyết không đổi, vô tình như trước.

Tôi bỏ điện thoại xuống, chạy ra ban công, thấy xe anh đã đi.

“Lucia! Tôi nói với Lucia đang nhìn tôi: “Ngày mai liên hệ giúp tôi một luật sư, tôi cần luật sư tốt nhất.”

Cô ấy buông mi mắt, né tránh tầm mắt của tôi: “Nếu người cô định kiện là Hàn... Trạc Thần, tôi khuyên cô nên tiết kiệm sức lực. Không có luật sư nào dám động vào ổng ấy.”

“Tôi không có ý định kiện ổng ta.” Mắt cá chân của tôi đau đớn khó chịu, tôi không thể không ngồi xuống bên giường.

Nếu luật sư nào có can đảm cùng anh kiện tụng, điều đó khẳng định là người ấy đang chệch thời gian sống của mình quá dài.

Loại chuyện này tôi đương nhiên sẽ không để mọi người biết, tôi chỉ muốn tỏ rõ thái độ của tôi với anh, chỉ thế không hơn.

Tôi xoa mắt cá chân, nhàn nhạt nói: “Tôi đang muốn được tư vấn một chút kiến thức chung về pháp luật.”

“Vậy hả, tôi có một người bạn là luật sư có danh tiếng không tệ, ngày mai tôi sẽ đi hẹn anh ấy.”

“Cám ơn!”

Tôi cúi đầu, nhìn chân mình, không nói gì khác.

Khi vừa mới biết Lucia, tôi thấy cô ấy tuy trẻ tuổi, nhưng là một trợ lý vô cùng xuất sắc, cô không chỉ biết nhìn mặt đoán ý, cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa phạm vi giao tiếp xã hội rất rộng, cho dù gặp vấn đề gì, cô ấy đều có thể giải quyết rất nhẹ nhàng.

Hiện tại, tôi đột nhiên cảm thấy có chút tò mò, với năng lực và khả năng giao tiếp xã hội của cô ấy hoàn toàn có thể tìm được một công việc tốt, nguyên nhân gì đã khiến cô hạ mình mà đi phục vụ cho một người diễn dương cảm nhỏ nhỏ như tôi, và lại không hề tỏ ra chút không tình nguyện.

Suy cho cùng Mạnh Huân cho cô ấy bao nhiêu lợi ích.

Nghĩ rồi lại nghĩ, bên tai lại nhớ đến tiếng thở dốc rên rỉ của anh, trong đầu hiện lên hình ảnh sống động đầy màu sắc một giờ trước.

Tôi dùng sức lắc đầu, hình ảnh này giống như ăn sâu bén rễ, làm thế nào cũng không gạt đi được!

30. Chương 30

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 30

Trong đêm tĩnh lặng, bất kì âm thanh nhỏ nhất nào cũng dễ khiến tôi giật mình tỉnh giấc, cho dù chỉ là tiếng rung nho nhỏ của di động.

Tôi mở mắt, trời tờ mờ sáng khiến toàn bộ căn phòng chìm ngập trong một màu xám mờ.

Lúc này, lại có ai dở chứng gọi điện cho cô ấy đây.

Lucia cố hết sức đè giọng xuống, nhưng bằng sự nhạy cảm của tôi với âm thanh, vẫn có thể nghe được cuộc trao đổi hơi chút gián đoạn.

“Ngủ rồi...”

“...”

“Không thấy cái gì bất thường cả.”

“...”

“... Nói muốn... bảo tôi tìm cho cô ấy một luật sư, muốn tư vấn...”

“...”

“Tôi hiểu rồi.”

“...”

“Chân... Hình như là bị bong gân rồi, tôi thấy cô ấy xoa xoa một chút...”

“...”

“Vâng, tôi biết mà...”

Tôi thở dài, trong buổi đêm lạnh như thế, vào lúc trái tim tôi yếu ớt nhất, khắp ngõ ngách trong lòng thật sự mềm đi dưới sự quan tâm lặng lẽ này của Mạnh Huân.

Mấy tháng nay, những việc anh ta làm, từng chút từng chút một rơi vào trong mắt tôi, nhưng tôi vẫn thấy cái việc theo đuổi kiểu này rất giả dối.

Vậy mà trong buổi sớm mai hừng quạnh thế này, vài câu hỏi thăm âm thầm của anh ta lại chứa đầy sự quan tâm chân thực đến rõ ràng.

Mạnh Huân... Người này thật sự không có gì bắt bẻ được, ông trời đối xử với anh ta quá tốt, tất cả những ưu điểm hoàn mỹ đều ban tặng cho anh ta.

Vì sao tôi lại không yêu anh ta chứ?

Tôi nằm trên giường suy nghĩ rất lâu, rất rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra nguyên nhân không yêu anh ta.

Bởi vì anh ta không phải Hàn Trạc Thần!

Ngày hôm sau tôi vừa mới tỉnh ngủ, Lucia đã nói với tôi, cô ấy đã hẹn được luật sư cho tôi rồi, một giờ sau sẽ gặp tại quán cafe gần đây.

Tôi lập tức đi rửa mặt chải đầu, buộc túm tóc lại cao cao phía sau, mặc quần jean tôi yêu thích nhất cùng chiếc áo sơ mi cotton dài.

Tôi nhìn vào hình bóng trong tấm gương, cười với chính mình, nói: “Mày mới hai mươi tuổi, vẫn còn rất trẻ đấy!”

Đi ra cửa phòng, đang nghĩ nên làm thế nào để đối mặt với cuộc sống tươi đẹp trong tương lai, một đám người xa lạ không biết từ nơi nào xông tới, vây xung quanh tôi.

“Tiểu thư Hàn Thiên Vu, xin hỏi quan hệ giữa cô và Mạnh Huân của công ty Ngu Tấn là như thế nào?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ làm thế nào để trả lời câu hỏi đầy của họ, nhưng câu hỏi khác nổi lên như sóng dữ, từng câu một nổi tiếp nhau.

“Vì sao cô lại đàn dương cầm trong Party sinh nhật của Mạnh Huân, có phải cô chính là ‘Tiêm Trần’ thần bí được Ngu Thần không tiếc tiền tài lãng xê kia không?”

“Hôm qua cô gọi Hàn Trạc Thần là ‘Cha’. Ông ấy thật sự là cha cô?”

“Nghe nói cô và Mạnh Huân có qua lại, có thật hay không?”

“...”

Âm ỉ quá đi, khiến cho tôi không có cách nào suy nghĩ.

Tôi cố gắng bình ổn tâm tình, nói với họ: “Phiền các anh chị từng người hỏi một thôi, tôi nghe không rõ lắm.”

Một người lập tức giành hỏi: “Cô thật sự là con riêng của Hàn Trạc Thần sao? Nghe nói Hàn Trạc Thần trước giờ chưa từng kết hôn.”

Câu hỏi này hỏi thật sự đủ sắc bén, trả lời thế nào cũng có chuyện, không trả lời thì giống đang ngầm thừa nhận, tôi chỉ có thể vận lại: “Ai nói ông ấy chưa từng kết hôn?”

“Ông ấy đã kết hôn rồi sao?”

“Thật vậy chăng?”

“Vì sao cho trước giờ chưa có ai từng gặp qua phu nhân ông ấy?”

“...”

Tôi đã quên những phóng viên này thích nhất những tin đồn, một câu nói mơ hồ của tôi thường có thể để bọn họ bịa ra được một câu chuyện xưa long trời lở đất.

Tôi cắt ngang những lời thăm dò dai dẳng của họ: “Chuyện này thì các anh chị đi hỏi ông ta.”

Lucia xuất hiện đằng sau tôi, vội vàng đi tới, giúp tôi giải vây: “Xin lỗi. Việc đó Hàn tiểu thư cũng không rõ ràng lắm.”

“Vậy cô và Mạnh Huân có quan hệ gì?” Lại có người hỏi.

“Không có quan hệ...” Tôi vô cùng kiên quyết trả lời, nhưng người nào đó lại đặc biệt không phối hợp, xuất hiện đúng lúc, đi ra từ trong thang máy.

Vài phóng viên lập tức tới đón, còn có một số phóng viên liên tục chụp hình, hưng phấn đến nỗi giống như thấy được bức tranh kinh điển đã trăm năm.

Tôi bị một phóng viên đụng phải, trên mắt cá chân truyền đến từng trận đau nhức, tôi phải cắn chặt môi dưới mới không bật ra tiếng kêu.

Lucia vội vàng đỡ tôi, lo lắng kinh sợ hỏi: “Thiên Thiên, chân của cô không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, xem tình hình bây giờ chắc một tháng không thể xuống giường đi được mất.

Mạnh Huân đi ra từ giữa vòng vây của đám phóng viên đang âm ỉ, nói: “Không thể trả lời.”

Anh ta hoàn toàn không nói bất cứ điều gì, nhưng hành động hết sức bảo vệ tôi của anh ta rõ ràng như đang tuyên bố với họ: Các người không nhìn ra quan hệ của chúng tôi sao?

Tại giờ phút này, tôi thật sự mong muốn người tới đây là Hàn Trạc Thần, nếu anh tới rồi, vệ sĩ của anh nhất định sẽ đẩy đám phóng viên này ra xa một mét.

Chỉ cần anh lạnh lùng mở miệng một câu: “Các người hỏi lại câu hỏi này lần nữa xem!”

Những người đáng ghét trước mắt này nhất định sẽ lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Đáng tiếc chẳng có khả năng anh sẽ tới đây!

Lucia nhìn chân tôi, lặng lẽ nói với Mạnh Huân. “Trước hết anh vẫn nên mang cô ấy đi thôi, tôi ra ứng phó với đám phóng viên.”

Cô xoay người nói với phóng viên: “Mạnh tiên sinh muốn nói chuyện với Hàn tiểu thư. Ngay mai họ sẽ mở một cuộc họp báo, đến lúc đó những câu hỏi của mọi người sẽ được họ giải đáp đúng sự thật, trước đó họ sẽ không đưa ra bất cứ câu trả lời nào.”

Lời nói của cô ấy rất có công hiệu, những phóng viên kia lập tức hỏi cô về thời gian và địa điểm, cô ấy trả lời cực kỳ trôi chảy.

Mạnh Huân thừa cơ dẫn tôi bước nhanh chạy vào trong thang máy.

Tôi dựa vào thành thang máy, mắt các chân do chạy nhanh và mạnh mà đau đớn khó chịu, đau đến nỗi mồ hôi tôi chảy dài.

“Thiên Thiên, chúng ta đính hôn đi.”

“Đến lúc này anh còn có tâm tình nói đùa à.”

Chuyện tôi ly hôn còn chưa đâu vào đâu, anh ta lại mang đến thêm phiền phức cho tôi.

“Anh đang rất nghiêm túc đấy.” Anh ta nâng khuôn mặt tôi lên, dịu dàng giúp tôi lau đi mồ hôi trên trán. “Anh thật sự rất yêu em.”

Tôi cau mày lắc đầu nhìn anh ta, vì sao anh ta không hỏi tôi chân bị thương như thế nào!

Tôi đã đau đến nỗi không đứng được nữa rồi, nào có tâm tình nghe anh ta thổ lộ?

Trong đầu tôi lóe lên một tia sáng.

Với tâm tư tinh tế của Mạnh Huân, việc đầu tiên làm khi nhìn thấy tôi là sẽ hỏi về vết thương ở chân như thế nào, mà không phải biết rõ tôi bị bong gân chân vẫn còn lôi kéo tôi chạy, trừ khi anh ta không biết...

Anh ta không biết?

Vậy cuộc điện thoại kia là ai gọi?

Ánh mắt Lucia nhìn xuống dưới tầng, giọng điệu cô ấy nói chuyện với tôi...

Nhớ lại những lời Lucia nói vào điện thoại, cả người tôi chẳng còn sức lực, khó có thể đè nén, thở dốc.

Là anh sao?

Anh đã sớm biết tôi sẽ trở về, anh sắp xếp Lucia bên cạnh tôi, suy cho cùng là anh có mục đích gì đây?

Là giám thị tôi, hay là quan tâm tới tôi?

Một loạt các câu hỏi làm tôi kích động mà quên đi tất cả mọi thứ trước mắt.

Đợi đến khi tôi cảm giác được đôi môi được bao phủ một nhiệt độ khác thường, tôi mới bất thành linh tính táo lại từ trong kinh hoàng.

Vào tích tắc tôi dùng hết sức lực đẩy Mạnh Huân ra, cánh cửa thang máy cũng mở.

Tôi đang suy xét có nên cho Mạnh Huân một cái bạt tai không, cả người đã bị một loại khí lạnh đến tột độ bao bọc.

Tôi ngây ngẩn quay đầu...

Hàn Trạc Thần đứng ở ngoài thang máy...

Anh nhìn tôi, chỉ đơn giản là nhìn...

Mỗi một hơi hô hấp của anh đều rất dài, xung quanh con người đen tã ra những tơ máu đỏ rực, ngón tay anh siết chặt, chặt đến nỗi có thể nhìn thấy xương ngón tay chẳng hề có chút máu...

Tôi kinh hoảng đến mức máu ngừng kết lại, tư duy đóng băng, ngay cả nỗi sỉ nhục chính mình vừa bị quấy rối cũng quên sạch chẳng còn chút gì.

Xem tình hình giờ hẳn là anh muốn lao vào trong đánh tôi và Mạnh Huân một trận thật tàn nhẫn, để tiế mỗi hận trong lòng.

Với tư cách là chồng hợp pháp của tôi, anh tuyệt đối có thể làm như thế, có quyền lợi như thế.

Tôi lặng lẽ chờ cơn giận của anh bùng nổ, nổ đến độ làm tôi thương tích đầy mình.

Nhưng anh cũng chẳng hề động đậy, chôn chân tại chỗ giống một pho tượng hoàn mỹ...

Tình yêu trước đây của anh đã biến mất đến hoàn toàn như thế đấy.

Tôi hít một hơi thật sâu, tự giấu mình mà cười, đi ra khỏi thang máy, khi lướt qua bên người anh, anh vươn tay, cầm lấy bàn tay tôi đang buông xuống bên người.

Mười ngón tay giao nhau, quẩn quýt, cơn đau từ ngón tay truyền theo mạch máu lan khắp cơ thể, tê liệt từng đợt từng đợt, kích thích từng dây thần kinh trong ngực tôi. Tôi có thể cảm nhận được, đó là nỗi đau của tôi, mà cũng là nỗi đau của anh.

Tôi không rút tay ra, cũng không muốn anh buông tay, sau những lúc ngờ vực và bất hòa, cái nắm tay như vậy, đau đớn như vậy, mới thật sự biểu đạt ra sự quyết luyến của đôi bên...

Tôi chỉ thấy rằng chia cách hai năm không hề khiến cho tình yêu giảm bớt tẹo nào, chỉ khiến nhớ nhung ăn sâu vào xương tủy.

“Yêu cầu hôm qua của em...” Anh buông tay ra, giọng nói hơi chút khàn khàn quanh quẩn bên tôi: “Tôi đồng ý!”

Đôi mắt tôi thật sự khô ráo, cổ họng cũng khô khốc.

Tôi gắng sức muốn nói gì đó, giải thích một chút, hoặc phản bác lại một chút, nhưng tôi không nói nên lời, dù chỉ một chữ.

Nếu anh đánh tôi, tôi có thể sẽ đánh lại

Nếu anh mắng tôi, tôi có thể nói: Hai năm trước anh vứt bỏ tôi, hôm nay có tư cách gì quản tôi.

Nhưng anh không thể...

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh nhếch nhếch khóe miệng, vẻ mặt cứng nhắc không hề có chút nét cười.

Tôi bỗng phát hiện ra một chuyện vô cùng đáng sợ —

Tôi yêu anh, không phải yêu như cũ, mà là càng yêu anh nhiều hơn so với trước đây.

Anh bình tĩnh nói một câu: “Tôi đồng ý.”

Đúng là đàn ông đích thực, không thể đàn ông hơn nữa!

Cho dù anh không phải Hàn Trạc Thần, cho dù không có quá khứ tám năm đấy... riêng về phần kiểu đàn ông chưa bao giờ ngấm ngấm chịu đựng như anh, phong cách và sự lạnh lùng được thể hiện khi nhìn vợ của mình hôn người khác, cũng đủ để tôi động tình vì anh!

Đàn ông như Hàn Trạc Thần, dù có vứt bỏ tôi một vạn lần, đều có bản lĩnh khiến tôi động lòng lần thứ một vạn lẻ một vì anh.

Tôi dùng vẻ bề ngoài cứng rắn bảo vệ sự vô dụng của chính mình, anh cuối cùng có bản lĩnh phá hủy sự nguy trang của tôi, giày vò trái tim tôi một lần.

Tôi nhìn anh, nở nụ cười sáng lạn nhất với anh.

“Cám ơn!” Tôi thu lại ánh mắt và nụ cười, đi qua người anh.

Mỗi một bước đi, rõ ràng đau đớn đến tận xương, tuy là hận thấu xương, nhưng yêu cũng thấu cốt...

Tại giây phút này, anh đã hoàn toàn buông tay rồi!

Từ nay về sau, đôi bên sẽ chẳng còn ràng buộc, cũng không cùng xuất hiện nữa...

Đi ra khỏi khách sạn, khi đối mặt với đường phố chật ních người đi không rõ phương hướng, Mạnh Huân đột nhiên kéo tôi lại: “Thiên Thiên, em...”

Tôi chặn lời nói kế tiếp của anh ta, dứt khoát nói: “Tôi sẽ nhờ luật sư đến bàn chuyện hủy hợp đồng với anh.”

Lông mày anh nhíu chặt, dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi: “Vì sao?”

“Anh muốn làm cái gì tôi không quan tâm, quan hệ của chúng ta nhất định phải rõ ràng. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tôi không có cách nào làm việc tiếp với anh nữa.

“Có phải tâm tình em không tốt không?”

“Phiền anh tính toán lại một chút, nói tôi biết cần phải đền bù bao nhiêu tiền cho việc phá hợp đồng.”

“Em bình tĩnh lại một chút đi, chuyện hủy hợp đồng chúng ta từ từ nói.”

Tôi đủ bình tĩnh rồi đấy, nếu tôi không bình tĩnh, tôi đã sớm cầm chiếc túi trong tay đập vào đầu anh ta, hét lên: “Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần tôi đã có chồng, tôi sẽ không chấp nhận anh, anh dám thừa dịp tôi không chú ý hôn tôi! Còn đứng lúc trước mặt anh ấy!!!”

Anh đưa tay kéo lại tôi đang muốn rời đi. “Em và ông ấy thật sự là cha con?”

Tôi vừa muốn nói cho anh ta biết: Không phải!

Hàn Trạc Thần đi ra từ cửa khách sạn, áo khoác màu đen tung bay trong gió...

Đôi mắt sâu thẳm của anh quét qua tôi một cái, trái tim tôi thoáng nảy lên một cái, cũng không rơi xuống nữa.

Vệ sĩ của anh mở cửa xe cho anh, anh đang muốn bước vào xe, vài người phóng viên cầm máy chụp hình đuổi tới, hỏi: “Hàn tiên sinh, nghe nói ngài đã kết hôn rồi, đây có phải sự thật không?”

“Vì sao phu nhân của ngài chưa bao giờ lộ mặt?”

Anh dừng chân, giương mắt nhìn cánh tay tôi đang bị Mạnh Huân lôi kéo, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mấy vị phóng viên kia.

“Anh hỏi lại lần nữa!” Giọng nói của anh bao trùm sát khí đáng sợ, phóng viên sợ đến nỗi vội vàng lùi dần từng bước, đụng vào mấy tên phóng viên phía sau, suýt nữa ngã xuống.

“Mấy người nghe rõ cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy trên mấy tạp chí giải trí... tên của tôi!” Bốn chữ tạp chí giải trí, anh cực kỳ nhấn mạnh.

Nói xong, anh ngồi vào trong xe, tiếp cửa xe đóng vô cùng to, chấn động khiến mấy tên phóng viên không nói nên lời, ngay cả Lucia đi ra sau đó cũng kinh sợ cứng người đứng tại chỗ.

Ôi! Sự đẹp trai của anh quả thật được toát ra từ trong xương, càng được mài giũa qua bể dâu, càng lộ rõ...

Lớn lên bên cạnh một người đàn ông như thế, trong mắt tôi chẳng còn ai có thể tính là “đàn ông”!

Sau khi xe của anh dần dần khuất hẳn, Lucia đi về phía tôi: “Thiên Thiên, cũng đến giờ rồi, luật sư Lưu hân đang chờ chúng ta.”

“Được.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Mạnh Huân đang không hiểu gì, nói: “Mạnh tiên sinh, tôi sẽ mau chóng để luật sư của tôi liên hệ với anh.”

Luật sư Lưu trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, trông còn chưa đến ba mươi tuổi, âu phục tiêu chuẩn, nụ cười tiêu chuẩn, điển hình của một người đàn ông mang lại cảm giác an toàn.

Hỏi han vài câu, tôi dựa vào trí nhớ nói lại đại khái những điều khoản cơ bản trên hợp đồng một lần.

Khi tôi đưa ra vấn đề muốn hủy bỏ hợp đồng, anh ta nói rất rõ ràng cho tôi, dựa trên những gì đề ra trên điều khoản, công ty Ngu Tấn cũng không hề vi phạm thỏa thuận, họ chưa hề nói về việc xác nhận thân phận của tôi. Nếu tôi muốn cưỡng ép hủy bỏ hợp đồng, dựa vào những ước định sơ lược của anh ta, tôi sẽ phải bồi thường cho công ty Ngu Tấn số tiền vi phạm hợp đồng lên tới trăm triệu, cả đời cũng không thể trả hết được.

Tôi bưng cốc cà phê lên uống một hớp, vị chua và đắng không nói nên lời quanh quẩn trên đầu lưỡi.

Bây giờ tôi cuối cùng mới tính là hiểu rõ vì sao trong giới giải trí tai tiếng tình dục và tố tụng luôn luôn không ngừng, bước chân vào vòng tròn này, tất cả mọi thứ đều không phải là tự do của bản thân, dù cho có bị người ta “quấy rối” cũng chỉ có thể nén giận.

Luật sư Lưu thấy tôi có chút chán nản, lại ai ủi tôi, nói: “Nếu cô khẳng khái muốn hủy hợp đồng, tôi sẽ nghiên cứu kỹ hợp đồng của cô một chút, xem có sơ hở nào không. Chỉ là hợp đồng công ty Ngu Tấn mời người làm, xác xuất gần như không có.

“Không cần đâu, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Anh ta đưa danh thiếp cho tôi: “Nếu có yêu cần gì cứ gọi điện cho tôi.”

“Cám ơn, phí tư vấn ngày hôm nay tôi sẽ bảo Lucia gửi cho anh.”

Anh ta cười cười, nụ cười cũng không hề tiêu chuẩn, cẩn thận như mới rồi. “Tôi còn muốn cảm ơn cô, để tôi có cơ hội mời Lucia đi uống cà phê.”

Tôi nhìn Lucia giả bộ vừa vặn không có nghe thấy, nhất thời không biết nói cái gì mới đúng.

Có phải người phụ nữ nào gặp được Hàn Trạc Thần, trong mắt cũng không chứa được những người đàn ông khác?

Luật sư Lưu đi rồi, Lucia đã trầm lặng một lúc lâu mới hỏi tôi: “Thiên Thiên, ghi âm buổi chiều cô có đi nữa không?”

“Trước khi chưa hủy hợp đồng thì cứ dựa vào lịch trình hàng ngày mà sắp xếp giúp tôi đi.”

“Nếu cô vẫn muốn hủy hợp đồng, cũng không phải không có cách.”

Tôi hiểu ý của cô ấy, loại chuyện này đối với tôi khó như lên trời, nhưng đối với Hàn Trạc Thần lại dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng, để tôi đi tìm anh giúp, tôi thà đối mặt với Mạnh Huân.

Tôi cúi đầu khuấy cà phê còn lại không nhiều trong cốc: “Lucia, một cô gái xuất sắc như chị vì sao lại muốn làm trợ lý cho tôi?”

“Trước khi cô về nước một ngày, trợ lý mà Mạnh Huân sắp xếp cho cô tạm thời có việc, tôi làm thay cô ấy một thời gian.”

Tôi gật đầu. Cái tạm thời có việc này thật sự rất trùng hợp.

“Tôi có thể hỏi chị một chút không, trước đây chị làm gì?”

Cô ấy không trả lời, cũng bưng cốc cà phê Lam Sơn lên uống một hớp.

Tôi không muốn quanh co, buông thìa cà phê trong tay xuống, ngồi thẳng, nhìn vào mắt Lucia: “Hàn Trạc Thần để chị làm trợ lý của tôi có mục đích gì?”

“Mục đích?” Cô ấy không hề vì bị tôi hỏi mà ngạc nhiên, ngược lại có chút không tán thành, cau mày nhìn tôi: “Thiên Thiên, tôi không biết cô với Hàn tiên sinh rốt cuộc có mâu thuẫn gì không hóa giải được...”

Cô ấy suy nghĩ một chút, lại nói: “Trước khi tôi đến làm trợ lý của cô, ông ấy nói với tôi: cô ăn cái gì cũng đều rất kỹ tính, chua ngọt đắng cay đều phải vừa đúng, quá một chút cũng không thích ăn; ông ấy nói cô dễ bị mất ngủ, khi đêm ngủ nhất định phải bật đèn màu cam, không thể quá sáng, cũng không thể quá tối. Ông ấy nói khi tâm tình cô không tốt cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, khi cô ngẩng người nhìn lên trời sao, là dấu hiệu trong lòng cô rất khó chịu. Ông ấy còn nói cô không biết bảo vệ bản thân, luôn luôn bị người khác bắt nạt, dặn tôi nhất định phải bảo vệ cô thật tốt... Cô nghĩ mục đích của ông ấy là gì? Trong mắt cô, ‘quan tâm’ được coi như mục đích sao?”

“...”

Tôi không còn lời nào để nói, nếu quan tâm cũng xem như một loại mục đích, vậy thì nó lại thứ mục đích cảm động lòng người nhất, đơn thuần nhất trên thế giới này.

Ánh mắt đau nhức như bị bỏng, không có nước mắt tức là kiên cường sao?

Không phải! Đau đớn khi không có nước mắt càng thêm rõ ràng, không có cách nào dập tắt được ngọn lửa cháy bỏng trong mỗi dây thần kinh.

31. Chương 31

SÓI & DƯƠNG CẨM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 31

Tinh thần cả buổi sáng đều hoảng hốt bởi những lời Lucia nói, tôi cũng không nhớ rõ mình uống bao nhiêu cốc cà phê, nói chung là uống nhiều đến nỗi cả miệng tôi tràn đầy mùi vị của cà phê Lam Sơn, ngay cả hô hấp cũng là vị chua và đắng đấy.

Buổi chiều khi đến phòng ghi âm, tinh thần tôi vẫn còn hoảng hốt.

Tôi đàn bài hát đến bốn năm lần, đạo diễn và chế tác âm nhạc vẫn không ngừng lắc đầu, Mạnh Huân đứng bên ngoài tấm kính mây đen đầy mặt.

Thật ra, nửa tháng tôi về đây gần như mỗi ngày đều thu rất nhiều lần, nhưng bọn họ lúc nào cũng không hài lòng. Họ nói rằng âm nhạc của tôi đủ bi thương, nhưng chưa đủ thể hiện sự mâu thuẫn trong lòng nhân vật nữ chính lúc đó, thế nên vẫn chưa đủ làm người ta cảm động.

Đạo diễn thấy tôi thật sự mệt mỏi nên cũng để tôi nghỉ ngơi một chút.

Tôi đi ra khỏi phòng ghi âm khiến người ta ngạt thở, hướng về phía cửa sổ hít thở chút không khí.

Vừa mới mở cửa liền bất ngờ phát hiện có một chiếc xe cực kỳ quen thuộc đỗ dưới tầng. Tôi vội vàng đến gần hơn một chút, nghiêng người trong tầm nhìn hữu hạn tìm kiếm bóng hình anh, mãi đến khi khẳng định rằng anh vẫn ngồi ở trong xe...

Lucia đến tới bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói: “Ông ấy đã đến đây từ rất sớm, nói rằng tìm cô có việc. Tôi nói với ông ấy biết là cô đang ghi âm, thế nên...”

“Phiền chị giúp tôi gọi điện cho ông ấy giúp tôi.”

Cô ấy rất nhanh bấm số, trao điện thoại cho tôi.

“Cô ấy thu xong rồi à?” Giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt như thế. Tôi vừa muốn mở lời, lại nghe anh hỏi một câu không xác định: “Lucia?”

Tôi cắn chặt môi, cảm giác bị gọi sai tên thật cô đơn không cách nào hình dung được.

Tôi bình ổn hô hấp gấp gấp, nói: “Là tôi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Ừm!” Trong điện thoại truyền đến một tiếng ho nhẹ của anh, “Hôm nay là thứ sáu, nếu không đi làm thủ tục sẽ phải đợi hai ngày nữa.”

Tôi không nghĩ ra chờ hai ngày có cái gì đáng ngại, nhưng nghe giọng nói của anh thì dường như đó là một chuyện rất khó khăn.

Ồi! Từng nghe nói kết hôn không thể chờ, ly hôn cũng gấp gấp thế này sao...

“Tôi có thể phải thu rất lâu mới xong, không thì anh lên đây đợi đi.”

Trong điện thoại yên lặng một lát, mới truyền đến âm thanh của anh: “Tôi đi lên không thích hợp lắm.”

Tôi nhìn thoáng qua Mạnh Huân đang đặt ngón tay bên môi, xem ra đang có chút suy nghĩ, hiểu ra ý tứ của Hàn Trạc Thần. “Không có gì là không thích hợp.”

“Ừm, lát nữa tôi lên.”

Khi Hàn Trạc Thần đi vào, đạo diễn đang thảo luận với tôi về tình tiết của kịch bản.

Tôi nâng mắt nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, không hề có lời nói, không hề có biểu cảm, vền vền chỉ là một đường mắt giao nhau, tâm trạng tôi đều bị chấn động, sự uất ức lúc đầu đã bị quét sạch.

Đây là tình yêu, cái gì cũng có thể kiềm chế, nhưng nhớ nhung không thể nào nén được.

Tôi thu lại nét cười nhàn nhạt bên khóe miệng, cúi đầu nghiêm túc nói với đạo diễn: “Tôi có thể cảm nhận được tâm tình của nữ chính, cô ấy là vì tác thành cho người cô ấy yêu.”

Người chế tác âm nhạc tiếp lời: “Cô có thể thử nghĩ một chút xem, cô yêu thương sâu sắc một người, cô nhìn anh ta ôm một cô gái khác lướt qua trước mặt cô, cô chịu đựng đau đớn ra vẻ phớt lờ, bởi vì cô yêu anh ta, để không mất đi anh ta, cái gì cô cũng có thể chịu đựng được. Nhưng mắt thấy sự mâu thuẫn và giãy dụa trong mắt anh ta, cô hiểu rõ đây đều là vì cô... Thế nên giữa giải thoát cho anh ta và hạnh phúc của cô, cô nhất định phải dứt bỏ một thứ...”

Tôi lặng lẽ liếc Hàn Trạc Thần.

Anh quay lưng đứng bên cửa sổ, gió tạt qua, một chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống bên người anh.

Tựa như cuối thu đó, anh không hề do dự quay người, giữa việc giải thoát cho tôi và hạnh phúc của anh, anh dứt khoát lựa chọn vứt bỏ tình yêu của anh.

Có phải anh cũng giống như diễn viên nữ chính trong kịch bản, ngóng nhìn hình bóng của tôi, mãi cho đến khi đến khi tôi khuất hẳn tầm mắt, anh vẫn còn ngừng mắt nhìn...

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu nên đàn thế nào...” Tôi ngồi trước dương cầm, ngón tay đặt trên phím đàn.

Nhạc dạo vang lên, anh từ từ quay người lại, tầm mắt rơi trên khuôn mặt tôi.

Âm nhạc đau thương nhất, nhớ nhung đằng đẵng nhất, phối hợp với ánh nhìn mong ngóng xa xôi nhất tại giây phút này, lý trí như nào mới có thể kiềm chế được phần lưu luyến say mê này đây...

Mỗi một lần đầu ngón tay tôi nhấn xuống đều run rẩy, đều truyền đến giai điệu tựa như tiếng khóc, tôi có thể đọc được sự rung động trong đôi mắt anh.

Khi gần đến khúc cuối, anh dời tầm mắt, yên lặng ra khỏi phòng.

Tôi nhắm mắt nhớ lại anh mắt của anh, tôi đàn giai điệu cuối bài thật sự được đến mức khó lòng dứt bỏ.

Tôi hiểu rằng không phải tình yêu của anh không đủ kiên trì, là tôi đã trở về quá muộn!

Khi tôi đàn xong nốt nhạc cuối cùng, mở mắt ra, người chế tác âm nhạc đã kích động đứng lên, vội vàng hỏi dò nhân viên chịu trách nhiệm ghi âm, thấy bọn họ ra dấu OK thì vô cùng hài lòng vỗ tay.

Đi ra khỏi phòng thu âm, chế tác âm nhạc còn chưa có giảm bớt độ phấn khích: “Trước đây tổng giám đốc Mạnh nói với tôi dường như có thể thoát ra được giai điệu réo rắt bị thương này, tôi còn chưa tin...”

Anh ta nhìn về phía Mạnh Huân, không hề có chút nịnh nọt, nói: “Tổng giám đốc Mạnh quả nhiên thật sự tinh mắt, nếu đoạn nhạc này được phối với vài chuỗi nhạc khác làm thành ca khúc thịnh hành, tuyệt đối sẽ trở thành tác phẩm kinh điển trong nhạc thịnh hành.”

Nghe anh ta nói như vậy, trong lòng tôi thoáng dễ chịu đôi chút, nếu ca khúc này lọt vào hàng bán chạy nhất, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng của tôi có thể ít đi một chút.

Tôi mỉm cười nhận lấy sự khen ngợi của người khác, trong lúc mọi người không để ý, hai chân tôi không từ bỏ bước từng bước nhỏ về phía cửa ra vào.

Khó khăn lắm mới tới được cánh cửa kia, tôi đi về phía hành lang.

Hàn Trạc Thần tựa trên vách tường ở khúc ngoặt hành lang, xa xôi hút thuốc, trong trí nhớ của tôi, thời gian anh hút thuốc cũng không nhiều, trừ những lúc tâm trạng không tốt...

Tôi đi qua, lời nói chưa thông qua bộ não đã bật ra: “Tâm trạng không tốt à?”

“Em từ lúc nào cũng học được cách đã biết rồi mà còn cứ hỏi vậy?”

Câu tôi muốn nói tiếng theo lại bị lời của anh làm phát ghen nuốt lại trong lòng.

Nếu anh đã không thích biết rồi mà còn cố hỏi, tôi đây sẽ hỏi những câu hỏi có chiều sâu hơn: “Vì sao anh lại thay đổi số điện thoại?”

Anh cười nhạt, buông bàn tay đang cầm điếu thuốc xuống: “Vậy em muốn nói gì với tôi? Nói cho tôi biết em sống tốt lắm, hay là nói với tôi rằng em nhớ tôi?”

“Em...”

“Sống rất tốt không cần phải nói cho tôi biết, tôi không muốn nghe. Nếu nhớ tôi... thì đã quay về thẳng, nói trong điện thoại thì có ý nghĩa gì? Là thử thách tính tự chủ của bản thân tôi, hay là muốn tại nơi tôi không thể với tới, dùng sóng điện từ không cách nào tiếp xúc được tuyên bố với tôi tự do của em?”

“Em muốn hỏi một chút xem anh sống có được không?” Giọng điệu không khá lên được, ở trước mặt anh, nếu tôi có thể bày ra bộ dạng cứng rắn bằng một như với Mạnh Huân cũng tốt, vậy mà không được.

Anh nhìn tôi, hàm răng ma sát kịch liệt. “Cái này mà cũng hỏi?”

Tôi âm thầm cắn đầu lưỡi, cơn giận lớn thế, tâm tình khăng định gay go lắm rồi.

Tôi đang do dự có nên hỏi vì sao anh lại sắp xếp Lucia ở bên cạnh tôi không, vì sao còn muốn quan tâm đến tôi.

Anh suốt nhìn đồng hồ: “Đã hơn bốn giờ rồi, khi nào em có thể thu xong?”

“Thu xong rồi, hiện giờ chúng ta có thể đi, nhưng là em muốn hỏi...”

Anh vắt nửa điếu thuốc dờ vào thùng rác phía sau, ánh mắt liếc về phía sau lưng tôi, đột nhiên cúi đầu nhìn tôi.

“Em yêu cậu ta sao?” Anh bất ngờ hỏi một câu khiến tôi sững sờ, suýt nữa nghiêm túc mạnh mẽ trả lời: Không yêu.

Tôi suy nghĩ một lát, lời đối thoại kinh điển trong kịch bản phát huy tác dụng: “Ít nhất anh ta là người đàn ông em có thể yêu.”

“Thế giới này bất kỳ người đàn ông nào em cũng có thể yêu... trừ tôi!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đây là lỗi của em à?”

“Nhưng...” Anh vươn tay, ngón tay thon gầy lướt nhẹ qua mát tóc trên trán tôi, đầu ngón tay quyến luyến đặt trên khuôn mặt, sự tiếp xúc kia khiến trái tim tôi đập nhanh nhộn nhạo.

Anh nhìn ánh mắt mờ sương của tôi, cười nhàn nhạt: “Trừ tôi, đàn ông trên toàn thế giới này, ai em cũng không yêu!”

“...” Bất kì câu chữ nào cũng không thể giải bày tâm tình tôi lúc này.

Thế giới này vì sao có một người yêu nghiệt đến vậy, bản thân anh có sự quyến rũ chết người của đàn ông, sự tà ác đầu độc lòng người, nhưng lại dịu dàng một cách chết tiệt!

Đàn ông mê người như thế, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều có tư cách yêu anh, mà tôi thì không có!

Đã lâu rồi tôi mới nói ra một câu rất vô nghĩa: “Anh không phải là không tin em yêu anh...”

Tay anh chuyển qua gáy tôi, cơ thể cúi xuống một chút, bờ môi dần dần tiến tới gần...

Tôi đương nhiên biết anh muốn làm gì, trước khi ly hôn, hôn sâu một lần? Đây là cách anh muốn biểu đạt rằng thái độ anh có bao nhiêu cương quyết với việc ly hôn?

Bộ não hét to với tôi: Hàn Thiên Vu, mày nhanh tránh đi, bị anh ta hôn thì mày sẽ hỏng mất!

Trái tim tôi còn rộng to hơn nữa: Ầm ỉ cái gì chứ! Nếu có thể tránh được, anh sẽ chẳng phải là Hàn Trạc Thần!

Lý trí và tình cảm vừa mới xung đột với nhau, anh đã bắt được môi của tôi, đánh tan tành lý trí.

Tôi buông tha cho việc phản kháng vô nghĩa, cơ thể vô lực ngã vào vòng ôm ấm áp của anh.

Không biết vì sao, nụ hôn hôm nay của anh vô cùng sắc tình, giữa lúc dây dưa nơi đầu lưỡi và tràn trọc bên môi, anh thỉnh thoảng lại kéo ra chút khoảng cách, dùng đầu lưỡi trêu chọc cánh môi tôi...

Tay anh từ bên eo nâng ngực tôi trước ngực, tràn trề sức lực giầy vò bộ ngực mềm mại của tôi.

Hôm nay tôi mặc một chiếc áo lót bằng lụa mỏng, cơ bản không thể che đậy dưới sự vuốt ve như dự hoặc của anh, nụ hoa mẩn cảm dưới tay anh chẳng biết thẹn thùng mà vươn thẳng.

Tôi muốn nói: Đứng. Âm thanh mơ hồ thoát ra giữa bờ môi kề sát lại là tiếng rên say lòng người...

Cả người mềm nhũn khiến tôi càng dựa sát vào anh, sát đến mức tôi có thể cảm nhận được cứng rắn giữa hai chân anh.

Trong sự khát vọng của anh, cơ thể của tôi bắt đầu dấy lên lửa nóng, hoàn toàn quên mất bản thân đang ở nơi nào, đưa tay ôm lấy eo anh, dùng đường cong cơ thể cảm nhận đường cong của anh, đầu ngón tay say sưa chạy dọc sống lưng anh.

Cũng không biết hôn trong bao lâu, khi tôi hôn đến nỗi kích tình cuộn cuộn, anh buông tôi ra.

Khóe môi trào lên nét cười châm chọc: “Kỹ thuật hôn còn em dường như chẳng hề tiến bộ, lúc nào rảnh để người cha này dạy lại em thật cẩn thận...”

Bộ não nhào nhoét của tôi thế nào cũng không nghĩ ra anh có ý gì, lại càng không hiểu vì sao anh lại nói hai chữ “người cha” chói tai như thế.

Nụ cười của anh...

Khiến tôi nghĩ tới tầm mắt anh vừa nhìn lại phía sau tôi, tôi đột nhiên quay người...

Mạnh Huân đứng phía sau tôi, xem ra đã đứng rất lâu rồi, lâu đến nỗi sự kinh hoàng và phẫn nộ cũng đã đều bị xóa nhòa!

Chỉ còn thừa lại một xác không đứng cuối hành lang!

Cái này! Rõ ràng là trả thù!

Khi tôi quay mặt nhìn Hàn Trạc Thần, ý cười của anh càng đậm hơn.

Thế giới này sao lại có người như thế... Người khác đâm anh một dao, anh nhất định phải trả lại hai dao!

Mạnh Huân để anh trông thấy một nụ hôn cận gần ngủi, có lẽ cần bản chẳng thấy rõ.

Còn anh, không phải trả lại bằng một cảnh hôn mang đầy tính dục càng lúc càng cao trào...

Anh nhất định muốn Mạnh Huân biết rõ: Đứa con gái gốc Hàn Thiên Vu này đã sớm bị anh quăng đi như chiếc giày rách, vậy mà còn một lòng yêu anh, mê loạn vì anh!

Tôi đã sống nhiều năm như vậy vẫn đều là gốc, chuyện thông minh duy nhất mà tôi làm chính là sau đó đã đi theo Hàn Trạc Thần, phớt lờ Mạnh Huân mà đi qua anh ta.

Mạnh Huân đứng cứng tại chỗ không nhúc nhích, tôi đoán rằng lúc này đây cũng coi như là triệt để nhất trong rất nhiều lần từ chối anh ta.

Ngồi ở trên xe, tôi không hề nói một câu.

Ngoại trừ tức giận, lại càng thất vọng khi đang ở trên đỉnh hạnh phúc bị đẩy xuống không thương tiếc, ngã đến nỗi thương tích đầy mình.

“Em không nên trở về.” Anh cúi đầu, giọng trầm trầm nói: “Muốn ly hôn với tôi có thể ủy thác cho luật sư đến nói chuyện.”

“Em thật sự không nên quay trở về.”

Nếu không trở về, tôi còn có thể lừa gạt chính mình là anh yêu tôi.

Anh không nói gì nữa, bàn tay lục túi áo khoác, lấy ra một cái hộp nhựa mờ đục, không hề mang nhãn hiệu gì, mở hồ có thể thấy chất cao đặc gì đó màu đỏ trên trong.

Tôi đang tò mò, anh nghiêng người ngồi xa ra một chút, cúi người nâng chân tôi lên đặt trên ghế, cẩn thận từng tí một bỏ giấy giúp tôi, xắn quần jean lên...

Tôi dùng sức cắn môi, hốc mắt đã hơi ẩm ướt.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi: “Rất đau à?”

Tôi quay mặt đi không dám nhìn anh, nhưng trên bàn chân truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay của anh, rất rõ ràng, mắt cá chân vốn đau nhức dưới sự xoa nắn nhẹ nhàng của anh mà nóng, mà bỏng, mà tê...

Nước mắt cuối cùng cũng yên lặng rơi xuống từ vành mắt nhói đau.

Anh gỡ cánh tay lên, dùng tay áo lau đi nước mắt cho tôi. “Lát nữa xong thủ tục ly hôn, tôi đưa em đi tới một bác sĩ già Đông y để xem, ông ấy rất am hiểu trị những vết thương do bị ngã thế này.”

“Vì sao lại đối xử tốt với em như vậy?” Có một số câu hỏi tôi nhất định phải hỏi, cho dù sau khi hỏi xong sẽ càng thất vọng. “Vì sao muốn sắp xếp Lucia bên cạnh em, vì sao chúng ta đã tới tình trạng này rồi, anh vẫn còn như thế này...”

Anh cũng không thèm ngắt đầu, lạnh lùng nói với tôi một câu: “Đừng có biết rõ rồi mà vẫn còn cố hỏi!”

Tôi kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại lúc sáng sớm, nhớ tới đêm qua anh đứng ở ngoài khách sạn chờ đợi, khuy áo bị cài nhầm.

Còn có chiếc thang máy tuyệt đẹp bên ngoài khách sạn Triển Hạo...

Đó là phương thức đặc biệt mà anh dùng để nói cho tôi biết: Cho dù chúng tôi từng có những hồi ức bị thương, nhớ nhung vẫn còn tiếp diễn. Anh vẫn nhớ về tôi như trước, chờ tôi, chờ tôi bước tới chiếc thang máy mà anh chuẩn bị cho riêng tôi, chờ tôi trở lại bên ngày anh...

Anh không phải là một người đàn ông thích luôn miệng dùng câu nói “Anh yêu em, anh không thể không có em!” để giữ phụ nữ lại, nhưng tất cả mọi thứ anh làm đều biểu đạt rõ ràng ba chữ này.

Tôi đã trở về, không những dừng bước trước cửa thang máy, mà còn sau khi triền miên với anh đưa ra đề nghị ly hôn, điều tàn nhẫn nhất chính là làm anh trông thấy tôi và một người con trai khác ngang nhiên hôn nhau trong thang máy...

Bên ngoài thang máy, bàn tay nắm chặt rồi lại buông tay tôi ra kia của anh chính là đang nói cho tôi biết, anh yêu tôi, thế nên anh sẵn lòng tôn trọng lựa chọn của tôi.

Tôi suýt nữa đã ôm lấy anh, nói cho anh biết: Chỉ cần anh vẫn còn yêu em, chúng ta hãy bắt đầu lại một lần!

Có lẽ lúc này đây sẽ có kết cục tốt, ít nhất sẽ không gian nan như hai lần trước.

Đau đớn trên chân kéo lại phòng ngực trái tim gần như sụp đổ của tôi.

Nhớ lại khi tôi mới ra nước ngoài, vào rất nhiều đêm khuya tĩnh lặng, tôi đều kiểm chế nỗi nhớ nhưng không ngừng với anh, thậm chí quyết định khi nào vết thương ở chân chữa trị tốt, tôi sẽ về nước tìm anh.

Cái ngày vết thương của tôi đã được chữa ổn, bác sĩ của tôi nói: Chân của cô có thể đi lại như người bình thường, không có nghĩa là vết thương đã khỏi hoàn toàn... Một chút kích thích nhỏ nào cũng có thể khiến nó tái phát, mang đến hậu quả khó lường trước được!

Thế nên cô luôn luôn phải nhớ kỹ: Chân của cô tồn tại một vết thương tận xương không có cách nào chữa hết được!

Hai năm qua, tôi chưa bao giờ quên: Tình cảm của chúng tôi tồn tại một vết thương tận xương không có cách nào chữa hết được.

Lần thứ hai chúng tôi để vụt mất hạnh phúc của mình chẳng phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên. Cho dù hiện tại tôi có thể không chùn bước trở lại bên cạnh anh, tôi cũng không thể bảo đảm rằng sau mười năm, sau hai mươi năm, tôi sẽ không vì một kích thích đặc biệt nào đó mà gờ súng trước ngực anh.

Tôi càng không thể đảm bảo, anh sẽ không vì sự hiểu lầm nào đó mà nghi ngờ mục đích tôi ở bên anh.

Hận thù của tôi và đa nghi của anh, đã định trước rằng tình yêu của chúng tôi sẽ tràn ngập mâu thuẫn và nghi ngờ, thử bao nhiêu lần cũng đều chỉ là một kết cục bi kịch.

Trong bầu không khí ngưng trệ, người lái xe dường như có ý định mở nhạc, cho chúng tôi thư giãn một chút.

CD do bởi bị mài mòn trong thời gian dài mà chất lượng tiếng không rõ ràng lắm, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng đĩa xước sắc bén...

Mỗi một tiếng xước đĩa chói tai đều giống như rạch một đường vào trái tim tôi, sắc bén mổ xẻ vết sẹo đã kín miệng. Tôi lén lút xoa xoa lồng ngực, nâng mắt nhìn anh đang hơi hơi nhú mày.

Tôi vừa nghe đã lập tức không chịu nổi, không biết anh đã nghe qua bao nhiêu lần.

Nếu lúc trước tôi biết đĩa CD chính tôi để lại cho anh là một con dao sắc, mỗi ngày rạch trên vết thương sắp khép miệng của anh đến mấy lần, tôi nhất định sẽ không làm như vậy.

Tôi nhìn anh, tâm trạng lại một lần nữa bị anh mê hoặc.

Nếu như những vết thương ở xương đều có thể chữa trị tốt, tình yêu có thể lại khiến chúng tôi chạm vào nhau thêm một lần không? Nếu tôi có thể dứt bỏ thù hận, anh liệu có thể buông xuống sự đa nghi không, bắt đầu lại từ đầu một lần nữa...

“Chúng ta...” Tôi đang muốn nói chuyện cẩn thận với anh một chút, cái nơi nhìn như rất ra đã tới trong nháy mắt.

Chiếc xe đỗ ở trước cửa năm đó tôi đã từng vào kết hôn, anh không hề do dự mở cửa xuống xe, tôi bước bình lùi từ từ về sau: “Chân em đau, em...”

Anh không hiểu ý tứ của tôi, đưa tay bế tôi ra khỏi xe.

Dựa vào lồng ngực an toàn của anh, tôi gắt gao ôm lấy cánh tay anh, tôi rất muốn nói: “Em không muốn ly hôn nữa rồi.”

Nhưng người tới qua đề nghị ly hôn là tôi, hôm nay nào có mặt mũi nói không muốn ly hôn.

Thật là, hôm qua anh đối xử với tôi dịu dàng như thế, tôi lại còn giận dỗi nói muốn ly hôn!

Đi vào phòng ly hôn, nhân viên là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi. Cô ấy thấy Hàn Trạc Thần bế tôi đi vào, có chút ngỡ ngàng, cố ý nhấn mạnh một câu: “Nơi này làm thủ tục ly hôn.”

“Biết.” Anh nói xong, nhẹ nhàng đặt tôi xuống ghế trước bàn, kéo phẳng vết nhăn trên tay áo, ngồi xuống.

“Tình cảm rạn nứt à?” Nhân viên hỏi rất máy móc, tôi đoán rằng với mỗi người đều hỏi như vậy.

Chúng tôi nhìn lẫn nhau, im lặng.

Tình hình như này có tính là tình cảm rạn nứt không?

“Tính cách không hợp nhau sao?”

Tôi kiên quyết lắc đầu, tuy rằng chúng tôi là hai người ở hai thế giới khác nhau, nhưng tính cách dường như rất hợp.

Nhân viên lại hỏi: “Vì sao hai anh chị ly hôn?”

Anh nhìn tôi...

Trong phòng lặng im đến độ nghe được tiếng hít thở.

Bởi vì anh là kẻ thù của tôi? Bởi vì anh bỏ mặc tôi ở bệnh viện, không cho phép tôi thấy anh? Bởi vì chúng tôi đã ra ở riêng hai năm? Bởi vì tôi nói một vạn lần tôi yêu anh, anh cũng không tin?

Cũng không đúng, bởi vì tôi tưởng rằng anh không yêu tôi nữa — nhưng đây là chuyện ngày hôm qua.

Người nhân viên nhìn đồng hồ, có chút không kiên nhẫn. “Chúng tôi sắp đến giờ tan tầm ngay bây giờ rồi, thỏa thuận ly hôn của anh chị có mang theo không?”

Tôi nhìn về phía Hàn Trạc Thần, anh xấu hổ thông thông cổ họng, hỏi: “Thỏa thuận ly hôn?”

Tôi có thể hiểu, ai bảo chúng tôi đây là lần đầu tiên ly hôn chứ.

“Chính là thỏa thuận quyền nuôi con, phân chia tài sản. Hai anh chị không phải không có đấy chứ?”

“Con của chúng tôi...” Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi mới nói: “Chúng tôi không có con, cũng không chia tài sản. Tôi đã mời luật sư công chứng di chúc giúp tôi, một khi tôi có chuyện gì ngoài ý muốn, cô ấy sẽ là người thừa kế tài sản.”

Nhân viên dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn tôi, ánh mắt dường như đang hỏi: Cô nghĩ như thế nào vậy, người đàn ông tốt như vậy mà còn muốn ly hôn.

Ai! Tuy rằng không quan tâm đến di sản, nhưng cách làm của anh thật sự khiến cơn sóng trong lòng tôi lại nổi lên.

Cô nhân viên bắt đầu nói: “Nếu đã như vậy thì đưa giấy kết hôn của hai người đến cho tôi nhìn đi.”

“Giấy kết hôn...” Hàn Trạc Thần lại nhìn về phía tôi, dường như hơi có phần khó xử.

“Không phải là anh không mang theo đấy chứ?” Tôi nhỏ giọng hỏi anh, nhìn về mặt của anh thì rất có khả năng này.

Anh lắc đầu, nói: “Hai năm trước đã xé mất rồi.”

“Cái gì? Cái thứ quan trọng đó mà anh cũng có thể xé đi?”

“Quan trọng?” Anh đưa tay cầm lấy tay tôi đang đặt trên đầu gối, hỏi vặn lại: “Em cảm thấy thứ kia có thể dùng làm cái gì?”

“...” Cảm xúc trong lòng tôi đang dâng trào, còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào để biểu đạt tâm tình của tôi, tại thời điểm mấu chốt cô nhân viên đã chặn đứng sóng ngầm mãnh liệt giữa hai chúng tôi, không chút

khách khí ra lệnh đuổi khách: “Chúng tôi đã đến giờ tan làm rồi, tôi thấy hai người nên quay về suy rõ ràng đi rồi quay lại.”

“Được.” Anh chậm rãi đứng dậy, thái độ khiến tốn trăm năm khó gặp: “Rất xin lỗi, để lỡ mất giờ tan làm của chị.”

Tôi trừng to mắt nhìn anh, sao mới hai năm không gặp, tính tình của anh lại thay đổi nhiều vậy?

...

Tôi vừa được anh bế lên xe, chăm chú quan sát anh,

Anh bị tôi nhìn đến nỗi có phần không thoải mái, bất an chuyển động cơ thể. “Nếu em kiên trì muốn ly hôn, thứ hai chúng ta lại tới.”

“Giấy chứng nhận kết hôn cũng bị xé đi rồi, ly hôn hay không cũng không khác nhau gì mấy...” Lời vừa nói ra, chính bản thân tôi nghe cũng thấy không được tự nhiên, giấy chứng nhận kết hôn bị xé và ly hôn xem thế nào cũng thấy có sự khác biệt rất lớn.

Tôi từ trước đến nay đều có tư duy logic rất hỗn loạn.

“Vậy em và Mạnh Huân...”

“Giữa bọn em chẳng có bất kỳ quan hệ gì cả. Cho dù có, anh khiến anh ta nhìn thấy nụ hôn triền miên liệu chết kia, thì cũng trở thành không hết.”

Anh quay mặt nhìn ra cửa sổ xe.

Trong lúc quay đầu, miệng anh nhếch lên một nụ cười thoáng qua.

Đã lâu không nhìn thấy anh cười như thế, lâu đến nỗi tôi đã sớm quên mất nét cười xuất phát từ nội tâm anh mê người đến mức nào...

32. Chương 32

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 32

Xe đi khỏi khu vực nội thành, chạy vào một khu phố tôi chưa bao giờ tới.

Trên toà nhà cũ nát xập xệ treo những tấm biển, băng rôn bám đầy bụi bẩn, khu phố vốn chẳng rộng rãi cho lắm hiện ra có phần bị áp bức.

Có một số tầng ngay cả ban công cũng không có, quần áo và vật dụng hàng ngày đã được giặt rửa sạch sẽ treo thẳng lên trước cửa sổ, màu trắng tinh kia đối lập vô cùng rõ ràng với căn nhà lụp xụp dơ bẩn.

Như thể nghệ thuật với cuộc sống, giấc mộng và hiện thực!

Trong lúc không để ý, xe đã vòng qua hơn bảy tám khúc quanh, đỗ tại bên đường một con phố rất hẹp.

Anh mở cửa xe, bên ngoài có tiếng rao hàng, có tiếng mặc cả.

“Đây là chỗ nào?” Khi được anh bế ra khỏi xe, tôi hỏi.

“Nơi tôi lớn lên.”

Nơi xa lạ lập tức trở nên thân thiết, tôi tức thì tò mò nhìn xung quanh, quầy hàng bên cạnh bày ra mấy thứ đồ lung tung, toàn bộ đều là hàng hạ giá, nhưng vẫn có người dốc hết sức cò kè mặc cả.

Một vài học sinh mặc đồng phục lười thối, đạp xe, huyết sáo vượt qua bên cạnh chúng tôi.

Tôi không nhận được tưởng tượng về hình dạng anh thời niên thiếu, năm anh mười bảy tuổi cũng ngây ngô như thế sao?

Nghĩ tới nghĩ lui... không có cách nào tưởng tượng ra được!

Anh bế tôi đi qua nửa con hẻm nhỏ, vào một gian phòng mà ngay cả bảng hiệu cũng rơi xuống trước mặt tiền cửa hiệu.

Trong phòng tối tràn ngập vị thuốc Đông y, một ông lão đã gần đến tuổi bảy mươi đang thu dọn mấy thứ đồ này nọ, bên cạnh ông còn có một cụ bà cảm rầm nói không ngừng, cũng không biết là đang nói cái gì.

Bà cụ vừa nhìn thấy chúng tôi, vội vàng chạy tới, “Là Tiểu Thần phải không? Lâu lắm rồi không nhìn thấy cháu.”

“Bác có khỏe không ạ?”

“Khỏe.” Bà cụ nhìn anh từ trên xuống dưới. “Nhìn qua thấy thần sắc cháu tốt hơn nhiều.”

“Đúng là tốt hơn nhiều.” Hàn Trạc Thần hòa theo, âm thanh nghe cũng có chút mê man.

“Bác biết tâm trạng cháu không tốt khi bị đuổi khỏi trường... Nhưng mấy cái thứ như ma túy về sau nhất thiết không thể dính vào!”

“Sau này cháu... sẽ không.”

Bây giờ tôi rốt cuộc cũng hiểu ra, trí nhớ của bà cụ có vấn đề.

Bà cụ vừa nhìn tôi một cái, hưng phấn chỉ vào người tôi: “Cô bé xinh đẹp thật đấy, là bạn gái cháu hả?”

Anh cúi đầu dịu dàng nhìn tôi, cười nói: “Là bà xã của cháu! Chân của cô ấy bị bong gân, cháu đến là mời bác Lữ chữa cho cô ấy.”

Hai chữ bà xã thốt ra từ miệng anh, đầu tiên tôi ngỡ ngẩn, sau đó lại cảm nhận được hương thơm như vị hoa tươi của thuốc Đông y, ánh sáng ấm áp chiếu vào trong căn phòng u tối.

“Bà xã?” Bà cụ dùng bàn tay thô nhám sờ mặt tôi, như một người thân lâu ngày không gặp. “Cháu nhanh như vậy đã lấy vợ rồi! Nếu mẹ cháu biết được nhất định sẽ vui vẻ chết mất thôi.”

Cánh tay Hàn Trạc Thần đang ôm lấy tôi siết chặt thêm một chút, giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng, nói: “Đúng vậy.”

Bác trai Lữ bỏ thuốc trong tay xuống, đi qua lúi bà cụ về: “Đã tối rồi, bà mau đi làm cơm đi.”

“Còn sớm mà, tôi muốn trò chuyện thêm với Tiểu Thần chút nữa!”

“Tôi đói rồi.”

“À!” bà cụ rất ngoan ngoãn rời đi, trước khi đi loại quay đầu lại hỏi một câu: “Tiểu Thần à! Bà biết cháu là một đứa trẻ hiếu thảo, sớm về nhà đi, mẹ cháu rất lo lắng cho cháu...”

“Cháu sẽ mà!” Khi anh nói ra, hàng mi buông xuống, từ góc nhìn của tôi vừa vặn có thể thấy sự áy náy nồng đậm trong đáy mắt anh.

Hóa ra đã nhiều năm trôi qua như vậy, trong tim anh vẫn còn tồn tại sự áy náy với mẹ anh.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, muốn an ủi anh một chút, thế nhưng an ủi gì đó đều chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Bi ai lớn nhất đời người cũng không quá cái này: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà người không đợi.

Anh mỉm cười với tôi đang khổ tâm, cẩn thận đặt tôi ngồi lên ghế.

Bác Lữ xin lỗi nói: “Cháu đừng để trong lòng, bà ấy gần đây luôn như thế đấy, lúc nhớ lúc mơ hồ.”

“Không sao ạ. Chân bà xấp xỉ cháu hình như bị thương rất nặng, phiền bác xem có thể chữa khỏi hay không.”

Bác Lữ xắn quần bò của tôi lên, dùng sức xoa xoa mắt cá chân của tôi một chút, tôi cắn chặt môi, đau đến nổi mồ hôi lấm tấm trên trán.

Hàn Trạc Thần nắm chặt tay tôi, vẻ mặt thoát nhìn có vẻ còn đau hơn cả tôi. “Có phải bị thương rất nghiêm trọng không ạ?”

“Sưng thành thế này đây bác cũng không dám nói. Như vậy đi, trước hết bác cho cô ấy đắp cao tiêu sưng giảm đau, quan sát một thời gian nữa rồi hẵng nói.” Ông thấy Hàn Trạc Thần có vẻ mặt đau đớn, cười nói: “Khi cháu bị người ta đánh cho bị thương khắp mình, bác cũng không thấy cháu đau thành như thế này.”

Hàn Trạc Thần che miệng ho nhẹ một tiếng: “Phải mất bao lâu cô ấy mới có thể đi lại được?”

“Những ngày này thì không nên đi lại, cách ba ngày lại qua đây một lần, bác đổi thuốc cho cô ấy, xem tình hình rồi tính.”

“Vâng.”

Bác Lữ giúp tôi bôi thuốc cao xong thì đi lấy thuốc cho tôi, Hàn Trạc Thần im lặng đi tới cạnh tủ bày hàng cũ kỹ, rút tiền trong ví ra đặt vào trong ngăn kéo.

Khi bác Lữ quay lại cũng nhìn thấy nhưng không nhiều lời, xem chừng đã sớm tập thành thói quen.

...

Lúc rời đi, bác Lữ nói với anh: “Nghe nói mấy ngày trước dưỡng cháu đã trở về từ Australia, muốn mang tro cốt của mẹ cháu đi.”

“Vâng. Ông ấy gọi điện cho cháu nói ở bên kia cô đơn quá. Cháu bảo ông ấy tìm một người bầu bạn, ông ấy lại không chịu.”

“Cháu cũng đừng tự trách mình nữa, cháu đã làm vì mẹ quá nhiều rồi, là bà ấy không có phúc hưởng thôi...”

Anh gật đầu, nhận thuốc từ trong tay bác Lữ, bế tôi rời đi.

Nửa con phố cũng không dài, nhưng anh đi rất lâu mới tới cuối đường, mỗi lần bước một bước đều như đã mệt mỏi rồi đến độ không còn sức lực bước một bước tiếp theo.

Tôi tựa vào trước ngực anh, ôm anh thật chặt. “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Anh hỏi tôi: “Muốn đi đâu?”

Tôi suýt nữa cho rằng mình đã nghe lầm, xem ra anh thật sự học được cách tôn trọng ý kiến của tôi rồi.

“Quay về khách sạn đi.”

Anh bế tôi đến gần xe, vệ sĩ đang chờ bên cạnh xe rất nhanh đi tới mở cửa cho chúng tôi.

Sau khi lên xe, anh nói với người tài xế: “Đi khách sạn Bán Đảo.”

Người lái xe liếc nhìn tôi một cái qua gương, khởi động máy.

“Em có thể hỏi anh một điều không?” Tôi nói.

“Hỏi đi.”

“Vì sao anh lại bị nhà trường đuổi học?”

Anh do dự một lát, không hề trả lời câu hỏi của tôi, mà kể lại một câu chuyện rất dài:

“Mẹ tôi đi theo cha tôi từ năm mười sáu tuổi, mười tám tuổi thì sinh tôi.

Cha tôi mỗi ngày đều đánh bạc uống rượu, về nhà chỉ biết đòi tiền bà, bà chưa hề có một câu oán giận, nhưng tôi luôn nghe thấy đêm khuya bà trốn trong chăn thầm khóc.

Về sau, một người cảnh sát dọn tới đối diện nhà tôi, ông ấy là người tốt, thường qua giúp mẹ tôi làm việc, còn tặng gạo và bột cho chúng tôi ăn, còn nói: ‘Toàn là những thứ bạn bè tặng, tôi không biết nấu cơm.’

Mẹ tôi cũng dần dần thay đổi, thường xuyên cười với ông ấy, còn tìm chiếc váy màu đỏ đã lâu rồi không đựng tới ra mặc.

Khi đó tôi cũng không rõ giữa họ có gì mờ ám, nhưng tôi biết, mẹ rất vui vẻ, nhất là khi trèo lên bệ cửa sổ thấy ông ấy đi tuần về.

Có một ngày, tôi tan học về nhà thấy mẹ ngã ngồi dưới đất, một tay ôm lấy cánh tay đang chảy máu, trong tay bố tôi cầm một chiếc bình rượu vỡ.

Mẹ tôi nhìn ông, khàn giọng quát lên rõ ràng: ‘Cho dù ông có đánh chết tôi, tôi cũng muốn ly hôn với ông.’

Tôi cho rằng cha sẽ đánh chết bà, chạy lên chắn giữa hai người. ‘Cha, không thể!’

Ông ngồi xuống trước mặt tôi, xoa đầu tôi rồi bỏ đi.

Sau đó, ông không quay trở lại lần nữa.

Nửa tháng sau có người đến báo cho mẹ tôi đi... nhận xác.

Một năm sau, mẹ tôi tái giá. Công việc của bà rất nặng nhọc, một ngày ba bữa đều do cha dượng làm, ông ấy nấu cơm rất dễ ăn, dễ ăn hơn mẹ tôi nấu rất nhiều...

Sau khi ở cùng ông ấy, mẹ tôi trở nên rất thích cười, thỉnh thoảng giữa đêm khuya thanh tĩnh, tôi còn có thể nghe thấy tiếng cười hạnh phúc ở phòng bên cạnh.

Năm tôi mười tám tuổi đã biết tình cảm là gì, tôi hỏi bà: ‘Mẹ, mẹ yêu ông ấy là vì ông ấy là cảnh sát sao?’

Bà cúi đầu giặt quần áo, trên mặt tràn đầy mong mỏi với cuộc sống tương lai. ‘Thần, ông ấy sắp được thăng chức rồi, ông ấy nói với mẹ: sau khi ông ấy thăng chức sẽ không cần mẹ làm việc bên ngoài nữa, mẹ có thể ở nhà chăm sóc tốt cho con. Con biết không? Từ trước đến giờ không có ai đối xử tốt với mẹ như vậy...’

Thấy nụ cười an bình của bà, tôi không đành lòng nói cho bà biết ông vừa bị một tên côn đồ trộm mất súng cảnh sát, đừng nói là thăng chức, ngay cả công tác tuần cảnh nho nhỏ kia cũng khó có thể đảm bảo.

Đêm hôm đó tôi ngồi đối diện với cha dượng đang ngồi hút thuốc trên sofa, nói: ‘Chú đừng nói với mẹ con, con biết một đại ca trong xã hội đen, con sẽ giúp chú tìm súng về.’

Lúc đầu ông không đồng ý, nói người trong xã hội đen không đơn giản, thấy tôi kiên trì cũng không phản bác nữa, dần dần tôi nói: ‘Khi nói chuyện nhất thiết phải cẩn thận một chút, âm thầm hỏi một chút tin tức cho chú là được.’

Tôi đi theo đại ca lặn lội hơn một tháng, vất vả tìm được súng của cha dượng từ nơi buôn bán súng đạn phi pháp. Tôi không vội vã thoát thân, thứ nhất là sẽ khiến người khác cảm thấy nghi ngờ, thứ hai là khoảng thời gian kia kẻ thù của đại ca luôn đến tìm anh ấy gây phiền phức, tôi không muốn bỏ mặc, không quan tâm đến anh vào lúc đó.

Lại qua hai tháng, vào đêm đại ca tiêu diệt sạch mấy tên kẻ thù, chúng tôi uống rất nhiều rượu, đại ca hưng phấn nói cho tôi biết: Đợi đến lúc anh ấy làm lão đại xã hội đen, anh ấy sẽ không để các bang phái tàn sát lẫn nhau, sẽ không để anh em phe phái xác đầu đường.

Tôi uống hết chén rượu cuối cùng, nói với anh: ‘Em chẳng muốn liên quan đến, xã hội đen không thích hợp với em, em phải đến trường.’

An Dĩ Phong nói: ‘Thần ca, lần này anh uống nhiều quá rồi!’

Đại ca nói: ‘Thần, tôi thật sự coi cậu như anh em, tôi bạc đãi cậu ở điểm nào, cậu cứ nói!’

‘Không có.’ Đối với đàn ông, sự sa ngã vào dục vọng và kích tình kiểu này, cùng với cảm giác vào sinh ra tử cùng một đám anh em tràn trề tâm huyết thật sự rất có lực cuốn hút. Nhưng tôi biết con đường đó không phải là con đường tôi nên đi, tôi muốn làm người tốt.

‘Vậy được rồi.’ Anh lấy một gói thuốc phiện từ trong ngực ra, đặt trên bàn: ‘Về sau nếu có yêu cầu gì, tùy lúc có thể tới tìm tôi.’

‘Em có thể cai được.’

‘Cầm đi, khi muốn hút thì không qua được đâu, cậu liền biết cái mùi vị gì mang tên khó chịu.’

Trở lại trường học, tôi đã không còn cách nào đối mặt với những từ vựng tiếng Anh và công thức số học, mỗi lần nghe thấy thầy cô giảng bài sẽ buồn ngủ, vừa thấy có người đánh nhau thì máu nóng sôi trào. Thâm thương nhất là mỗi khi đến đêm khuya tĩnh lặng thì không kiềm chế được cơn nghiện ma túy, lén lút hút...

Có một ngày tan học, tôi bị mấy tên học sinh khóa lại trong phòng rửa tay, một tên nam sinh nhỏ hơn tôi một tuổi tát tôi một cái, lý ra rất nực cười: vì do có một nữ sinh nói với tôi vài câu. Tôi trước đây đã nôn nóng không yên, nhất thời tức giận chửi bọn họ vài câu, về sau bị bọn nó đánh đến nỗi không chịu được nữa, trả đòn.

Tôi ở nhà còn chưa dưỡng thương tốt, nhà trường đã đuổi học tôi. Bởi vì gia đình tên học sinh đánh nhau với tôi rất nhiều tiền, không chịu để yên...”

“Vậy về sau thì sao?”

“Tôi muốn tìm một trường trung học đăng kí thi cảnh sát, cha dượng nói cho tôi biết, tôi không thể làm cảnh sát vì trong cục đã để lại bản án của tôi, trong mắt cảnh sát tôi là đen, không trắng được...”

“Thế nên anh cứ tiếp tục lặn lội trên xã hội đen?”

Anh lắc đầu. “Tôi bị buộc ở trên giường, muốn sống không được, chết cũng không xong, cứ thế nửa năm trôi qua...”

Xe đã tới khách sạn, về sau anh vẫn chưa nói hết.

Chẳng cần phải nghe, tôi cũng biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Một người làm cảnh sát làm mười năm vẫn ở chức tuần cảnh, dựa vào cái gì có thể một bước lên trời, làm đến chức sĩ quan cao cấp, vị trí có được trong giới cảnh sát ngày hôm nay của ông, lý do không cần nói cũng biết.

Hàn Trạc Thần làm nhiều việc như vậy đại khái cũng chỉ muốn mẹ anh có thể hạnh phúc, đáng tiếc ngay cả nhìn mặt mẹ lần cuối anh cũng không nhìn được.

Anh không làm gì sai, cuộc đời sao tàn nhẫn với anh như thế!

Khi anh bế tôi, hai tay tôi khoác lên vai anh, khuôn mặt chôn sâu vào trong ngực anh, nói: “Anh là người tốt!”

“Điều ấy không quan trọng, chẳng ai quan tâm cả.”

“Em quan tâm!”

Bước chân của anh chững lại, đứng trong sảnh khách sạn.

Anh dừng chân tại giữa sảnh lớn rộng rãi sáng sủa, rất nhiều người đang nhìn chúng tôi, dường như còn có người lén chụp hình.

Anh hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của người khác, trong đôi mắt chỉ phản chiếu khuôn mặt của tôi. “Thiên Thiên, anh sẽ tưởng thật đó...”

Tôi quan tâm, thật sự quan tâm.

Anh tựa như hùng ưng thê lương bay trên bầu trời, những gì mọi người thấy đều là cánh chim bay thật cao thật xa của anh, không ai biết anh bay có bao nhiêu mệt, có biết bao cô độc...

Tôi vuốt ve cánh tay mạnh mẽ cường tráng của anh, muốn vuốt ve cánh chim đã bị mưa gió khắc nghiệt thổi tung ngổn ngang. “Nếu anh mệt thì đừng bay nữa, tìm một nơi nghỉ ngơi đi.”

Từng thớ thịt trên cánh tay anh trở nên mềm mại hơn dưới sự vuốt ve của tôi.

Khi tôi sắp ngã xuống, anh vội vàng dùng sức ôm tôi càng chặt hơn.

Anh nói: “Thật muốn có một chiếc lồng vàng, cầm tù anh nửa cuộc đời còn lại...”

Khi Lucia mở cửa thấy Hàn Trạc Thần bế tôi đứng trước cửa, trong mắt tồn tại sự mừng rỡ đã được cực lực che giấu mà vẫn còn tuôn ra.

“Thiên Thiên, chân của cô thế nào rồi?” Khi cô ấy hỏi tôi, ánh mắt cũng chẳng hề nhìn tôi.

“Không có việc gì rồi.” Tôi không phải là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, nhưng mà lúc cô ấy nói chuyện với tôi mà nhìn chồng tôi say đắm, thật sự khiến tôi rất khó chịu.

“Không có việc gì?” Hàn Trạc Thần đặt tôi lên sofa, nói với Lucia: “Cô ấy sắp tới không đi lại được, đẩy lùi toàn bộ kế hoạch lại đi. Còn nữa, tìm cho cô ấy một hộ lý giỏi nhất, chuẩn bị thêm một chiếc xe lăn...”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ mau chóng làm thỏa đáng.”

Cô ấy thấy Hàn Trạc Thần cởi áo khoác ngoài vắt lên trên sofa, rất quan tâm hỏi: “Hai người muốn uống chút gì không?”

Tôi vừa định nói: Không cần, ông ấy sẽ sớm trở về thôi, lại chợt nghe Hàn Trạc Thần không chút khách khí nói: “Được.”

Dưới tình hình như này, tôi ra lệnh đuổi khách hình như cũng hơi có phần không để lại mặt mũi cho anh.

Nếu có người ngưỡng mộ anh tại nơi đây, tôi quyết định biểu hiện rộng lượng một chút, cũng đáp lại một câu: “Được!”

Lucia đi pha cà phê, Hàn Trạc Thần đi xung quan quan sát rất tùy ý, bao gồm từng phòng một.

Khi anh đẩy cửa phòng tôi ra, ánh mắt lại lộ ra vài phần thích thú, nghiêng người dựa vào cánh cửa màu trắng nghiêng ngẫm, xem xét từng một thứ đồ vật trong phòng.

“Anh nhìn cái gì đấy?” Tôi hỏi.

“Nhìn xem cái này có đúng là phòng của em không.”

“Đúng.”

“Vì sao không có đèn bàn?”

“Có đèn em sẽ mất ngủ.”

Anh không nói gì mà nhìn tôi, nhẹ nhàng khép cửa lại, không tiếp tục tham quan nữa.

Anh ngồi xuống, vừa đúng lúc Lucia bưng ba cốc giải khát tới, đặt mấy cái cốc lên trên bàn trà.

Tôi vốn tưởng rằng mình không phải là một người phụ nữ so đo, nhưng khi tôi thấy cô ấy đặt trước mặt tôi một cốc cà phê đen như mực, trước bọn họ hai cốc sữa trắng tuyền, một trận đau nhức trong lồng ngực dâng trào.

Tôi bưng cốc cà phê lên, vị chua và đắng của Lam Sơn đậm đặc hơn so với bất kỳ khi nào.

Lại liếc nhìn cốc sữa trước mặt anh, tôi kìm nén cơn tức giận, hờ hững hỏi: “Đổi khẩu vị rồi à?”

“Tôi uống cà phê sẽ bị mất ngủ.” Anh vừa mới nói xong, liếc nhìn cốc sữa trong tay Lucia, bàn tay đang muốn bê cốc lên lại rút về. “Lucia, đổi cho tôi một cốc cà phê.”

Lucia kinh ngạc nhìn anh, anh cho một ánh mắt khẳng định, cô ấy lập tức nói: “Xin chờ một chút, tôi đi pha cho ngài một cốc.”

Tôi thà để cô ấy hỏi ra câu “vì sao?” kia, cũng không thích cái kiểu thái độ ngăm hiểu của cô ấy.

“Ông uống của tôi là tốt rồi.” Tôi không đợi anh trả lời, đặt cốc cà phê trước mặt anh, giật lấy cốc sữa từ trong tay anh uống một ngụm lớn.

Sữa uống chẳng cảm giác được hương vị gì, lại thấy rất nóng!

Hơi nóng chảy qua cổ họng, hơi nóng làm bỏng mắt tôi.

Mười ngón tay tôi nắm chặt cốc sữa nóng hằm hập, sức nóng truyền từ mười ngón tay lan ra khắp cơ thể.

Tôi chưa từng hy vọng quá xa vời rằng đàn ông như Hàn Trạc Thần sẽ giữ mình như ngọc vì tôi. Anh ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm tôi còn có thể hiểu, nhưng Lucia chẳng hề giống những người phụ nữ thông thường kia. Cô ấy không chỉ yêu anh, mà còn hiểu anh, sự ăn ý và tiếp thu trong lúc họ trao đổi ánh mắt kia tuyệt đối không thể một sớm một chiều mà tạo ra được.

Nhất định bọn họ đã ở cùng một chỗ rất lâu rồi...

Tôi cố gắng chen ép ngọn lửa đang cuộn cuộn trong cơ thể, cúi đầu yên lặng uống sữa, không nhìn tới sóng mắt hai người đứng đưa trước mặt.

Hoài nghi tựa như sương mù đậm đặc xứ London, che dấu ánh mặt trời rực rỡ nơi đáy lòng.

Tôi bắt đầu nghi ngờ tình yêu của anh, biết đâu cũng không sâu nặng như tôi nghĩ, biết đâu sau khi anh nhìn thấy tôi xinh đẹp rực rỡ mới sinh ra ý đồ mong muốn chiếm giữ tôi, biết đâu, anh ấy sẽ nhanh chán tôi, vất bỏ tôi.

Tôi bỏ qua toàn bộ “biết đâu”, trên thế giới này có vô số kiểu tương lai, nhưng hiện tại thì chỉ có một.

Không nắm giữ được hiện tại, tương lai có nghĩa lý gì?

“Lucia.” Hàn Trạc Thần gọi tên này bao giờ cũng rất thuận miệng, âm thanh nghe cũng vô cùng dịu dàng. “Thiên Thiên còn chưa ăn, cô đi giúp cô ấy chuẩn bị ít đồ ăn đi.”

“À...” Lucia đặt cốc sữa vừa mới uống được một ngụm xuống, đứng dậy: “Tôi lập tức đi ngay.”

Đợi Lucia ra ngoài rồi, tôi giương mắt nhìn Hàn Trạc Thần. “Anh có quan hệ gì với cô ấy?”

Nếu anh dám nói: không có quan hệ gì, tôi nhất định sẽ hất cốc sữa trên tay vào mặt anh, nói cho anh: Về sau đừng để tôi nhìn thấy anh!

Anh không hề trả lời, dựa lưng vào sofa, một chân nhàn nhã vắt lên một chân khác.

Con mắt của anh lóe sáng, khóe môi hiện lên nét cười xa xôi...

“Em đang hỏi anh...”

Cơ thể anh nghiêng về phía tôi, ngón tay dùng sức nâng cằm tôi lên. “Em lấy vị trí gì để hỏi tôi?”

Tôi trang trọng nghiêm túc nói: “Chỉ bằng em... là vợ anh!”

“Nếu tôi nhớ không lầm, hai năm trước em đã xuất ngoại với Cảnh, hai năm sau trở về cùng người thừa kế Mạnh thị, em vẫn còn nhớ em là vợ tôi...”

“Là anh cấm em trước!”

“Hôm qua em vừa nói muốn ly hôn với tôi.”

“Hiện tại chúng ta vẫn còn là vợ chồng hợp pháp.”

Tôi vừa mới nói xong, anh đột nhiên lộ ra một nụ cười gian ác...

“Vợ chồng hợp pháp?” Anh ngồi qua đây, thành công vây hãm cơ thể của tôi vào giữa anh và sofa trước khi tôi kịp chạy trốn. “Như vậy thì tôi muốn hỏi một chút, chúng ta có phải nên thực hiện quyền lợi hợp pháp giữa hai vợ chồng một chút không?”

Ghen tuông là vết thương trí mạng của đàn bà, nó sẽ làm phụ nữ trở nên ngu xuẩn...

“Quyền lợi hợp pháp?” Tôi nuốt nước bọt: “Vấn đề này cần thảo luận gấp sao?”

Tôi còn cho rằng việc người thứ ba tương đối cấp bách hơn quyền lợi hợp pháp giữa vợ chồng.

Môi anh tiến gần tới, tôi bất an quay mặt đi, chỉ cảm thấy gáy nóng lên, một dòng điện lan tỏa khắp toàn bộ cơ thể.

Giọng tôi run run nói: “Anh còn chưa có trả lời câu hỏi của em.”

Đôi môi anh dao động trên cổ tôi, giọng nói mơ hồ nghe khá gợi cảm: “Anh không ngu đến mức bố trí tình nhân bên cạnh bà xã mình chứ?”

Anh quay khuôn mặt tôi lại, dấu môi in trên bờ môi tôi...

Nhớ nhung triền miên, ngọn lửa thiếu đốt đêm qua còn sót lại, lại thêm một ngày cọ xát đến nóng người, một khi lửa được đốt lại, tất là sẽ cháy lan ra...

Anh hôn càng lúc càng không khống chế được, dứt khoát đè tôi xuống ghế sofa, lôi mạnh áo sơ mi của tôi, ngón tay tham lam chạy dọc, mơn trớn trên từng tác da quen thuộc trên người tôi, thậm chí còn tháo đi vật che chắn duy nhất trước ngực tôi...

Tôi nhớ mang máng hình như có chuyện quan trọng gì đó đã bị lãng quên, nhưng vào lúc vẫn chưa kịp nhớ lại, đã bị bàn tay anh bao phủ trên chỗ mềm mại của cơ thể khiêu khích đến mê loạn.

Nụ hôn nồng nhiệt bùng bùng khí thế và sự dây dưa cơ thể tác động đến sự đau đớn trên chân tôi, lúc này tôi căn bản không rảnh đi quan tâm đến nó, cũng không muốn bận tâm đến nói, một mực cố gắng đón lấy hòa theo sự nhiệt tình của anh.

Nghe thấy có tiếng mở cửa, tôi bất thành linh nhớ chuyện bản thân mình đã quên là chuyện gì — Lucia sẽ rất mau trở lại.

Ngọn lửa bùng bùng ngay lập tức bị dập tắt, anh nhanh chóng nhắc mình, ngồi thẳng.

Tôi xấu hổ khép lại chiếc áo đã sớm chẳng còn cúc, chống đỡ cơ thể còn đang ở trạng thái yếu ớt ngồi dậy, di chuyển dần về sau, tách ra một khoảng cách với anh.

“Cơm tôi đã thu xếp tốt rồi, khách sạn lát nữa sẽ bảo người đưa lên.” Lucia bình tĩnh nói, vẻ mặt nhìn không ra chút khác thường.

Tôi không thể không bội phục sự bình tĩnh của cô ấy.

Nếu để cho tôi nhìn thấy người đàn ông mình yêu làm như vậy đối với con gái của anh ta, chắc rằng tôi sẽ bị dọa đến gãy ngốc, cũng đau lòng gần chết.

“Ừ!” Hàn Trạc Thần giương mắt nhìn Lucia một cái, lại nhìn tôi.

Bầu không khí bất chợt có chút ngưng trọng, tôi nỗ lực đánh tan không khí này, vừa muốn mở lời chợt nghe Lucia nói: “Vừa rồi khách sạn của chúng ta gọi điện tới, nói có kết quả của một vị khách bị mất trộm.”

“Vậy cô đi xử lý một chút đi.” Hàn Trạc Thần nghiêm túc suy nghĩ một lúc, còn nói: “Nói cho quản lý: đừng báo cảnh sát, nếu là trách nhiệm của chúng ta trước hết phải đảm bảo bồi thường tổn thất cho người ấy, đợi tôi giải quyết xong việc, chúng ta sẽ từ từ điều tra.”

“Vâng! Tôi hiểu rồi!”

Tôi hiểu, một câu nói có ý tứ rất sâu sắc.

Lucia cầm lấy áo khoác của chính mình, vội vàng đi ra ngoài.

Cô cũng không cầm đi túi của mình...

33. Chương 33

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 32

Tiếng cửa đóng sập còn chưa biến mất, Hàn Trạc Thần đã tới ôm tôi, đôi môi gấp gáp hôn lên xương quai xanh trơn bóng.

Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý, tâm tình cũng chưa thích ứng, bị nụ hôn bất ngờ của anh làm cho ngửa ngáy.

Tôi không nhịn được cười ra tiếng, cơ thể run lên, giãy dụa dưới hai chân và lồng ngực co dãn rần chắc của anh: “Đừng, ngứa quá đi... Đừng sờ nữa...”

Sự giãy dụa của tôi dường như càng kích thích dục vọng của anh, hô hấp của anh gấp gáp khác thường, hai bàn tay xoa nắn ngực tôi vô thức tăng thêm lực, trở nên giãy vò, ngay cả hôn môi cũng trở thành cắn gặm, tàn phá...

Ngoại trừ một đêm anh vô cùng tức giận kia thì dường như chưa bao giờ anh thô bạo như thế, tôi không biết sự kích thích chìm vào ngực đai cùng đau đớn lại có khoái cảm mãnh liệt thế.

Anh bắt đầu lôi kéo, tháo khuy chiếc quần bò của tôi, lộ ra bụng dưới bằng phẳng.

“Tôi qua em khiêu khích dục vọng của tôi, nhưng lại nói ly hôn vào đúng lúc tôi mới phát tiết được một nửa... Còn dám nói sự phục vụ của tôi trị giá mười dollar! Hôm nay tôi không làm cho em cầu xin tha thứ, sẽ không phải là đàn ông!”

Tôi co người lại một chút, bị đôi mắt rực lửa của anh gây sợ hãi. Đã sớm biết tâm lý trả thù của anh rất mạnh, chỉ không ngờ có thể là quân tử báo thù, mười năm không muộn.

“Hiện tại em cầu xin tha thứ, được không?”

“Chưa đến lúc...”

Anh ngồi thẳng dậy, thô lỗ kéo quần tôi xuống dưới...

Do bởi động tác của anh vô cùng mạnh mẽ, cánh tay chạm vào chiếc áo khoác anh vừa vắt lên sofa lúc nãy, chiếc áo trượt xuống, trong túi rơi ra hai quyển sổ màu đỏ tươi, bốn chữ cực to trên đó lóe lên sắc vàng rung động lòng người.

Chúng nhận kết hôn.

Tôi sững sờ một chốc, tập tức lửa giận bốc lên: “Hàn Trạc Thần!”

Anh còn giả bộ như không phát hiện, điềm nhiên như không có việc gì dùng lưng ngón tay nhẹ nhàng vỗ về bắp đùi trần trụi của tôi.

Tôi bình ổn hô hấp, cầm lấy sổ chứng nhận kết hôn lắc lắc trước mặt anh. “Anh có thể giải thích một chút đây là cái gì không?”

“Em không làm chứ, đều làm tới bước này rồi mà em vẫn bảo anh giải thích mấy chuyện nhảm chán đó?” Thấy cơn giận của tôi chưa tiêu, anh nắn lòng dừng động tác, giải thích nói: “Anh không lừa em, hai năm trước thật sự là anh đã xé... Cái này, có thể làm thêm được.”

Tôi tương đối hài lòng với lời giải thích này của anh, hết giận phân nửa: “Vậy buổi chiều sao anh không lấy nó ra?”

“Anh thấy việc anh quên chuẩn bị thỏa thuận ly hôn em cũng không có phản ứng gì, nên anh đoán...” Anh nằm đè lên người tôi, cười cười, hôn môi tôi, tay từ từ tách hai chân tôi ra.

“Nếu anh không mang theo sổ chứng nhận kết hôn, em cũng không để bụng đâu...”

“...”

Thật quá gian trá, quả nhiên là tên đàn ông từng lăn lộn qua cả hai giới hắc bạch.

Tôi nghe anh nói, trái tim mềm mại bị những câu đùa như thật như giả của anh gây xúc động. Nhưng anh hình như không tập trung vào việc nói chuyện với tôi, động tác tự mình cởi quần áo không hề chậm chạp, áo sơ mi được thoát ra, lộ ra cơ bụng cường tráng...

Tôi hít một hơi, nhắm mắt lại, hai tay đặt trên thắt lưng mạnh mẽ của anh, chuyện sổ chứng nhận kết hôn để sau rồi bàn tiếp đi...

Vừa mới tiến vào thời điểm mấu chốt...

Thật không may mắn, chuông cửa reo lên!

Tiếng nhạc phiền nhiễu tại giây phút mấu chốt này vô cùng dài, vang mãi không dứt, bầu không khí nhiệt tình gì đó cũng đều bị quấy nhiễu đến rối loạn rồi.

Điều đáng bực nhất chính là, tiếng chuông vừa mới dừng, đã có người bấm lần hai.

“Mẹ kiếp!!!”

Anh giận dữ đứng dậy, kéo chiếc áo khoác của anh qua đắp lên người tôi, cài lại thắt lưng đi về phía cửa.

Anh mở cửa ra, túm chặt lấy một người vệ sĩ tôi chưa từng thấy qua, âm thanh đằng đằng sát khí: “Mày làm cái quái gì đấy?”

“Người của khách sạn đưa cơm tối đến, nói là ngài yêu cầu. Tôi cho rằng...” Vệ sĩ kia quét mắt qua tôi từ cánh cửa thoáng mở một nửa, thấy tôi quần áo không chỉnh tề, nửa dựa người vào ghế sofa, lập tức ý thức được rằng bản thân mình phạm vào sai lầm nghiêm trọng, sợ đến nỗi mặt trắng xanh, nghẹn họng không nói nên lời, chùng ra biểu tình thiên tai thảm họa nhân loại sắp đến.

Ôi! Hai năm không gặp, còn tưởng tính khí của anh thay đổi được rồi, xem ra còn nóng nảy hơn cả trước đây.

“Thần, em đói rồi!” Tôi dịu dàng gọi anh.

Anh quay đầu lại nhìn tôi, cơn giận trong anh mất dần dần chuyển thành tình cảm dịu dàng và thỏa mãn.

Anh buông tay, nhìn người phục vụ đang đứng sững sờ bên cạnh: “Đưa cơm vào đi.”

Phục vụ sợ đến mức đầu cũng không ngẩng, đẩy mạnh thứ gì đó qua cửa rồi bỏ lại, chạy trốn về phía thang máy.

“Nếu có người quấy rối tôi nữa, tôi sẽ ném cậu cái loại phế vật này từ trên cửa sổ xuống.” Hàn Trạc Thần lạnh lẽo nói.

“Vâng!”

Song song với lúc giọng điệu của vệ sĩ trở lại bình thường, anh ta còn lén nhìn tôi một cách khó tin.

Dường như đang thấy một cảnh rất khó hiểu.

Hàn Trạc Thần đóng cửa phòng, khóa trái, bưng đĩa bánh ngọt đến trước mặt tôi.

Tôi vốn không đói bụng, vừa nhìn thấy đồ ăn mới nhớ tới hình như mình từ sáng đến chiều chưa từng bỏ gì vào bụng, liền sửa sang lại quần áo đã bị cởi ra một nửa. Tôi vừa muốn đưa tay ra cầm một miếng, anh đã đặt một cái ở bên mép tôi.

Tôi há miệng, ăn trọn cả một miếng.

Sự dịu dàng này cực kì không phù hợp với tính tình của anh, vậy mà khi anh làm lại thấy tự nhiên như một đạo lý hiển nhiên vậy.

Đây có lẽ là thói quen cả đời anh không sửa được, chung quy thì trong lúc vô ý thức vẫn coi tôi giống một đứa trẻ mà chăm sóc cẩn thận thế.

Còn tôi cả đời cũng không thay đổi được thói quen cứ đương nhiên mà hưởng thụ yêu thương của anh, Ăn xong bánh kem trong miệng, tôi hiếu kì hỏi: “Sao vệ sĩ của anh lại kinh ngạc đến thế?”

“Có lẽ là chưa thấy anh qua đêm với phụ nữ bao giờ.”

“À.” Tôi mất vài giây đồng hồ mới phản ứng lại: “Cái gì? Chưa thấy anh qua đêm với phụ nữ?”

Nếu như là người đàn ông khác thì tôi tin, thế nhưng đây là anh, tôi thật sự hoài nghi nghiêm trọng.

Khoảng thời gian chúng tôi vừa mới kết hôn, vào buổi tối, trừ khi anh có chuyện quan trọng, bằng không chắc chắn sẽ bày ra một bộ dáng không thỏa mãn quần quýt thân mật với tôi.

Hại tôi khi mới rời khỏi anh, nằm trên giường trống rỗng đến nỗi tưởng như máu sẽ không chảy...

Cũng may mà khi đó anh không ngủ bên cạnh tôi, tâm tư muốn chém anh một trăm dao tôi đều có.

“Thế nên, để bồi thường anh...” Anh lại cầm một miếng dút vào miệng tôi, “Em phải ăn nhiều một chút mới được...”

Hai câu đối thoại này có liên quan đến nhau sao?

Nếu có, thì tôi thật phải ăn nhiều một chút mới được!

Tôi vừa định cầm một miếng dút cho anh ăn, chuông điện thoại vang lên.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là giật đứt đường dây điện thoại, bởi vì người biết rõ số điện thoại khách sạn của tôi chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người phụ nữ thông minh như Lucia tuyệt đối sẽ không gọi, Hàn Trạc Thần đang ở ngay bên cạnh tôi rồi, một người khác.... Hàn Trạc Thần nghe thấy âm thanh của anh ấy, khả năng giết tôi rất cao.

Anh thấy tôi không hề có ý nhắc điện thoại, liền đứng dậy đi về phía máy bàn. Tôi quên luôn cái chân còn đang đau nhức, vội vàng đuổi theo phía trước anh, chạy nhanh tới tiếp điện thoại.

Âm thanh cầu nguyện là điện thoại của khách sạn gọi tới, có lẽ là gọi nhầm. Thế nhưng, trong điện thoại truyền đến một giọng nam rất dịu dàng mềm mại.

“Xin hỏi, Hàn Thiên Vu có đây không?”

“Em đây.” Lời xưng hô bị tôi khó khăn cứng rắn nuốt vào trong bụng.

“Hôm nay ghi âm thế nào?”

“Thu tốt rồi.” Tôi lén lút liếc Hàn Trạc Thần một cái, anh đứng ở bên cạnh nhìn tôi, khuôn mặt hờ hững chẳng nhìn ra chút biểu cảm đặc biệt nào.

“Vậy khi nào thì em quay trở lại? Vé máy bay mua chưa?”

Câu hỏi này thật là hỏi không đúng thời gian.

Anh ấy không nói, tôi quảng chuyện quay trở về quên không còn một tẹo.

Trái tim tôi thật yếu ớt, cầm chặt chiếc áo khoác đang bao trên người, cố gắng biểu hiện thần nhiên một chút. “Em còn chưa quyết định, vài ngày nữa bàn lại sau đi.”

“Hôm qua anh vừa vặn gặp giáo sư của em, ông ấy nói gần đây có một cuộc thi muốn để em tham gia.”

“Em biết rồi, hôm nay em đã gọi điện thoại cho ông ấy.” Âm thanh của tôi thấp đến không thể thấp hơn nữa, lòng bàn tay cầm điện thoại đầy mồ hôi.

Giữa tôi và Hàn Trạc Thần, Cảnh vĩnh viễn là kết giới không giải được.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến Cảnh, hiểu lầm sẽ không có cách nào giải thích được rõ ràng.

“Gần đây anh gọi điện mãi mà không tìm được em, có phải em bẽ bộn nhiều việc không? Chú ý...”

Anh ấy còn chưa nói xong, tôi đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn kéo tới, đợi tôi phản ứng lại thì điện thoại trong tay tôi đã bị Hàn Trạc Thần đoạt mất.

Anh cầm điện thoại, nghe giọng nói trong điện thoại một chút.

Rồi rút dây điện thoại, ném ống nghe mỏng manh ra xa xa...

“Kỳ thật bọn em không có gì.”

Ồi! Lại là một câu đối thoại chẳng có ý nghĩa!

Anh đi về phía trước kéo chiếc áo khoác bên ngoài xuống, bế tôi lên.

Vừa đi vào phòng ngủ, anh đã quăng tôi xuống giường.

Tôi còn chưa kịp tỉnh táo lại từ cơn chóng mặt, anh đã đè lên trên người tôi, còn thô bạo hơn cả vừa mới rồi, xé rách quần áo đã cởi ra được một nửa, kéo quần tôi xuống vắt trên mặt đất.

Mắt cá chân đau nhức bị động tác của anh tác động, tôi nghiêng rằng nhịn xuống không rên một tiếng...

Trong lòng tủi thân nghĩ: Cảnh à, kiếp trước có phải em nợ anh không.

“Anh hãy nghe em nói...”

Tôi đang muốn nói chuyện lại với anh một lần về cái vấn đề tin tưởng và nghi ngờ mà chúng tôi đã tranh cãi rất nhiều lần. Anh thô bạo lần áp đè lên, bàn tay rộng lớn cầm chặt giữ lấy cổ tay tôi...

“Thần...” Giọng nói tôi hổn hển, đang muốn giải thích, đôi môi cực nóng của anh đã nuốt hết âm thanh của tôi trong nháy mắt. Hô hấp bị môi lưỡi tản ra mùi đàn ông đậm đặc cướp lấy. Bởi vì thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cả người tôi đều tê dại.

Ý nghĩ yêu thương tích tụ giống như chớp giật nổi lên, đầu óc tôi bỗng nhiên mê muội, tạm thời quên mất nên nói cái gì, hoàn toàn đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Giây phút này, anh đã chờ lâu lắm rồi, hoàn toàn mất đi kiên nhẫn...

Anh lược bỏ toàn bộ khúc dạo đầu, cởi quần áo của mình rất nhanh, ngồi trước mặt tôi, lật đầu gối tách hai chân tôi ra, vật cứng nóng như lửa lướt nhẹ ngoài cửa vào nơi bí ẩn vài cái, rồi mạnh mẽ đi thẳng vào.

“A!” Giữa sự đau tưởng đè ép, tôi với anh không còn khoảng cách.

Tôi hít một hơi thật sâu, cơn đau tưởng vừa hơi có phần giảm bớt, anh đột nhiên rút ra, lại càng mãnh liệt hơn mà đi vào.

Lúc này, càng nhanh hơn nhiều so với lần đầu, sâu hơn...

Cơ thể nhỏ nhắn và yếu ớt dưới sự kiềm chế và va chạm của anh đong đưa rất nhanh, sợi tóc dài như màn đen cùng bộ ngực nõn nà kịch liệt lay động, quả thật gợi tình đến tột cùng. Hứng thú của anh cũng bị khiêu khích tới cực hạn, tốc độ càng lúc càng nhanh, sức mạnh cũng càng lúc càng lớn.

Yêu thương mãnh liệt khiến dục vọng đạt tới đỉnh cực hạn, tôi thở hổn hển, thần kinh mẫn cảm dưới sự va chạm của anh tùy lúc đều có thể vỡ vụn...

Nơi mẫn cảm nhất rất nhanh bị anh va chạm bề nổi, thắt lưng đặt trong tay anh như bị bẻ gãy, ngay cả bầu ngực cũng bị ngón tay anh giằng vò đến mất cảm giác.

Mồ hôi chảy từ trên mặt xuống, dính lên những sợi tóc lay động.

Tôi cũng không còn cách nào ngậm chịu đựng thêm được nữa trong sự thô bạo của anh, một chút hờn tủi, pha chút buồn rầu nhìn anh chớp chớp đôi mắt mờ lung: “Thần, em yêu anh...”

Anh dừng động tác, lẳng lặng nhìn tôi...

Đèn tường hồng nhạt tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, chiếc rèm lụa màu trắng bị gió cuốn lên, để lộ ra một phòng đầy xuân sắc.

Trên chiếc cửa sổ sắt sần, kính trong suốt, hiện lên hình bóng hai người ôm nhau chặt chẽ, gần gũi đến một chút khoảng cách cuối cùng cũng bị lấp đầy...

Tôi dùng đôi má mềm mại ma sát ngực anh, ngón tay dao động dọc trên bờ lưng trơn bóng.

“Thần... Em thừa nhận em là một cô gái xấu xa, mỗi việc em làm đều là để lấy lòng anh, tiếp cận anh, thậm chí là giết anh. Toàn bộ sự lương thiện của em đều là nguy trang, cũng là vì lừa dối anh. Nhưng có một việc em không lừa anh, người em yêu là anh, cho dù anh không tin nữa, em cũng...”

“Anh tin!”

“Anh tin?” Tôi hầu như tưởng rằng bản thân mình chịu kích thích quá độ mà sinh ra ảo giác, giọng run run hướng về phía anh tìm cách chứng thực: “Vì sao tin?”

“Thật hận một người thì không có cách nào nguy trang được. Rất nhiên năm trước em đã không còn giận anh, chỉ là em không biết... Thiên Thiên, em không xấu xa, chỉ là hơi ngốc một chút!”

Đúng vậy, tôi thật ngốc, rõ ràng yêu anh, rõ ràng giấc mơ lớn nhất là ở bên anh, nhưng chẳng bao giờ chịu đối mặt...

Tôi cười cười, dùng ngón tay cái lướt qua bờ môi mềm mại của anh: “Anh không ngốc, vậy vì sao bây giờ anh mới biết được?”

Anh giương giương đôi mày, nâng cằm tôi lên. “Vấn đề này ngay mai thảo luận lại.”

Đôi môi anh từ từ tiến đến gần, ngậm lấy cánh môi vì kinh ngạc mừng rỡ mà run rẩy của tôi.

Nụ hôn cạn nhỏ nhất tràn đầy tình yêu thương dịu dàng, giống như hôn lên trên trái tim vậy.

Tất cả mọi thứ lại bắt đầu tiếp tục...

Trăng tròn mới nhú, ánh sáng rực rỡ trút xuống, lay động dòng đưa như màn khói nhẹ lượn lờ.

Tiếng nhạc lơ lửng từ bên cạnh truyền đến, bị từng đợt hô hấp gấp gáp dồn dập chôn vùi...

Vào lúc thủy triều mãnh liệt cuộn trào trút ra, vào lúc sự kích tình của anh đánh tan phòng tuyến cuối cùng, trầm mê vào kích tình hoan ái, trong sự dịu dàng say lòng đến chết người của anh, tôi mạnh mẽ ôm anh, hôn anh, một lần rồi lại một lần tuyên bố với thế giới: “Anh là của em! Anh là của em!”

“Thiên Thiên...” Anh nằm trên người tôi, trống ngực dồn dập kịch liệt hơn bất cứ lúc nào.

“Vì sao lại quay về?”

“Em cũng không biết vì sao, chính là muốn quay về!”

Anh dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, đầu ngón tay lướt từ hàng mi đến khóe mắt, khóe môi... ánh mắt thỏa mãn mà quyến luyến di động theo đầu ngón tay.

“Lúc nào thì đi?”

“Em...”

“Nói thật với anh!”

Tôi cắn cắn môi, nhìn anh: “Em muốn nghe em nói thật? Em đây muốn hỏi anh một chút: anh nói một câu không muốn gặp lại em, em lại đau khổ cũng đều chịu đựng, thà rằng nhớ anh khi gọi vào dây số không tồn tại kia cũng không dám trở về nhìn anh một cái, anh có biết vì sao hay không?”

Anh không nói một lời, nhìn tôi.

“Bởi vì anh là chúa tể nắm giữ mọi thứ, bất kể quyết định của anh là đúng hay sai, em chỉ đều nghe theo, không còn lựa chọn nào khác. Anh hỏi em lúc nào đi? Em muốn nói ‘Bây giờ’. Anh sẽ để em đi sao?”

“Sẽ không?” Anh vội vàng ôm chặt tôi, mỗi thớ thịt trên cơ thể đều nói cho tôi biết rằng anh không muốn.

Còn tôi, làm sao có thể bỏ được!

“Thần, anh có năng lực nắm giữ tất cả mọi thứ của em, cần gì phải hỏi em?”

“Là anh không muốn lại miễn cưỡng em nữa, nếu em thật lòng còn muốn chạy trốn, anh sẽ không...”

Tôi thở dài, lưu luyến hôn anh lên gò má anh. “Vào lúc em cảm thấy bản thân mình chẳng còn gì cả, là giáo sư đã nói cho em biết, em còn có âm nhạc. Hai năm nay, ông ấy hao hết tâm huyết đào tạo em, em không thể phụ lòng khổ tâm của ông ấy được, tháng sau có một cuộc thi, em...”

“Em đã từng bấm số điện thoại của anh?”

Tôi hơi choáng bởi câu hỏi bất ngờ của anh, ngoan ngoãn gật đầu. “Đúng, rất nhiều lần.”

“Nói cái gì?”

“Nói cho anh biết về cuộc sống của em, để anh biết em sống tốt lắm, không cần phải lo lắng cho em.”

“À...” Tay anh lướt qua đường cong mềm mại của tôi, nét cười thâm trầm tràn đầy khuôn mặt. “Thiên Thiên... Anh cũng coi như đã hao hết tâm huyết bồi dưỡng em trưởng thành, có phải em nên báo đáp anh trước không?”

“Báo đáp?” Ngọn lửa trong cơ thể tôi vừa mới được dập tắt lại bị sự ám chỉ của anh châm đốt, cơ thể thân cận da thịt với anh run rẩy từng trong sự chờ mong tràn trề, tôi chôn khuôn mặt lên vai anh, rụt rè gật đầu.

“Ý của anh là, anh sẽ không để em rời khỏi anh! Chết cũng sẽ không!”

Chờ đợi chính những lời này của anh đấy!

Khóe miệng đang chu ra của tôi mang chút ý ngọt ngào, cổ tình hỏi: “Nếu em nhớ không nhầm, anh vừa mới nói sẽ không miễn cưỡng em.”

Anh cười cười, xoa nắn khuôn mặt tôi. “Nói chuyện với anh không phải vòng vèo, muốn anh làm cái gì, cứ việc nói thẳng đi.”

“Anh có thể đi cùng em tham gia cuộc thi không?”

“Vé vào cửa đất không?”

“Đất đấy! Nhưng mà em có thể tặng cho anh.”

“Vậy còn có thể cân nhắc.”

“Thật không? Không được lừa em!”

“Anh đã lừa em bao giờ chưa?”

Tôi kinh ngạc mừng rỡ ôm lấy chiếc cổ mang đường nét hoàn hảo của anh, lấy lòng nói: “Có người nào đã từng nói anh là ông xã tốt nhất trên đời chưa!”

“Đúng vậy... Tốt đến nỗi người nào đó buổi chiều ngày hôm qua còn muốn ly hôn với tôi.”

“Xin lỗi, bằng không, em...” Tôi cười ngọt ngào dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh. “Em hết sức làm tròn nghĩa vụ của vợ nhiều một chút, được không?”

“Nghĩa vụ? Anh thấy cách tốt nhất để bồi thường anh là sinh cho anh một đứa con trai. Anh phát hiện ra có con trai... rất không tệ.”

Tôi mờ hồ thấy sự ước ao và say mê trên khuôn mặt anh, trước đây chưa từng thấy anh có biểu tình như vậy. “Vì sao lại muốn con trai? Em nghĩ anh sẽ thích con gái.”

“Ngày mai sẽ nói cho em biết!”

Anh nói xong lại bổ nhào lên trên người tôi, bắt đầu tận tâm tận lực tiến hành giấc mộng muốn có con trai của anh.

Mùi vị tình dục lượn lờ trong sự ngọt ngào hạnh phúc nghiêng ngả trời đất, tôi đã không có cách nào tự hỏi, chỉ có thể gấp chân, tùy ý để anh muốn tôi. Anh như thể nhấn tâm đòi lại tôi nghĩa vụ chưa hoàn thành

hết trong hai năm nay, để ai ủi nổi khổ tương tư của anh, quá trình triền miên vô cùng đằng đẳng mà cuồng nhiệt.

Đêm tối mịt mờ, tôi lẳng lặng nhắm mắt lại, nghe thấy hô hấp không hề có tiết tấu của anh, đó là nhịp điệu động lòng người nhất trên thế giới này.

Cứ như vậy, chúng tôi làm đi làm lại vòng rã tròn một đêm, mệt mỗi, anh ôm tôi tâm sự, nói về cuộc sống của chúng tôi, đến khi động tình lại tiếp tục, mãi đến khi những tia nắng ban mai xuất hiện, ánh nắng ấm áp phủ lên cơ thể đang ôm nhau của chúng tôi.

“Mệt à?” Anh hỏi.

“Không tệ.” Tôi đã cảm nhận sâu sắc được cảm giác xương cốt mềm yếu, thật đúng là đụng một chút sẽ vỡ nát.

“Vậy em ngủ một chút đi.” Thấy anh đứng dậy cầm quần áo, cả thể xác lẫn tinh thần tôi không khỏi lạnh lẽo, từ phía sau đến ôm lấy bờ lưng to lớn của anh.

“Không được đi, anh không thể ngủ bên cạnh em à?” Lẽ nào ngủ cùng giường với anh thật xa vời với tôi.

Anh cầm chăn quây quanh người tôi, hôn lên trán tôi một cái. “Anh thật sự có việc.”

“À.” Tôi buông mười ngón ta đang cài chặt lại ra một chút, thấy anh mệt mỏi xoa xoa trán, cũng không cưỡng cầu nữa.

Làm đi làm lại cả một đêm, anh nhất định cũng mệt chết đi, sự tình có thể khiến anh mới sáng sớm đã xúc tiến tinh thần đi xử lý nhất định là rất quan trọng.

“Vậy anh đi đi.”

Anh mặc quần áo, đi vào trong phòng tắm dội qua nước lạnh rồi ra, trên mặt vẫn còn sự mệt mỏi rã rời khó giấu.

Anh đi tới cửa phòng ngủ, quay đầu lại nhìn tôi, dường như đang chờ tôi nói gì đó.

Tôi nghĩ rất lâu, mới nhớ ra nên nói cái gì. “Cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Đáy mắt anh hiện lên chút mất mát, đi ra ngoài phòng ngủ.

Khi tôi nghe thấy tiếng mở khóa cửa, quên mất chân đau đốn, cuống quýt ôm chăn quây lấy người đuổi theo. “Thần...”

Anh lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi lặng lẽ cười với anh, “Em chờ anh, cho dù muộn thế nào, em cũng chờ anh trở về!”

Anh mỉm cười, dịu dàng mà lay động lòng người hơn cả âm nhạc của Mozart, lãng mạn khiến người ta say đắm hơn cả hoa lê bay trong gió. Tôi rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao anh không thích cười thật lòng, vì anh cười rất mê người, không có người phụ nữ nào có thể chống cự lại.

“Anh nhất định sẽ trở lại trước sáu giờ tối, đợi anh về ăn cơm.”

Đây là câu nói cuối cùng anh nói với tôi trước khi đi, cũng là lần đầu tiên anh nói cho tôi biết mấy giờ anh về nhà!

Tôi thật sự rất yêu anh, chỉ ngồi ở trên giường ngẫm lại ngữ điệu anh nói những lời này, cũng đều không nhận được cười ra tiếng.

Tôi ngây ngốc ôm đồng hồ, nhìn kim giây quay một vòng, hài lòng đến nỗi không ngủ được.

Về sau, tôi chờ đến sốt ruột, còn lén lút quay nhanh thêm một giờ, rồi lại thêm một giờ. Sau đó nằm trên chiếc giường mềm mại, cảm nhận hơi thở còn sót lại của anh, cười không khép miệng lại được...

Phụ nữ trong lúc yêu đương chính là ngốc nghếch như thế này đấy!

Vừa mới ngủ được một lát, âm thanh ồn ào ngoài cửa đánh thức tôi dậy, chuyện thứ nhất tôi làm sau khi mở mắt là nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều rồi? Nhìn lại mặt trời đang nhô cao ngoài cửa sổ, mới nhớ ra chính mình đã sớm chỉnh đồng hồ loạn cả lên.

Cho rằng như thế anh sẽ sớm về?

Tôi thật sự đủ ngốc nghếch rồi.

Cẩn thận nghe một chút, bên ngoài có người nói chuyện.

“Xin hỏi anh là ai, vì sao lại ở chỗ này bảo vệ cô ấy?”

“Anh có phải là vệ sĩ của Hàn Trạc Thần không?”

Lại là những phóng viên nhảm chán kia, tôi phớt lờ bọn họ, cầm chiếc gương lên soi, phát hiện thấy vành mắt của mình đen đến nỗi có thể dọa chết người. Vì vậy tôi đành vứt bỏ ý nghĩ làm biếng trên giường, đứng dậy đi tắm nước nóng, ngồi trước gương trang điểm tỉ mỉ khuôn mặt mình.

Âm thanh bên ngoài càng lúc càng ầm ĩ, tôi nghe thấy có người hỏi: “Tôi nghe nói, tối hôm qua Hàn Trạc Thần ở chỗ này qua đêm, có phải không?”

Son môi của tôi không cần thật vạch một đường trên mặt.

Câu hỏi này! Ôi!

“Đêm qua có một người phục vụ nhìn thấy quần áo Hàn Thiên Vu không chỉnh tề nằm trên sofa...”

Son môi trong tay tôi rơi xuống trên bàn.

“Nghe nói quan hệ bọn họ là cha con, điều này có phải có nghĩa là họ đang loạn luân không...”

Trước mắt tôi hiện ra một mảng đen như mực.

Loạn luân?

Bọn họ lại có thể nói tôi và anh loạn luân...

Ai, xem như là thế đi!

Tôi nhẩn nại xua tan sự kích thích của họ trong đầu, nhặt son môi lên tiếp tục vẽ.

“Tiểu thư Hàn Thiên Vu.” Có người bên ngoài lớn tiếng la hét: “Tôi biết cô đang ở đây, cô và Mạnh Huân của công ty Ngu Tấn vừa mới tuyên bố thông tin đính hôn, lại qua đêm ở khách sạn với Hàn Trạc Thần, xin hỏi cô với bọn họ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

Tôi vừa nghe những lời này thì không còn cách nào bình tĩnh nữa, rất nhanh mở cửa phòng, lớn tiếng hỏi: “Đính hôn? Ai với ai đính hôn?”

Phóng viên ngoài cửa chen chúc nhau tiến lên, vệ sĩ đáng thương của Hàn Trạc Thần chân tay lúng túng giúp tôi chống đỡ.

Trong đó có một phóng viên đưa một tờ báo lên trước mặt tôi, tôi nhận lấy, vừa đập vào mắt đã thấy hai bức ảnh chụp cực lớn, một bức ảnh là Mạnh Huân ôm tôi vào trong thang máy, một tấm khác là thang máy nửa mở, môi tôi và Mạnh Huân gần trong gang tấc.

Điều đáng ghét nhất là ở dưới còn có một bức hình chụp nho nhỏ của Hàn Trạc Thần nắm tay tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt chăm chú nhìn nhau, tình yêu thương nồng đậm giao nhau trong ánh mắt.

Muốn nói giữa chúng tôi không có gian tình, tôi cũng không tin!

Tôi vội vàng dời tầm mắt nhìn lên tên tờ báo, muốn xem tòa soạn nào muốn ngừng hoạt động, dừng cảm tùy ý viết bậy như thế.

Mặt trên ấn tượng vài chữ: Hãng giải trí Ngu Tấn.

Tôi còn đang rất ngạc nhiên, một chiếc micro ghi mấy chữ “Hãng giải trí Ngu Tấn” đã đưa tới trước mặt tôi, một tên phóng viên nam nói: “Tất cả mọi người đều nói âm nhạc của cô không nhiễm bụi trần, không nên là người phụ nữ tùy tiện đối với tình cảm như thế, cô có phải có lý do bất đắc dĩ gì không? Ví dụ như để nổi tiếng mới có thể bán rẻ chính mình thế?”

“Giữa tôi và Mạnh Huân, quan hệ gì cũng không có, tất cả những thứ này đều là sự thổi phồng của anh ta!”

“Vậy việc hôm qua cô ngủ qua đêm với Hàn Trạc Thần cũng là thổi phồng?”

“...” Tôi lắc đầu, không dám nói nhiều thêm một câu.

“Theo như thông tin không rõ người tiết lộ, là cô viết giấy lại cho ông ta, mời ông ta đến khách sạn. Có phải cô có ý định quyến rũ ông ta không?”

Tôi lùi lại phía sau một bước, dựa trên vách tường lạnh như băng.

“Xin hỏi, rốt cuộc ông ấy có phải cha cô không?”

“...”

Tôi nhìn bọn họ trưng ra sắc mặt biến hóa, lắng nghe những câu hỏi càng ngày càng sắc bén của phóng viên Ngu Tấn, tay tôi gắt gao nắm chặt tờ báo.

Tôi cuối cùng cũng coi như cảm nhận được sự đáng sợ của thế giới này. Có một số người lật tay là mây, úp tay là mưa, người ấy có thể đơn giản đưa bạn lên mây, cũng có thể đẩy bạn xuống địa ngục, khiến vạn người phỉ báng.

Đây mới là quy luật chân chính của giới giải trí, khốc liệt hơn so với tôi nghĩ gấp trăm lần.

“Hàn tiểu thư, có người nói có rất nhiều nữ minh tinh nổi tiếng trong giới nghệ sĩ bây giờ đã từng là người tình của Hàn Trạc Thần, cô ở bên ông ta có phải vì ông ta hứa hẹn với cô điều gì không?”

“Không hề!” Tôi liều mạng lắc đầu, “Tôi ở bên anh ấy vì tôi yêu anh ấy, tôi không giống những người tình khác của anh.”

“Vậy với ông ta thì sao? Phải chăng cô với những tình nhân khác của ông ta cũng không hề có gì khác biệt?”

Lời nói của anh ta rõ ràng đâm thẳng vào nỗi đau của tôi. Tôi cũng là một người phụ nữ bình thường, lại được yêu thương, nghe thấy người khác nhắc tới những người tình trước kia của anh, trong miệng cũng chưa xót không tả. Hiện tại bị người ta đánh đồng với người tình của anh, lại không thể phản bác, làm sao có thể không tức giận.

Tôi phần nộ vùng tay lên, rất muốn tát tên phóng viên kia một cái, nhưng tôi biết, nếu đánh thật, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Nhưng anh ta sỉ nhục tôi như thế...

Tôi đang do dự, một âm thanh lạnh lẽo vang tới. “Ai hỏi đấy?”

34. Chương 34

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 34

Hành lang huyền ảo nhất thời trở nên vô cùng yên lặng. Hàn Trạc Thần cả người mặc đồ đen, giẫm lên mặt sàn lát đá hoa cương trắng noãn đi tới.

Mỗi khi anh đi một bước, biểu tình trên mặt mỗi người đều sợ hãi thêm một chút, trừ tôi. Mỗi khi anh đến gần một chút, khát khao của tôi sẽ mãnh liệt hơn một chút, trống ngực dồn dập cũng ghìm xuống một chút.

Anh đi tới trước mặt tôi, quay người nhìn về phía đám phóng viên đang đứng trước mặt: “Câu hỏi vừa rồi là anh hỏi phải không?”

“Hàn, Hàn tiên sinh.”

Hàn Trạc Thần đột nhiên giơ tay, kèm theo một tiếng bạt tai cực vang, tên phóng viên kia bị đánh đến ngã ngồi xuống đất.

Anh ta hoảng sợ mà ôm lấy khuôn mặt sưng phù nhìn mấy người đàn ông đang đứng xung quanh anh ta lúc này, sợ đến nỗi chẳng dám đứng dậy.

Hàn Trạc Thần ngồi xuống trước mặt anh ta, vờ vờ ngón tay, từng chữ từng chữ hỏi: “Vừa rồi anh hỏi cái gì?”

“Tôi...” Phóng viên nuốt nước miếng, hoảng sợ đáp: “Tôi hỏi, tiểu thư Hàn Thiên Vu... có phải không khác gì những người phụ nữ khác của ngài không?”

Hàn Trạc Thần cầm lấy chiếc micro rơi trên sàn nhà, đặt vào trong tay anh ta, nói vào chiếc micro: “Có khác, khác rất nhiều, cô ấy là... vợ tôi. Anh nghe cho rõ, sau này muốn hỏi cô ấy cái gì, phải gọi: bà Hàn!”

Phóng viên càng không ngừng gật đầu. “Tôi nghe rõ rồi! Nghe rõ rồi!”

“Anh trở về nói với Mạnh Huân cho tôi, Hàn Thiên Vu là bà xã của tôi!” Hàn Trạc Thần túm chặt cổ áo của anh ta, lấy ra từ trong túi một cuốn sổ màu đỏ, đút vào lòng tên phóng viên: “Đây, cầm lấy mang cho Mạnh Huân xem rõ. Đắc tội tôi sẽ có kết cục như thế nào, cậu ta nên hiểu!”

“Vâng! Vâng!”

“Cút!”

Anh vừa dứt lời, toàn bộ phóng viên đều biến mất.

Tôi hòa hoãn lại hơi thở, sự nhục nhã đầy bụng sau khi nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của họ đã tan biến hơn một nửa.

“Không phải anh nói buổi tối mới trở về? Sao quay lại nhanh như vậy?” Tôi lôi kéo tay anh, khớp xương ngón tay anh gồ lên, tôi ngay lập tức mơ hồ biết anh đang tức giận.

“Em vẫn còn không biết ngưỡng mà hỏi?” Anh giật lấy tờ báo trong tay tôi, lắc lư trước mặt tôi: “Hàn Thiên Vu, em nói xem anh nên làm thế nào để phạt em!”

Thấy anh đi vào trong phòng, tôi cũng đi theo đằng sau anh vào cửa, cười thầm ôm lấy eo anh: “Anh sẽ không vất bỏ em đấy chứ?”

“Em nghĩ tốt thế!”

“Vậy anh phạt em cả đời ở bên cạnh anh.”

Anh quay người, trên mặt hiện lên nét cười. “Đề nghị này có thể được suy xét.”

Người khác sợ anh, vì không biết anh. Thật ra anh dễ lấy lòng hơn bất kỳ người đàn ông nào.

Tôi hất cằm, liếm đôi môi vừa mới được tô son màu hồng nhạt.” Sau này em đều để mặc anh muốn làm gì thì làm, có được không?”

“Ý kiến hay!” Anh cúi người ôm lấy tôi, đi về phía phòng ngủ.

“Không phải là anh muốn ngay bây giờ chứ?”

“Không phải em muốn anh ngủ bên cạnh em sao? Anh cố ý trở về để thỏa mãn em đây...”

Tôi vuốt mái tóc của anh, dồn hết sức lấy lòng. “Thần, anh đối với em thật là tốt.”

“Nếu như em không để anh thấy ảnh chụp thân mật của em với người đàn ông khác khắp nơi, anh sẽ đối xử với em rất tốt!”

Ngồi xuống bên giường, tôi bắt đầu cởi từng thứ trên người.

“Em làm gì đấy?” Khi anh hỏi, ánh mắt tham lam lưu luyến trên nước da gần như trần trụi của tôi.

“Ngủ mà!”

“Mặc quần áo ngủ đi.”

“Vì sao?” Tôi chưa từng có thói quen mặc quần áo đi ngủ, bởi vì tôi đặc biệt thích cái cảm giác da thịt ma sát với tơ tằm.

“Em thấy rằng nếu em cởi hết quần áo, anh còn có thể ngủ sao?”

Tôi lập tức hiểu ý, ngừng lại động tác, không dám cởi thêm.

Anh ôm tôi nằm trên giường, cánh tay làm gối cho tôi, nhắm mắt lại. “Ngủ một chút đi, tối nay An Dĩ Phong muốn đón tiếp em ở hội quán suối nước nóng.”

“Suối nước nóng? Chúng ta cùng nhau ngâm suối nước nóng à?”

Tôi cùng anh ngâm mình trong suối nước nóng mờ sương, cùng tắm uyên ương, tôi lên nhìn vóc người làm người khác khá vừa lòng của anh, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến người ta mạch máu sôi trào...

An Dĩ Phong, người đàn ông này không đành lòng đến mức độ thế đấy!

“Thiên Thiên.” Anh mở mắt nhìn tôi: “Nếu như em vẫn tiếp tục dùng loại ánh mắt này nhìn anh, anh sẽ...”

“Cả đêm không ngủ, mệt mỏi chết mất.” Tôi ngáp một cái, rúc vào trong lòng anh.

Cho dù giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp quần áo, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh như trước.

Có anh bên cạnh, tôi sẽ không còn mất ngủ nữa, vừa mới nhắm mắt, liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Chạng vạng, Hàn Trạc Thần ôm tôi đi vào một quán tắm suối nước nóng, lập tức có người quảng tới ánh mắt mới lạ vô cùng, còn có người nào đó xúc động vô cùng lôi kéo đồng nghiệp, thấp giọng thì thầm:

“Cậu mau nhìn đi, là cô ấy sao?”

“Đúng!”

“Cùng nhau tới tắm suối nước nóng đấy... Uầy! Uầy!”

“Hóa ra tai tiếng tình dục là thật.”

Nghe thế trên mặt tôi nóng rần một trận, vô cùng hối hận khi đi ra ngoài đã không mang theo một chiếc kính râm và một cái mũ.

Lén nhìn sang Hàn Trạc Thần hoàn toàn không hề có phản ứng, mới sâu sắc cảm nhận được chuyện quá nhạy cảm với âm thanh là một chuyện vô cùng đáng buồn.

Tôi như cổ tình như vô ý bôi tóc một chút, để tóc che bớt sườn mặt, trốn tránh những ánh mắt nghi ngờ của người khác.

“Em che cái gì hả?” Hàn Trạc Thần thản nhiên nói: “Chúng ta lại chẳng phải là người xấu xa gì.”

Tôi mỉm cười ôm lấy anh, hôn nhẹ lên trên mặt anh.” Em sợ các cô ấy xin em ký tên!”

Chúng tôi đi vào trong thang máy dưới con mắt ngẩn tò te của nhiều người.

Cho dù toàn bộ thế giới cũng đều cho rằng tôi sớm nắng chiều mưa thì có làm sao?

Người tôi yêu hiểu tôi là đủ rồi!

Vừa vào phòng tắm trên tầng cao nhất, mắt tôi liền phát sáng. Chính giữa phòng lớn được ngăn cách một tấm ván gỗ phủ đầy dây mây leo, hai bên không thể thấy lẫn nhau, nhưng có thể nghe thấy âm thanh. Bên cạnh hồ tắm rải sỏi, trồng đủ các loại cây xanh, dạt dào sức sống như đang đặt mình vào chốn đảo nguyên. Nước trong hồ xanh màu ngọc bích dày đặc hơi nóng, chậm chậm lưu chuyển, trên mặt nước dập dềnh vài cánh hoa hồng đỏ thắm.

An Dĩ Phong đang nằm hờ trong hồ nước, gối đầu lên thành hồ lát sỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vào lúc này, tôi không hề nhìn thấy cái khí phách khi được thuộc hạ trước gọi sau quây của anh ta, cũng không thấy vẻ phong lưu không gò bó khi ôm mỹ nữ trong lòng.

Anh ta như thế này có thể khiến cho người ta mơ hồ cảm giác được một loại cô đơn hờn quạnh đằng sau sự trải đời.

Anh ta mở mắt nhìn thấy tôi, lập tức khôi phục lại thái độ bất cần đời chỉ có riêng ở con người ấy.

“Hai năm không gặp, đến một phút là long trời lở đất.” Anh ta ngồi thẳng người, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời: “Nghe nói cô đính hôn cùng với người thừa kế Mạnh thị rồi? Chúc mừng, chúc mừng!”

Lời này cũng quá...

Tôi thấy sắc mặt của Hàn Trạc Thần không tốt lắm, vội vàng nói: “Sao có thể thế được? Anh ta là ông chủ của tôi, không hơn.”

“Há!” An Dĩ Phong dừng lại một chút, vẻ tươi cười càng thêm rạng rỡ: “Không nhìn ra cô lại xuất sắc trên ống kính đó, bức ảnh chụp cùng Mạnh Huân trong cầu thang máy chính xác là rất xuất sắc!”

Nhắc tới bức ảnh kia, tôi cứng miệng không nói nên lời.

Hàn Trạc Thần lạnh lùng đáp lại anh ta một câu: “Sao nhiều lời nói thừa vậy!”

Anh ta thoáng nhìn qua Hàn Trạc Thần, không nói nữa.

Tôi có thể lý giải được thái độ của An Dĩ Phong đối với tôi, trong mắt anh ta, tôi chính là một con đàn bà hư hỏng không từ thủ đoạn báo thù, nếu tôi là người đứng ngoài cuộc, tôi cũng cho rằng... “Loại đàn bà này chỉ nên chơi thôi, bán vào hộp đêm!”

Có lẽ cũng chỉ có duy nhất Hàn Trạc Thần coi tôi như bảo bối mà yêu mà chiều!

Hàn Trạc Thần trầm lặng một lát, sắc mặt cũng không thấy có chuyển biến gì tốt, cuối cùng mở miệng nói một câu với An Dĩ Phong: “Ngày mai cậu sai người đi đốt tòa soạn Ngu Tấn kia cho tôi.”

“MK! Em còn cho rằng anh đàn ông lắm đấy chứ.”

“Đừng làm người bị thương.”

“Anh yên tâm.”

Tôi cũng cảm thấy cái tòa soạn kia nên đốt đi, viết đông viết tây thật sự quá vô trách nhiệm!

...

Hàn Trạc Thần ôm tôi đi tới một bên khác của tấm bình phong, tôi nhìn cảnh vật bốn phía, có loại ảo giác ba người cùng tắm chung, nói nhỏ: “Như thế này không tốt lắm đâu.”

“Dù sao cậu ta cũng không nhìn thấy.”

“Nhưng mà...” Anh đột nhiên buông lỏng tay, cả người tôi trầm xuống, cơ thể rơi vào làn nước ấm áp.

“A!” Tôi giãy dụa ngồi dậy, mái tóc ướt đầm ôm lấy mặt, nghiêng rãng nghiêng lợi, mắt trừng anh.

Anh cười ngồi xuống trước mặt tôi, không chỉ từng đường nét trên khuôn mặt đều mang theo ý cười, cổ họng còn phát ra tiếng cười to và rõ. Đó là một loại vui vẻ từ trong thâm tâm truyền ra, không che giấu được, cũng không giả bộ được.

Anh cởi từng thứ trên người, nhảy xuống, cởi quần áo của tôi...

“Cái tính quái dị này sao mà chưa sửa được!”

“Thiên Thiên, em lúc này mới có thể khiến cho người ta cảm thấy chân thực.” Anh phủ lên tai tôi, nói nhỏ: “Anh thích em không hề kiêng dè gì mà hét lên, biểu hiện rõ ràng sự sợ hãi và bất lực của em... Em biết không? Khi anh vừa mới nhận nuôi em, em luôn luôn ở trong ác mộng gọi cha, mẹ, em luôn cầm chặt tay anh mà khóc nói: ‘Con sợ, đừng bỏ lại con...’, nhưng đến lúc em tỉnh lại, một chữ cũng không nhắc tới, một giọt nước mắt cũng không rơi. Mỗi lần anh thấy em ngây người nhìn lên những vì sao trên bầu trời, anh đều nhin không được nghĩ rằng cô bé quật cường thế này, cô ấy rất cuộc cần cái gì...”

“Em cần gì anh cũng đều cho em cả.” Trong làn nước ấm áp, tôi nhào vào lòng anh, thứ tôi muốn chính là sự ấm áp, an toàn và yêu thương, những thứ này anh đều đã cho tôi hết.

“Nếu như em thật sự muốn anh...”

Tôi dùng ngón tay trở chạm vào môi anh, ngăn lại câu nói kế tiếp. “Thần, hiện tại em chỉ muốn tình yêu của anh...”

An Dĩ Phong thấp giọng rủa một tiếng, chặn đứng lời thổ lộ say đắm của tôi: “Hai người có thể để ý đến cảm nhận của người khác một chút không? Buồn nôn chết tôi rồi!”

Hàn Trạc Thần ôm lấy tôi, đôi môi hôn xuống thuận theo bờ vai tôi. “Chính là nói cho cậu nghe đấy.”

“Em biết cô ấy yêu anh, yêu chết anh rồi!” Sau đó, An Dĩ Phong bất đắc dĩ bỏ thêm một câu, “Không có thuốc cứu chữa!”

Một lát sau, anh ta lại hỏi: “Được rồi, chuyện di cư của anh làm đến đâu rồi?”

“Xem ra khả năng không cao lắm, bối cảnh của tôi quá phức tạp, đừng nói tới Australia không chấp nhận tôi di cư, bên này cũng không cho phép tôi xuất cảnh. Cha dưỡng tôi giúp tôi nghĩ khá nhiều biện pháp, bọn họ nói tôi quả thật đáng đến quá nhiều án tử, đều đang trong giai đoạn điều tra, tuyệt đối không thể xuất cảnh!”

Tôi có chút ngạc nhiên vô cùng. “Anh muốn di cư?”

“Đúng vậy, vốn định mang em đi Australia tìm một nơi yên tĩnh sống qua ngày, xem ra không được.”

An Dĩ Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói: “Anh có thể đổi thân phận, bên Thái Lan em có mấy người bạn đáng tin, hẳn có thể giúp anh chuẩn bị một hộ chiếu giả.”

“Nhập cư trái phép kể ra lại dễ, chỉ sợ cục cảnh sát bên này sẽ không từ bỏ ý đồ. Hơn nữa, tài sản của tôi cũng không phải là ít, chuyển đi số tiền lớn như vậy, bọn họ nhất định sẽ phát hiện ra.”

“Đã nghĩ đến biện pháp nào tốt chưa?”

“Không có cách nào!” Anh thở dài: “Xem ra trừ khi tôi chết, người cục cảnh sát sẽ không để tôi sống những ngày yên bình!”

“Cuối cùng rồi cũng sẽ có cách!”

“Quên đi!” Hai cánh tay Hàn Trạc Thần từ trong nước ôm lấy eo tôi, ánh mắt nóng bỏng di chuyển từ mặt nước lên trên khuôn mặt tôi, cuối cùng khóa chặt tại môi tôi: “Thật ra đi hay không đi Australia cũng không quan trọng, có vợ yêu trong lòng, ở chỗ nào cũng đều như nhau cả...”

Nước lưu chuyển bên người, tựa như đang khẽ lướt qua da thịt tôi, cánh hoa nương theo dòng chảy xoay tròn, mùi thơm của hoa hồng phảng phất bay đi.

Anh nâng khuôn mặt tôi lên, dịu dàng hôn tôi, tôi cẩn thận đáp lại, ôm bờ vai anh, để cơ thể nóng rực hơn cả dòng nước, ma sát lồng ngực trơn nhẵn của anh.

Hôn đến khi sự cuồng nhiệt tăng vọt, anh buông tha cho đôi môi tôi, dùng chất giọng trầm thấp giàu từ tính nói: “Phong! Cậu còn chưa tắm xong?”

“Em phục rồi!!! Hai người cứ từ từ tắm!”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi lập tức nhào vào lòng anh, hôn anh cuồng nhiệt...

Anh nâng cả người tôi lên, đặt tôi ngồi vững trên hai chân anh, đôi môi chuyển xuống ngực tôi.

Khắp người tôi tê rần, nửa quỳ dậy, từ từ ngồi xuống...

Làn nước dập dềnh, cơ thể cũng dập dềnh theo.

Xô phải những cánh hoa ngập hồ...

Cũng như xua đi sương mù trong lòng nhiều năm.

Đêm đó anh đưa tôi về nhà, mọi thứ vẫn như xưa, sàn nhà sáng bóng, ghế sofa làm bằng da màu trắng, còn có cả chiếc bàn trà thủy tinh đặt trên đấy một chiếc gạt tàn. Khi đầu ngón tay lướt qua từng thứ đồ vật, từng chút từng chút việc xưa cũ đều được tái hiện lại.

Nó làm tôi nhớ tới ngày sinh nhật mười tám tuổi năm đó, anh ngồi trên sofa mang vẻ mặt đau lòng, nhớ tới một chiếc tát chính mình đánh vào mặt anh, nhớ tới câu nói của An Dĩ Phong: Không đau? Đau bắt từ anh...

Nó cũng khiến tôi nhớ lại khi tôi và Cảnh đứng ở đây, cười nói “Ngày mai gặp”, tờ báo trong tay anh nhăn nhúm.

Điều bi thương nhất trên thế giới này có lẽ chính là nhìn thấy rõ người mình yêu thương sâu sắc lừa gạt mình, mà vẫn còn phải buộc chính mình đi tin tưởng lời nói dối nơi kia...

Đi lên cầu thang, tôi đứng ở trước cửa phòng mình, giơ tay lên, lại bị anh kéo lại: “Bên trong không có cái gì đâu, đừng xem.”

“Em muốn nhìn một chút.”

Tôi đẩy cửa ra, căn phòng trống rỗng, chỉ có một chiếc giường phủ lên một chiếc chăn màu xám nhạt.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cánh cửa sổ không che rèm, chiếu vào trong phòng, vừa vịn chiếu đến bức tường trước mặt, trên đó lộ ra một bức ảnh chụp khổ lớn giống người thật.

Cô dâu mặc một bộ đồ trắng noãn, che một chiếc cô trong suốt đứng trong tuyết, đôi mắt ngấn nước tinh khiết hơn cả bông tuyết...

“Rốt cuộc mình đã làm cái gì thế này!” Tôi ôm mặt ngồi sụp xuống đất, nước mắt tuôn ra như suối: “Xin lỗi!”

Tôi căn bản không thể tưởng tượng nổi tâm tình anh, mỗi ngày anh tỉnh lại trên chiếc giường này, mỗi khi anh thấy bức ảnh này hiện ra trước mắt...

Nếu như là tôi, tôi thà chết...

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, hơi vuốt ve tóc tôi một chút. “Thiên Thiên, em có thể buông thù hận xuống quay về, thế là đủ rồi...”

Gian phòng chỉ có ánh trăng, hai bàn tay của chúng tôi đan chặt vào nhau.

“Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau...”

...

Ngày hôm sau tôi đưa ra lời hủy hợp đồng với công ty Ngu Tấn, khi đang thương lượng, Hàn Trạc Thần ngồi bên cạnh tôi không hề nói một câu, Mạnh Huân mang về mặt thần nhiên nói: “Anh bằng lòng hủy hợp đồng, cũng không cần em trả bất cứ tiền vi phạm hợp đồng gì, coi như là bồi thường tổn thất danh dự cho em. Ngay mai anh sẽ mở một cuộc họp báo, làm rõ quan hệ giữa hai chúng ta, nói với họ bức ảnh chụp kia là ảnh ghép.”

Sau khi ký tên xong, anh buông bút xuống, nói với Hàn Trạc Thần: “Cô ấy đã từng nói với tôi là cô ấy có chồng rồi, nhưng tôi cho rằng chồng của cô ấy đã chết... Vì tôi không tin sẽ có người đàn ông nào nhẫn tâm vất bỏ một cô gái như vậy! Hàn tiên sinh, tôi không biết giữa hai người từng xảy ra chuyện gì, nhưng tôi

muốn nói cho ngài biết, dạng phụ nữ nào tôi cũng đã từng thấy, nhưng chưa từng thấy một người phụ nữ nào lại ôm chiếc điện thoại biết rõ là không gọi được mà còn nói: ‘Không cho em thấy anh, để em nghe thấy một chút giọng nói của anh cũng không được à... Nói với em một câu rằng anh sống tốt lắm, anh đã quên em rồi, em cũng không còn cầu gì thêm...’“

Anh nho nhá đứng dậy, vươn tay phải ra: “Hàn tiên sinh, nếu có cơ hội ngài hãy nghe nghe tiếng đàn cô ấy dùng mười ngón tay chảy máu đàn ra, nghe bản ‘Hóa điệp’ cô ấy mỉm cười đàn hết một bài... ngài sẽ hiểu cô ấy yêu ngài bao nhiêu!”

Hàn Trạc Thần vẫn không nói gì, đứng dậy, đưa tay phải ra...

Mà tay trái của anh, đang cầm lấy tay tôi, rất lâu mà không buông...

Từ sau ngày đó, tuần trăng mật muộn màng của chúng tôi chính thức được mở màn.

Không thể đi bộ, anh dùng xe lăn đẩy tôi đi.

Chúng tôi cùng đi dạo ở cửa hàng gia dụng, cùng nhau trang trí phòng tôi lại lần nữa.

“Món đồ chơi này rất dễ thương, mua về đặt trên ngăn tủ đi anh.” Tôi cầm lên một con mèo Kitty siêu dễ thương.

“Đây là đèn bàn, em không thấy nó có dây điện à?” Anh nói: “Nếu em thích, có thể đặt ở đầu giường.”

“Không biết thì đừng có nói lung tung, làm gì có bóng đèn? Chắc chắn là món đồ chơi chạy bằng điện, biết đâu nó còn biết hát.”

“Bóng đèn ở bên trong, em không nhìn thấy đâu...”

Chúng tôi vừa tranh luận, vừa vặn tới vặn lui món đồ đó, nhân viên quả thật không nhịn được, nói: “Xin lỗi hai vị, đây là loa! Đồ chơi và đèn ở bên kia.”

Chúng tôi không còn gì để nói.

Tôi đặt lại món đồ đó về chỗ cũ.

“Chúng tôi cũng muốn loa...” Anh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chỗ các cô có đầu CD nào hợp với cái loa này không?”

Người bán hàng không còn gì để nói.

Anh cầm chiếc loa dễ thương kia đặt vào trong lòng tôi, “Vợ à, vẫn là em nói rất đúng, thật sự có thể hát.”

Chúng tôi đi dạo hết cửa hàng gia dụng, lại lượn xuống cửa hàng đồ trẻ em. Tôi nói váy của bé gái rất đẹp, anh lại thích quần áo bé trai. Chúng tôi chọn cả buổi, nhân viên cửa hàng hỏi đến tuổi của con chúng tôi.

Chúng tôi ngớ ngàng nhìn nhau.

Anh nói: “Cả hai thứ chúng tôi đều muốn!”

...

Đi dạo trong khu chợ cả nửa ngày, dường như cũng không mua thứ gì đó, trong lúc vô ý quay đầu lại, tôi mới phát hiện ra những vệ sĩ mặc âu phục màu đen kia, mỗi người đều cầm trong tay một đồng thứ, nhìn qua trông hơi tức cười. Khoa trương nhất là có một vệ sĩ mặt trông rất lạnh lùng, lại cầm trong tay hai gói giấy vệ sinh in hình những đốm hoa màu vàng nhạt.

Chúng tôi mua giấy vệ sinh làm gì? Nghĩ một lúc rất lâu cuối cùng mới nhớ ra, một tiếng trước, anh chỉ vào một chiếc vòng tay hỏi tôi. “Kiểu vòng tay này rất độc đáo, em có thích không?”

Tôi nói cho anh một cách vô cùng nghiêm trọng: “Đồ trang sức chỉ để mua tặng người tình thôi.”

“Vậy em thấy cái gì là thứ đưa tặng bà xã!”

“Giấy vệ sinh thì sao?”

“Có sáng tạo.”

Anh vừa muốn đẩy tôi rời khỏi, tôi nói: “Đợi một tý, chiếc vòng tay này trông thật đẹp!”

“Anh nghe nói, đồ trang sức là để tặng người tình...”

“Ai nói đó?”

“Không nhớ nữa.”

Tôi giơ cổ tay lên cao cao, mãi cho đến khi anh đeo một chiếc vòng bạc gắn một gốc “Hoa bỉ ngạn” vào cổ tay tôi, tôi mới hài lòng buông xuống!

Đạo hết rồi đi ra khỏi khu chợ, bên ngoài rơi xuống những hạt mưa nhỏ.

Tôi hưng phấn đến nỗi suýt nữa đứng dậy chạy vào trong mưa. “Trời mưa rồi!”

Anh mở một chiếc ô trong suốt, che trên đầu tôi.

Giống như ngày mưa đẹp nhất trong trí nhớ ấy.

Tôi mỉm cười vươn tay, dùng lòng bàn tay đón lấy giọt mưa rơi từ trên tán ô rơi xuống, lạnh buốt.

“Thần, anh có tin công chúa thiên nga sẽ yêu ác ma tàn bạo không?”

“Đương nhiên có thể! Nếu như anh là người biên kịch, thì chắc chắn có thể!”

“Đúng vậy, anh làm được rồi, anh khiến cho người phụ nữ không có khả năng yêu anh nhất trên đời này, lại một lòng yêu anh mất rồi!”

Anh ngồi xuống trước mặt tôi, nắm lấy tay của tôi, lòng bàn tay của anh luôn ấm áp như vậy đấy. “Cảm ơn!”

“Nếu như em muốn một kết cục thật tốt, chính là — đã nắm tay em, không bao giờ lại buông tay nữa, anh có làm được không?”

“Em có thể nói ra, anh có thể làm được!”

“Em yêu anh!”

“Hôm nay mưa to thật...”

Tròn một tháng, Hàn Trạc Thần – con người luôn lấy sự nghiệp làm trọng hoàn toàn đã vất bỏ tác phong trước đây, theo tôi đi vòng vòng không có mục đích, không để ý đến công việc. Cuối cùng, các cổ đông không chịu đựng được sự “hoang dã vô độ” của anh nữa, mạnh mẽ yêu cầu gọi anh trở về mở đại hội cổ đông.

Tôi cũng nhớ tới bản thân đã lâu lắm rồi không gặp Tiểu Thu, nghe nói chị ấy đã lên chức quản lý tại hội quán.

Tôi đứng lên đi lại một chút, thấy mắt cá chân cũng không còn đau nữa, quyết định đi hội quán gặp chị ấy.

Hai năm không gặp, chị ấy thay đổi rất nhiều, bộ đồng phục chính thống làm cho chị ấy không còn vẻ quyến rũ trước đây, hoàn toàn là sự giàu kinh nghiệm của người phụ nữ chuyên nghiệp.

Chẳng qua tính cách của chị vẫn chẳng hề thay đổi, câu đầu tiên nói ra chính là: “Bà chủ đại giá quang lâm.”

“Chị Thu, lâu lắm rồi không gặp, chị lấy chồng chưa?”

“Mấy năm nay đàn ông tốt chết hết rồi!” Chị chớp chớp đôi mắt quyến rũ với tôi: “Thiên Thiên, không phải em lại tới tâm sự với chị người cha nuôi không bằng cảm thú của em ngược đãi em thế nào chứ?”

“Ông ta ấy hả, hành hạ em mỗi ngày!” Tôi một tay nâng cằm, một tay khuấy cốc cà phê trước mặt, hạnh phúc tựa như bị chiếc vòng tay lay động trên cổ tay quấn đến vắng vắng.

“Chị nghe nói Hàn tiên sinh có tiếng thương bà xã, có một người hỏi đến bà Hàn trước mặt anh ta, đôi mắt anh ta còn sáng hơn cả sao!”

“Thế à? Thật không?”

“Thật đó.” Tiểu Thu ghé sát vào tôi, quan sát đôi mắt tôi, “Theo chị thấy thì đôi mắt em còn sáng hơn đôi mắt anh ấy.”

Tôi xấu hổ dờ mắt nhìn xung quanh, thấy trong hội quán gần như không có khác. “Hôm nay sao lại không có ai? Buôn bán không tốt sao?”

“Ôi! Cảnh sát chẳng có việc gì lại đến đây điều tra, ai dám tới chơi nữa.”

“Vì sao? Trước kia cũng không thấy điều tra mà.”

“Ai biết! Chẳng qua em không cần phải lo lắng, ông xã nhà em cho dù buôn bán có kém thế nào cũng nuôi được em thôi!”

“Việc làm ăn của anh ấy rất kém sao?”

“Em có muốn uống chút gì không.” Tiểu Thu hỏi: “Nước chanh hay là nước đào mật ong?”

“Chị Thu!”

“Chị cũng không biết nhiều.”

“Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Nghe nói cục trưởng cảnh sát mới nhậm chức ngựa mất với tác phong độc tài của xã hội đen, muốn chấn chỉnh lại xã hội đen. Không ít sòng bạc và hộp đêm của Hàn tiên sinh đều bị niêm phong và điều tra...”

“Nghiêm trọng như vậy ư?”

“Chị còn nghe nói cảnh sát đi tìm anh ấy rất nhiều lần, hình như là vì án tử nào đó. Thiên Thiên, em trở về thật đúng lúc, anh ấy...”

“Xin lỗi!” Tôi vội vàng cầm lấy túi. “Chị Thu, hôm khác em sẽ quay lại gặp chị.”

Tới công ty của anh, còn chưa đợi tôi nói gì, cô gái ở bàn tiếp tân đã niềm nở chào hỏi tôi: “Xin chào bà Hàn!”

“Thần có ở đây không?”

“Trong phòng làm việc, đi thẳng rồi rẽ phải là tới, bà có muốn tôi đưa qua không?”

“Không cần!”

Vừa mới đến cửa phòng làm việc của anh, thư ký đã khó xử chặn tôi lại. “Hàn tiên sinh nói ông ấy không muốn gặp bất kỳ ai.”

“Tôi là phu nhân của ông ấy.”

“Tôi biết, nhưng mà...”

Tôi không để ý đến sự ngăn cản của cô ấy, trực tiếp đẩy cửa vào.

Cánh cửa vừa mới được đẩy ra, âm thanh lạnh lẽo vang đến. “Đi ra ngoài!”

Anh đứng quay lưng lại với tôi, hút thuốc bên cửa sổ.

Tài liệu rơi lộn xộn trên mặt đất, cái bàn vốn để đặt tài liệu chẳng còn vật gì.

Tôi lẳng lặng đi tới bên cạnh bàn, nhặt tài liệu dưới đất lên. “Sao lại phát hỏa lớn thế này?”

“Thiên Thiên?” Anh quay đầu lại nhìn thấy tôi, trong nháy mắt lửa giận trên mặt biến thành sự dịu dàng, đi qua kéo tay tôi. “Sao em lại tới đây, chân còn chưa khỏi, sao đã đi bộ rồi.”

“Em biết việc làm ăn của anh gặp phải chút rắc rối, anh đừng gấp, tất cả đều là quá khứ...”

Anh cau mày, lắc đầu. “Cục cảnh sát tạm giữ hộ chiếu của anh rồi. Họ không cho phép anh xuất cảnh, du lịch ngắn hạn cũng không được!”

“Bọn họ dựa vào cái gì?” Là cảnh sát thì có thể tạm giữ hộ chiếu của người khác, có thể hạn chế tự do của người khác?

Chúng tôi đã thỏa thuận rằng chờ chân tôi có thể đi lại được, anh sẽ dẫn tôi đi châu Âu hưởng tuần trăng mật, đi tới nhà thờ Tây Ban Nha cử hành hôn lễ, đi thăm đại lộ Champs-Élysées ở Pháp, anh còn muốn đi Anh Quốc tham gia cuộc thi của tôi, nghe tôi đàn “Hóa điệp”...

Vì việc du lịch trăng mật này mà tôi gần như lòi toàn bộ những hướng dẫn du lịch ra xem một lần, mỗi ngày đều nghiên cứu...

“Anh là đen, đến lúc nào cũng đều không trắng được!”

Đúng vậy, tôi đã quên... Anh là đen.

Giây phút này tôi phát hiện ra du lịch chẳng còn quan trọng, lòng dạ tôi rối bời nắm lấy ống tay áo anh: “Vậy bọn họ có thể điều tra ra cái gì không?”

“Em yên tâm, không sao cả. Anh nghĩ cách hỏi hộ một chút, thử dùng tiền xử lý xem.”

“Nhỡ không xử lý được thì sao? Anh có thể bị bắt vào tù không?”

“Sẽ không đâu.” Anh áy náy nhìn tôi: “Thiên Thiên, xin lỗi... anh đã đồng ý với em...”

“À, đúng vậy! Anh phải bồi thường tổn thất cho em thật nhiều đấy.” Tôi ôm lấy eo anh, mỉm cười hôn lên khuôn mặt anh: “Em muốn một hôn lễ lãng mạn nhất.”

“Được, chờ em từ Anh quốc trở về, anh nhất định sẽ tặng cho em một sự kinh ngạc.”

“Vậy em tham gia cuộc thi xong rồi sẽ trở lại, nhất định ba ngày sẽ trở về!”

“Hai ngày không được sao?”

“Em thế nào cũng phải làm mấy thứ giấy tờ ngừng học mà!”

Tôi biết mọi chuyện không đơn giản như anh nói, nhưng tôi cho rằng có tôi ở bên cạnh anh, cửa ải khó khăn thế nào cũng có thể vượt qua được.

Vậy mà tôi chẳng nghĩ tới, mọi thứ xảy ra đột nhiên như vậy...

Khi tôi từ Anh quốc tham gia cuộc thi trở về, đứng ở cửa ra sân bay kiếng chân tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám người chen chúc, một chiếc micro ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt tôi.

“Hàn tiểu thư, nghe nói Hàn Trạc Thần để lại di sản kếch xù cho cô, đây có phải là thật chẳng? Có người nói hai người đã kết hôn từ hai năm trước, cô đối với cái chết của ông ấy...”

“Cái gì?” Trước mắt tôi tối sầm, như mới tỉnh lại từ trong cơn mơ hỗn độn, nhưng tôi tin rằng bản thân mình nghe nhầm rồi, nắm lấy cánh tay anh ta. “Anh nói cái gì? Anh lặp lại lần nữa đi.”

“Cô không biết sao? Hôm qua bệnh tim Hàn Trạc Thần đột phát...”

“Anh nói bậy, hôm qua tôi còn nói chuyện điện thoại với anh ấy.”

An Dĩ Phong mặc âu phục màu đen mang theo mấy tên thuộc hạ đi về phía tôi, tôi vội vàng đẩy mọi người ra chạy tới, nhìn xung quanh anh ta một chút, “Sao Thần lại không tới? Là bận quá sao, đúng không?”

Tôi khát vọng anh ta gạt đầu, cũng tin chắc rằng anh ta sẽ gạt đầu.

“Thần ca...” An Dĩ Phong quay sang, lệ nóng trong mắt, trong suốt không rơi: “Thần ca...”

Tôi bước lùi từng bước, chân vấp phải chiếc va li, cả người không còn sức lực ngã ngửa xuống đất.

Tôi vỗ ngực mình cố gắng thở hỗn hển, không ngừng tự nói với chính mình, đây là mơ, đây là một giấc mơ.

Chính miệng anh đã đồng ý với tôi: Sẽ không buông tay tôi.

Ba ngày trước khi anh tiễn tôi lên máy bay, chúng tôi còn hôn nhau ngọt ngào tại sân bay, anh còn muốn tới sân bay đón tôi, để tôi mang giải thưởng về đưa anh.

Tôi đã cầm nó về.

Anh yêu tôi như vậy, tuyệt đối sẽ không vất bỏ tôi lần thứ ba!

“Chị dâu.” An Dĩ Phong đỡ tôi dậy, âm thanh nghe ai oán còn hơn cả tiếng đàn violon: “Anh ấy còn đang chờ chị về tham gia tang lễ.”

“Tang lễ?”

...

Tang lễ, vậy đó thật là tang lễ.

Bầu trời âm u tuôn xuống những hạt mưa tựa như nước mắt, tôi nghe thấy tiếng gào thét của chim bay, nghe thấy tiếng lá cây đang khóc thầm.

Phía trước bia mộ của anh trải đầy hoa cúc trắng, hơn một nghìn người ăn mặc âu phục đen đứng trước bia mộ, lặng lẽ khom người vì anh...

Tôi chạy về phía anh, hoa cúc dưới chân bị tôi giẫm lên tạo thành một mảng hỗn độn, cánh hoa trắng ngần rơi lả tả trong mưa...

Tôi nhìn tấm ảnh anh mỉm cười trên bia mộ, cảm giác gì cũng không có, thật sự đã không có, ngay cả nước mắt cũng không có nữa rồi.

Anh hứa với tôi sẽ cho tôi một hôn lễ lãng mạn nhất, vậy mà cái này đây lại là một sự ngạc nhiên anh dành cho tôi – một tang lễ đẹp đến độc nhất như thế.

“Sẽ không đâu.” Tôi liều mạng lắc đầu: “Tôi không tin anh ấy đã chết, anh ấy sẽ không để cho tôi ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không thấy chứ!”

An Dĩ Phong nói: “Anh ấy không muốn để cô thấy dáng vẻ cuối cùng của anh ấy... Anh ấy sợ cô không chịu đựng nổi.”

“Anh lừa tôi! Tôi không tin!”

Tôi lao đảo lùi về phía sau, lùi rất rất xa.

Phía chân trời xa thẳm, vang đến âm điệu bi tráng của “Hóa kiếp” kia...

Tôi bịt tai lại, lớn tiếng gào thét: “Tôi không tin!”

Sau đó, trước mắt tôi trở nên đen kịt, tôi ngất xỉu trong mưa.

Tỉnh lại trong lơ mơ, có một người mặc quần áo đen ngồi bên cạnh, tôi đột nhiên bật dậy.

“Thần!”

An Dĩ Phong đề lên bàn tay đang truyền nước của tôi, “Chị dâu, bình tĩnh chút đi.”

“Anh ấy không chết đúng không? Sức khỏe anh ấy tốt như vậy sao có thể bị bệnh tim đột phát? Lại sao có thể không cho tôi nhìn mặt anh ấy lần cuối. Nhất định là anh đang lừa tôi!”

“Nếu như thế có thể làm cô dễ chịu hơn một chút, cô cứ cho rằng là như thế đi.”

Anh ấy nhất định muốn dành cho tôi một sự ngạc nhiên, anh ấy có phải muốn tặng tôi một hôn lễ lãng mạn nhất không?”

An Dĩ Phong vừa muốn nói gì đó, một người vệ sĩ đi vào: “Phong ca, có cảnh sát muốn gặp anh.”

“Tôi không rảnh!”

Anh ta vừa dứt lời, hai người cảnh sát đã vào đến cửa. “An Dĩ Phong, chúng tôi hiện tại hoài nghi anh mưu sát Hàn Trạc Thần, mời anh đi theo chúng tôi trợ giúp điều tra.”

An Dĩ Phong đột nhiên đứng dậy: “Mày CMN nói cái gì!”

“Anh có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi một câu anh nói đều được coi là bằng chứng trước tòa.”

“Cút! Cút ngay lập tức cho tao!”

Tôi cảm thấy máu chảy ngược một hồi, bụng dưới đau đớn, tôi rút kim tiêm trên tay, trèo xuống giường. “Các người nói cái gì? Suy cho cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Bọn họ không để ý tới tôi, nói với An Dĩ Phong: “Chúng tôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần bị bắn chết trong một chiếc camera thu hình ở cửa quán bar, theo như người ở bar chứng thực, anh giận dữ rời khỏi. Còn có một bác sĩ nói, đêm qua khi Hàn Trạc Thần được đưa đến bệnh viện, cả người toàn là máu, còn chưa vào phòng cấp cứu đã ngừng hô hấp. Là anh ép buộc bọn họ cố ý viết trên giấy chứng tử là bệnh đột phát, còn đe dọa họ bất kỳ ai cũng không được nói ra, là như thế sao?”

“Đúng thì sao?”

“Ngày hôm qua từ sáng sớm anh đã mang thi thể Hàn Trạc Thần đi hỏa táng, ngay cả vợ của anh ta cũng không gặp được anh ta lần cuối, vì sao? Anh có biết, anh không có quyền hỏa táng thi thể người bị chết do súng ống dưới tình huống chưa được cảnh sát khám nghiệm tử thi.”

“Các người nhiều lắm thì tuyên bố tôi gây cản trở người thi hành công vụ, dựa vào cái gì mà nói tôi mưu sát!”

“Dựa vào di chúc của Hàn Trạc Thần. Nếu anh ta có chuyện gì ngoài ý muốn, một nửa tài sản sẽ chuyển đến tên anh, chuyện này anh có biết không?”

“Biết!”

“Vậy thì chúng tôi có quyền bắt giữ anh.” Bọn họ đưa ra một tờ giấy: “Đây là lệnh bắt.”

Khi họ dùng còng tay đưa An Dĩ Phong đi, tôi mới bừng tỉnh hiểu rõ bọn nó nói cái gì...

Anh bị người ta ám sát.

Không phải là anh không giữ lời hứa, mà là thế giới này quá mức tàn nhẫn với anh. Anh là người tốt, anh không hề có lỗi với bất kỳ ai, là thế giới này mắc nợ anh, cả một cơ hội sống cũng không để lại cho anh.

Tôi là người anh yêu nhất, cho dù đến lúc nào, tôi cũng không rời khỏi anh...

Tôi lao ra khỏi phòng bệnh, chạy lên tầng thượng.

Nơi này nhất định rất gần với thiên đường, thế nên tôi có thể thấy anh đang đưa tay ra với tôi, mỉm cười với tôi.

Anh nói: Anh hứa với em sẽ không buông tay em.

Em tới đi, anh đang đợi em...

“Thần!” Tôi chạy về phía anh.

Ngay khi tôi vừa bắt lấy tay anh, An Dĩ Phong từ sau lưng ôm tôi lại. “Không thể!”

“Anh buông tôi ra!” Tôi liều mạng đánh đập cánh tay anh ta, hai người cảnh sát giúp anh ta kéo tôi vào trong.

“An Dĩ Phong, tôi cầu xin anh buông tôi ra, nếu muộn nữa tôi sẽ không đuổi kịp anh ấy...”

“Cô bình tĩnh một chút, cô không muốn sống, cô cũng không muốn đứa bé trong bụng sống sót sao?”

“Đứa bé?”

Tôi quên đi việc vùng vẫy, ngây ngốc nhìn anh ta.

“Cô đã có thai rồi, cô không biết sao?” Anh ta dùng hết sức ôm lấy tôi, cơ thể run rẩy kịch liệt đến hơn cả tôi: “Vì con của anh ấy, cô cũng phải sống tiếp.”

“Không thể thế, anh nhất định lại lừa tôi.” Tôi còn thấy Hàn Trạc Thần đang đứng trong đám mây, anh vẫn đang chờ tôi. “Anh buông tôi ra, anh ấy đang đợi tôi.”

“Không phải! Anh ấy không hề chờ cô, anh ấy muốn cô tiếp tục sống thật tốt.”

An Dĩ Phong lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, nhấn phím phát âm thanh.

“Phong...” Vừa nghe thấy giọng nói của Hàn Trạc Thần, tôi liền linh giật lấy chiếc điện thoại dán bên tai.

“Phong... Cậu không cần phải báo thù cho tôi, đây là việc đã định trước rồi. Cậu cũng đừng... đưa tôi tới nhà xác của cục cảnh sát, tôi sống không muốn đi, chết lại càng không muốn đi...”

“Hứa với tôi, nhất định trước khi Thiên Thiên còn chưa trở về, đưa thi thể tôi đi hỏa táng, tôi sợ cô ấy sẽ không chống đỡ nổi...”

“Cô ấy rất yếu đuối, sợ nhất là cô đơn, cậu phải giúp tôi bảo vệ cô ấy một tác cũng không rời... Nói cho cô ấy, cho dù không có tôi ở cạnh, cũng không được sợ hãi...”

“Thần!” Tôi không ngừng nói với điện thoại: “Sao anh lại không chờ em về, sao anh không chờ em?”

Cơn đau ở bụng dưới bắt đầu trầm trọng hơn, toàn thân tôi co lại. Cái sự đau đớn này, giống như đã từng quen.

Cơ thể của tôi đã không còn cảm giác, trước mắt đều là một màu trắng, nhưng bộ não của tôi vẫn rất tỉnh táo.

Tôi nghe thấy có người nói: “Bệnh nhân chịu kích thích quá lớn, hoàn toàn không có ham muốn sống, cả người lớn lẫn đứa bé, khả năng đều không dám chắc.”

Tôi còn nghe thấy An Dĩ Phong đang gầm thét: “Điều tra? Các người có thể điều tra ra cái gì! Các người đang ép chết cô ấy...”

Tôi lại nghĩ tới hai năm trước, giọng nói Hàn Trạc Thần khi hỏi thăm bệnh tình của tôi đẹp đến nhường nào, nhưng khi anh biết ngay cả đứa con mà tôi cũng không giữ lại được, anh liền vứt bỏ tôi lại bệnh viện...

Tôi nắm điện thoại trong tay, nắm lấy chút dũng khí sống sót cuối cùng.

“Thần, em biết anh muốn có con trai, một đứa con giống như anh vậy, tiếp tục sinh mạng của anh, chảy trong người dòng máu của anh. Anh đã nói, nếu như con trai chúng ta muốn làm một cảnh sát, anh nhất định sẽ đưa nó đến một học viện cảnh sát tốt nhất, để nó đường đường chính chính làm người tốt... Em hứa với anh, em sẽ không lại làm anh thất vọng...”

35. Chương 35

SÓI & DƯƠNG CẦM

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Chương 35

Nửa đêm, tôi vừa mới tỉnh lại từ trong tác dụng của thuốc an thần, chợt nghe thấy An Dĩ Phong kích động kêu lên: “Mau đi gọi bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi!”

Một lát sau, tôi nghe thấy bác sĩ nói: “Tĩnh là tốt rồi, sau này nhất thiết phải để cô ấy không chế được tâm tình.”

Tôi khó khăn mở miệng. “Đứa bé không có việc gì chứ?”

“Không sao cả, cô yên tâm...”

Tôi nhắm mắt lại, yên tâm thiếp đi, trong giấc mơ còn có sự ồn ồn của anh, anh vẫn luôn luôn nắm lấy tay tôi chưa hề buông ra...

Cũng không biết tôi ngủ đã bao lâu, giữa những lúc đó tôi có tỉnh lại vài lần, mở mắt đều có thể nhìn thấy An Dĩ Phong ngồi bên cạnh tôi.

Có lúc anh ta hỏi tôi có đói bụng không.

Có lúc lại hỏi tôi có khó chịu chỗ nào không

Tôi đều lắc đầu nói tôi muốn ngủ thêm một chút.

Tôi không phải là một mọt, mà là hy vọng tất cả đều là giấc mơ, hy vọng rằng lần sau khi tỉnh lại, người ngồi bên cạnh tôi là Hàn Trạc Thần...

Có một buổi sáng sớm, tôi vừa mở mắt, chợt nghe thấy một âm thanh xa lạ nói: “Bà Hàn, mời bà ký một chữ được không?”

“Chữ gì cơ?” Tôi mơ mơ màng màng hỏi.

“Dựa theo di chúc của Hàn tiên sinh, bà được thừa kế một nửa tài sản dưới tên ông ấy, nhưng An tiên sinh lại từ bỏ một nửa quyền vốn thuộc về ông ta, thế nên bà là người thừa kế tài sản duy nhất của Hàn tiên sinh.”

“Vì sao?” Tôi quay khuôn mặt có chút tiêu tụy và lo âu nhìn về phía An Dĩ Phong.

“Tôi vì muốn cho cô biết — tôi sẽ không vì tiền mà giết Thần ca.”

“À!” Anh ta không cần phải chứng minh tôi cũng biết.

“Cô ký tên đi.”

“Tôi không muốn ký.”

“Vì sao?”

“Tôi mà ký rồi, thì chứng tỏ là anh ấy thật sự đã chết.”

An Dĩ Phong có chút tức giận, nhét cây bút vào trong tay tôi, mang đồng tài liệu bày ra trong tầm tay tôi. “Cô không ký, anh ấy cũng không sống lại được.”

“Tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ một chút.”

“Ký xong rồi ngủ tiếp!”

Tôi căn bản không có tâm trạng nhìn một chồng văn bản dày cộp kia, chỉ liếc qua tờ giấy đặt ở trên cùng một chút, câu chữ rất ngắn gọn: “Nếu tôi gặp chuyện không may, cho dù nguyên nhân chết thế nào, một nửa tài sản đứng tên tôi sẽ để lại cho con gái tôi, Hàn Thiên Vu, một nửa khác sang tên An Dĩ Phong.”

Sau chữ ký rồng bay phượng múa là đề ngày 19, tháng 9 năm xx.

Nước mắt tôi tuôn trào, làm ướt tên anh...

Tôi làm sao quên được cái ngày này, đó là hôm sau cái ngày tôi giao bản thân mình cho anh, cũng chính là ngày tôi gờ dao lên trước ngực anh.

Anh biết tôi muốn giết anh, biết bản thân mình sẽ gặp điều không may, còn ký lên tập văn bản thế này.

Có lẽ nhất định là anh muốn nói cho tôi biết: Nếu tôi thật muốn tính mạng của anh, anh không hề tiếc, lại sẽ càng không oán trách tôi!

Anh hận nhất chính là, tôi một lần lại thêm một lần lừa gạt anh!

Ngón tay run run ký tên xong, tôi không bao giờ muốn ngủ nữa.

Hàn Trạc Thần đã đi rồi, cho dù lừa mình cách nào cũng đều không thay đổi được sự thực này.

Phải đổi mặt, dù sao cũng phải đổi mặt.

Luật sư thấy tôi ký tên xong, lại đưa cho tôi một tập văn bản, giải thích nói: “Bà Hàn, An tiên sinh muốn giúp bà xử lý mọi việc hậu sự, hy vọng bà có thể nhượng quyền cho ông ấy, để ông ấy chuyển tất cả toàn bộ tài sản và cổ phần của Hàn tiên sinh thành tiền mặt, gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ, để thuận tiện cho bà quản lý.”

“À!”

Tôi không hề nghĩ gì, ký tên lên.

Sau khi ký xong, tôi nói với An Dĩ Phong: “Tôi muốn đi nhìn anh ấy.”

Anh ta đưa cho tôi một tập giấy ăn: “Bác sĩ nói cô không thể chịu kích thích, vì đứa con, cô có lẽ đừng đi.”

“Được rồi!” Tôi gạt đầu, nhìn giấy ăn, nhớ lại mấy đồ Hàn Trạc Thần từng tặng tôi. “An Dĩ Phong, tôi muốn tập giấy ăn anh ấy tặng tôi, cái có hoa màu hồng nhạt, rất đẹp.”

“Được!” Anh ta nhìn vệ sĩ bên mình: “Đi lấy!”

Sự đời lúc nào cũng tràn đầy châm chọc, anh tặng tôi giấy vệ sinh, hóa ra là để lau nước mắt.

Tôi ôm một gói giấy vệ sinh lớn, khóc trọn cả một ngày, mới phát hiện ra mọi thứ tựa như hết thấy đều có số kiếp.

Tôi vì anh mà hết lần này đến lần khác mâu thuẫn, vùng vẫy trong lòng, mỗi khi quyết tâm bỏ xuống thù hận, anh chắc chắn sẽ vất bỏ tôi, mà tôi lại luôn luôn đại dốt không thuốc nào chữa được, một lần, hai lần, ba lần...

Khóc một hồi, tôi lau nước mắt, nói với An Dĩ Phong đang ngồi bên cạnh: “Tôi muốn ăn gì đó.”

Anh ta lập tức quay sang hỏi: “Cô muốn ăn gì? Tôi lập tức sẽ bảo người đi mua cho cô.”

“Thứ có thể bồi bổ cơ thể là được.”

Còn chưa đến một tiếng, trong phòng bệnh đã bày đầy đồ ăn, tất cả đều là đồ bổ đủ loại.

Tôi ăn từng thứ từng thứ, không nhớ mình ăn cái gì, cũng không nhớ rõ mùi vị, tôi chỉ biết những thứ này rất tốt cho thai nhi.

Đêm khuya, tất cả mọi người đều đi rồi, chỉ còn lại một mình An Dĩ Phong.

Anh ta trầm ngâm một lúc lâu, mới hỏi: “Vì sao muốn tự sát? Thần ca giết cả gia đình cô, cô không hận anh ấy sao?”

“Hận! Tôi từng tận mắt chứng kiến cái chết thảm của cha mẹ anh trai, làm sao tôi có thể không hận anh ấy!”

“Vậy cô nên vui mừng.”

“An Dĩ Phong, anh nhất định đang thấy bây giờ tôi thật cao hứng đúng không?” Tôi rút một tờ giấy ra, lau nước mắt: “Tôi biết tôi nói thế nào anh cũng sẽ không tin, tôi cũng không tin có người nào sẽ ngốc đến mức yêu kẻ thù không đội trời chung với mình... Nhưng tôi đã yêu, từ cái năm mười lăm tuổi ấy, anh nói với tôi: Em là của tôi..., cán cân trong lòng tôi đã bắt đầu dao động không ngừng, có khi hận nhiều một chút, có khi ngưỡng mộ một chút... có khi muốn từ bỏ tình yêu, có khi muốn bỏ qua hận thù, nhưng thế nào cũng không làm được. Tôi đi Anh quốc, cuối cùng cũng có thể buông xuống cả tình yêu và hận thù, trở về nhìn anh, biết rõ chúng tôi không thể có kết quả tốt, lại vẫn giẫm lên vết xe đổ!”

“Cô thật sự có thể buông xuống thù hận sao?”

“Buông hay không buông còn có ý nghĩa gì nữa sao?” Tôi ôm giấy vệ sinh, chui vào trong chăn.” Tôi ngủ một chút, anh không cần phải ở cùng tôi, tôi không sao.”

“Được rồi. Ngủ dậy tôi dẫn cô đi nhìn Thần ca.”

“Ừ.”

Hàn Trạc Thần là một người rất đa nghi, anh cảm thấy tất cả mọi người trên thế giới này đều có thể giết anh, bao gồm cả tôi, nhưng anh nhất định tin tưởng, có một người tuyệt đối sẽ không giết anh, đó là An Dĩ Phong.

Trong đêm đen tĩnh lặng, tôi nằm trên giường bệnh, nghe bên trong toilet có tiếng nói chuyện rất nhỏ, trái tim lạnh lẽo chưa từng có.

“Anh yên tâm, em từ bỏ quyền thừa kế tài sản, cảnh sát sẽ không hoài nghi em nữa, tối đa là tố cáo em gây cản trở thi hành công vụ...”

Trong giọng nói của anh ta đều mang ý cười đắc chí, toàn bộ sự tiêu tụy và lo âu kia chẳng còn sót lại chút gì.

“Tiền à... Em đã bán hết toàn bộ sòng bạc và hộp đêm rồi, cổ phiếu cũng chuyển nhượng giao cho mấy cổ đông khác... Ừ, cô ấy đã ký rồi, trên pháp luật không còn vấn đề gì hết. Được rồi, em còn lén rút lại mười triệu dollar...”

“Đúng, tiền mặt, ước tính đủ cho chúng ta tiêu xài vài năm...”

...

Tôi đã ký rồi, cuối cùng tôi đã ký cái gì, tôi hoàn toàn không biết!

Suy cho cùng đây là cái thế giới gì?

Tôi xuống giường, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Đêm đen như mực, tôi chân trần lạnh run đứng trên đường, thật sự nhớ anh nhiều, chưa từng nghĩ tới...

Một chiếc taxi dừng bên cạnh tôi, hỏi tôi đi đâu.

Tôi nói: “Nghĩa địa.”

Anh ta lập tức lái xe đi.

Lại thêm một chiếc khác, vừa nghe tôi nói đi đến nghĩa địa, chần chừ hồi lâu mới để tôi lên xe...

...

Tôi ngồi trên dải hoa cúc trắng đã héo rũ từ lâu, dựa vào bia mộ của anh, giống như dựa vào lồng ngực anh vậy.

Tâm trạng cuối cùng cũng bình định lại.

“Em biết anh cô đơn.” Tôi nói: “Em biết anh rất thất vọng với thế giới này, em cũng thất vọng như anh vậy, không sao, em ở đây với anh...”

“Thần, hiện nay em mới hiểu được rằng, anh là người tốt, anh là một người tốt thật sự, người anh giết đều là người đáng chết... Tấm lòng của anh dịu dàng hơn bất kỳ người nào, là hiện thực tàn khốc khiến anh trở nên lạnh lùng...”

“Cả đời này anh đã trải qua nhiều chuyện bi ai, ông trời đối xử với anh không công bằng, ngay cả cuộc sống yên ả cũng không thể cho anh...”

Một âm thanh ngoài ý muốn vang lên trong đêm tối.

“Anh ấy luôn nói cô lương thiện, mọi người trong mắt cô đều là người tốt... Tôi chưa bao giờ tin, hiện tại thì tin rồi! Cô yêu anh ấy, yêu so với hận lại càng thêm sâu!”

Là giọng nói của An Dĩ Phong, nghĩa địa yên tĩnh vang lên âm thanh như vậy, đặc biệt kinh dị.

“Anh...” Tôi vô thức dựa gần vào bìa mộ, bàn tay bảo vệ bụng dưới.

Anh Dĩ Phong ngồi bên cạnh tôi. “Tôi cùng cô tâm sự đi.”

“Không cần, tôi chỉ muốn một mình nói chuyện với anh ấy.”

“Cô kể cho cô một câu chuyện xưa.”

“Tôi không muốn nghe.” Tôi nhìn xung quanh, không có một bóng người.

Anh ta cười cười, giọng điệu thoải mái nói: “Vào thời gian cô còn ở bên Anh quốc, tôi cùng Thần ca đi tới quán cafe đối diện khách sạn của anh ấy uống cà phê, trong lúc vô tình thấy được một câu chuyện xưa này, lúc đó cảm thấy rất CMN buồn cười, thế nên, tôi cười đọc cho anh ấy nghe...”

Một con nhím cô độc thường một mình đi dạo bên bờ sông.

Những cành dương liễu khẽ đung đưa trong gió, tơ liễu mềm mại rơi phấp phới trong không trung. Lúc này, chàng nhím trẻ thường dừng bước, ngắm nhìn bóng cây liễu phản chiếu trên mặt nước, nhìn bóng mình trong đầm cỏ lau, yên lặng say sưa.

Một con cá lặng lẽ bơi đến, bơi vào lòng của nhím, vò nát giấc mơ trong đám cỏ lau.

“Tại sao lúc nào anh cũng ưu tư vậy?” Cá hỏi nhím.

“Tôi ưu tư sao?” Nhím cười nhẹ.

Cá dịu dàng nhìn chăm chú vào nhím, lặng lẽ vuốt ve sự đau thương của nhím, nhẹ nhàng nói: “Để em sưởi ấm trái tim anh nhé.”

Thượng đế ơi, nàng cá và chàng nhím đã yêu nhau!

Thượng đế nói, đã bao giờ người thấy tình yêu giữa cá và nhím chưa?

Nhím nói: “Anh muốn nhổ đi từng cái gai trên người, anh không muốn làm em đau khi ôm em trong vòng tay.”

Cá nói: “Đừng mà, làm sao em có thể nở lòng nào nhìn từng giọt máu của anh rơi xuống? Những giọt máu kia chảy từ trong lòng em ra đó.”

Nhím nói: “Bởi vì anh yêu em! Tình yêu không cần lý do.”

Cá nói: “Nhưng nếu anh nhổ đi gai nhọn thì sẽ anh sẽ không còn là anh nữa. Em chỉ muốn mang niềm vui đến cho anh...”

Nhím nói: “Anh nguyện tan nát một chút vì em.”

Nhím nhổ dần những chiếc gai trên người mình. Mỗi lần nhổ là một lần đau đến xé tim, mỗi lần đau đớn đều tồn tại trong trái tim cá.

Khi nhím đã nhổ hết gai nhọn, cá khao khát được ôm chặt nhím vào lòng, nàng cứ nhảy lên khỏi mặt nước hết lần này đến lần khác, mỗi một lần nhảy đều là một giấc mơ cháy bỏng, và mỗi một giấc mơ đều kết thúc bằng nỗi đau đớn vì bị trượt ngã.

Cá nói với Thượng đế: “Làm sao để con có một đôi chân, để con chạy tới bên người con yêu?”

Thượng đế trả lời: “Con à, hãy tha thứ cho sự bất lực của ta, bởi con sinh ra vốn đã không có chân.”

Cá nói: “Lẽ nào tình yêu của con đã sai?”

Thượng đế nói: “Tình yêu vĩnh viễn không bao giờ sai cả.”

Cá nói: “Làm thế nào mới có thể làm người con yêu được hạnh phúc?”

Thượng đế nói: “Con hãy đi đi!”

Cá dút khoát bơi đi, dưới dòng nước mênh mông, những chiếc vẩy cá lấp lánh dần dần biến mất khỏi tầm mắt nhím.

Nhím nói: “Thượng đế ơi, cá có nước mắt không?”

Thượng đế nói: “Nước mắt của cá chảy hòa trong nước.”

...

Con nhím nói: “Thượng đế ơi, tình yêu là gì?”

Thượng đế nói: “Tình yêu có đôi khi cần phải học cách từ bỏ.”

Buồn cười ư?

Tôi nằm úp mặt lên đầu gối, khóc sụt sùi.

Anh ta lại hỏi tôi: “Cô có biết sau khi anh ấy nghe xong câu chuyện này, nói với tôi cái gì không?”

“Nói cái gì?”

“Cá sẽ không rời khỏi, cá còn có thể bơi về, vì nhím đang đợi nàng! Tôi nói cho anh ấy biết: cá và nhím là hai thế giới, họ nhất định không thể ở bên nhau! Anh ấy nói: An Dĩ Phong, chúng ta là đàn ông, số phận không phải nằm trong tay Thượng đế, mà nằm trong tay chúng ta!”

“Anh đừng nói nữa!”

“Phần sau còn càng đặc sắc hơn.”

“Tôi không muốn nghe nữa.” Tôi thật sự không chịu được nữa rồi, nghe thêm chắc tôi sẽ điên mất. “An Dĩ Phong, anh đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại.”

Anh ta đưa di động cho tôi, tôi nhận lấy, thành thạo bấm một dãy số đã từng bấm vô số lần. Giống hai năm về trước vậy, lặng lặng nói với anh những điều tôi muốn nói...

“Thần, em không tham lam, em chỉ muốn ở bên anh, không thể hàng ngày trông thấy anh thì nhìn xa xa cũng được, không cho em gặp, em đi Anh quốc cũng được, vì sao phải chết... Em đã bơi về, sao anh không đợi em... không phải đã nói không rời xa nhau sao?”

“Em rất nhớ anh... Đau quá, trái tim đau đến chịu không nổi rồi, em phải làm sao bây giờ? Anh nói cho em biết phải làm sao bây giờ?”

Tôi khóc, khóc rất lâu mới phát hiện trong điện thoại cũng không vang lên tiếng ghi âm điện tử đáng ghét kia, rất yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở thoáng qua.

“Thần...” Tôi dán chiếc điện thoại bên tai: “Thần!”

“Thiên Thiên...”

Tôi nhỏ giọng dò hỏi: “Là anh à?”

“Anh yêu em!”

Tôi không nói nên lời nữa, nước mắt lã chã rơi.

Ngạc nhiên, vui mừng đến quá bất ngờ, tôi không có cách nào tin tưởng, chẳng phân biệt nổi cái gì là mơ, cái gì là thật.

“Anh còn sống, lần này... Anh không bỏ rơi em.”

“Có chuyện gì xảy ra hả? Anh đang ở đâu?”

“Anh vừa mới lấy được hộ chiếu ở Thái Lan, đang phải đi Indonesia. Dượng đang ở đó chờ anh, ông ấy đã chuẩn bị giúp anh một hộ chiếu mới đi Australia. Đợi anh thu xếp mọi thứ ở Australia tốt rồi thì sẽ đón em qua, chúng ta bắt đầu làm lại từ đầu một lần nữa!”

“Vì sao không nói cho em biết? Anh có biết em... em...”

“Anh biết...” Anh khẽ nói: “An Dĩ Phong nói cho anh biết rồi, khi em ngủ vẫn luôn kéo tay cậu ta không buông...”

Tôi òa lên một tiếng khóc lớn. “Em hận anh, em hận chết anh!”

“Đều là anh không tốt, anh bảo An Dĩ Phong giúp anh, nhưng điều kiện duy nhất của cậu ta là lừa em. Cậu ta nói: không để mấy tên cảnh sát kia thấy em đau lòng gần chết, họ sẽ không tin anh đã chết thật.”

“Anh ta không phải thế đâu, có mà anh ta muốn xem em có đau lòng vì anh không!”

“Bị em phát hiện rồi... Thật ra, bọn anh còn đánh cược, anh nói nhất định sẽ khóc rất thương tâm, cậu ta nói em nhất định sẽ thật cao hứng...” Giọng nói của anh hơi chên vênh: “Về sau cậu ta nói cho anh biết, em không khóc, một giọt nước mắt cũng chưa hề rơi... Em chính là giống như điên rồi, chẳng những lao lên tầng mười hai nhảy xuống, còn nói anh đang đợi em! Nếu không phải cậu ta đến đúng lúc ngăn cản em... Cậu ta chắc chắn sẽ nhảy theo em xuống...”

Tôi liếc mắt nhìn An Dĩ Phong đang ngẩng đầu nhìn sao bên cạnh, rất muốn cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Em còn tưởng rằng... Em còn tưởng rằng anh ta giết anh đấy chứ.”

“Sao lại thế được? Giết anh rồi sau này lấy ai luyện quyền với cậu ấy.”

Lúc này tôi mới nhớ lại cú điện thoại kia, hóa ra là An Dĩ Phong gọi cho anh. Bọn họ đã sớm bàn bạc tốt việc rời khỏi nơi này, dùng phương pháp giả chết để chuyển tài sản đi, còn chuyển một nửa tài sản mà An Dĩ Phong nên có sang tên tôi một cách hợp lý, như thế bọn họ có thể đi đến cái nơi Australia hoang vắng ấy sống nửa đời còn lại ung dung tự tại.

Hại tôi đau lòng vô ích nhiều ngày như vậy.

Nhưng có điều anh còn sống, có làm tôi đau lòng bao lâu cũng đều không đáng kể gì...

“Thần, lúc nào em mới có thể gặp anh.”

“Phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa, đợi sau khi sức khỏe của em được chăm sóc tốt, trở về Anh quốc tiếp tục đi học, sau khi anh sắp xếp mọi việc bên này tốt đã, anh sẽ bảo dưỡng qua đón em sang.”

“Ừ, em nhớ rồi.”

“Về sau em nhớ anh, có thể gọi số này. ANh nhất định sẽ mở máy hai tư trên hai tư, sẽ không để em nói vào điện thoại với số máy không kết nối được như vậy...”

“Thần...”

“Chăm sóc mình cho tốt, chúng ta sẽ sớm gặp lại!”

“Em yêu anh!”

Rất lâu không có tiếng động gì, tôi cho rằng anh đã cúp máy điện thoại, đang muốn treo máy, lại nghe thấy anh nói: “Anh rất nhớ em...”

Chúng tôi lại không nói gì nữa, nghe tiếng hít thở lặng lẽ của nhau từ hai đầu điện thoại hóa ra hạnh phúc đến vậy!

Điện thoại của anh không còn tín hiệu, chắc đã ra khỏi Thái Lan.

Sau khi tôi lưu luyến tắt điện thoại, cuối cùng lại cảm thấy anh đã quên chuyện gì đó chưa nói, đang sầu lòng nghĩ xem, An Dĩ Phong đã chỉ vào bia mộ hỏi tôi: “Cô còn muốn tiếp tục nói chuyện cùng anh ấy ở chỗ này sao?”

Tôi đứng dậy, phát hiện ra nghĩa địa này thật âm u. “Lạnh quá, tôi muốn về rồi.”

Anh ta nhìn tôi đi chân trần, bắt đắ dĩ lắ đầu, ngồi xổm xuống trước mặt tôi: “Lên đi, tôi công cô.”

“À!”

Lưng của anh ta rất rộng, áo sơ mi màu đen mặc trên người anh ta rất có mẫu, đường nét cơ thể vừa cường tráng lại vừa ấm áp.

Tôi ghé vào lưng anh ta, đột nhiên nhớ ra Hàn Trạc Thần đã quên chuyện gì: “A! Sao anh ấy không hề hỏi một chút về con chúng tôi.”

“Đó là vì tôi không nói cho anh ấy biết.”

“Vì sao?”

“Nếu để anh ấy biết, phỏng chừng ngày mai anh ấy sẽ mua cho cô vé đi Australia luôn.”

“Thật không, sớm biết thế thì lúc này tôi đã nói cho anh ấy biết rồi.” Tôi đùa giỡn nói.

“Anh ấy rất yêu cô.” Giọng điệu của anh ta chân thành khó thấy: “Vì phần yêu anh ấy dành cho cô này, cô hãy đặt xuống phần hận trên chiếc cân này đi thôi.”

“Tôi ôm chặt vai anh ta, nói từ đáy lòng: “An Dĩ Phong, cảm ơn anh! Trải qua lần này, tôi thật sự buông xuống được tất cả!”

“Trải qua lần này, tôi cũng tin cô yêu anh ấy rồi.”

Đi ra khỏi nghĩa địa, An Dĩ Phong công tôi lên xe anh ta.

Đại lộ không bóng người, chỉ có chiếc xe của anh ta trơ trọi đổ bên đường.

Tôi cười hỏi: “Có người phụ nữ nào đã từng nói anh là một người đàn ông tốt chưa!”

Lưng anh ta đột nhiên cứng đờ, không trả lời.

“An Dĩ Phong, anh là một người đàn ông tốt!”

“Tên đàn ông nào hơi đối xử tốt với cô một chút, cô đều cho đó là đàn ông tốt.”

“Nói thế cũng đúng. Vậy trong số phụ nữ anh đã gặp, có người phụ nữ tốt nào không?”

Bàn tay mở cửa xe của anh ta cứng lại, không hề trả lời, trầm mặc đặt tôi vào trong xe, giúp tôi cài dây an toàn.

Khi anh ta ngồi vào khởi động xe, tôi còn nói: “Đợi đến lúc chúng ta tới Australia, tôi giới thiệu một cô gái tốt cho anh nhé.”

“Cô tha cho tôi đi, phụ nữ xếp hàng muốn theo tôi có cả đống, sao tôi sẽ vì một chấm sao nhỏ mà buông tha cho cả bầu trời được.”

“Nói cũng đúng.”

Những ngọn đèn đường hiu quạnh trải dài trên con đường ngoằn ngoèo đến rất xa, liếc mắt nhìn lại, thật giống một dải cầu vồng rất dài.

“Anh xem kia có giống cầu vồng không?” Tôi chỉ vào nơi xa xa hỏi anh ta.

Anh ta tắt máy, nhìn thật lâu những ngọn đèn xa thẳm.

“Anh không sao chứ?” Tôi hỏi.

“Trước đây cũng có một cô gái nói tôi là một người đàn ông tốt, nhưng tôi đã tổn thương cô ấy...”

“...” Tôi lắng lắng ngồi nghe.

“Năm năm trước, tôi đã từng cầm vé máy bay ngồi ở sân bay cả một buổi tối, cuối cùng vẫn không đi tìm cô ấy.”

“Vì sao?”

“Cô ấy lấy người khác rồi, có cả con, tôi không muốn làm cô ấy khó xử!”

“Là cô cảnh sát kia sao?”

“Cô biết à?”

“Khi còn nhỏ từng nghe Thần kể, khi đó tôi đã nghĩ: tình yêu của một lão đại xã hội đen và một cảnh sát sát nữ nhất định cực kỳ lãng mạn.”

“Lãng mạn! Thật CMN lãng mạn chết đi!”

Khi anh ta nói những lời này, trên mặt mang sự quyến luyến sâu sắc.

“Cá sẽ bơi về mà, vì có nhím đang đợi nó!”

Anh ta mỉm cười tự giễu, khởi động lại xe: “Đúng vậy, ôm một con nhím con mà đợi...”

“Cũng tốt chứ! Cá nói, anh vẫn yêu em như trước!”

Con nhím nói, nhưng tôi đã có con...

Cá nói: anh không để ý.

Nhím nói: ...”

An Dĩ Phong cười nhạt một tiếng: “Nhưng cha của con tôi để ý!”

Tôi mỉm cười, lần đầu tiên trong mấy ngày qua cười vui vẻ, cũng là lần đầu tiên phát hiện ra An Dĩ Phong còn hài hước hơn cả Hàn Trạc Thần!

Dọc đường đi, chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện, An Dĩ Phong nói nhiều hơn Hàn Trạc Thần, lại rất thú vị.

Nói chuyện với anh ta, không cảm thấy đêm khuya cũng không cảm thấy đường dài.

“Hai người như thế được không?” Tôi có chút lo âu hỏi: “Có thể giấu được cảnh sát sao?”

“Không quan trọng việc có thể giấu được hay không, quan trọng là Thần ca đã xuất cảnh. Mấy năm nay trừ những tội phạm tham nhũng, cô từng nghe có mấy tên tội phạm bị dẫn độ từ nước ngoài về?”

Tôi lắc đầu, thật sự là chưa từng nghe qua. Trừ một số người do nhập cảnh trái phép mà bị trục xuất về nước.

“Cô ngẫm lại xem, họ tiêu phí nhiều tiền tài, sức lực, truy nã tội phạm bỏ trốn khắp thế giới, làm không tốt lại mất mấy mạng cảnh sát, khổ sở đưa tội phạm về, không những phải nhét vào ngục cho ăn cho uống, còn phải nghiêm túc tăng cường trông giữ đề phòng vượt ngục. Cái việc này không phải tự lao đầu vào khó khăn sao! Thế nên mới nói, trừ khi vì truy đuổi khoản tham ô kéké xù, bọn họ tuyệt đối sẽ không dùng tới cảnh sát quốc tế đi bắt tội phạm... Huống gì, Thần ca căn bản không phải tội phạm, nghiêm khắc mà nói ngay cả nghi phạm cũng không phải. Cho dù những tên cảnh sát kia ăn no rửng mỡ không có việc gì, điều tra được Thần ca giả chết, cũng không có quyền bắt anh ấy – muốn tìm một nơi cách ly với đời sống một cuộc sống yên bình lại chẳng phạm pháp!”

“Thế nhưng ngộ nhờ họ điều tra ra cái gì thì làm sao?”

“Cô đừng nghĩ cảnh sát có tinh thần chính nghĩa như thế. Cô xem những tên cảnh sát cấp cao kia điều tra Thần ca là vì trừng trị cái ác nâng cao cái thiện? Họ chỉ là không quen nhìn tác phong của chúng tôi, lại càng không muốn thế lực xã hội đen tiếp tục bành trướng, để mặt mũi họ không biết cất chỗ nào. Hiện nay Thần ca ‘chết’ thắm đến như vậy, toàn bộ tài sản cũng đều bán đi, coi như cũng nể mặt họ lắm rồi. Vào thời điểm này, việc họ muốn làm không còn là điều ca xem Thần ca chết thật hay giả, mà là bắt đầu đi xử lý tôi.”

“Àu! Vậy anh tính sao bây giờ?”

“Rất đơn giản, chia tiền của tôi cho các anh em làm phí giải tán, còn lại thì quyên góp cho Hội chữ thập đỏ. Sau đó tìm một nơi cảnh đẹp bên bờ biển nhảy xuống... Bọn họ phỏng chừng sẽ nói rằng tôi sợ tội tự sát!”

“Đơn giản như thế sao?”

“Đúng, bởi vì bỏ trốn không thể không mang theo tiền.”

“Tôi hiểu, các người còn sống hay không bọn họ hoàn toàn không quan tâm, họ muốn hai người biến mất, kế tiếp bọn họ có thể lợi dụng cơ hội này để chấn chỉnh xã hội đen.”

“Để họ chấn chỉnh lại càng tốt, giảm bớt số người trong giới rảnh rồi không có việc gì đi tìm chúng tôi gây phiền phức.” An Dĩ Phong dựa lưng vào ghế, thở dài một hơi: “Nhiều năm như vậy tôi phí công phí sức mà giúp cảnh sát quản xã hội đen, duy trì trật tự trong xã hội đen. Bọn họ không khen thưởng tôi, tặng tôi huân chương khuyến khích thì thôi, lại còn coi tôi không vừa mắt. Vậy để cho bọn họ tự quản đi, tôi cũng nghỉ hưu ra nước ngoài dưỡng già, sống những ngày ung dung vui vẻ!”

Sao thế nào tôi cũng nghe thấy anh ta lại rất oan ức vậy.

Nghĩ lại cẩn thận thì thật đúng ra rất oan ức, thật nên tặng một huân chương khen thưởng cho công lao của anh ta.

Nghe anh ta nói xong, tôi buông xuống trái tim đang treo lơ lửng, lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề đã sớm tò mò: “Được rồi, anh có thể nói cho tôi biết, Thần lúc mười tám tuổi trông thế nào không?”

“Anh ấy hả...” Khi An Dĩ Phong chìm đắm trong ký ức, trên mặt hiện lên nét cười: “Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy, anh ấy chính là một học sinh giỏi có cả đức lẫn tài, khi nói chuyện không hề có lời nào thô tục, rất lễ phép. Ban đêm trước khi đi ngủ, còn đọc từ vựng tiếng Anh, rất mẹ nó buồn cười! Tôi hỏi anh ấy: yêu học hành thế sao lại lẩn lộn ở đây? Anh ấy nói muốn tìm kiếm chút kích thích.”

“Vậy về sau thì sao?”

“Sau đó... chúng tôi cùng nhau học hút thuốc, cùng nhau học uống rượu, cùng nhau học chém người... Chúng tôi còn cùng thuê một phòng trọ, cũng bao gồm cả việc thay đổi cùng nhau, trở thành người chính mình cũng không nhận ra. Vào một đêm vài năm sau, tôi hỏi anh ấy: Tại sao lại phải lẩn lộn? Anh ấy nói: Vì một người, khi còn bé tận mắt thấy bà ấy cực khổ bất lực, lớn lên thấy mình có thể làm chút gì đó cho bà ấy, nhưng lại làm sai! Tôi vì bà mà đi lên một con đường cùng, kết quả là gặp mặt bà lần cuối tôi cũng không gặp được...”

An Dĩ Phong liếc nhìn tôi, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nói: “Đêm hôm đó tôi vốn muốn đâm anh ấy một phát, cắt đứt quan hệ, nhưng nghe anh ấy nói như vậy, ngay cả lời trách móc anh ấy bội nghĩa cũng không nói được. Anh ấy bất chấp nguy hiểm tính mạng lẩn lộn nơi này, giúp cảnh sát làm nhiều chuyện thế, không chỉ một chút đền đáp cũng không có, còn đem toàn bộ tiền của mình giúp đỡ anh ấy thăng chức. Tôi thấy người sống đến như anh ấy vậy, mới gọi là đáng buồn!”

“Đúng vậy! Thật sự đáng buồn.”

“Đáng buồn nhất là, động tình, một lòng đi yêu một người phụ nữ, còn CMN là kẻ thù của mình!”

Tôi nhìn lên bầu trời sao, lúc này đây, tôi không còn chú ý đến bất kỳ ngôi sao nào nữa, mà là nhìn toàn bộ bầu trời.

Ông trời đã đối xử với anh rất không công bằng, rất tàn nhẫn!

Vậy vì sao tôi không thể đối xử với anh công bằng một chút, đối xử với anh tốt một chút!

Mọi thứ đều giống An Dĩ Phong dự đoán, cảnh sát cổ tình truy cứu anh ta tới cùng. Sáng sớm hôm sau, cảnh sát đưa anh ta đi, đã qua hai mươi tư tiếng đồng hồ, anh ta còn chưa trở về.

Tôi lo lắng nhìn đồng hồ, ngồi dậy ra phía cửa sổ nhìn xung quanh, rất lo lắng nghĩ tới anh ta sẽ một đi mà không trở lại.

“Bà Hàn.”

Tôi quay đầu, thấy một cô cảnh sát mặc đồng phục đang đứng bên giường tôi. Cô ấy trông khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt cực kỳ sắc bén, vừa nhìn đã biết sẽ không dễ đối phó.

Tôi sờ sờ bụng dưới, điều chỉnh tâm tình thật tốt. “Có việc gì sao?”

“Chúng ta tới điều tra án tử của Hàn Trạc Thần, xin cô phối hợp một chút.”

“Mời ngồi.” Tôi bưng chén trà an thai vừa mới rót lên uống một hớp.

Cô ấy quét mắt nhìn một lượt đồng thuốc bỏ trong phòng, giọng điệu cũng hơi dịu đi: “Tôi có thể hỏi một chút không, tình cảm vợ chồng của cô và Hàn Trạc Thần thế nào?”

“Rất tốt!”

“Vậy vì sao kết hôn chưa đến một tháng, cô đã đi ra nước ngoài, ở riêng suốt hai năm trời?”

Câu hỏi này hỏi còn sắc bén hơn cả phóng viên, nhưng trả lời câu hỏi của phóng viên chỉ cần một câu: “không thể trả lời!” là đủ rồi.

Câu hỏi của cảnh sát, nhất định phải trả lời, còn phải trả lời thành khẩn, một chút mập mờ ý ngoài lời cũng đều không thể.

Tôi nhìn vẻ mặt của cô ấy một chút, quyết định trả lời đúng sự thật: “Bởi vì giữa chúng tôi lúc đó xảy ra chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì?”

“Anh ấy nghi ngờ tôi yêu một cậu trai khác, không cho phép tôi ra ngoài. Có một ngày, cậu trai kia xuất hiện muốn dẫn tôi đi, khi lôi kéo nhau, tôi không cẩn thận ngã từ trên tầng xuống, sảy thai.” Tôi cúi đầu uống một hớp lớn trà đắng, dùng chén che kín bụng dưới.” Anh ấy không chịu tha thứ cho tôi, ngay cả cửa chính cũng không cho tôi bước vào.”

Cô ấy nhìn chằm chằm tôi một lúc lâu, mới cúi đầu tốc ký ghi chép lại.

Sau khi viết xong, cô ấy lại hỏi: “Cô đã cùng chàng trai kia đi Anh quốc sao?”

“Tôi đi Anh quốc cùng anh ấy điều trị vết thương ở chân, sau khi vết thương khỏi, thì ở lại đó học. Không tin cô có thể đi điều tra.”

“Vậy vì sao cô lại quay về?”

“Tôi ký hợp đồng với công ty Ngu Tấn, quay về thu một bài nhạc. Tôi gặp lại Hàn Trạc Thần trong bữa tiệc, giải thích rõ hiểu lầm, vừa mới quay về đã suôn sẻ.”

Tầm mắt của cô ấy di chuyển từ bản ghi chép lên mặt tôi, tôi thấy cô ấy cố gắng thể hiện ra không quá xem thường tôi.” Thế nên cô mới kết thúc quan hệ nhập nhằng với Mạnh Huân của công ty Ngu Tấn?”

“Tôi!” Cũng may là tâm tình tôi không tệ, đổi lại là hai ngày trước đây, phỏng chừng sẽ bị cô ta dồn ép điên mất. Tôi ổn định tâm tình lại một chút, hỏi cô ta: “Cái này cùng bản án có quan hệ gì sao?”

“Hàn phu nhân, xin cô trả lời tôi đúng sự thật, có phải cô trở lại bên cạnh Hàn Trạc Thần là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ không?”

“Tôi không rõ ý của cô.”

“Ý của tôi là, Hàn Trạc Thần có từng ép buộc cô không?”

Hiện tại tôi phát hiện ra không chỉ sức tưởng tượng của những phóng viên rất phong phú, mà sức tưởng tượng của cảnh sát lại càng vượt quá người bình thường, tôi giận dữ nói: “Không có! Tôi từ khi chín tuổi đã ở cạnh anh ấy, anh đối xử với tôi so với con ruột còn...”

Lời nói của tôi chừng lại do bởi một màn máu tanh hiện ra trong đầu.

Tôi che mặt, cố gắng không chế sự kích động của bản thân, cố gắng để chính mình nhớ lại sự bảo vệ chu đáo của anh đối với tôi, còn có tán ô trong suốt trong ngày mưa kia, những lời trong bệnh viện anh từng nói, còn có cả cuộc gặp lại của chúng tôi, đêm đầu tiên thật đẹp của chúng tôi, con của chúng tôi...

Tôi lấy tờ giấy màu hồng nhạt lau đi những giọt nước nơi khóe mắt, điều hòa lại giọng nói: “Tôi rất yêu anh ấy, anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.”

Cô ta gật đầu, lại hỏi: “Mấy ngày nay An Dĩ Phong vì sao lại bảo vệ cô một tác cũng không rời, hai người đã nói những gì, làm những gì?”

Tôi chịu đựng cơn xúc động muốn hất cốc trà trong tay vào mặt cô ta. “Là Thần nhấn nhủ anh ta chăm sóc tôi thật tốt, An Dĩ Phong sợ tâm tình tôi không ổn định, nghĩ luẩn quẩn, nên mới một tác cũng không rời.”

“Vậy cô biết An Dĩ Phong bao lâu rồi? Hai người rất quen thuộc sao?”

“Biết rất nhiều năm rồi. Nhưng chúng tôi chỉ thấy nhau vài lần, anh ta luôn luôn không có thiện cảm gì với tôi.”

“Anh ta không có thiện cảm với cô?” Cô ta hình như nhớ tới chuyện gì đó quan trọng, đột nhiên hỏi tôi: “Cô thấy quan hệ anh ta và Hàn Trạc Thần thế nào?”

“Đương nhiên là rất tốt, họ ở cạnh nhau từ khi hơn mười tuổi, họ cùng nhau học hút thuốc, cùng nhau học uống rượu, bọn họ trọ cùng một nhà, như hình với bóng... Bọn họ đồng cam cộng khổ, vào sinh ra tử hơn hai mươi năm đi tới ngày hôm nay, quan hệ có sao có thể không tốt?”

Nhìn bọn họ mặc cả người đồng phục cảnh sát, tôi càng lúc càng chướng mắt: “Cảnh sát các người rất cuộc có thể làm gì? Có người tận mắt thấy cả gia đình người ta chết thảm, các người không hề hỏi. Xác của Thần đã hỏa táng rồi, các người mỗi ngày còn đến điều tra, cô nghĩ rằng tôi không biết chắc, các người đã sớm muốn anh ấy chết... Các người muốn điều tra hung thủ? Hay là muốn bắt An Dĩ Phong?”

“Thiên Thiên!” Nương theo một tiếng gọi dịu dàng, một chàng trai tác phong nhanh nhẹn bước về phía tôi, ôm lấy vai tôi an ủi: “Thiên Thiên, em đừng kích động.”

“Anh Tiểu Cảnh?” Tôi kinh ngạc nhìn Cảnh phảng phất như từ trên trời rơi xuống. “Sao anh lại tới đây?”

“Anh vừa mới nghe về chuyện của ông ấy, anh lo lắng em nghĩ quẩn...”

“Em không sao.” Tôi vô thức sờ bụng mình, cười nói: “Em có con của anh ấy rồi, anh Tiểu Cảnh, lần này em nhất định sẽ chăm sóc đứa bé này cẩn thận.”

Anh ấy cầm lấy tay tôi, dịu dàng xoa đầu tôi: “Anh cũng chăm sóc hai người thật tốt.”

“Nhưng...” Tôi vừa định nói không cần, khóe mắt liếc về cô cảnh sát đang im lặng quan sát: “Ừ, vậy anh giúp em mua vé máy bay, em muốn đi Anh quốc. Em cũng không muốn lại chờ đợi tại cái nơi khiến em đau lòng thất vọng này nữa!”

“Được, anh đưa em đi!” Anh ấy quay người nói với cô cảnh sát: “Xin lỗi, tôi nghĩ cô ấy cần nghỉ ngơi... Cô ấy không bình tĩnh được như về bề ngoài đâu. Thiên Thiên từ bé đã thế, đau đớn trong lòng luôn không để người khác biết, lại còn luôn cười nói cho người khác biết cô ấy không sao.”

Cô ta đứng lên, nhìn tôi, lại tỉ mỉ nhìn qua Cảnh. Anh chính là Mục Cảnh? Là bé trai Hàn Trạc Thần nhận nuôi năm đó?”

“Đúng!”

“Tôi hiểu rồi! Những gì cần hỏi tôi cũng đã hỏi xong. Xin lỗi, Hàn phu nhân, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi.”

“Tôi hy vọng những gì nên hỏi cô cũng hỏi xong rồi.” Tôi nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không làm phiền cô nữa.”

“Cám ơn...”

Sau khi cô ta rời khỏi, tôi mới chú ý đến sắc mặt của Cảnh không tốt lắm, trông hơi mệt mỏi, có lẽ là do奔波 trên đường.

Anh xuất hiện rất đúng lúc, anh khiến cho toàn bộ nghi ngờ của người khác đều trở nên không thể nghi ngờ.

Tam giác tình cảm giữa cha nuôi, con trai nuôi và con gái nuôi, cho người khác nhiều không gian phỏng đoán và tưởng tượng, nhưng kết quả là cha nuôi gặp bất hạnh, anh trai em gái thanh mai trúc mã đi tới một quốc gia khác tiếp tục sống, hợp lý đến nỗi không thể hợp lý hơn được nữa.

Khi tôi đi theo Cảnh rồi đi, ngay cả Tiểu Thu cũng ôm tôi nói: “Thiên Thiên, đây là ý trời!”

“Ý trời...”

Tôi nghĩ tới lời Hàn Trạc Thần nói: Chúng ta là đàn ông, số phận không phải nằm ở trong tay Thượng đế, mà là nằm trong tay chính chúng ta!

Ý trời khiến nhím và cá không thể yêu nhau, chúng sẽ xa nhau sao?

Ý trời khiến chúng tôi yêu hận bện vào nhau, chúng tôi sẽ không thể ở bên nhau sao?

Tôi còn muốn thử lại lần nữa!

Vừa đến Anh quốc không được bao lâu, tôi bắt ngờ nghe được tin tức không ngoài ý muốn lắm.

An Dĩ Phong mất tích một cách kỳ lạ, trước khi mất tích phân tán toàn bộ gia tài bạc triệu...

Thế nhưng, tính cách của An Dĩ Phong thật sự khiến cho người ta không nói được lời nào, ngay cả biến mất anh ta cũng biến mất thật đường hoàng.

Đối với chuyện mất tích của anh ta có vô số phiên bản đồn đại.

Phiên bản phía chính phủ là, cảnh sát nắm được chứng cứ hùng hồn về việc An Dĩ Phong mưu sát Hàn Trạc Thần, anh ta vô cùng có khả năng sợ tội tự sát, sống chết không rõ.

Phiên bản trong nhân dân là, người cuối cùng thấy An Dĩ Phong tận mắt thấy anh ta ngồi bên cạnh biển từ sáng sớm đến tối mịt. Nhưng rất nhiều người không tin An Dĩ Phong sẽ tự sát, cho rằng anh ta nhất định là chạy trốn.

Phiên bản khá khoa trương, làm tôi kinh hãi như bị sét đánh.

Tình hình cụ thể là như này, hôm nay cơ thể tôi không thoải mái, không đi học.

Gọi điện cho Tiểu Thu, lại nói về chuyện An Dĩ Phong mất tích.

Tôi hỏi: “Gần đây có tin tức gì mới không?”

“Thiên Thiên, chị mới nghe được một tin đồn giật gân, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

“Vâng!” Tôi dựa người vào gối, ngồi yên ổn.

“Có người nói An Dĩ Phong tử tử vì tình đó!”

“Tử tử vì tình!”

“Chị nghe một người bạn nói, rất lâu trước đây An Dĩ Phong và... Quên đi, chị nói với em phiên bản kia là được rồi. Có người nói anh ta và ông xã nhà em tìm một nơi nào đó không có ai để ẩn cư, sống một cuộc sống giống như thần tiên đắc đạo.”

“Àu! Tưởng tượng rất đẹp. Em còn muốn nghe phần đầu kia, bọn nói nói An Dĩ Phong và Thần có chuyện gì?”

“Em có lẽ đừng nên hỏi.”

“Em chỉ tò mò, sẽ không cho là thật đâu.”

“Cũng không có gì, chỉ là có chút mờ ám. Em cũng biết tình cảm bọn họ rất tốt, tự nhiên dễ khiến người ta hiểu lầm. Hơn nữa bọn em kết hôn hai năm, ở riêng hai năm; hai năm kia Hàn tiên sinh thường xuyên ra vào nhà An Dĩ Phong... Sau khi em quay về, tình cảm nồng nàn Hàn tiên sinh dành cho em mọi người đều thấy rõ như ban ngày. Có người nói, vào buổi tối cái ngày Hàn tiên sinh gặp chuyện không may, xảy ra tranh chấp với An Dĩ Phong, nhất định có khả năng liên quan tới em...”

“Chị đừng có nói với em, em là người thứ ba.”

Tôi nhớ tới biểu tình của cô cảnh sát khi nghe tôi nói An Dĩ Phong không có thiện cảm với tôi, đồng thời nhớ lại bản thân mình dùng từ hình dung tình cảm của bọn họ, ảo não cào cào tóc.

Cô ta không đi làm phóng viên có chút phí phạm nhân tài.

Tiểu Thu cho rằng tôi bị kích thích, vội vàng khuyên tôi nói: “Thật ra em cũng đừng quá để ý, An Dĩ Phong biến mất thật sự rất đột nhiên, mọi người rồi rồi tự nhiên khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

“Bọn cho cho rằng An Dĩ Phong tức giận giết Hàn Trạc Thần, chính mình cũng không còn niềm vui sống sót, thế nên mới phân phát tài sản của mình cho người khác, bản thân thì nhảy xuống biển tự vẫn.”

“Thiên Thiên, em dù sao cũng đừng có cho là thật.”

“Làm sao em biết được có phải là thật hay không?”

Tôi chỉ là cảm thấy trong nhiều tin đồn như vậy, cái này là hợp logic nhất, kín kẽ nhất.

Hai năm tôi ở Anh quốc, Hàn Trạc Thần thường xuyên ra vào nhà An Dĩ Phong? Tôi lại nghĩ tới biểu tình quái dị của vệ sĩ của anh khi thấy tôi quần áo không chỉnh tề...

“Chị Thu, em có chút việc, hôm khác lại nói chuyện sau!”

Dập điện thoại, tôi lập tức gọi điện cho Hàn Trạc Thần.

Điện thoại vang lên vài tiếng, truyền đến tiếng thở hơi có phần gấp gáp của anh. “Thiên Thiên, có việc gì sao?”

“Không có việc gì không thể gọi sao?”

“Không phải, anh nhớ là mười phút trước em vừa mới dập máy.”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, còn chưa đến mười phút. “Anh đang làm gì đấy? Đường như mệt chết đi.”

“Đang đấu võ với An Dĩ Phong, lâu lắm rồi không hoạt động...”

Đấu võ? Sao tôi nghe không giống thế?

Người ta đều nói phụ nữ mang thai đa nghi, thật đúng là rất không có cảm giác an toàn.

“Thần, phải bao lâu nữa em mới có thể gặp anh?”

“Đợi một tháng nữa đi, hiện nay anh còn không thể xác định được có người theo dõi em hay không, hơn nữa bên này anh còn chưa thu xếp ổn thỏa, đợi anh xử lý tốt thì sẽ để em sang.”

“Còn lâu như vậy à! Một mình em ở Anh quốc rất nhớ anh đó.”

“Không phải em đã từng ở Anh quốc ngày ngốc hai năm sao?”

“Bây giờ không giống thế!” Tôi sờ bụng chính mình, quyết định sử dụng chiêu cuối cùng: “Trước đây là một người nhớ, bây giờ là hai người nhớ.”

“Hai người? Ý của em là...”

“Con của anh rất muốn nhìn cha nó một chút...”

“Con trai?” Tôi còn chưa nói hết, anh lập tức nói: “Em thu xếp đồ đạc một chút đi, ngay mai anh bảo người cầm hộ chiếu mới sang đón em!”

“Ngày mai?”

“Đúng!”

Tiếp đó tôi nghe thấy tiếng Hàn Trạc Thần gầm nhẹ trong điện thoại: “An Dĩ Phong, cậu đừng nói với tôi cậu không biết!”

“Em không biết, cái gì em cũng không biết!”

Treo điện thoại, tôi lập tức đi thu dọn đồ đạc. Tôi còn viết cho Cảnh một lá thư, nói với anh ấy: tôi đi đến một nơi không ai biết tôi bắt đầu lại từ đầu, như vậy mới có thể khiến bản thân mình quên đi một số người và sự việc. Tôi hy vọng, khi gặp lại bên cạnh anh có thể có một cô gái tốt đáng để anh quý trọng!

...

Tôi cuối cùng cũng tới Australia trời cao xa biển rộng lớn!

Vừa xuống máy bay, tôi vội vàng nhìn quanh đám người, giữa một đám người ngoại quốc cao to, An Dĩ Phong mặc quần áo màu trắng làm bộ ung dung vẫn nổi bật như trước.

Tôi chạy về phía anh ta, không cam lòng liếc nhìn xung quanh anh ta: “Thần đâu? Sao lại không tới?”

“Anh ấy dành cho cô một sự ngạc nhiên.”

“Lần này không phải là tang lễ chứ?”

“Đương nhiên là không phải.”

Xe chạy trên đường cao tốc hơn năm tiếng, trời tối mịt mới dừng lại trước một cánh cổng nhà thờ.

Tôi đẩy cửa vào, tiếng nhạc “Hành khúc đám cưới” vang lên.

Trong giáo đường không ánh sáng, chính giữa hai hàng nến lung linh là một con đường nhỏ trải đầy cánh hoa hồng.

Dưới ánh nến lay động, cánh hoa hồng nhuộm ánh vàng.

Tôi đi trên những cánh hoa hồng, đi tới cuối con đường...

Chiếc bánh gateaux cắm những cây nến được người ta đẩy ra, âu phục màu trắng của Hàn Trạc Thần vô cùng hấp dẫn ánh nhìn của người khác trong bóng đêm!

Tôi đi lên ôm lấy anh, nước mắt rơi xuống ngực anh...

Đột nhiên, toàn bộ giáo đường vụt sáng.

Sĩ quan Vu và An Dĩ Phong ngồi trên ghế, nhẹ nhàng vỗ tay, đây là tiếng vỗ tay chân thành nhất mà tôi từng nghe thấy.

Anh rút ra một chiếc nhẫn kim cương hình hoa bỉ ngạn đeo lên ngón tay tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương ấy, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao năm ấy tôi tìm trong thùng rác rất lâu cũng không tìm được chiếc nhẫn này.

“Em có bằng lòng lấy anh không? Từ ngày hôm nay, em sẽ là người vợ duy nhất trong cuộc đời anh, cho dù gian khổ, tai nạn, bệnh tật hay tử vong, anh đều nắm chặt tay em, cùng nhau vượt qua! Anh sẽ suốt đời tin tưởng em, tôn trọng em, trung thành bảo vệ em...”

“Em...” Tôi cảm động đến nỗi rối tinh rối mù, cái gì cũng không nói nên lời.

Anh cúi đầu hôn lên môi tôi, giữa nụ hôn dài thật dài, ánh đèn chợt tắt, chỉ còn ánh nến trên chiếc bánh gateaux triền miên linh động...

Hôn đến khi chúng tôi đều rực lửa, anh buông tôi ra, cười hỏi: “Bằng lòng lấy anh không?”

“Anh có thể lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa không, em còn nghe chưa đủ.”

“Câu nói quan trọng như thế, cả đời chỉ có thể nói một lần.”

“Vậy em trở về suy nghĩ một chút.”

Tôi quay người muốn đi, anh ôm lấy eo tôi, giam tôi trong vòng tay của anh, dịu dàng nói: “Từ hôm nay trở đi, em là người vợ duy nhất trong cuộc đời anh, cho dù gian khổ, tai nạn, bệnh tật hay tử vong, anh đều nắm chặt tay em, cùng nhau vượt qua! Anh sẽ suốt đời tin tưởng em, tôn trọng em, trung thành mà bảo vệ em... Em đồng ý lấy anh không?”

“Em bằng lòng!” Tôi lớn tiếng nói.

Cánh hoa hồng mềm mại rơi, “hành khúc đám cưới” lại một lần nữa tấu lên...

Chúng tôi cùng nhau thổi tắt nến, mỗi người cắn một miếng bánh gateaux hương vị ngọt ngào.

Anh nói: “Anh thấy hương vị bánh kem cũng không tệ.”

Tôi nói: “Em cũng thấy dễ ăn!”

Cuộc sống mới của chúng tôi bắt đầu chính từ hôn lễ lãng mạn này!

- Kết thúc -

36. Ngoại Truyện 1 - 2

Act 1

Một đêm mưa, Hàn Trạc Thần vội vã đi vào một hộp đêm ồn ào.

Hành lang không có chút ánh sáng, cả người anh chôn vùi trong bóng tối...

Đến cuối hành lang, anh đá văng cửa phòng, tiện tay cầm cái ghế cạnh cửa đập về phía An Dĩ Phong ngồi trên sofa.

An Dĩ Phong theo bản năng giơ cánh tay chặn lại.

Anh ta không hề nổi giận, cũng không ngạc nhiên, day day cánh tay. “Ai ôi! Sao mà tức giận thế?”

“Tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có làm mọi chuyện quá tuyệt tình?” Hàn Trạc Thần cởi áo khoác ngoài bị mưa làm ướt, quăng về phía An Dĩ Phong, giận dữ nói: “Hai anh em A Báo vừa mới tới, với cậu cũng là nước giếng không phạm nước sông, cậu liều mạng với chúng làm cái gì!”

Anh Dĩ Phong không nói gì, giữ giữ chiếc áo trong tay rồi quăng cho thuộc hạ phía sau.

“Cậu ở trong xã hội đen cũng đủ mặt mũi rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

“Em chỉ là xem bọn nó không vừa mắt.”

Hàn Trạc Thần day trán, ngồi trên sofa châm điếu thuốc, chỉ vào một gã đàn ông bị đánh thương tích đầy mình trong phòng, hỏi một tên thuộc hạ của An Dĩ Phong. “Chuyện gì? Ra tay nặng thế?”

Tên thuộc hạ kia cuống quýt trả lời: “Gã đấy là sát thủ A Báo thuê. A Báo trả cho gã một trăm vạn, để giết...”

“Được rồi.” An Dĩ Phong cắt lời, nói: “Đừng đánh nữa, kéo ra ngoài ném xuống biển!”

Hàn Trạc Thần im lặng nhìn thoáng qua An Dĩ Phong, thản nhiên phun khói thuốc mịt mù.

...

Gã đàn ông bị đánh gần chết kia bị kéo ra ngoài cửa, tạo thành một mảng máu đỏ trộn lẫn với bụi đất trên sàn nhà.

Ngay khi bị kéo ra ngoài, gã đàn ông nửa hôn mê đột nhiên tỉnh táo lại, hoảng hốt gào lên: “Tôi xin các người... cho tôi gọi một cuộc điện thoại, con gái tôi đang đợi tôi...”

Thêm một cái đám khá nặng vào mặt gã, máu từ khóe miệng chảy xuống.

Gã vẫn không từ bỏ, ngón tay gắt gao bám xuống mặt đất, nhìn khuôn mặt thờ ơ của Hàn Trạc Thần, hét lời van xin: “Cầu xin anh, cho tôi nói chuyện với nó mấy câu...”

“Cho nó gọi một cuộc!” Hàn Trạc Thần vừa dứt lời, vệ sĩ phía sau anh lập tức nhét điện thoại vào trong tay gã đàn ông đang bị thương.

“Cám ơn! Cám ơn!” Gã đàn ông run rẩy nhận điện thoại rồi bấm số, chưa hết một tiếng tút chờ, đầu bên kia đã tiếp điện.

Một giọng nói non nớt mà trong trẻo vang vọng trong gian phòng trầm lặng chết chóc: “Cha, sao cha vẫn chưa về? Khi nào cha về?”

Gã đàn ông cắn chặt răng, điều hòa hơi thở một chút, cố gắng để giọng nói của mình nghe thật bình thường: “Cha có việc, tối nay không đến bệnh viện được, Ny Ny ngủ trước đi.”

“Nhưng cha hứa với con hôm nay sẽ đưa con về nhà mà, cô y tá vừa mới tiêm rất nhiều cho con... Đau quá.”

“Ngày mai, ngày mai cha nhất định sẽ đưa con về nhà!”

“Được!”

“Ny Ny đi ngủ sớm đi nhé.”

“Vâng, cha ngủ ngon!”

Qua vài giây, gã đàn ông nghe trong điện thoại không có tiếng động, đột nhiên kích động gọi: “Ny Ny, Ny Ny?”

“Cha, còn có việc gì à?”

“Ny Ny trưởng thành rồi, về sau phải học cách tự chăm sóc chính bản thân...” Gã đàn ông không đợi con gái trả lời, gấp điện thoại lại rất nhanh, dùng ống tay áo đầy máu lau đi nước mắt bên khóe mắt, trả lại điện thoại cho vệ sĩ: “Cám ơn!”

“Đợi một chút.” Hàn Trạc Thần đứng dậy đi tới bên cạnh gã đàn ông bị thương, từ từ ngồi xuống trước mặt gã: “Mày biết tao à?”

Gã đàn ông gật đầu: “Tôi đã từng xem ảnh của anh.”

“Ảnh?” Hàn Trạc Thần nhướn mày, “Mày không phải là người trong giới?”

“Tôi là lính bắn tỉa đã giải ngũ. Vì chữa bệnh cho con gái nên nợ bọn chúng rất nhiều tiền và lãi, tôi không trả nổi...”

“Con gái mày đang ở bệnh viện nào, phòng bệnh nào, tên là gì, tuổi tác, ngày sinh...”

Gã đàn ông kinh hoàng quỳ trên mặt đất, kéo ống quần Hàn Trạc Thần. “Anh bỏ qua cho nó đi, nó mới mười tuổi thôi, nó vô tội.”

Hàn Trạc Thần tóm chặt quần áo của gã, kéo từ trên mặt đất đứng dậy: “Tao nói cho mày biết, cơ hội tao chỉ cho mày một lần, nếu như dám nói dối một câu, tao sẽ lột da mày!”

Gã đàn ông thấp thỏm trả lời từng câu một.

Hàn Trạc Thần liếc gã vệ sĩ phía sau, vệ sĩ lập tức rút điện thoại, gọi xác minh.

Sau khi xác minh, vệ sĩ cúi người bên cạnh Hàn Trạc Thần: “Là sự thật, con gái gã bị bệnh máu trắng!”

Hàn Trạc Thần buông tay, lạnh lùng nói một chữ: “Cút!”

Sau khi gã đàn ông đi, An Dĩ Phong nói với thuộc hạ: “Mấy người đi theo nó, xem nó có giở trò gì không?”

“Vâng!”

Sau khi mọi người rời khỏi, gian phòng trống trải chỉ còn lại hai người.

An Dĩ Phong ngồi xuống bên cạnh Hàn Trạc Thần, châm một điếu thuốc đưa cho anh. “Hôm nay hình như tâm trạng anh không tốt.”

Hàn Trạc Thần đưa tay nhận lấy, đặt bên môi hít một hơi: “Bà xã tôi bỏ chạy theo trai.”

“MK!” An Dĩ Phong đứng bật dậy, hét lên: “Thật mẹ nó không biết trời cao đất dày, em lập tức sai người bắt về.”

“Không cần! Tôi vừa mới từ sân bay về...”

An Dĩ Phong nhìn anh sững sờ vài giây, nói: “Anh thật mẹ nó có phải là đàn ông không!”

“Tôi nhớ cậu đã nói: chán sống thì dứt khoát tự cho một phát súng vào đầu, không cần ôm bom hẹn giờ mỗi ngày đi ngủ!”

“Em cũng nhớ anh đã nói, dù có nổ tan xương nát thịt cũng không buông tay...”

Hàn Trạc Thần cười cười, hít một hơi khói đặc, để khói thuốc lấp đầy sự trống rỗng trong cơ thể.

“Nhưng cô ấy không phải bom. Cô ấy là một con người!”

Là người, thì có cảm giác!

Là người, thì nên có tự do!

An Dĩ Phong từng mắng anh rất nhiều lần, nói anh đàn độn nên mới bị cô ấy lừa hết lần này đến lần khác, mà vẫn còn luôn tin tưởng!

Anh không ngốc, anh còn hiểu rõ hơn bất kì ai: Cô ấy sẽ không yêu anh, vì từ lúc người thân của cô ấy bị sát hại, toàn bộ những việc anh làm đều để lại dấu ấn ác độc.

Trong mắt cô, anh là một tên ác ma giết người không chớp mắt. Cho dù anh có yêu cô đến đâu, cô cũng nghĩ mọi phương pháp để giết anh.

Nhưng anh không quan tâm, không cần biết người cô thật sự yêu trong lòng suy cho cùng là người nào, cũng không quan tâm lúc nào sẽ chết trong tay cô.

Anh vẫn muốn giữ cô bên người, mỗi ngày mở mắt có thể thấy cô, vậy là đủ rồi.

Anh khăng khăng giữ lấy phần chấp niệm tự đáy lòng kia, không từ thủ đoạn, không tiếc mọi thứ, thậm chí để cô có thể mang thai mà hàng ngày đều coi nhẹ cảm xúc của cô, điên cuồng chiếm lấy cô, phóng thích dục vọng tại nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể đó.

Phương pháp kiểu này có lẽ hơi ngu xuẩn, nhưng ngoại trừ giam cầm, thì đó là cách duy nhất anh có thể làm để giữ cô lại.

Anh tin rằng tình thương của mẹ là một thứ tình yêu vô tư nhất trên đời, tình yêu này chắc chắn sẽ từ từ làm tan biến mối hận trong lòng cô.

Đáng tiếc là anh sai rồi, cô hoàn toàn không muốn để con anh có mặt ở thế giới này!

Nực cười hơn, anh còn muốn vì cô mà sửa lại truyện thuyết cổ xưa “Hồ Thiên nga”

Anh đọc đi đọc lại cốt truyện từ đầu đến cuối, rồi hoàn toàn nhận rõ một điều, người công chúa yêu là hoàng tử, cho dù ác quỷ có làm cái gì cũng không thể thay đổi được kết cục này...

Khi cô từ bỏ tôn nghiêm quý trên mặt đất xin anh buông tha Cảnh, khi cô liều lĩnh che chắn trước Cảnh, anh không thể nói thêm được lời nào.

Anh có thể giam cầm người cô, có thể dùng hôn nhân đoạt đi quyền lợi yêu người khác của cô, nhưng anh không thể trói buộc được trái tim cô.

Trong sự xoắt xuyết vô cùng vô tận này, anh buông tay, thì cô mới có thể giải thoát.

Anh cắt đứt chấp niệm báo thù của cô, cô mới có thể đi theo người đàn ông cô yêu bắt đầu một cuộc sống mới!

Bởi vì yêu cô, nên không còn sự lựa chọn nào khác!

—

Act 2

“Chắc là nơi này đây.” Một cô gái ôm một quyển album tuyệt đẹp đứng bên ngoài một biệt thự sang trọng. Căn cứ theo địa chỉ viết trong tờ giấy, ngó vào trong nhìn xung quanh.

Oa! Thật sự là rất xa hoa. Bãi cỏ lớn hơn cả ở sân bóng đá. So với căn phòng bốn người ở của các cô, bể bơi ở đây phải lớn hơn gấp đôi.

Cô còn chưa tìm được chuông bấm ở cánh cửa sắt cao đến khoa trương, một người bảo vệ vừa cao vừa đẹp trai đã chạy tới, rất khách khí hỏi cô tìm ai.

“Có vị tiểu thư Hàn Thiên Vu chụp một bộ ảnh áo cưới ở chỗ chúng tôi. Chúng tôi đợi rất lâu rồi mà cô ấy cũng không tới lấy, thế nên dựa theo yêu cầu của cô ấy, chúng tôi mang ảnh tới nơi này.”

“Ảnh? Cái này...” Bảo vệ thoáng suy nghĩ một lát, nói với cô: “Xin đợi một chút.”

“Được thôi.”

Rất nhanh sau đó, bảo vệ chạy lại mở cửa cho cô, cầm máy dò hồng ngoại tỉ mỉ quét trên người cô một lần, rồi lại nhận lấy tập album trong tay cô lật đi lật lại hai lần mới trả cho cô, đưa cô vào trong.

Đi vào sân trong, cô bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng, đàn ông đẹp trai trong nhà này thật nhiều vô kể.

Người nào cũng đều cool, đều cùng một dạng.

Đàn ông rất đẹp trai?

Dựa vào miêu tả mơ hồ như thế của khách hàng cô, cô căn bản không thể biết mấy lời kia là nói về ai!

Đang trong lúc nhúc nhủ đầu với vấn đề này, bảo vệ dừng lại bên cạnh một người đàn ông, cô cũng vội vàng dừng bước.

Khi cô thấy rõ hình dáng của người đàn ông kia, cô lập tức hiểu được người khách hàng đề cập là ai.

Vì rằng, nếu như trong tòa biệt thự này có tồn tại người đàn ông như vậy, những người con trai khác hoàn toàn có thể coi như không tồn tại.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, quần tây đen, ngồi trên chiếc ghế mây trắng nhìn ra hồ bơi.

Bên trong bể bơi rõ ràng không có bất cứ thứ gì, nhưng ánh mắt của anh lại sâu xa mà mềm mại như thế.

Trên người anh có loại khí phách vô cùng đặc biệt, khiếp người, còn có loại u sầu khiến phụ nữ khó có thể chống cự được, có loại khí chất dễ khiến phụ nữ sa chân chìm vào trong đó. Những thứ đấy làm cho khuôn mặt tuần tú hơn cả ngôi sao kia có vẻ có chút dư thừa.

Anh không nói chuyện, nên cô cũng không dám nói lời nào.

Anh không động đây, cô cũng không dám động đây.

Không biết trải qua bao lâu, anh nâng mắt quét qua cô. Ngay lập tức, cô bị ánh mắt sâu thẳm kia mê hoặc, lồng ngực bị một loại sức mạnh nhất thời va chạm mạnh, lại quên đi chính mình phải làm gì.

Thấy anh vươn tay về phía cô, cô mới nhớ ra mục đích đến đây của mình, hơi hoảng loạn lấy quyển album từ trong cái hộp được đóng gói cẩn thận đưa lên.

“Đây là bộ ảnh tiểu thư Hàn Thiên Vu đã chụp tại ảnh viện chúng tôi hơn một tháng trước.”

Anh nhận lấy quyển album đặt lên trên đùi, ngón tay thon dài đặt trên tấm bìa thủy tinh màu đỏ tươi, từ từ nắm chặt.

Buông ra.

Lại nắm chặt...

Lần nữa không mở ra.

“Hàn tiểu thư còn nhắn lại mấy câu...” Cô do dự một lát, cân nhắc vấn đề nên xưng hô thế nào để biểu đạt một cách thích hợp nhất.

“Nói cái gì?” Anh rớt cục cũng mở miệng. Giọng nói của anh cũng mê lòng người như con người anh ấy, trầm thấp, lạnh lùng, còn mang một loại cảm tình nhàn nhạt.

“Cô ấy nói, cô ấy yêu anh!” Cô quan sát vẻ mặt của anh, không hề có biến hóa gì, nhưng vì sao cô lại có loại cảm giác lạnh giá.

Anh thả lỏng ngón tay đang nắm chặt, chậm rãi mở quyển album ra.

Từ khi hình ảnh người con gái trên tấm ảnh xuất hiện trong tầm mắt anh, ánh mắt anh không hề dời khỏi, thậm chí cũng không lật sang trang khác.

Cô trì hoãn một chút, rõ ràng cô nhớ rõ những lời ấy, nhưng khi đối mặt với anh lại nói rất lấp bắp: “Cô ấy nói... Cô ấy thật sự, thật sự muốn muốn làm... cô dâu... của anh... Mỗi lần cô ấy chờ anh về nhà... là vì, cô ấy muốn chờ anh.”

Ánh mắt của anh trở nên bất động như mãi mãi cứ thế...

Đợi đến khi chân cô có chút tê, mới nhớ mình đã đứng rất lâu. “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước.”

“Chờ một chút.” Anh đột nhiên hỏi một câu rất kỳ quặc: “Cô ấy nói những câu nào vào lúc nào?”

“Khoảng gần hai tháng trước.” Cô cẩn thận nhớ lại, ngày đó là ca làm của cô. “Là mừng chín tháng trước.”

“Mừng chín?” Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt đọng đầy nước trên bức hình.

Than nhẹ một câu như có như không, “Thiên Thiên, hóa điệp... chính là phương thức em yêu tôi sao?”

...

Khi cô rời khỏi, vẫn còn không nhận được liếc nhìn người đàn ông đẹp trai mê người nhất mà cô đã từng gặp trong đời.

Anh cầm điều thuốc đặt bên môi, tay cầm chiếc bật lửa run rẩy, đánh thế nào cũng không ra lửa.

Anh dùng sức ném chiếc bật lửa xuống mặt đất, chiếc bật lửa bằng thép bắn lên cao, từ trên không trung vô tội rơi xuống.

Người đàn ông bên cạnh anh lập tức lấy ra một chiếc bật lửa, giúp anh châm thuốc.

Trong khói thuốc mịt mù, anh vẫn còn nhìn tập album, vẫn là trang đấy, vẫn là đường mắt bất động như vĩnh hằng ấy...

Một đêm ngày cả trăng cũng không xuất hiện, căn phòng đen tối trống trải không thấy một tia sáng.

Hàn Trạc Thần ngồi cứng đờ trên giường, tập trung nhìn tập album trong tay.

“Thiên Thiên...”

Anh chạm đến khuôn mặt xinh đẹp phấn son đơn giản và nụ cười bên môi đến say lòng người trên tấm hình.

Cô dường như quyết tâm muốn gửi lại nụ cười hạnh phúc nhất cho anh, thế nên cô cười đẹp hơn bất cứ lần nào trong trí nhớ.

Nhưng đấy mắt cô lại đọng đầy ánh nước....

“Vì sao giữa yêu và hận... em lại... thà lựa chọn đá tan ngọc nát, lại không thể lựa chọn tha thứ?”

“Vì sao sự nhân từ của em có thể cho mọi người, nhưng không thể dành cho tôi một chút?”

Anh ngẩng đầu dựa lên đầu giường, cả đời chưa từng trải qua sự mệt mỏi như thế.

Căn phòng này đã từng có quá nhiều hình ảnh đẹp đẽ.

Dưới ánh đèn cam ấm áp, cô nằm dưới người anh, e lệ căn môi nhìn anh.

Cơ thể tựa như pho tượng bạch ngọc, lộ ra hoàn toàn, không nơi nào là không tuyệt đẹp...

Khi đó mạch máu anh sôi trào, một màn như si như cuồng, bây giờ nhớ lại, quả thực mới giãy vò làm sao.

Vận mệnh hình như cố tình nghiêm trị tội ác của anh, ban cho anh một người con gái tốt đẹp như vậy, khiến anh khó có thể kìm chế mà chìm sâu vào, nhưng đã định trước thế nào cũng mất đi...

Vừa vào lúc anh cam tâm tình nguyện chấp nhận hiện thực, thì lại cho anh biết rằng cô yêu anh, yêu anh sâu sắc như anh yêu cô vậy.

Nếu như có thể lựa chọn, anh hy vọng cô chưa từng yêu anh, hy vọng khi cô giờ dao lên, trong lòng chỉ có thù hận; hy vọng hơn mười phút do dự của cô ấy không có mâu thuẫn giây dựa... Nếu nói như vậy, hiện giờ cô đã hạnh phúc sống cùng Cảnh, sẽ không ở trong đêm dài đằng đẵng ngồi nhớ nhung giống anh.

Anh rất muốn đi Anh Quốc tìm cô, lần thứ hai lời cô lại giam cầm bên người., Nhưng anh không thể ích kỉ như thế.

Yêu và hận xoắn xuýt nhất định đã làm cô rất đau khổ, nếu không cô sẽ không tình nguyện lựa chọn cái chết, cũng không muốn ở bên anh.

Một đêm không trăng, nhớ nhung sâu sắc.

Hàn Thiên Vu, người con gái anh không nên yêu, vì sao lại xuất hiện vào lúc cuộc đời anh suy sụp nhất?

Anh khi đó, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chán ngán cái cuộc sống nhìn như huy hoàng vô tận, thật ra lại tàn khốc không gì sánh được, dứt khoát thoát khỏi xã hội đen, ngay cả người anh em tốt nhất An Dĩ Phong cũng trốn tránh không gặp.

Anh thối lui khi đang ở trên đỉnh huy hoàng, sự mất cân bằng trong tâm lý vẫn còn chống đỡ được, nhưng việc làm ăn lại cực kỳ không thuận lợi. Một lần rồi lại một lần đền tiền, còn phải đối mặt với những ánh mắt nghi ngờ của những kẻ khác.

Tại thời điểm anh trống rỗng nhất, khó khăn nhất, cô dùng một phần tình cảm dịu dàng bổ sung vào cuộc sống thiếu sinh khí của anh.

Mỗi đêm mệt mỏi, cô đều lê cơ thể gầy gò ngồi trên sofa chờ anh.

Mỗi lần tâm trạng không tốt, cô đều ngồi trên sofa nhẩn nại mà lặng lẽ bầu bạn cùng anh.

Mỗi lúc thấy cô đơn, cô đều đàn cho anh một bản nhạc dương cầm, dùng tiếng đàn an ủi sự hiu quạnh của anh;

Anh không có cách nào kháng cự việc yêu thích cô, thích cảm giác ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng, vuốt ve bàn tay mượt mà của cô ấy.

Anh thích uống cốc cà phê mà cô pha cho anh, cho dù cô chưa bao giờ biết thêm sữa và đường vào trong cốc cà phê đắng chát ấy.

Anh thích nhìn vào mắt cô, đọc ra những nhu cầu mà cô không nói.

Anh lại càng thích quăng cô vào trong bể nước, khiến cô bất lực bám lấy cánh tay anh, nước mắt lưng tròng nhìn anh. Lúc đấy, anh không nhận được mà cười ra tiếng...

Về sau, khi công ty anh sắp phá sản đến nơi, An Dĩ Phong đưa toàn bộ tiền cho anh, còn nói đã rút tiền dưỡng lão của mấy lão già trong giới để mua cổ phiếu cho anh.

Anh trải qua cửa ải khó khăn, trong thất bại học cách làm thế nào để dùng người, làm thế nào để giao tiếp với những thương nhân trong mắt chỉ có lợi ích.

Sau khi mọi thứ đều tốt lên, anh càng quý trọng phần tình cảm giữa anh và cô. Anh âm thầm lập kế hoạch cho cuộc sống tương lai của cô. Anh để lại toàn bộ tài sản cổ phần dưới tên cô, còn tạo điều kiện học tập tốt nhất cho Cảnh ở Mỹ, dự định để Cảnh tiếp nhận toàn bộ mọi thứ của anh.

Thế nhưng, trong lúc lơ đãng, tất cả đã đi chệch khỏi quỹ đạo.

Ngày đó, anh bận rộn cả ngày, buồn tối vẫn còn có hẹn với người khác đi bàn bạc chuyện làm ăn.

Khi anh vội vã về nhà thay quần áo, vô tình thoáng nhìn thấy trên bàn đặt một chai rượu vang, còn có một chiếc bánh gauteaux không quá đẹp, ánh nến trên chiếc bánh đang đưa chấp chờn.

Khi anh thấy rõ trên chiếc bánh gauteaux có nét chữ Happy Birthday xiêu vẹo, anh mới nhớ ra ngày đó là sinh nhật của mình.

Khuôn mặt bất giác hiện nên nét cười phơi phới, anh hiếu kỳ tìm kiếm bóng dáng nhỏ gầy của cô trong căn phòng tối tăm.

Bất chợt, tiếng dương cầm nhẹ nhàng như mộng vang lên.

Ánh sáng ảm đạm vì cô mà đột nhiên trở nên tươi đẹp.

Cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, tóc dài như màn đêm đen buông thõng sau lưng, càng tôn hai vai gầy yếu của cô.

Dưới những tia sáng êm dịu, một bóng hình mảnh mai đột ngột xông vào trái tim anh, cái nơi mà cho tới bây giờ vẫn chưa có ai vào chiếm giữ.

Trong tim anh nổi lên một sự xúc động vô cùng mãnh liệt, anh muốn ôm cơ thể nhỏ gầy kia vào lòng, che chở yêu thương cô thật tốt.

Anh muốn nắm chặt lấy tay cô, để cô vĩnh viễn ở bên cạnh anh, trong tầm mắt của anh.

Anh còn muốn — cô chỉ thuộc về một mình anh, cả đời cũng chỉ thuộc về một mình anh!

Cô đàn hết bản nhạc, đi tới bên cạnh anh, ngẩng mặt lên cười.

Gò má trắng nõn của cô phỉếm hồng, mềm mại nõn nà;

Đôi mắt mông lung của cô, trong veo như nước suối, khiến anh bị hút vào đôi ngươi đen như mực.

Bờ môi cô tựa trái anh đào mới chín, bóng bẩy chớp động mê người, khiến anh thật muốn nếm thử qua mùi vị của nó...

“Sinh nhật vui vẻ!” Cô cười ngọt ngào với anh.

“Ừ!” Anh hơi hoảng hốt dời tầm mắt, nhìn đồng hồ, nhưng lại không nhìn rõ thời gian.

Cô thấy anh xem đồng hồ, lập tức quan tâm cầm áo đến mặc cho anh, nhón chân cài giúp anh từng cúc áo.

Một hương thơm dịu dịu độc có ở thiếu nữ quần quanh người anh. Mùi hương ấy hoàn toàn khác mùi nước hoa nồng nặc.

“Thiên Thiên?” Anh không kiểm soát được, nhìn về bầu ngực phập phồng theo hô hấp của cô, không nhịn được ôm chặt eo cô, còn có đôi chân mềm mại trơn bóng...

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm.”

“Mười lăm.” Ai! Anh thở dài từ tận đáy lòng.

Xem ra anh thật đã lâu lắm rồi không chạm vào phụ nữ, lại biến thái đến mức có phản ứng với một đứa bé gái mười lăm tuổi!

Đêm đó, khi anh vô cùng phiền muộn rút cánh tay bị một người phụ nữ đáng người khá xinh đẹp ôm lấy, anh bỗng ý thức được một chuyện:

Thích một người phụ nữ có thể mất rất lâu.

Yêu một người phụ nữ, một giây là đủ.

37. Ngoại Truyện 3 - 4 - 5

Act 3

Bận rộn một ngày, Hàn Trạc Thần đi ra khỏi cửa khách sạn. Gió lạnh phả vào mặt anh.

“Ngài muốn đi đâu?” Lái xe hỏi.

Anh bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào.

Đi hội quán?

Anh vừa nhìn thấy những cô gái ăn diện trang điểm đậm kia đã thấy nhức đầu. Lần trước có một người phụ nữ rất đẹp, nũng nịu ngồi trên đùi anh, khi đẩy anh có loại cảm giác bị đàn bà...

An Dĩ Phong nói anh nên đi bệnh viện, xem có phải có bệnh hay không.

Anh nói, không phải anh không muốn, mà là sợ vào lúc sung sướng nhất, hưng phấn nhất đột nhiên phát hiện ra người phụ nữ trong lòng không phải cô ấy! Anh chịu đựng đủ cái loại trống rỗng sau khi phát tiết xong dục vọng này rồi.

Trên thực tế, cũng là anh không muốn.

Từng thử lên giường với người phụ nữ mình yêu thương nhất, từng thử thử cảm giác tình dục lên đến đỉnh được cô ôm hôn, được bàn tay ấm áp của cô vuốt ve trên cơ thể.... thì đàn bà có vóc người hoàn mỹ thế nào cũng đều không làm anh hướng tới được.

Về nhà?

Vừa nhìn thấy ghế sofa trống rỗng, đầu anh lại càng đau.

Anh ngồi trên xe nhìn khách sạn sáng đèn rực rỡ, nhìn một đôi tình nhân ôm nhau mang theo nụ cười mơ màng đi vào khách sạn, anh chỉ có thể ngồi trong xe nghe một bản nhạc dương cầm, hút một điếu thuốc.

Anh có một khách sạn xa hoa như thế, có thể cho vô số người giữa đêm khuya có một căn phòng ấm áp.

Anh còn có đủ chỗ ăn chơi, ví như quán massage, sòng bạc, club cao cấp, rất nhiều nơi có thể khiến vô số đàn ông muốn ngừng mà ngừng không được.

Mà trong đêm tối hiu quạnh anh luôn luôn không có chỗ để đi.

Anh hút hết một bao thuốc lá, người lái xe xem ra hơi mệt mỏi, vệ sĩ ngoài xe cũng đứng đến cứng ngắc.

Anh nhìn quán café đối diện, mở cửa xe nói với mấy người vệ sĩ: “Vào kia uống tách cà phê.”

Sau khi Thiên Thiên đi, anh đã lâu rồi không uống.

Quán cà phê không quá lớn, chỉ có lác đác vài người. Anh chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ.

“Tiên sinh, ngài muốn uống loại cà phê nào?” Cô nhân viên phục vụ hỏi.

“Lam Sơn đi.” Anh dừng lại một lát, nói: “Thêm sữa, thêm đường.”

Anh nhàm chán cầm chơi gạt tàn, vừa muốn châm một điếu thuốc, ánh mắt bất chợt bị một tấm lót cốc kỳ quặc thu hút.

Tấm lót cốc đáng nhẽ phải trắng thuần, nay lại nhuộm màu xanh đen, mặt trên mơ mơ hồ hồ tràn ngập chữ.

Anh nhìn nét bút trên đó, điếu thuốc trên tay bị niết đến méo mó.

Nữ phục vụ trông thấy vẻ mặt của anh, vẻ mặt áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đổi cho ngài một cái khác.”

“Không cần.” Bàn tay cầm tấm lót cốc của anh bắt đầu trở nên lạnh giá.

Nữ phục vụ cười giải thích cho anh: “Đây là do một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu viết. Liên tục khoảng mười ngày, mỗi ngày cô ấy đều tới đây, từ sáng đến tối đều nhìn sáng khách sạn đối diện, mỗi lần đến đều viết chữ lên đây.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới tầng là xe anh đang đỗ.

“Chúng tôi không biết rốt cuộc là cô ấy viết cái gì, nhưng chúng tôi đoán rằng cô ấy thầm yêu một người đàn ông nào đó trong khách sạn đối diện, nên chúng tôi vẫn giữ lại tấm lót cốc này giúp cô ấy, hy vọng có một ngày người đàn ông kia sẽ tới nơi này, nhìn được những gì cô ấy viết.

...

Cà phê trong tay anh đã lạnh ngắt, anh vẫn nhìn không rời mắt vào tấm lót cốc trong tay, nhìn một mảnh mơ hồ trước mắt.

Có lẽ người khác không nhìn ra trên đây viết gì, nhưng anh nhìn ra được.

Đó là năm chữ đã viết mấy nghìn lần, mấy vạn lần: Thần, em, yêu, anh, chờ.

Anh nghĩ, cô nhất định là muốn anh biết.

Thần, em yêu anh...

Anh chờ em...

Anh cười, vuốt ve những nét chữ trên đó, phẳng phất như nhìn thấy hình bóng cô ngồi đây, cúi đầu viết chữ.

Anh nhớ mỗi khi cô làm gì đó đều rất chăm chú, cúi thấp đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu...

Anh cười, lấy tấm lót cốc, nhìn ra chiếc xe ngoài khách sạn: “Thiên Thiên, tôi sẽ không ép em lần nữa... Tôi hứa với em, tôi có thể chờ, chờ em quên đi thù hận, chờ em có thể tha thứ cho tôi, cho dù bao lâu... tôi nhất định sẽ chờ em quay về!”

Act 4

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, Hàn Trạc Thần cầm một bó cúc trắng đi tới mộ. Không hề ngoài ý muốn, anh thấy sĩ quan Vu đang cẩn thận lau chùi bia mộ.

Ông đã già rồi, đầu tóc đã đầy những sợi bạc, ngay cả cảnh phục phở phiu kia cũng không che được tấm lưng đã không còn thẳng, cong vẹo.

Anh thử một vài lần, cuối cùng cũng gọi ra được: “Cha!”

Khi gọi ra mới phát hiện được dễ hơn tưởng tượng rất nhiều.

Sĩ quan Vu quay người lại rất nhanh, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Hàn Trạc Thần coi như không vấn đề gì mà cười, dùng giọng điệu rất bình tĩnh êm tai nói: “Nghe nói cha nghĩ hưu rồi.”

“Đúng vậy! Cuối cùng cũng có thể về hưu nghỉ ngơi.” Sĩ quan Vu cúi đầu, tiếp tục lau chùi bia mộ. “Cha đã lo liệu việc di cư, mấy ngày nữa sẽ đi Australia dưỡng lão.”

“À. Australia là một nơi khá tốt!”

Anh đặt bó cúc trắng trong tay xuống cạnh một bó hoa bách hợp trắng khác.

Nhiều năm như vậy, trong lòng anh cuối cùng vẫn có nhiều nút thắt không tháo gỡ được. Từ khi Thiên Thiên rời khỏi anh, hình như anh thấy cái gì cũng không còn quan trọng nữa, cái gì cũng nghĩ thông suốt.

Ân oán gì đó bất quá chỉ dùng để giằng vò lẫn nhau mà thôi. Học cách tha thứ cho người khác, mới có thể giải thoát cho chính bản thân mình.

Đời người vốn cũng rất ngắn ngủi, khi có thể cười không nên để chính mình hận, đặc biệt là đừng căm ghét những người quan tâm đến mình.

“Thần, cảm ơn con có thể tha lỗi cho cha.” Sĩ quan Vu cay đắng cười, giọng nói có chút chên vênh: “Cho tới bây giờ cha không hy vọng con có thể gọi cha một tiếng: cha.”

“Năm đó cha làm cũng vì tốt cho con.”

Sĩ quan Vu nhìn anh, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống từ khóe mắt: “Suy cho cùng cũng là cha sai, nếu cha không làm mất súng, con cũng sẽ không...”

“Chuyện quá khứ rồi, nói những lời này còn ý nghĩa gì đâu.”

“Thần, là cha phát hủy tương lai của con, làm hỏng một đời con.”

“Cha! Con bây giờ tốt lắm, xã hội đen rất phù hợp với con.” Hàn Trạc Thần cầm lấy chiếc khăn trong tay ông, cúi người lau chùi bụi bặm trên bia mộ. “Vội lại, con đã sớm nói, con không phải vì cha, mà là vì mẹ con! Đáng tiếc là bà không có phúc, không đợi được đến lúc theo cha sang Australia an hưởng tuổi già.”

“Vậy còn con?” Sĩ quan Vu khẩn thiết nhìn anh: “Thu tay lại đi, theo cha đi Australia, trải qua những ngày thanh tịnh.”

Anh có chút dao động, đã từng lăn lộn trong xã hội đen đánh giết giết, từng lăn lộn trong thương trường giết người không dao, cái gì cần có anh cũng đều có, nên bỏ qua cũng đã bỏ qua. Có lẽ nên tìm một nơi yên ổn mà sống yên tĩnh qua ngày!

Anh gật đầu: “Con đang đợi một người, đợi cô ấy trở về con nhất định sẽ đưa cô ấy đi gặp cha.”

“Đến lúc đó cha sẽ làm cho con món cá kho con thích ăn nhất.”

“Cảm ơn!”

Trong nghĩa địa nặng nề, họ nhìn nhau cười.

Có một số ân oán, muốn cởi bỏ thì rất dễ dàng. Không phải là phải quên đi, mà cần phải đổi một góc độ khác để nhìn hoàn cảnh thực tế của người ta.

Khi sắc trời dần tối, Hàn Thần mua một bó hoa bỉ ngạn đi sang một khu mộ khác, đặt trên một bia mộ.

Anh nói: “sinh nhật vui vẻ!”

Người con gái trên bức ảnh mỉm cười với anh.

Anh lấy khăn lau mộ bia cẩm thạch, cười nói: “Em xem, chỉ có tôi nhớ kỷ ngày sinh nhật của em...”

“Diệp Thiên Vu, tha lỗi cho tôi! Hiện tại cuối cùng tôi cũng hiểu rõ tôi tàn nhẫn với em bao nhiêu.”

Act 5

Hai năm, đối với một số người là rất ngắn, còn đối với những người mang nỗi nhớ trong mình, nó dài đằng đẳng.

Thế nên, với người chờ đợi, nghe thấy bất kỳ tin tức nhỏ bé nào đều có giá trị đến mức hưng phấn, ngoại trừ một loại tin tức...

Hàn Trạc Thần ngồi trong nhà hàng khách sạn, yên lặng nghe bản nhạc dương cầm được phát trên truyền hình.

Bàn bên cạnh có hai chàng trai đang trò chuyện.

Một cậu trai còn rất trẻ lắng nghe bản nhạc, khó hiểu nói: “Công ty Ngu Tấn nghĩ thế nào vậy, đầu tư nhiều tiền thế để tặng bốc cô gái đến mặt cũng không dám lộ này?”

“Cậu thì biết cái gì. Tôi đã gặp cô gái này rồi, khỏi phải nói có bao người mê, còn làm cho Mạnh Huân điên đảo thần hồn.” Một cậu chàng khác nói.

Hàn Trạc Thần đổ đầy ly rượu vang, một hơi uống sạch.

Tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện.

“Thảo nào!” Cậu trai khinh thường bĩu môi: “Nói thật, tiếng đàn dương cầm cũng khá hay, cô ấy không đi đường này cũng có cơ hội nổi tiếng như thế.”

“Không phải như cậu nghĩ đâu. Tôi thấy Mạnh Huân với cô ấy là thật tình đấy. Tôi còn nghe Mạnh Huân nói tháng sau Hàn Thiên Vu sẽ về nước, họ dự định đối diện với giới truyền thông, tuyên bố tin tức đính hôn.”

“Mạnh Huân thật vẫn giữ bộ ấy, mảnh khỏe làm việc đến tận cùng này, cô gái kia không nổi danh mới là lạ. Đến lúc đó anh ta thua lỗ bao nhiêu cũng kiếm lại được.”

Bọn họ vẫn còn tiếp tục trò chuyện.

Hàn Trạc Thần buông chiếc ly vỡ vụn trong tay, đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng.

Bóng lưng anh vĩnh viễn mạnh mẽ như thế, bờ vai vĩnh viễn có thể chống đỡ được cả trời đất, chịu đựng được những bị thương mà người khác thể gánh đỡ được...

38. Ngoại Truyện 6

Act 6

Trong đêm tân hôn lãng mạn lại thêm hơn một tháng tương tư, tôi nằm trên giường hít hà hương bạc hà còn vương lại trên người anh sau khi tắm, chẳng nhịn nổi mà khẽ gọi: “Thân, em rất nhớ anh.”

Anh khẽ khàng vuốt ve bụng tôi: “Mấy tháng rồi?”

“Đã hơn hai tháng rồi. Mấy hôm trước em còn đi gặp bác sĩ kiểm tra, bác sĩ nói con rất khỏe. Chỉ tiếc là không nhìn ra được là con trai hay con gái.”

“Chuyện ấy không quan trọng.” Anh nghiêng người đè lên người tôi, đôi tay sờ đôi gò má. “Em gầy đi... Có phải mang thai rất vất vả không?”

Tôi cười lắc đầu. “Rất hạnh phúc mà! Em muốn làm mẹ rồi, em rất muốn con ngồi trên đùi em gọi mẹ.”

“Đúng vậy! Thứ cảm giác này rất đặc biệt, giống như đột nhiên có một người thuộc về chính mình vậy...”

“Chẳng phải đâu... Là cảm thấy vì con, cái gì mình cũng có thể làm.” Tôi đính chính.

“Thật không?” Anh khó hiểu trầm tư một lát. “Trước kia khi em ngồi trên đùi anh gọi cha, sao anh lại cảm thấy em hoàn toàn thuộc về anh nhỉ... Anh chính là tất cả của em. Anh có trách nhiệm chăm sóc em cho tốt, phải cho em một cuộc sống hạnh phúc!”

“Tình cha của anh vắn vẹo quá rồi đấy chứ? Không được, sau này em muốn con phải cách xa anh một chút.”

“Vắn vẹo? Chẳng lẽ tình yêu của anh với em ngay từ lúc đầu đã vắn vẹo à?” Anh buông tôi ra, nửa dựa vào đầu giường, rơi vào trầm tư.

Tôi trèo qua, hai tay đặt lên vai anh khẽ hôn lên môi anh: “Hiện tại anh mới nhận ra sao, muộn rồi! Đã không thoát được rồi...”

Bốn mắt nhìn nhau, đôi bên đều chăm chú nhìn vào bóng hình đối phương.

Khoảng cách của chúng tôi rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở không ổn định của đôi nhau, có thể cảm nhận được tiếng tim đập hỗn loạn của người đối diện.

“Em ngồi máy bay lâu như vậy.” Anh hơi căng thẳng kéo tay tôi ra, “Nhất định em đã mệt rồi, ngủ đi!”

“Em không mệt!” Tôi đưa tay lôi kéo áo ngủ trơn trượt của anh, “Anh có nhớ em không?”

“Ừm!”

“Vậy anh có muốn nói gì với em không?”

“Anh hơi mệt.” Anh nhắm mắt lại, quay lưng về phía tôi rồi nằm xuống, “Có gì thì mai hãy nói.”

“Vậy được rồi.” Tôi bò đến bên cạnh anh, kéo cánh tay anh đặt trên gối, lòng dạt dào sung sướng gối lên trên.

Từ góc độ này có thể nhìn thẳng mặt anh, quan sát những đường nét vô cùng đẹp.

“Chồng à! Em phát hiện ra anh thật đẹp trai!” Tôi dùng ngón trỏ men theo đường nét tuyệt vời của anh, chiếc mũi thẳng băng, đôi môi mỏng manh, xương quai xanh nhô ra, cả lồng ngực phập phồng trong bộ áo ngủ xóc xếch.

Anh đột ngột bật dậy, kéo chặt áo ngủ lại.

“Anh ra nói chuyện với An Dĩ Phong đây.”

Thấy anh vất lại mấy lời này rồi vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ, tôi ôm chần con người cười.

Lần đầu tiên tôi phát hiện ra việc làm anh không thể khống chế được, nhưng chẳng thể làm gì được tôi là một chuyện rất thú vị.

Cười được một lúc, tôi bỗng nhiên nhớ tới lời Tiểu Thu nói, lập tức quyết định tóm ông xã về đặt bên gối có vẻ an toàn hơn.

Ông xã quá đẹp trai chẳng phải chuyện gì tốt. Mình không chỉ phải đề phòng sự tập kích theo chủ nghĩa khủng bố của những người phụ nữ điên cuồng oanh tạc, mà còn phải đề phòng cái kiểu người đẹp trai cực phẩm như An Dĩ Phong.

Tôi mặc quần áo đi xuống tầng vừa lúc thấy An Dĩ Phong đang ngửa đầu dựa vào thành ghế sofa, nhắm mắt nói: “Đi tắm nước lạnh đi.”

“Tôi đã dội rồi.”

Anh ta híp mắt nhìn Hàn Trạc Thần, nhếch miệng không đành lòng nói: “Em đã với anh rồi, một tháng nữa hãy đón cô ấy qua... Anh không nghe, đáng đời!”

“Đừng có ngủ, thay quần áo ra ngoài uống với tôi mấy chén.”

“Thần ca, từ hai giờ hôm qua anh đã quay em giúp anh chuẩn bị hôn lễ, năm giờ bắt em đi khắp thế giới tìm nền cho anh, mười giờ lại phải ra sân bay đón bà xã anh. Bây giờ đã là một giờ sáng rồi, anh không cho em ngủ hả?”

“Một lát nữa tôi sẽ tìm hai người đẹp đến tiếp cậu.”

“MK anh muốn làm em chết à!”

Tôi không nhịn được cười thành tiếng, An Dĩ Phong nghe thấy tiếng động liền như trút được gánh nặng đứng dậy từ sofa: “Cô mau dẫn ông xã cô về phòng đi, tôi muốn đi ngủ rồi.”

“Ồ!” Tôi đi qua đó, vừa lúc cũng chưa muốn ngủ, quay sang hỏi An Dĩ Phong đang chuẩn bị trở về phòng. “Anh giả chết cũng không cần dùng cái cách tự tử vì tình oanh liệt thế chứ?”

“Tự tử vì tình?” Anh ta tròn mắt quay đầu nhìn tôi, từ vẻ mặt sững sốt ấy hẳn là anh ta không biết đến phiên bản cuối cùng về những phỏng đoán việc mất tích của anh ta.

Tôi tốt bụng giải thích: “Đúng vậy. Rất nhiều người đều nói anh và Thần có quan hệ mờ ám, anh giết anh ấy rồi tự vẫn.”

“Không phải chứ?” Anh ta ngồi trở lại sofa, chẳng còn dấu tích của cơn buồn ngủ: “Đã nhiều năm trôi qua rồi mà họ vẫn chưa quên việc này sao?”

“Ý gì đây?” Tôi nuốt nước bọt nhìn biểu tình thần thờ của hai người này, giống như họ thật sự có chuyện với nhau vậy. “Hai người có phải thật sự... có cái gì không?”

“Cái gì cũng không có!” Hai người đồng thanh đáp.

Khi hai người nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng coi như tôi cũng sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là: Không có lửa sao có khói.

Một buổi tối hơn mười năm trước, tâm trạng An Dĩ Phong vô cùng tệ, gọi điện thoại cho Hàn Trạc Thần rồi bắt đầu ngồi trong hộp đêm uống rượu giải sầu, không phải uống từng chén một mà anh ta uống từng chai một.

Thuộc hạ của anh ta không nỡ tiếp tục hình cách uống rượu tự giết mình của anh ta, muốn khuyên nhủ vì thế mới tận tình mở lời: “Anh Phong, cô cảnh sát kia cũng không hơn gì mấy người phụ nữ khác, vì sao anh lại nhìn trúng cô ta?”

“Ai nói tôi nhìn trúng cô ta?”

Nhóm thuộc hạ của anh ta đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng không nói ra lời nhưng vẻ mặt đều bày ra vẻ: Tất cả mọi người trên thế giới này đều biết!

Anh ta buông chai rượu trong tay xuống, quơ lấy một người hỏi: “Có phải cậu thấy tôi rất yêu Tư Đồ Thuần không?”

Thuộc hạ của anh ta gật đầu một cách vô cùng chắc chắn.

“Có phải cậu cho rằng tôi mượn rượu tiêu sầu cũng là vì cô ta không?”

“Không phải sao?” Thuộc hạ của anh ta nhỏ giọng hỏi.

“Không phải!” Anh ta quát to: “Tôi là tội phạm, cô ta là cảnh sát, sao tôi có thể thích cô ta? Tôi chỉ chơi, chơi với cô ta mà thôi! Các cậu nghe cho rõ, người tôi thích căn bản không phải cô ta!”

Mọi người im lặng.

An Dĩ Phong lại uống tiếp nửa chai rượu, nường theo men sau mà gào lên. “Các cậu không tin à! Được, hôm nay tôi sẽ nói thật cho các cậu, người tôi thích thật sự chính là... người kia!”

Hộp đêm cũng chẳng lớn gì cho cam, do bởi tiếng gào của anh ta mà trở nên lặng như tờ, DJ cũng tắt luôn nhạc.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đứng hình, bao gồm cả Hàn Trạc Thần vừa mới vội vã đi vào đang đứng đối diện anh ta, cộng thêm cả An Dĩ Phong với ngón tay vẫn đang cứng đờ trên không trung.

Anh ta nhìn ngón tay của chính mình, rõ ràng mình định chỉ vào người phụ nữ ngồi ở sofa đối diện, sao bây giờ lại bị Hàn Trạc Thần chặn mất rồi.

Hàn Trạc Thần phản ứng lại đầu tiên, tiến lên một bước đỡ lấy An Dĩ Phong đã ngà ngà say. “Phong, cậu say rồi, tôi đưa cậu về nhà.”

“Em không say!” An Dĩ Phong xoa mặt, sai thì sai luôn đi, đã đâm lao thì phải theo lao thôi. “Em yêu anh đấy, thế thì có sao?”

“Đùa cái gì đấy?”

“Đi...” An Dĩ Phong kéo tay Hàn Trạc Thần, nói với âm lượng tất cả mọi người có thể nghe thấy: “Tối khách sạn thuê phòng!”

Một Hàn Trạc Thần hoàn toàn không rõ tình huống cứ thế bị anh ta kéo ra ngoài.

Vào khách sạn thuê phòng, Hàn Trạc Thần mới gian nan hỏi một câu: “Phong, không phải cậu thật sự tới chứ?”

An Dĩ Phong đột nhiên gục người xuống giường, miễn cưỡng cười lắc đầu: “Cha cô ấy là cục trưởng cục cảnh sát, tình cảm giữa bọn em... không thể nhìn thấy ánh sáng, bị người ta chê trách cũng không được... Em thà để người ta cho rằng người em yêu là đàn ông, cũng không thể để người ta biết em yêu cô ấy. Thần ca, em không muốn có ngày sự việc bại lộ, cô ấy hối hận đã yêu em...”

Hàn Trạc Thần thở phào, ngồi xuống bên giường. “Dù cậu yêu cô ta đi chăng nữa thì cũng không thể hủy hoại sự trong trắng một đời của tôi.”

“F*ck! Anh vẫn còn trong trắng?”

“...”

An Dĩ Phong ngồi dậy nhìn xung quanh: “Có rượu không? Em muốn uống ở đây một tuần?”

“Không phải cậu định để tôi ở đây một tuần với cậu chứ?”

“Đúng!”

“An Dĩ Phong, cậu thật MK nói nghĩa khí!”

Buổi trưa ngày hôm sau, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh An Dĩ Phong nhận được điện thoại của thuộc hạ, chẳng hề có một câu trọng điểm, không có chuyện gì kiếm có tán dóc tới nửa giờ không chịu dập máy, anh ta thật sự không có kiên nhẫn. Cuối cùng anh ta quay ra hét lên với Hàn Trạc Thần còn đang ngủ ở góc giường: “Thần ca, mấy giờ rồi mà anh vẫn còn chưa dậy.”

Hàn Trạc Thần không thèm mở mắt, thuận tay quơ bữa một chai rượu trên chiếc tủ đầu giường ném về phía An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong cười sằng sặc trong tiếng chai lọ vỡ vụn, thuộc hạ trong điện thoại ngay lập tức nói: “Anh Phong, em không có chuyện gì, anh cứ bận việc của anh!”

Kết quả có thể nghĩ ra.

Có một số việc càng không có khả năng càng khiến người ta suy đoán. Những việc vô cùng bình thường họ đã từng làm trước đây như tập quyền anh, uống rượu, nói cười, bây giờ đều khiến người khác ngỡ vực, hơn nữa lại thêm tính cách trời sinh không sợ phiền phức của An Dĩ Phong, khi bị người ta nhìn thì đều như kẻ nhu nhược nép vào người Hàn Trạc Thần, diễn vở “gian tình” vô cùng nhuần nhuyễn! Lúc mọi người đang chết lặng, ngoại trừ Hàn Trạc Thần, không ai thấy anh ta đang cười đến rút gân.

Sau khi tôi nghe xong chuyện liền vỗ vai Hàn Trạc Thần một cách thông cảm, lạnh lẽo hỏi: “Ngày đó trong khách sạn anh có nghĩ tới chuyện nếu An Dĩ Phong nói rằng anh ta thật sự tới hay không? Anh sẽ làm sao bây giờ?”

“Anh...” Hàn Trạc Thần cười ôm tôi vào lòng. “Suy nghĩ duy nhất lúc ấy của anh là anh tập quyền với cậu ta còn được, còn làm thì tuyệt đối không phù hợp.”

An Dĩ Phong vô cùng khinh bỉ trừng anh: “Thật sự là anh tin đấy hả?”

“Trên đời này có chuyện gì cậu không làm được?”

“Có! Đương nhiên là có!” Anh ta dụi mắt, ngáp một cái: “Không thèm nói chuyện với hai người nữa, tôi đi ngủ!”

Mới sáng sớm ngày hôm sau Hàn Trạc Thần đã dậy đưa tôi ra bờ biển, ngồi trên tảng đá ngầm, đón gió biển, lắng nghe giai điệu của sóng, hít hà hương vị mặn mà của biển, trái tim cảm thấy thật yên bình.

Hàn Trạc Thần ngồi cùng tôi trên tảng đá ngầm, nhìn về phương xa nói: “Nghe người ta nói tiếng sóng biển và âm thanh của người mẹ giống nhau, sẽ làm tâm trạng con người ta tĩnh lặng, quên đi một số thứ nên quên.”

Ý của anh tôi hiểu.

Tôi đứng dậy đi trên nền cát mềm mại, để sóng biển sượt qua hai chân.

“Có một vài thứ em sẽ không quên.” Có lẽ âm thanh sóng biển khơi dậy cảm xúc, tôi vô thức nói ra những lời chôn giấu ở đáy lòng: “Em nhớ kỹ, anh đã gọi người trang trí phòng em giống như căn phòng công chúa trong câu chuyện cổ tích, em hỏi: Thích không? Em chẳng nói câu nào vì em quá thích... Mỗi đêm trước khi đi ngủ anh đều đến phòng em nhìn em một lần, chắc chắn rằng em không ngủ ở xô nhà mới yên tâm đi ngủ; em không ngủ vì em luôn muốn biết anh có đến hay không... Anh đặt chiếc đèn dương cầm màu trắng trong phòng khách, cũng chưa từng nói để em học; mỗi ngày em đều tập đàn đến mức ngón tay mất đi cảm

giác vì em biết rằng anh muốn em học... Mỗi khi em ngủ thấy trên người anh có mùi thuốc lá, em sẽ ngồi trên sofa xem TV cùng anh, bởi vì em biết khi tâm trạng anh không tốt thì anh rất thích hút thuốc... Ba nghìn ngày ba nghìn đêm rất rất lâu, lâu đến nỗi việc dỗ tâm trí lấy lòng cũng trở thành thói quen, trở thành hứng thú, trở thành yêu...”

“Thiên Thiên...” Anh đột nhiên kéo tay tôi lại, chân tôi chênh vênh ngã vào vòng ôm của anh.

Tôi nhìn vào mắt anh, phẳng phất như trở lại vào cái đêm đã làm tổn thương anh, bên bờ biển hôm đó. “Còn nhớ không, lần đầu tiên anh tỏ tình với em...”

“Nhớ chứ.”

“Anh nói lại câu đấy lần nữa đi!”

“Tôi có thể cho em thời gian tiếp nhận tình cảm của tôi đối với em, bao lâu cũng có thể... Em là của tôi...”

“Hiện tại, em có thể tiếp nhận rồi! Em là của anh...”

Tôi kiễng chân hôn lên môi anh, sau khi chờ dẫn mất một giây, anh hôn tôi nồng nàn đến sóng biển cũng phải ngây ngất...

Hôn rồi lại hôn, anh dần dần không kìm chế được, bàn tay bắt đầu dò vào trong vạt áo tôi, vừa mới chạm đến ngực, anh nhanh chóng rút tay lại, buông tôi ra.

“Xem ra cuối cùng cũng không thể nghe được sóng biển!” Anh hít vài hơi gió lạnh, bắt đầu dĩ lắc đầu. “Đi thôi, anh đưa em đi tới một nơi.”

Nếu như Hàn Trạc Thần không hiểu thế nào là đẹp, vậy thì trên thế giới này không ai là người có được danh hiệu chủ nghĩa duy mỹ.

Tòa kiến trúc màu trắng mang phong cách châu Âu trước mắt không to lớn cũng không lộng lẫy, còn thoáng có chút mộc mạc tích tụ qua năm tháng. Mặt sau trồng một khu vườn hoa bỉ ngạn đỏ thắm, đằng trước là bãi biển xanh biếc, một chiếc cầu thang xây từ đá cuội rải từ ban công tầng hai uốn lượn chạm đến nước biển. Cửa sổ thủy tinh chạm đất hé mở, chiếc rèm màu trắng bị gió biển cuốn tung, bay phấp phới trên chiếc ghế dựa làm từ cây tử đằng trước cửa sổ.

Xa xa nhìn lại giống một bức tranh sơn dầu đầy màu sắc.

Tôi vừa định đi vào trong nhìn xem, anh đã kéo tôi lại: “Bên trong vẫn còn đang lắp đặt các thiết bị, đợi khi mọi thứ xong hết, anh sẽ dành cho em một sự ngạc nhiên.”

“Đây là nhà của chúng ta.”

“Không phải.” Anh cười nói: “Còn có một nửa của An Dĩ Phong.”

“Nếu bốn người ở thì tốt rồi, chắc chắn sẽ không buồn chán. Đợi khi có con, là thanh mai trúc mã đấy.”

“Em yên tâm, nhất định sẽ có! Anh nghĩ cậu ta cũng không chống đỡ thêm được bao lâu nữa!”

“Có ý gì hả anh?”

“Về sau em sẽ rõ!”

39. Ngoại Truyện 7

Act 7

Hôn nhân là thiên đường hay địa ngục của tôi

Cho dù là thiên đường hay địa ngục cũng có anh ở bên...

-Thiên Thiên-

Bảy tuổi, tôi ngồi ở một góc ban công chứng kiến tận mắt máu của người thân mình bắn đầy lên ô cửa kính, từng giọt từng giọt chảy xuống thành dòng...

Máu của cha, nước mắt của mẹ, từng mảnh ký ức vụn vặt hiện lên trước mắt tôi.

Tiếng hô hoán, kêu gào, cầu xin thảm thiết, tiếng rên rỉ khi bên bờ vực tử vong... đình tai nhức óc.

Sau đó, một người đàn ông cường tráng đi về phía tôi, tôi sợ hãi co người lại, mở to mắt trừng ông ta, đôi môi run rẩy, ngay cả âm thanh cầu xin cũng không bật ra được...

Người đàn ông xách tôi từ mặt đất lên giống như xách một con thỏ trắng bé nhỏ, nâng cả người tôi lên cao.

Tiếp xúc với luồng gió lạnh ngoài cửa sổ, những sợi tóc dài và chiếc váy trên người tôi tung bay theo gió, đong đưa.

Cuối cùng tôi thoáng nhìn qua người đàn ông từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười ngồi thưởng thức màn thảm kịch này.

Bóng râm bao phủ khuôn mặt tuần tú của người ấy, đôi mắt sâu thẳm sáng lạnh như băng giá, đôi môi mỏng nhếch lên thành nụ cười nhạt.

Tôi nhìn người ấy cầu xin, nước mắt tuôn rơi dọc theo khuôn mặt, rơi xuống bệ cửa sổ.

Tôi đưa tay về phía người ấy, muốn van xin người ấy cứu tôi, tôi sợ đau, rất sợ, rất sợ.

Thế nhưng tôi chưa kịp nói điều gì, cả người đã bị hất, rơi thẳng từ trên tầng xuống...

...

Đáy lòng trầm xuống, tôi giật mình tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Trong bóng tối, tôi cuộn tròn cả người, đặt tay lên bụng đang co rút dữ dội đến đau đớn, cả người đều ướt mẫm mồ hôi...

Người đàn ông bên cạnh tôi vẫn còn đang ngủ say, tôi không dám mở mắt nhìn anh, bởi vì tôi sợ sẽ thấy khuôn mặt bị bóng râm che phủ trong giấc mơ kia. Tôi sợ tinh thần tôi sẽ thật sự sụp đổ.

Thế nhưng cho dù không nhìn tôi cũng không thể thay đổi được sự thật, người đàn ông ngủ bên cạnh tôi, cha ruột của đứa bé trong bụng tôi chính là người đàn ông đã giết cả nhà tôi – Hàn Trạc Thần!

Khi tôi bảy tuổi, anh đã phá hủy thế giới của tôi, vậy mà tôi lại vất bỏ thù hận, tiếp nhận tình yêu nồng nhiệt của anh.

Một cuộc tình mĩa mai làm sao!

...

Mang thai đối với phụ nữ đã có chồng không thể nghĩ ngờ gì là một thứ hạnh phúc.

Trước lúc mang thai ba tháng, tôi cũng hạnh phúc như vậy. Ngoại trừ việc sau khi nôn nghén, buộc bản thân phải ăn gì đó, cũng không hề có khó chịu gì lớn. Thế nhưng sau ba tháng, đôi song sinh trong bụng càng lớn, cơ thể trẻ tuổi gầy ốm của tôi bắt đầu không thể chống đỡ được, cả người yếu ớt không có sức lực, thậm chí có cả khó thở.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, tôi phát sốt một cách khó hiểu, giấc mơ tanh mùi máu này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Bác sĩ hỏi vì sao tinh thần của tôi lại kém vậy, tôi không dám nói chỉ im lặng lắc đầu.

Bác sĩ cho rằng tôi có hơi có khuynh hướng trầm cảm, có thể đối với người có cơ thể trời sinh yếu đuối như tôi, thai song sinh gây áp lực quá lớn. Ông đề xuất ý kiến phá thai, bỏ thai song sinh này đi.

“Không được!” Tôi kiên quyết từ chối lời đề nghị của bác sĩ: “Tôi có thể vứt bỏ mọi thứ nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ hai đứa con này được.”

Sau đó hai tháng, tinh thần của tôi ngày càng sa sút, hàng đêm sau khi giật mình tỉnh giấc từ những cơn ác mộng, tôi không tài nào ngủ tiếp được.

Mất ngủ cả một đêm, đôi khi tôi không ngừng tưởng tượng... tưởng tượng đến chuyện mình lại sảy thai, máu không chảy không ngừng...

Tôi còn ảo tưởng rằng bản thân mình nhảy xuống biển, làn nước chôn vùi toàn bộ cơn ác mộng, hoặc tôi ngã xuống từ trên cửa sổ tầng hai...

Tôi còn ảo tưởng mình cắt cổ tay, trước mắt tôi máu tươi xối xả giống máu của cha của mẹ chảy trước mặt tôi năm đó...

Bác sĩ hỏi tôi: Suy cho cùng đã có chuyện gì xảy ra, không nói thì tôi không giúp cô được.

Tôi nói với ông ấy: Mấy ngày nay, cơn ác mộng luôn lặp đi lặp lại, tôi cảm giác rằng hình như người thân của tôi đang cố tình nhắc nhở tôi, từng lần từng lần một... tôi đã phản bội họ. Vì sự ích kỉ của chính mình mà tôi phải nhận sự trừng phạt, trả giá đau đớn.

Tôi kinh hoảng ôm bụng nói: Tôi rất sợ, sợ chính bản thân mình không có năng lực bảo vệ con của tôi. Bác sĩ, ông nhất định phải giúp tôi!

Bác sĩ không biết làm cách nào chỉ lắc đầu. Ông nói rằng hội chứng trầm cảm của tôi càng ngày càng nghiêm trọng, tinh thần lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Thật ra, việc ấy đối với tôi cũng là một cách giải thoát.

Thế nhưng tôi không thể tìm đến cách giải thoát này được, bởi vì có người còn yêu tôi hơn tất cả, tôi sợ rằng anh sẽ không thể chịu được nỗi đau đớn khi mất đi tôi...

Tôi khẽ thở dài, Hàn Trạc Thần ngủ bên cạnh tôi sẽ lập tức giật mình tỉnh dậy, ôm bờ vai tôi lo lắng hỏi: “Thiên Thiên? Em không sao chứ?”

Anh quá quan tâm đến ý tôi. Đôi khi, đến cả hô hấp của tôi anh cũng đều lắng nghe một cách cẩn thận...

“Không sao! Đưa bé đá em một cái.” Tôi đặt tay lên bụng đã lộ ra đôi chút, ra vẻ như không có việc gì nói.

Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa hề nói với anh những gì tôi thấy trong mơ, sợ rằng anh lo lắng cho tôi, sợ anh sẽ tự trách mình.

Dù sao, ở nơi đất khách vốn chẳng hề có quan hệ hay bối cảnh gì, anh rất khó đạt được sự thành công trước đây. Cuộc sống mấp mô, sự nghiệp xuống dốc đã đặt lên vai anh áp lực nặng nề, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Tôi không muốn tăng thêm áp lực cho anh nữa.

Hàn Trạc Thần bật chiếc đèn ngủ màu quýt ở đầu giường, bóng tối biến mất. Tôi vội vàng che đi khuôn mặt, lo rằng ánh sáng mỏng manh sẽ chiếu rọi sự đau đớn trong đáy mắt tôi.

“Sắc mặt của em không tốt.”

“Em không sao, hơi sốt thôi...”

Hàn Trạc Thần thấy áo ngủ của tôi ướt đầm mồ hôi, khoác áo xuống giường đi vào phòng rửa mặt. Anh nhanh chóng cầm một chiếc khăn mặt, bê một chậu nước ấm đi tới, đặt xuống bên giường. Anh ngâm chiếc khăn vào trong chậu rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán và trên mặt cho tôi.

Chiếc khăn mặt hơi lạnh chạm vào làn da nóng hầm hập khiến tôi vô cùng dễ chịu. Ý thức hoảng hốt của tôi cũng yên ổn hơn. Tôi cười nói: “Khá hơn nhiều.”

Sau đó anh tháo dây thắt áo ngủ của tôi, chiếc áo hơi mỏng trượt xuống dọc theo bờ vai trơn tuột. Từ khuỷu tay của tôi, anh cởi chiếc áo ngủ ra, đặt sang một bên...

Cởi hết quần áo, tôi nhắm mắt lại nghiêng người nằm trên giường. Chiếc khăn mặt lướt qua bờ vai gầy gò, bầu ngực, eo, thêm cả hai chân tôi... sau đó lại đi dọc theo đường cong của lưng lên trên...

Tôi lẳng lẳng cảm nhận từng giọt mát lạnh trên cơ thể, cũng cảm nhận được sự dịu dàng của đầu ngón tay anh...

“Thiên Thiên...” Hàn Trạc Thần khẽ gọi tên tôi, hô hấp nóng bỏng phả lên vành tai tôi.

Tôi thích nghe anh gọi tên tôi như vậy, ngẫm chứa sự chờ mong và chịu đựng.

Cũng bởi hai tháng trước chúng tôi nhất thời say sưa, làm quá kịch liệt khiến tôi suýt nữa sảy thai.

Từ đó về sau, chúng tôi đều mặc quần áo mà ngủ, không dám vượt rào nữa.

Những tôi biết rằng sự chịu đựng này đối với đàn ông là một hình phạt tàn khốc...

“Ừm!” Tôi đáp lời, bắt được bàn tay của anh đang đặt trên ngực tôi...

Anh chần chờ một lúc, cuối cùng cũng không kìm chế được sự đòi hỏi của sinh lý, lòng bàn tay lại trở lại những nơi chiếc khăn mặt đã từng lướt qua. Trong nháy mắt, cảm giác mát lạnh bị một thứ cảm giác nóng hổi khó nhịn thay thế...

Tôi tiếp tục nhắm mắt, khẽ thở dốc cong người nương theo sự mơn trớn của anh.

Anh nghiêng người nằm bên gối, ôm tôi từ phía sau, đầu lưỡi hôn bờ vai tôi...

Anh lật vai tôi lại, hôn môi tôi, tôi ôm chặt lấy anh, ra sức hút vào sự mềm mại và mùi vị của anh.

Mơn trớn đơn thuần chẳng thể nào thỏa mãn được đôi bên, vuốt ve và hôn môi, càng quẩn quýt càng nồng nhiệt.

Khi cơ thể trống rỗng càng đòi hỏi sự thương yêu của anh nhiều hơn... thì anh lại rời khỏi tôi ngay vào thời khắc then chốt nhất.

“Thần...” Khuôn mặt của tôi vùi vào vai anh, ngón tay khẽ đùa giỡn trên ngực anh. “Bác sĩ nói chúng ta có thể...”

Anh lắc đầu, giặt sạch khăn mặt rồi bắt đầu lau mồ hôi mới tuôn ra trên lưng tôi.

Tối hôm đấy anh chỉ nằm bên cạnh tôi, ôm tôi từ phía sau mà ngủ.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh dậy thì trời vừa mới sáng, một con diều giấy bay ngang qua cửa sổ.

Tôi chống lưng xuống giường, mở cửa sổ. Trong khu vườn dưới nhà, An Dĩ Phong đang chơi thả diều với con trai anh ta...

Tôi đi xuống tầng, ngồi trên chiếc ghế dài trong sân, bỗng nhiên rất muốn cười.

Nếu như không phải tận mắt nhìn, thật sự tôi không tin được con người đàn ông đứng trong vườn ngắt đầu nhìn lên bầu trời, cười đơn thuần giống một đứa bé con kia lại là An Dĩ Phong, người đã làm mưa làm gió một thời.

Tôi cúi đầu vuốt ve đứa bé của mình, tôi nghĩ một ngày nào đó con tôi trưởng thành, Hàn Trạc Thần nhất định cũng sẽ có nụ cười trong veo như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào An Dĩ Phong đã tới bên cạnh tôi ngồi xuống. “Sắc mặt của cô không tốt, có phải lại gặp ác mộng không?”

Trước kia An Dĩ Phong cũng thường xuyên gặp ác mộng. Bình thường luôn mơ tới cảnh mình bị người ta đuổi giết. Bác sĩ nói do tinh thần luôn ở trong trạng thái căng thẳng một thời gian dài, đột nhiên thả lỏng sống cuộc sống yên ả nhàn hạ nên có phần không thích ứng kịp, cần phải từ từ điều tiết.

Có một khoảng thời gian, mỗi ngày An Dĩ Phong đều tới điều trị với bác sĩ tâm lý.

Tuy rằng bây giờ vẫn chưa chữa hết, anh ta vẫn cứ thường làm điệu bộ giống bác sĩ tâm lý chỉ bảo tôi, khuyên tôi đừng nghĩ nhiều. Anh ta nói với tôi tất cả áp lực tâm lý đều so bản thân mình tự nghĩ ra mà thôi.

Tôi cũng không muốn nghĩ, thế nhưng những cảnh trong mơ cứ năm lần bảy lượt nhắc nhở tôi...

...

Có lẽ bởi vì có cùng “chứng bệnh tâm lý”, thế nên trước mặt An Dĩ Phong, tôi có thể thả lỏng không hề che giấu tâm sự của mình.

Tôi nhìn về phía anh ta, buồn bã gật đầu.

“Quá khứ đã qua lâu như thế rồi mà vẫn không gác lại được sao?” An Dĩ Phong hỏi.

Mối thù không đội trời chung, ai có thể gác lại được.

Tôi có thể tha thứ cho anh, thế nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho bản thân mình.

Tôi thở dài. “Anh nói xem có phải tôi sai rồi không? Có lẽ chúng tôi không nên ở bên nhau...”

“Nếu đã lựa chọn ở bên nhau, đừng hối hận!” Cánh tay An Dĩ Phong khoát lên vai tôi, vỗ về an ủi tôi: “Tôi có nói qua bệnh tình của cô với bác sĩ tâm lý, ông ấy nói rằng có thể trong thời kỳ mang thai, sự sản sinh mất cân bằng của hormone có thể dẫn đến chứng trầm cảm tiền sản. Chỉ cần kiên trì đến khi đứa trẻ ra đời, tâm trạng của cô sẽ ổn định lại.”

“Tôi nghe nói phụ nữ bị mắc bệnh trầm cảm sau khi sinh lại càng nhiều hơn.”

An Dĩ Phong vỗ vai tôi, bàn tay của anh ta vô cùng mạnh mẽ, dường như chứa đựng sức lực vô hạn: “Những người phụ nữ mắc phải bệnh trầm cảm sau khi sinh là do chồng không yêu thương, cô lo lắng cái gì chứ?”

Đúng vậy! Tôi có thể lo lắng bất kì điều gì, chỉ không cần lo lắng đến chuyện Hàn Trạc Thần sẽ không yêu thương tôi!

Tâm trạng tôi thoải mái hơn rất nhiều, mỉm cười với An Dĩ Phong: “Tôi biết rồi, tôi nhất định có thể kiểm soát chính mình.”

...

Cánh cửa mở ra, Hàn Trạc Thần đi tới.

Thấy cánh tay An Dĩ Phong đang khoát lên vai tôi, anh lạnh lùng trừng anh ta:

“Bỏ tay cậu ra.”

“F*ck! Cô ấy chỉ lớn hơn con em có sáu tuổi!” An Dĩ Phong rút tay về, đứng dậy.

Khi đi ngang qua Hàn Trạc Thần, An Dĩ Phong cố tình nháy mắt một cách mờ ám với tôi: “Tôi cũng không có sở thích yêu trẻ em, đối với phụ nữ nhỏ hơn tôi đến mười tuổi, tôi không có hứng thú.”

Nghe thấy câu này, tôi không nhịn được cười thành tiếng.

Cơn gió sớm mai bỗng nhiên thấm thấu vào trong lòng, sự lo lắng về cơn ác mộng cứ thế bị quét sạch đi.

Nơi có Hàn Trạc Thần là địa ngục mà cũng là thiên đường!

40. Ngoại Truyện 8

Act 8

Có người nói tâm trạng của phụ nữ mang thai rất hay biến hóa, đa nghi, ngờ vực bóng gió ông xã nhà mình lạc lối bên ngoài.

Tôi rất hiểu điều đấy! Nhìn xuống cơ thể càng lúc càng béo lên của mình, tôi hiểu rằng mình đã chẳng có cách nào thỏa mãn nhu cầu sinh lý bình thường của ông xã.

Sự nghi ngờ giống như lớp sương mù tại London, càng ngưng tụ lại càng nặng nề.

Tôi cố gắng kiểm soát tâm trạng của chính mình, không cho phép bản thân suy nghĩ lung tung. Thế nhưng chiếc váy của Katherine ngày hôm nay thật sự quá ngắn, ngắn đến mức đã chẳng che được cái mông vênh vênh lên kia. Cô ta đôi khi còn cúi người, kiên trì khuyên tôi ăn nhiều thêm một chút nữa.

Nhìn thấy vòng eo thon gọn, đôi chân dài như người mẫu, tôi chẳng nuốt nổi thứ gì, thế nhưng vì đứa con của mình, tôi phải tiếp tục nhai nuốt đồ ăn chua chát trong miệng.

...

Một chiếc xe chạy lại phía này, dừng bánh trước sân nhà. Một thanh niên Trung Quốc tuổi vẫn còn trẻ bước từ trên xe xuống.

Tôi đã gặp cậu ấy một lần, là nhân viên của công ty Hàn Trạc Thần, cụ thể là chức vụ gì thì tôi cũng không rõ lắm.

Cậu ấy đi vào, vẻ mặt hoảng hốt lo âu, muốn nói điều gì đó lại vừa không dám mở miệng.

Hàn Trạc Thần nặng nề liếc cậu ta một cái, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lượng gỗ chúng ta định chuyển tới Thượng Hải kia đột nhiên bị cháy tại bến tàu. Cảnh sát tại vùng lân cận phát hiện ra mấy thùng xăng...”

Điều rất rõ ràng là có người phóng hỏa.

Trên mặt Hàn Trạc Thần không biểu hiện bất kỳ cảm xúc gì, nhưng tôi nhận ra những khớp ngón tay của anh đều đã trở nên trắng bệch.

Căn cứ vào những hiểu biết của tôi về Hàn Trạc Thần, với tình huống kiểu này, không tai nạn chết người thì cũng phải tàn phế.

Tôi rút người lại một chút, vô thức dùng hai bàn tay bảo vệ bụng của mình.

“Ừ, tôi biết rồi, đi điều tra xem là ai làm.” Tôi không nghĩ tới Hàn Trạc Thần lại hồ hững nói như vậy. “Rồi liên lạc với ông Lý, nói cho ông ấy biết qua ba ngày nữa hàng sẽ giao qua, tất cả thiệt hại chúng ta gánh.”

“Tôi nghe nói chuyện lần này là do bọn MOTO làm. Bởi vì lần trước ngài... không nể mặt bọn chúng...”

“Cậu dám khẳng định thế sao?” Hàn Trạc Thần hỏi.

“Tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Ừ, đi đã thông quan hệ cho tôi, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng. Tôi muốn hẹn người quản lý Hells ra gặp mặt.”

Hells là một bang phái tại Australia, thế lực giống như dây mây leo thâm nhập thật sâu vào từng xó xỉnh tối tăm của Melbourne. Trong phạm vi thế lực của họ, tiền tài và quyền thế có thể “trần trụi” giao dịch.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ lập tức đi làm ngay!”

Sau khi cậu ta rời khỏi, tôi chậm chậm đứng dậy, ngồi xuống bên người Hàn Trạc Thần, cầm lấy tay anh. “Thần, có phải anh gặp phải khó khăn gì không?”

“Tiền có thể giải quyết được, không gọi là khó khăn.” Anh nhẹ hôn lên gò má tôi, dịu dàng chạm vào vòng bụng nhô lên của tôi. “Thiên Thiên, chỉ cần em và con không có việc gì, chẳng có cái gì là đáng kể.”

“Vâng!”

Tôi dựa đầu trên vai anh, cảm thấy tính tình Hàn Trạc Thần đột nhiên thay đổi, tốt đến nỗi tôi có phần không nhận ra anh.

...

Nửa tháng sau, khi tôi thức dậy ăn bữa sáng thì đột nhiên có cảm giác rằng hình như trên bàn thiếu đi chút gì đó.

Nhìn quanh quất, đồ ăn đầy đủ các loại, không hề ít đi thứ gì.

Suy nghĩ lâu thật lâu tôi mới nhớ tới, không có báo của ngày hôm nay, báo buổi sáng, báo hàng ngày... không hề có bất kỳ tờ báo in nào.

“Sao hôm nay không thấy báo đâu?”

Hàn Trạc Thần thản nhiên liếc sang tôi. “Chưa tới thôi.”

Tôi không hỏi gì thêm.

Vào buổi chiều, Hàn Trạc Thần nói: “Anh ra ngoài có chút việc, sẽ trở lại nhanh thôi.”

“Anh đi đi, Katherine sẽ chăm sóc em, anh không cần lo lắng.”

Anh đi rồi, Katherine mang về thần bí đưa tờ báo in đến cho tôi. “Cô xem cái này đi.”

Tôi vừa mới nhận lấy tờ báo thì đã thấy tin tức làm tiêu đề ngay tại trang nhất.

Melbourne xảy ra cuộc thảm sát lớn nhất trong vòng mười năm trở lại đây, lão đại của đảng MOTO bị tập kích bất ngờ khi đang ở trong phòng tập thể hình. Nửa giờ sau, người của đảng MOTO tới dồn dập, băng đảng Hells cũng tập trung đến, bọn họ liều mạng tại nơi công cộng, thương vong nghiêm trọng.

Lão đại của đảng MOTO trúng đạn, vì cấp cứu không kịp nên đã tử vong trong bệnh viện.

Hình ảnh đầm máu cùng các thi thể chiếm trọn cả trang khiến cả người tôi rét run.

Cuối cùng tôi đã hiểu nguyên nhân vì sao hôm nay tôi không hề thấy báo buổi sáng. Hàn Trạc Thần sợ dọa đến tôi và đứa trẻ...

Tôi không hề bị sợ hãi, tôi chỉ cảm thấy rằng – đây mà mới là anh, người mà tôi biết.

Là người sẽ không bỏ qua bất kỳ ai là địch thủ của anh ấy!

Hoặc là không làm, còn đã làm thì sẽ đuổi tận giết tuyệt!

“Katherine. Tôi hơi mệt.” Tôi buông tờ báo xuống.

“Tôi đỡ cô lên nghỉ ngơi.” Katherine nói.

“Không cần. Tôi muốn yên tĩnh một chút, cô cất tờ báo đi, đừng để Thần nhìn thấy.”

“Được. Tôi đưa cô về phòng.”

Katherine khẳng định đỡ tôi về phòng, kiểm tra qua cho tôi, sau khi khẳng định rằng hô hấp và nhịp tim của tôi bình thường cô ấy mới kéo rèm giúp tôi rồi rời khỏi.

Mới chỉ ngủ được một lát, tôi đã giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng.

Trong phòng rất tối, rèm cửa dày che khuất toàn bộ ánh sáng.

Tôi lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lật chăn, chậm chậm dịch chuyển cơ thể còng kên xuống giường, kéo rèm cửa ra.

Nơi chân trời ráng chiều bao phủ, không biết anh đã trở về chưa.

Tôi mở cửa phòng định gọi Katherine qua hỏi một chút thì bất ngờ thấy Hàn Trạc Thần đã về. Anh đang ngồi ở sofa nói chuyện với Katherine.

Tôi tự nhận mình không phải là một người đàn bà nhỏ mọn, lại càng không phải là một người phụ nữ cố tình gây sự.

Cho dù chiếc áo lưới mỏng bằng len của Katherine lộ ra cả nửa bờ vai trắng muốt, hình bóng bầu ngực bên trong như ẩn như hiện.

Cho dù cặp đùi duyên dáng thon thon của Katherine không ngừng đưa trước mặt anh, lắc đến độ người ta cảm thấy chóng cả mặt.

Cho dù Katherine không ngừng thay đổi tư thế ngồi, gắng hết sức biểu hiện không sót sự gợi cảm và xinh đẹp của cô nàng trong tầm mắt người khác.

Cho dù tôi tức giận đến nỗi cả người phát run.

Cho dù tôi thật muốn đi tới đó lớn tiếng nói với Katherine. “Cô lập tức rút ngay cho tôi.”

Tôi cũng không hề làm vậy, bởi vì như thế thì... không đáng yêu.

Tôi vịn lan can cầu thang từ từ đi xuống tầng, cười hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Hàn Trạc Thần đứng dậy đón tôi, vẻ mặt thần thiên đáp: “Nói về tình trạng sức khỏe của em gần đây. Katherine nói trạng thái tinh thần em tốt hơn nhiều.”

“Em vốn rất ổn mà.” Tôi đưa tay ra ôm lấy cổ anh, kiễng chân nghiêng mặt hôn nhẹ bờ tai anh, rồi nói với độ to mà Katherine tuyệt đối có thể nghe thấy được: “Em muốn đi tắm, anh có thể tới giúp em không?”

“Để tôi tới.” Katherine nói: “Đây là việc tôi nên làm.”

Tôi cười nhìn về phía cô ta: “Không cần, có một số việc... cô không giúp tôi được!”

Tôi sợ Katherine ngốc đến nỗi không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của tôi nên đã cố tình nói với âm thanh mang đậm chất quyến rũ.

Cánh tay Hàn Trạc Thần dịch tới eo tôi, khẽ siết.

Cơn gió thổi qua, mát rượi.

Hai cơ thể dán vào nhau, nóng như lửa.

Anh tới sát tai tôi, dùng âm thanh Katherine tuyệt đối có thể nghe thấy được mà nói: “Việc như thế... anh cũng không hy vọng có người khác tới giúp em làm!”

Bắt gặp ánh mắt thấu sự đời của Hàn Trạc Thần, gò má tôi chợt ửng đỏ, oán trách: “Đáng ghét!”

“Lát nữa anh sẽ làm cho em càng ghét anh hơn!”. Không khí ám muội quanh quất đậm đặc không tan.

“Thật sự sao?”

Anh không hề trả lời, ôm ngang lấy tôi, đi lên tầng khóa trái cửa phòng, để lại một sự mờ ám khiến người ta tưởng tượng muôn vàn.

Hàn Trạc Thần là một người đàn ông rất biết chịu trách nhiệm với lời nói của mình.

Anh nói: Lát nữa anh sẽ làm cho em càng ghét anh hơn!

Anh nói được thì cũng làm được.

Trong tiếng nước chảy róc rách, giữa không gian dập dềnh sóng nước, anh tắm sạch sẽ cho tôi, sau khi lau khô liền bế tôi về giường, dùng chiếc chăn mềm mại bao bọc cơ thể tôi lại.

Tất cả đều được làm một cách vô cùng “chuyên môn”, khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt tập trung, đôi tay dịu dàng không hề có hành động quá giới hạn.

Tôi thật sự rất ghét anh, ghét vô cùng.

Ngọn lửa trong cơ thể khó nén nổi, thấy anh muốn rời khỏi, tôi vội vàng kéo cánh tay anh lại: “Thần, anh không thương em sao?”

Anh nở nụ cười, yêu thương xoa tóc tôi: “Bộ dạng ghen tuông của em rất đáng yêu!”

Anh cự tuyệt tôi năm lần bảy lượt khiến tôi có chút rối loạn, nhất thời không nghĩ ngợi gì mà buột miệng. “Anh không muốn em à? Do em thua cô ta về dáng người, hay là em thua cô ta về sự gợi cảm, có phải anh với cô ta...”

Câu nói kế tiếp của tôi bị môi anh chặn lại, đầu tôi choáng váng. Tôi vừa định đưa đầu lưỡi vào trong miệng anh, thăm dò cảm xúc mãnh liệt của anh, vậy mà anh lại đẩy tôi ra, ổn định hô hấp: “Đợi con ra đời, anh sẽ cho em biết... anh muốn có em thế nào.”

“Bây giờ em muốn biết.”

Anh dỗ tôi giống như đang dỗ một đứa trẻ vậy: “Đừng làm loạn, về sau em muốn ‘biết’ bao nhiêu lần, anh cũng đều thỏa mãn em. Hiện tại thì không được!”

“Em biết anh muốn tốt cho em.” Tay của tôi đặt trên ngực anh, cảm thụ cơ bắp săn chắc của anh: “Em cũng là một người phụ nữ bình thường, em cần yêu...”

Tôi ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn bã tủi thân. “Em xin anh đấy...”

Anh nhìn tôi, nhìn thẳng vào tôi.

Tôi thấy tình yêu trong đôi mắt anh sâu sắc như vậy đấy.

Cuối cùng anh thở dài một tiếng, lật tấm chăn mỏng đắp trên người tôi lên...

Tôi nở nụ cười thật đắc ý bên môi.

...

Có lẽ anh sợ làm tôi bị thương nên động tác vô cùng nhẹ nhàng, môi anh tinh tế hôn lên nước da tôi, bàn tay đó nắm lấy đầu ngực đã dựng thẳng lên của tôi, đầu ngón tay vân vê di động.

Tôi thở gấp, nằm mềm oặt trên giường, để anh tùy ý mơn trớn mỗi điểm mẫn cảm trên cơ thể tôi.

Làn da sau khi tắm trở nên nhạy cảm, chỉ đơn giản bị anh khiêu khích vài lần, cả người dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Tôi cởi cúc áo anh, bàn tay luồn vào trong áo sơ mi. Cơ thể của anh nóng hừng hực, khác xa so với vẻ mặt của anh.

Nương theo sự vỗ về của tôi, đôi môi anh dần dần trở nên ác liệt hơn, gặm cắn, tiếng thở gấp dày đặc khuấy động sự hưng phấn của tôi còn hơn cả nụ hôn và sự vuốt ve.

“Thần, em yêu anh!”

“Thiên Thiên, Thiên Thiên...”

Anh gọi tên tôi, đầu lưỡi khiêu khích men theo viền tai tôi, giọng khàn khàn nói: “Em là của anh, Thiên Thiên, toàn bộ em đều là của anh!”

Khúc dạo đầu ngọt như mật, tôi tách hai chân, chờ mong anh đi vào.

Ngón tay thon dài thâm nhập vào trong cơ thể ướt át của tôi...

“Ừm...” Tôi rên rỉ một tiếng, cảm nhận được ngón tay anh xoay tròn nhiều lần dẫn đến sự xung đột và khoái cảm.

Đầu lưỡi anh vờn quanh ngực tôi, sự ướt át ẩm áp và mơn trớn lúc nhẹ lúc nặng, kích thích khác thường, khiến cả người tôi phát run, khó kìm được mà rên lên.

Tôi mang ánh mắt mơ màng nhìn anh, giây phút này, dù có bị ác mộng chập chờn nhiều lần nữa, tôi cũng không hối hận đã ở bên anh.

Bởi vì sự sung sướng đắm chìm này, không có người nào có thể cho tôi cả!

Sau đó, ngón tay cái của anh bắt đầu vân vê tại nơi mẫn cảm nhất của cơ thể tôi.

Cơ thể khó có thể kiểm soát được sự run rẩy, sự cuồng nhiệt nhanh chóng dâng lên cuốn theo tất cả.

Tôi cắn mu bàn tay của chính mình, ưỡn thẳng người.

Không để ý tới thể diện, tôi cầu xin: “Thần, em muốn anh...”

Đầu mày anh nhúu chặt lại, cắn răng nói với tôi. “Đừng nói gì cả.”

Tôi đã không có cách nào kiểm soát nổi bản thân mình nữa, lớn tiếng rên rỉ: “Em muốn anh...”

Anh đột nhiên hôn tôi, hàm răng điên cuồng cắn mút môi tôi, cắn đến nỗi đau đớn cũng trở nên tê liệt.

Bên ngoài cửa sổ là cảnh chiều tà vào lúc đẹp nhất.

Bao phủ khắp bầu trời là một màu đỏ rực.

Niềm khoái cảm kịch liệt từ trong cơ thể bùng phát, tuôn trào mãnh liệt không còn cách nào ức chế được...

Tôi điên cuồng ôm lấy anh, sự co giật dữ dội đẩy tôi tới đỉnh thiên đường...

Anh rút ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt ra, thở phào một hơi...

Sau khi lên đỉnh kết thúc, tôi nằm oải trên giường nhìn anh buông tôi ra, đắp chăn lại cho tôi. Lúc ấy tôi mới hiểu được cuối cùng là anh đã làm cái gì...

Tôi ghen hống, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống: “Thần, không phải là...”

Không phải là tôi muốn một người sung sướng, không phải muốn chỉ bản thân hưởng thụ khoái cảm.

Tôi muốn cảm nhận được ngọn lửa và sự nhiệt tình khó kiềm chế được trong anh.

Tôi muốn nhìn anh buông thả sung sướng trên người tôi, nghe tiếng rên rỉ trầm thấp của anh...

Thế nhưng trong tình huống này, anh lại thả kìm nén sự dằn vò của dục vọng cũng không muốn tổn thương đến tôi...

Tôi thật sự đánh giá quá thấp tình yêu của anh đối với tôi rồi!

“Đừng đi...” Tôi ôm lấy anh từ phía sau, khuôn mặt dán vào lưng anh, tay từ từ men tới trước người anh, tìm kiếm...

Ngón tay quần lên dục vọng đã sớm cứng rắn như sắt...

Hoàng hôn vẫn chưa kết thúc, màn đêm vẫn chưa buông xuống.

Chúng tôi còn nhiều thời gian để tiếp tục, cho dù anh có bằng lòng hay không, muốn hay không muốn...

Tôi nghĩ hormone của tôi thật sự rối loạn rồi, lý trí và sự rụt rè đều bị vứt lên chín tầng mây. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến một việc, tôi phải dụ dỗ anh... lên giường...

Tôi cởi chiếc áo sơ mi của anh, nửa người trên trần trụi, cơ thể màu đồng rực sáng.

Tôi khê khàng vuốt ve bờ ngực của anh, thăm thì bên tai anh: “Katherine nói cô ấy chưa từng thấy người đang ông Đông phương nào có sức quyến rũ như anh.”

Anh không hề có gì khác thường, nhướn mày nói: “Khen ngợi là một lễ tiết trong văn hóa phương Tây.”

Thật ra kiểu đàn ông đã nhìn người vô số như anh không thể không nhìn ra sự ái mộ của Katherine đối với anh.

Vì sao anh lại giả bộ thản nhiên như vậy, lẽ nào anh đã sớm thành thói quen rồi.

“Anh thật sự rất có sức cuốn hút, đặc biệt là ngay lúc này...” Tôi nói.

Bàn tay tôi chậm rãi tháo thắt lưng anh, vớ vào trong...

Tôi cảm nhận được rõ cơ thể anh run lên một chút.

“Thần, anh có còn nhớ một lần... anh dùng ga trải giường trói hai tay em lại vào trên giường, hoành hành trên người em không... mỗi một lần anh đều đi vào nơi sâu nhất...”

Trong lòng bàn tay, mạch máu của anh đập mãnh liệt.

Tôi hôn cần cổ trơn bóng của anh, từ từ cắn xuống, lưu lại một dấu răng mờ mờ: “Anh biết không, khi đó em muốn... nếu có cơ hội, nhất định phải phải trói anh vào trên giường...”

Hô hấp của anh trở nên rối loạn.

Tôi tiếp tục nói: “Em nhất định sẽ không dùng dùi đâm vào ngực anh, em sẽ cắn anh, cắn cả người anh nhiều lần... cho đến khi anh cầu xin em...”

Anh đột nhiên xoay người ôm lấy tôi, hai tay bắt lấy cổ tay tôi ấn xuống giường.

“Hàn Thiên Vu, em là yêu tinh...”

Tôi cười đến nỗi run cả người, ngón tay khéo léo mơn trớn trên làn da anh. “Anh dám thử không?”

Anh nhướn mày. “Em cho rằng anh sẽ sợ sao?”

“Anh không sợ sao?”

Tôi cho rằng tôi đã thành công, tiếc là anh vẫn lắc đầu. “Với tình trạng cơ thể của em hiện giờ có lẽ không có khả năng ấy, đợi đến lúc em có khả năng, anh nhất định sẽ cho em cơ hội!”

...

Vào một ngày rất lâu sau đó, tôi đã được toại nguyện như mong muốn.

Khi đó cơ thể của tôi đã hoàn toàn phục hồi, vòng eo nhỏ bé, bầu ngực đầy đà vì sữa.

Tôi lợi dụng khi anh ngủ, nhẹ nhàng dùng chiếc khăn lụa đã được chuẩn bị sẵn trói anh vào trên giường.

Đợi đến khi anh mở mắt, tôi đã làm xong tất cả mọi thứ.

Anh không hề phản kháng, chỉ mỉm cười nhìn tôi. Tôi không biết vừa mới rồi anh thật là đang ngủ, hay là cố tình giả bộ ngủ...

Tôi cởi từng chiếc quần chiếc áo trên người anh xuống, cho đến khi anh khỏa thân. Tiếp đó, tôi cởi quần áo mình trước mặt anh, từng chiếc từng chiếc một, cuối cùng cũng không còn một mảnh vải ngồi trên người anh.

Tôi mút từng tắc da tắc thịt của anh, anh hưng phấn, ánh mắt trở nên mông lung mịm mùng...

Quả thật tôi đã cắn xuống bờ vai anh một cái, anh hít vào sâu một hơi. Ánh mắt càng thêm hừng hực.

Ngay sau đó, tôi đã để lại trên người anh chi chít dấu răng, anh nặng nề hằm hừ như một con dã thú.

...

Thế nhưng bây giờ lại không có gì hết.

“Hiện tại em cứ ngoan ngoãn đi đã, đừng lộn xộn.” Nói xong, anh cởi quần áo của chính mình, kéo hai chân tôi lại, tách ra tới biên độ lớn nhất.

Anh ngồi trên ga trải giường màu xanh thẫm, nhẹ nhàng hôn ngón chân tôi, đầu lưỡi liếm qua gan bàn chân, trong nháy mắt, sự khoái cảm truyền tới đỉnh đầu...

Ngay khi tôi đang sa vào sự dịu dàng của anh, vật cứng to lớn nhẵn bóng dịu dàng đặt trên cửa vào ẩm ướt, cả người tôi lập tức cứng đờ, hầu như không có cách nào hít thở.

Một luồng sức mạnh đáng sợ trực tiếp xuyên vào, sự đau nhức căng trướng khiến tôi không cảm được kêu “Á!” một tiếng.

Anh rút ra, cơ thể như bị rút hết, trống rỗng.

Anh lại đưa vào lần nữa, khoái cảm xa lạ tê dại dưới người nhanh chóng tích lũy lại, sự vui sướng điên cuồng từ nơi sâu thẳm chạy tới tận tim, cả người tôi cơ hồ như hưng phấn tột cùng đến tê liệt.

Sau đó, anh hạn chế ra ra vào vào, tôi lại oải xuống, khoái cảm như vậy, ăn mòn linh hồn của con người.

Trên chiếc ga giường xanh thẫm, hương vị tình dục cùng âm thanh liên tục vang lên.

Tiếng vang va chạm, trộn lẫn tiếng hét, tất cả đều quá mức kích động...

Tôi không có cách nào chống cự lại, tham lam hưởng thụ, chờ đợi nhịp điệu càng lúc càng cao hơn, mãi cho đến khoảnh khắc cuối cùng, sự khoái cảm ngang tàng tựa như cái chết đẩy tôi tới đỉnh điểm, anh không ngừng thở hổn hển, cả người tôi đều run rẩy, say lòng nói yêu anh.

...

Không nhớ rõ biết bao nhiêu lần bị anh kích thích đến mức khoái cảm đỉnh điểm, tôi chỉ biết anh luôn từng lần từng lần nói với tôi: “Thiên Thiên, em là của anh...”

Vào lúc tất cả kết thúc, tôi tựa vào người anh say ngủ.

Không có ác mộng, tôi ngủ vô cùng ngọt ngào.

Tôi nằm mơ, mình sinh được một đôi song sinh. Con trai vô cùng giống anh, chỉ là đôi mắt đẹp lại trong veo như nguồn suối, nụ cười thuần khiết như thiên thần.

Con gái rất giống tôi, có một đôi mắt to dịu dàng đọng đầy nước.

Tôi ôm chúng, hôn trán chúng.

Thế nhưng, cuối cùng tôi không biết con trai tôi có đôi mắt trong veo như nguồn suối không, cũng không biết nụ cười của nó có giống thiên thần hay không.

Khi tôi nhìn thấy con trai, bầu trời rất xanh.

Một con chim bồ câu trắng sà xuống bìa mộ bằng đá của con.

Trên tấm bia không hề có tấm hình của con, bởi vì còn chưa có một tấm ảnh chụp nào đã rời khỏi thế giới này.

Tôi nói: “Xin lỗi, mẹ cần phải kiên trì thêm một chút, có lẽ chỉ cần năm phút, con có thể được ra đời.”

Hàn Trạc Thần ôm lấy vai tôi nói: “Bác sĩ nói, nếu em cấp cứu muộn hơn một chút, thì có thể sẽ chết.”

Thế nhưng...

Đây là số mệnh...

Đây là tội nghiệt tôi nhất định phải trả...

Từ đó về sau,

Tôi hiểu ra rằng mình phải biết quý trọng hạnh phúc của chính mình.

Ác mộng vẫn tiếp tục tồn tại, đó là mối thù không có cách nào phai mờ.

Mỗi một lần tỉnh lại từ cơn ác mộng, tôi đều ngồi bên nôi Mạt Mạt, ôm con vào lòng, nhìn khuôn mặt tươi tắn đáng yêu của con, ngâm nga một bài dạ khúc của Mozart.

Tôi biết, sinh mệnh còn sống trong lòng tôi nhiều lần nhắc nhở tôi, tôi nhất định phải tiếp tục sống, tôi nhất định phải sống cho tốt, nhất định phải kiên cường đối diện với thù hận và tình yêu!

****THE END****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-cung-soi-dong-lang-cong-cham>